STAR WARS

COMANDOURILE IMPERIULUI

LEGIUNEA 501

O NUVELĂ DIN SERIA COMANDOURILE IMPERIULUI

LEGĂTURA OFICIALĂ CU INCITANTUL JOC VIDEO STAR WARS

KAREN TRAVISS

KAREN TRAVISS

COMANDOURILE IMPERIULUI
- LEGIUNEA 501 -

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Karen Traviss
The Clone Wars – Imperial Commando: 501st
2009

Karen Traviss

Karen Traviss este o autoare de science-fiction din Wiltshire, Anglia. Este autoarea seriei Wess'Har şi a scris materiale conexe bazate pe seria Star Wars, Gears of War, Halo, G.I. Joe şi cea mai nouă serie Nomad, în colaborare cu Nick Cole şi Jason Anspach. Munca ei traversează diverse forme de media, inclusiv romane, povestiri, benzi desenate şi jocuri video.

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Prolog

RAPORT DE INFORMAȚII (extras)
CLASIFICARE: Restricționat
CĂTRE: Directorul Serviciului Imperial de Informații
DE LA: Controlor de secțiune J506
SUBIECT: Riscuri speciale de securitate

Regret să raportez că o serie de amenințări la adresa securității noului Imperiu rămân nerezolvate. Printre acestea se numără un număr mic, dar îngrijorător de dezertări ale soldaților clone din forțele speciale ale fostei Republici. Considerăm puțin probabil ca acestea să fie pierderi neraportate din cauza tiparelor de asociere.

Acestea sunt:

1. ARC-urile Null N-5, N-6, N-7, N-10, N-11 şi N-12. Comandouri de operațiuni speciale extrem de periculoase şi volatile a căror loialitate a fost întotdeauna suspectă din cauza asocierii puternice cu sergentul lor de instrucție, Kal Skirata.

2. ARC-urile Alfa A-26 şi A-30. (Alții sunt de negăsit, dar ar putea fi victime reale.) La fel de periculoşi şi – dacă trebuie să-i reamintiți Împăratului – antrenate să fie armate formate dintr-un singur om.

3. Un număr necunoscut de comandouri ale Republicii – cel puțin trei echipe complete şi parțiale. Experți în sabotaj şi asasinat.

4. Mercenari Mandalorieni şi consilieri militari care lucrau pentru Brigada de Operațiuni Speciale a Marii Armate, despre care se ştie că au antrenat şi clonele dispărute – Kal Skirata, Walon Vau, Mij Gilamar şi Wad'e Tay'haai.

5. Printre Jedii fugari cunoscuți – cu alte cuvinte, cei care nu au fost confirmați ca fiind eliminați prin Ordinul 66, sau despre care se crede în mod rezonabil că sunt eliminați – se află Generalul Bardan Jusik. Interogarea mai multor Padawani Jedi înainte de execuție sugerează că Jusik a renunțat la statutul său de Jedi şi s-a alăturat Mandalorienilor ca mercenar. Nu mai este nevoie să detaliez riscurile speciale prezentate de un Mandalorian care foloseşte Forța.

Prizoniera Doctor Ovolot Qail Uthan este de asemenea în libertate după ce a fost luată din custodia Republicii. Fie că acest lucru a fost făcut de foşti Separatişti, fie că este legat de presupusul spionaj industrial al lui Skirata pentru un clonator comercial necunoscut, biologul rămâne o amenințare pentru Imperiu din cauza muncii sale la virusul FG36, o armă biologică cu genom țintit, special concepută pentru clonele Fett. Este cetățean Gibadian, iar Gibadul refuză în continuare să respecte încetarea focului.

Recomandări:

1. Să continuăm să căutăm personalul dispărut din forțele speciale.

2. Să întreprindem acțiuni de represalii împotriva Gibadului, atât ca cea mai probabilă sursă de sprijin tehnic a Doctoriței Uthan pentru terorismul cu arme biologice, cât şi ca măsură de descurajare a altor guverne disidente.

3. Să-i examinăm îndeaproape pe acei soldați clone Imperiali din trupele de comando cărora le-au dispărut coechipierii – cum ar fi fosta Echipă Omega – şi a căror loialitate poate fi pusă la îndoială. Dacă se dovedesc de încredere, ar trebui să îi folosim pentru a-şi urmări foştii camarazi.

4. Să anticipăm întâlnirea cu fostele clone ale forțelor speciale în viitoarele operațiuni militare împotriva rebelilor şi nemulțumiților şi să ne asigurăm că trupele Imperiale sunt echipate pentru a face față amenințării unice pe care o reprezintă.

Prezentat astăzi de către: Controlorul de secțiune J506, Ofițer Marigand, H. F.

Capitolul 1

Nemulțumiții şi scandalagiii vor fi întotdeauna de partea noastră. Ei există pentru a crea disensiuni. O încetare a focului la nivel galactic este exact ceea ce majoritatea dintre ei nu doresc, pentru că le ia acoperirea pentru nemulțumirile mici şi implacabile care dau sens vieții lor. Dacă s-ar întâmpla să câştige, ar fi pierduți într-o disperare fără scop.

Împăratul Palpatine, când i s-a spus că opoziția faţă de stăpânirea Imperială continuă pe o serie de lumi, în ciuda sfârşitului Războiului Clonelor

Cargobotul comercial *Cornucopia*[1], terminalul de marfă al sectorului Mezeg, a treia săptămână a noii ere a Imperiului

Ny Vollen nu îşi încălcase niciodată cuvântul dat cuiva, dar acum părea un moment potrivit pentru a începe.

Cred că mi-am ieşit din minți. Asta o să mă omoare. Şi pe ele, de asemenea. Ce-a fost în capul meu? Nici măcar nu îndrăznea să-şi imagineze cuvântul; se referea la cele două pasagere ca fiind doar *ele*. Timpul scurt pe care îl petrecuse cu utilizatorii Forței o făcuse nervoasă la nivel instinctiv, iar acum îi era irațional de teamă că gândurile, sentimentele şi neliniştile ei erau cumva transmise oricui avea abilitatea de a le detecta. Era o nebunie, ştia... dar, în acelaşi timp, nu ştia. Nu putea fi sigură că mintea ei încă era un teritoriu privat. Şi asta era ceea ce o deranja.

Țineți capul jos şi tăceți, amândouă. E atât de greu? Puteți face chestiile voastre cu Forța ca să faceți gărzile să nu vadă, nu? Ei bine, făceți-le.

Terminalul Mezeg mirosea a ulei de lubrifiant, a canalizări înfundate şi a chiflele alea fierbinți, dulci ca naiba, care erau vândute cu o cafea aproape de nebăut oriunde se adunau piloții de cargoboturi. Rontăi fără entuziasm o chiflă, încercând să nu-şi imagineze din ce erau făcute bucățile acelea tari. Mirosul de vanilie artificială o făcea întotdeauna să se simtă rău. Acum se adăuga tulburărilor din stomac, amenințând să o copleşească în timp ce stătea sub fuzelajul *Cornucopiei* aşteptând ca nava să-i fie inspectată.

Repetase o reacție cât mai convingătoare în cazul în care pasagerele ascunse erau descoperite. *Nu le-am mai văzut în viața mea, soldat. Refugiații ăştia se bagă peste tot, nu-i aşa? Mulțumesc, soldat – acum dă-le jos de pe nava mea.* Dar niciuna dintre aceste replici nu ar fi convins-o măcar pe ea, aşa că se îndoia că vor convinge pe vreunul dintre soldații Imperiali care percheziționau navele care intrau şi ieşeau din Mezeg. Dacă pasagerele clandestine erau descoperite, atunci cel puțin nu aveau nicio idee încotro se îndrepta *Cornucopia*. Iar ea încă nu programase un curs spre Mandalore, aşa că nu existau date pe care să le extragă din noul computer şi care să conducă autoritățile la Kyrimorut. Măcar nu se va întâmpla ceea ce este cel mai rău.

Dar eu ştiu exact încotro ne îndreptăm, toate numele, toate locurile, aşa că cel mai rău lucru care se poate întâmpla... mi se va întâmpla mie. Era mult prea bătrână pentru a se angaja într-o viață ilegală. Dacă ar fi fost prinsă şi interogată, habar nu avea cât timp ar fi rezistat înainte de a dezvălui ce ştia despre refugiul lui Kal Skirata

[1] Cornucopia – Cornul Abundenței.

pentru dezertorii clone. Şansele ei de a scăpa de echipa de căutare formată din patru soldați, un gardian civil şi un câine de vânătoare *akk* păreau aproape zero.

Să fim serioşi. Chiar au de gând să mă suspecteze de ceva? Sunt o femeie. Sunt bătrână. Nava e chiar mai bătrână decât mine. Cât despre care dintre noi e în stare mai proastă...

— Pierdere de timp.

Pilotul Rodian din rândul de lângă ea avea o navetă de curierat minusculă care nu putea ascunde niciun *jackrab*[2], darămite pasageri clandestini. Continua să verifice un cronometru agățat de o lanternă de pe jachetă.

— Asta mă costă.

— Nu te poți certa cu Imperialii, spuse *Ny*. Suportă-i.

Trupele de şoc în armură albă nu o speriaseră. Ştia că ar fi trebuit. Nu erau fiii adoptivi ai lui Kal Skirata, clonele forțelor speciale pe care le ştia, precum A'den, Mereel şi Corr. Ar fi putut părea identici sub căştile alea, dar dacă ea credea că îi erau prieteni, atunci greşea foarte grav. Aceşti oameni aveau ordinele lor. Probabil că printre ele nu se număra şi acela de a fi amabili cu femeile în vârstă care credeau că toți erau băieți buni la suflet. Oricine îi ajuta pe Jedii fugari era un inamic al Imperiului prin definiție.

Şi de ce fac eu asta, până la urmă?

Gardianul din portul de marfă îşi ținea *akkul* într-un lanț de strangulare în timp ce mergea de la o navă la alta, lăsând animalul să se furişeze pe lângă docuri şi trape. Patru soldați din trupele de şoc aşteptau să se năpustească dacă *akkul* reacționa la vreun miros sau la vreun sunet.

— Presupun că sunt plictisiți acum că nu mai au un război adevărat de purtat, spuse Rodianul. Nu au nimic mai bun de făcut cu timpul lor. Şi cât de mult a cheltuit Palpatine pe toate armurile alea noi? Ce era în neregulă cu stilul vechi? Alte credite ale contribuabililor irosite.

— Îi caută pe Jedi, spuse *Ny*.

Şi pe prietenii mei, ca A'den... şi Ordo... şi Kal. Se întrebă dacă Rodianul plătea de fapt taxe.

— Nu ştim câți au scăpat de *Epurare*. Probabil suficienți pentru a-l îngrijora pe Palpatine, evident.

Dar Etain Tur-Mukan era una dintre mulții Jedi care nu scăpaseră, deşi nu fusese executată în timpul *Epurării*. Ea murise *prosteşte*. Se lăsase ucisă. *Ny* era obişnuită cu faza de furie din timpul doliului şi cu sentimentul de vinovăție care urma, învinuindu-i pe morți că erau morți şi te lăsau atât de singur încât nu merita să mai respiri, dar nici măcar nu o cunoscuse pe Etain înainte să-i ducă trupul acasă, pe Mandalore.

Copil nebun. Dacă ar fi trecut pe lângă în loc să se pună în cale, apărând acel soldat clonă, atunci ar fi fost în viață acum. Şi Darman ar fi avut o soție la care să se întoarcă acasă, iar copilul lor ar fi avut o mamă. Ce risipă. Ce risipă teribilă, teribilă. Un război pentru absolut nimic în afară de ambiția unui bătrân nenorocit corupt. Sau o grămadă de nenorociți corupți, dacă Kal are dreptate.

Şi Terin al meu ar trebui să fie încă în viață. La naiba, mi-e dor de tine, puiule.

Durerea era la un nivel suportabil în zilele astea, deşi îşi dorea să nu fi aflat

---

[2] Jakrab – specie de lagomorfi cu urechi lungi, originari de pe Tatooine şi Neimoidia. Aceşti ierbivori îşi procurau hrana şi apa din plante şi arbuşti, bazându-se pe un cioc mic şi ciupitor şi pe un câmp vizual larg, de 180 de grade, pentru a se proteja de prădători precum *anooba*.

detaliile despre cum murise soțul ei. Dar dacă nu ar fi aflat, şi-ar fi imaginat tot ce era mai rău. Bătrânul ei era mort, dispăruse în câteva minute, şi asta era tot. Nu fusese singurul om din marina comercială care murise în război; ea nu era singura văduvă de război din galaxie. Durerea ei nu avea nimic special.

— Sper să îi găsească pe toți, repede, şi apoi să ne putem întoarce la activitatea normală, mormăi Rodianul.

— Pe cine? *Ny* era la kilometri distanță, *plimbându-se* cu morții şi încercând să se abțină să-i întrebe de ce făcuseră lucruri atât de inutil de curajoase, care nu schimbaseră cu nimic cursul războiului. Ce spui?

— Jedii. Oricum, n-am avut niciodată încredere în ei. Prietenul meu şi-a pierdut odată nava, fără nicio compensație, nimic, când unul dintre Maeştrii lor şmecheri a rechiziționat-o pentru o misiune. Fără *te rog*, *mulțumesc* sau *uite nişte credite care să te ajute, prietene*. Doar a luat-o. Autoritate superioară. Muncă mistică şi dreaptă. Piraterie, mai degrabă – hoți susținuți de guvern. Ei bine, şi-au luat-o. Bine li s-a întâmplat.

Ny se gândi la Jusik şi Etain şi se abținu să-i apere pe Jedi.

— I-ai preda dacă i-ai găsi? întrebă ea.

— Chiar şi fără să cer recompensă. Rodianul pocni din degete. Uite aşa.

Ny se întrebă ce ar fi crezut dacă ar fi ştiut că un alt utilizator al Forței era oricum cel care conducea spectacolul. Dar nici măcar nu era sigură că putea da vina pe acest... Siff? Shith? *Sith*, asta era. Orice ar fi fost Palpatine – dacă el pusese la cale întregul război, aşa cum spunea Skirata – atunci nu avea nevoie să încurajeze unele lumi să se lupte între ele. Duşmanii vechi aşteptau doar o scuză pentru a începe. *Ny* nici măcar nu auzise de Sith înainte să întâlnească clanul de clone renegate.

Bardan Jusik îi explicase vechea dușmănie dintre Sith şi Jedi, la fel de inutilă ca războiul sectelor de pe Sarrassia, unde două facțiuni ale unui cult religios se luptau de mii de ani pentru ritualul corect de manipulare a unor relicve sfinte – o cupă, o statuie şi un set de oase. *Ny* uitase care. Păreau să se definească prin a nu fi cealaltă facțiune. Ea nu înțelegea nimic din toate acele prostii.

Osik. Ăsta era cuvântul. Mandalorienii ştiau cum să înjure, cu toate silabele şi consoanele explozive. Totul era o grămadă de *osik*. Erau o mulțime de alte lucruri pe care *Ny* nu le ştia sau nu le înțelegea şi care erau mult mai aproape de casă. Nu o cunoscuse pe Etain, aşa că nu putea pătrunde profunzimea vinovăției lui Skirata față de fată. Abia îl cunoştea pe Darman. Nu înțelegea de ce Mandalore acceptase o garnizoană Imperială pe teritoriul său. Şi nu ştia cum se potrivea ea în adunătura de neadaptați care era *Clanul Skirata*, doar că acum considera Kyrimorut drept baza ei şi că asta se întâmplase aproape peste noapte.

Dar nu mai conta. Făcea asta din două motive, două motive bune, dar al doilea începea să o tulbure tot mai mult pe măsură ce se apropia de Mandalore.

Mi-am dat cuvântul. Şi... La naiba, de ce am atât de multă încredere în Kal?

— În sfârşit, spuse Rodianul.

Cel care manipula *akkul* se îndrepta spre el. Rodianul se întoarse spre ea şi dădu din cap într-un mod care părea să transceadă speciile, gestul unui pilot exasperat cu un program aglomerat al cărui orar fusese dat peste cap de nişte idioți.

— O să-mi pierd bonusul de punctualitate din cauza asta.

Ny stătea cu documentele *Cornucopiei* într-o mână. Asta era regula; să ai datele administrative pregătite pe datapad pentru inspecție, să stai departe de nava ta şi să aştepți ca tipul de la securitate să vorbească cu tine.

Vorbeşti când ți se spune. Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

— Să nu le spui şi lor asta, bine? spuse ea. Altfel te vor ține aici până când va îngheța Mustafarul.

Îşi dădu seama că pulsul îi bătea cu putere. Dacă *akkul* ar fi simțit mirosul celor doi pasageri, ar fi fost terminată. Era un pariu uriaş. Dar pasagerii ei aveau şi ei totul de pierdut şi ştia că puteau fi mai greu de găsit decât un pasager clandestin obişnuit.

Ny aşteptă. Se concentra să simtă nerăbdare, imaginându-şi timpul şi creditele pe care le-ar fi pierdut dacă aceasta ar fi fost o livrare reală, şi spera că era suficient pentru a-şi ascunde teama atât de *akk*, cât şi de oameni. Nu ar fi fost primul pilot de cargobot care ar fi găsit pasageri clandestini în nava sa, sau primul care ar fi negat că ştia ceva. Şi uneori asta era adevărat; pasagerii clandestini cunoşteau toate trucurile când venea vorba să treacă de controalele de securitate. Dar ceea ce odinioară fuseseră căutări de rutină şi ocazionale din diverse motive – cum ar fi faptul că Boriin nu dorea ca metalurgiştii calificați să părăsească teritoriile sale sau că Mil Velay nu permitea nimănui cu cazier să intre în spațiul său – era acum o chestiune de viață şi de moarte.

Akkul se încordă în lesă în timp ce venea spre ea. Ambele picioare din față se ridicară de pe sol, în timp ce stăpânul se folosea de greutatea animalului pentru a-l ține în frâu. Apoi slăbi lesa, iar *akkul* urcă în fugă pe rampa deschisă a *Cornucopiei* şi dispăru înăuntru. *Ny* îi înmână datapadul soldatului din trupele de şoc. Nu-i putea vedea ochii în spatele vizorului, dar era obişnuită să ghicească unde se uitau oamenii care purtau căşti, iar el părea să citească datapadul.

— Numele, doamnă.

— Nyreen Vollen.

— Încărcătura?

— Alimente şi provizii de bază, cu destinația asteroidul 9-A-4 al *LodeCorp Mining*, din sistemul Roche.

— Vreun pasager?

— Niciunul.

— V-ați lăsat nava nesupravegheată sau neasigurată în vreun moment?

— Nu.

— Ați verificat nava pentru ființe, forme de viață sau obiecte care nu au fost încărcate de dumneavoastră?

— Da.

Ei bine, asta era adevărat. Chiar verificase. Încărcase ea personal *ființele*. Soldatul petrecu ceva timp parcurgând lista de pe datapadul ei, probabil pentru a-i da *akkului* suficient timp să-şi facă treaba. Nu erau prea multe lucruri pe care le putea extrage cineva din documentele ei. Erau doar provizii – făină, cereale, murături, lapte praf, saci de fasole denta, săpun, fructe uscate, toate alimentele de bază care ar fi fost utile în timpul unui asediu. Kyrimorut era genul acela de loc. Le dădea locuitorilor săi o mentalitate de asediu, dacă nu veniseră deja cu una. Iar ei veniseră.

Soldatul îi dădu înapoi datapadul. Ceilalți începură să se plimbe încet în jurul cargobotului, uitându-se la el.

Cala asta miroase a combustibil gudronat. Akkul nu poate mirosi nimic... nu?

Dar *akkii* puteau face o mulțime de lucruri. Nu erau nici pe departe la fel de deştepți ca strillii – ah, da, *Mird*. Avea ceva şi pentru *Mird* în încărcătura ei – dar era

un motiv pentru a fi folosiți ca animale de căutare. Erau buni la asta. Miroseau totul, auzeau totul, vedeau totul.

Fără zgomot. Fără lătrat. Nicio reacție. Te rog, te rog...

Ny nu văzuse niciodată timpul trecând atât de încet în viața ei. Cum ar fi putut *akkul* să nu observe ce era ascuns în rezervoarele de apă goale? Ar fi început să scâncească şi să se zgârie placa de inspecție. Trebuie să fi fost nebună să creadă că poate scăpa cu asta, ea, un umil pilot de cargobot. Să faci comisioane şi să spionezi puțin pentru A'den nu fusese nici pe departe atât de scandalos de periculos ca ceea ce făcea acum. Chiar şi ajutarea acelui soldat ARC Sull să dezerteze fusese o călătorie relativ sigură. *Ny* ştia că acum era depăşită de situație.

E numai vina mea. Kal nici măcar nu a vrut asta. A fost ideea mea genială... este problema mea.

Naveta Rodianului, acum autorizată să plece, rulă până la pista de decolare şi plecă. *Ny* o privi, sperând că părea doar nerăbdătoare să-şi termine livrările şi să fie plătită. Căutările durau mai puțin de zece minute standard, din câte văzuse ea, iar *akkul* îşi băgase nasul în *Cornucopia* cam de tot atâta timp.

E aproape gata. Aproape am plecat. Aproape... sunt acasă.

Unde era casa acum?

Apoi începu. Din trapa deschisă răsună lătratul unui câine de vânătoare *akk*, acel zgomot distinctiv *ack-ack-ack* care dădea numele animalului. *Ny* ştiu că nu se va mai duce acasă acum, deloc, şi se strădui să nu intre în panică. Trei soldați se grăbiră spre rampă, cu puştile blaster pregătite. Al patrulea îşi ținea arma asupra ei.

— Aşteptați aici, doamnă, spuse el. Îşi întoarse gâtul ca să vadă ce se întâmplă. Ofițer, ce se întâmplă acolo?

Akkul se opri din lătrat. *Ny* auzi un set de paşi însoțiți de zgârieturi de gheare şi pur şi simplu nu mai putu respira. Asta era. Animalul trebuie să-i fi mirosit pe pasagerii clandestini.

— Îmi pare rău, băieți. Vocea gardianului se auzi prin trapă. E încă un pui, în ciuda mărimii lui. Are nevoie de un pic mai multă disciplină.

Akkul coborî tropăind pe rampă, târând osul coapsei unei bantha, cu capătul uriaş al pelvisului prins între fălci. Era osul luat pentru *Mird*; carnea de bantha nu era uşor de procurat pe Mandalore. Genunchii lui *Ny* aproape cedară.

Gardianul încercă să ia osul de la animalul său, dar *akkul* novice nu cedă. Buza i se încreți şi mârâi adânc din gât, cu dinții încă fixați cu putere pe femur.

— Uite, pot să iau alt os, spuse *Ny*, simulând exasperarea în loc să-şi arunce brațele în jurul *akkului* şi să-i spună ce băiat cuminte fusese pentru că sabotase căutarea. Păstrează-l. Trebuie să plec.

Unul dintre soldații înclină capul spre ea.

— La ce vă trebuie un os de bantha, doamnă?

Răspunsul îi ieşi lui *Ny* pe gură înainte ca măcar să se gândească la el. Uşurința şi rapiditatea cu care invocă o țesătură completă de minciuni o şocară.

— Unul dintre mineri are un *nek* de companie, zise ea. Nu găseşti multe banthe pe asteroidul ăla.

Chiar devenise atât de uşor să mintă. Era dezamăgită de ea însăşi, de vechea ei persoană înainte ca văduvia să o transforme într-o creatură neînsemnată, dar simțea şi un fior de entuziasm – şi ruşine – pentru capacitatea de sfidare nou descoperită.

Da, am greşit, am încălcat legea, dar am reuşit – am reuşit.

Gardianul încă mai încerca să readucă mintea *akkului* la îndatoririle de

căutare în timp ce ea închidea trapa. La naiba, spera ca cele două să poată respira în rezervorul ăla. Nu va putea să verifice până când *Cornucopia* nu sărea în hiperspațiu şi ea setă pilotul automat pe curs. Ieşirea de pe orbita Mezeg păru să dureze mai degrabă ore decât minute, iar în momentul în care stelele din afara navei se transformară din puncte de lumină în dungile înghețate ale infinitului, verifică cursul şi predă comenzile computerului navigațional al *Cornucopiei*.

Secțiunea de marfă de la pupa era tăcută, cu excepția pulsației motoarelor şi a zăngănitului armăturilor slăbite. *Ny* respiră adânc şi începu să desfacă placa de inspecție a rezervorului de apă de pe punte, întrebându-se dacă va găsi mai degrabă cadavre decât Jedi vii.

— A fost prea aproape.

Ny ridică panoul metalic şi se întinse în jos. Spațiul dintre acele rezervoare era foarte strâmt, chiar şi pentru o puştoaică scundă şi slabă ca *Scout*, deci Kaminoana trebuie să se fi simțit într-adevăr foarte inconfortabil.

— Cum ați reuşit să scăpați?

Scout se strecură afară prin gaura din punte, cu părul roşcat răvăşit. Arăta de parcă nu mâncase de o săptămână. Lui Kina Ha îi luă ceva mai mult timp, nu doar pentru că era mult mai înaltă, ci şi pentru că era mult mai în vârstă – exact câți ani, *Ny* nu era sigură, dar Kaminoana era o doamnă venerabilă după standardele oricui. De obicei, *Ny* nu-şi putea da seama de vârsta unui non-uman, dar Kina Ha ar fi părut evident bătrână pentru oricine, cu pielea cenuşie cu linii adânci şi ochii căzuți. Se mişca încet. Asta o făcea pe *Ny* să se simtă în mod clar o adolescentă.

— L-am influențat pe *akk* să găsească osul acela când a devenit prea excitat, spuse *Scout*. Dar noi suntem bine. Nu-i aşa, Kina?

— Suntem în viață, spuse Kaminoana. Şi ăsta este un bonus. Îți mulțumesc pentru că ai riscat atât de mult pentru noi.

Ny ar fi acceptat acea mulțumire cu câteva zile în urmă, dar acum îi trezea un strop de vinovăție. Niciuna dintre cele două Jedi nu ştia unde se duc şi nu o presaseră prea tare pentru vreun răspuns. Dar nici ea nu le spusese exact cine vor fi gazdele lor. Şi asta urma să fie... interesant.

Nu conta: aşa cum spuse Kina Ha – erau în viață, iar ăsta era un bonus.

Cornucopia era o navă de marfă veche tipică din clasa *Monarch*, voluminoasă şi simplă, cu o bancă lungă de-a lungul peretelui etanş din spatele scaunelor pilotului şi copilotului. Kina Ha se aşeză pe bancă ca o ducesă țâfnoasă şi îşi fixă centurile de siguranță. *Scout* se aşeză pe scaunul copilotului, lângă *Ny*.

Ny scoase câteva pachete cu rații şi le împărți. Habar n-avea ce mâncau Kaminoanii – peşte şi alte fructe de mare, presupunea ea –, dar Kina Ha nu avea să mănânce creveți aici. Skirata spusese că toți Kaminoanii urau lumina puternică a soarelui şi erau mai fericiți când era înnorat şi ploua cu găleata. Asta urma să fie o provocare pe Mandalore. Dar avea să fie ultima dintre problemele lui Kina Ha.

— Mergem pe Mandalore, spuse *Ny* în cele din urmă. Cumva, se aşteptase cel puțin la un oftat, sau chiar la un strigăt de protest. Dar cele două Jedi rămaseră tăcute. M-ați auzit, nu-i aşa? Mandalore? *Manda'yaim*?

— Da, am auzit, mulțumesc, spuse Kina Ha. Este destul de îndepărtată şi nu prea vizitată. Îți laud ingeniozitatea.

— Nu aveți nicio problemă cu Mandalorienii?

— Ar trebui să avem?

— Ei bine, mulți dintre ei au o problemă cu voi. Cu Jedii, adică.

Kina Ha se uită în punga deschisă a pachetului cu rații ca şi cum ar fi ghicit viitorul din conținutul ei.

— Îmi amintesc vag că Mandalorienii au luptat pentru Sith, spuse ea. Dar m-am ținut departe de detaliile politice ale galaxiei pentru o lungă perioadă de timp.

Ny nu era sigură ce însemna *mult timp*, dar îşi imagină că era vorba de *secole*.

Kina Ha nu era o Jedi oarecare. Fusese modificată genetic; toți Kaminoanii erau, desigur, şi Skirata spunea că aşa supraviețuiseră potopului global şi se transformaseră în ceea ce el descria drept *scursuri eugeniste detestabile*. Dar niciun Kaminoan nu fusese modificat genetic aşa cum fusese Kina Ha. Era unică. Genele ei fuseseră modificate pentru o durată de viață foarte lungă, iar asta însemna că îi va fi de folos lui Skirata în moduri pe care probabil nici nu şi le putea imagina.

Genomul acela era singurul lucru care o va salva de furia lui Skirata. El miza pe găsirea a ceva în genele ei care să-i împiedice pe fiii lui clone să îmbătrânească de două ori mai repede decât un om normal.

— De acolo eşti? *Scout* îşi aranjă părul cu degetele. Nu arătă cu mult diferit după aceea. De pe Mandalore?

— Nu, spuse *Ny*. Nu sunt Mandaloriană. Eu doar îi ajut când sunt ocupați.

Cum să le explic despre Kal?

— Nu sunt nerecunoscătoare, spuse *Scout*. Kina Ha alese ceva din pachetul cu rații şi mestecă gânditoare. Sunt doar speriată.

Oh, Doamne.

— Vă duc într-un loc sigur, spuse *Ny*. Alți câțiva oameni se ascund de Împărat.

— Alți Jedi? întrebă Kina Ha.

Ny nu era sigură cum să îl descrie pe Bardan Jusik. Un Jedi expirat? Un Jedi foarte retras? Unul care şi-a schimbat convingerile anterioare? *Mando* renăscut? Asta putea aştepta. *Scout* va putea decide singură în curând.

— Într-un fel. Nu o mai putea lungi prea mult. Uite, veți sta cu un clan Mandalorian de soldați clone care au dezertat. Unii dintre ei nu au amintiri prea fericite despre Kamino, Kina Ha. E corect să te avertizez. Iar locul îi aparține lui Kal Skirata. E un mercenar bătrân care a antrenat clone în Tipoca şi... ei bine, îi urăşte pe Jedi şi pe Kaminoani pentru că au folosit clonele. Aşa că relațiile s-ar putea să fie înghețate pentru o vreme.

Ny se simți un pic mai bine pentru că scosese toate astea la iveală, dar nu prea mult. Kina Ha îşi înclină grațios capul.

— Ei bine, putea fi şi mai rău, spuse ea.

Scout îşi coborî bărbia.

— Şi acel loc este sigur?

— Kal este un om bun. *Ny* fu din nou instantaneu în defensivă, fiind deja mult prea ataşată de Skirata pentru gustul ei. Şi-a dedicat viața salvării clonelor. Dar Kamino a lăsat o urmă mare asupra tuturor. Una dintre clone a avut un copil cu o fată Jedi care a fost ucisă în timpul *Epurării*. Aşa că în acest moment există o mare amărăciune dureroasă. Dar veți fi în siguranță acolo. Kal mi-a dat cuvântul lui.

Amărăciune nu acoperea suficient de bine toate sensurile. *Ny* se hotărî să nu le arunce pe cele două Jedi în griji prin menționarea celorlalte probleme. Aveau să afle destul de curând despre Doctorul Uthan, despre Jusik, cel care cu siguranță nu era Jedi, despre recompensele puse pe capul tuturor, despre sora lui Jango Fett, ucigaşa în serie întoarsă din morți, despre garnizoana Imperială, despre planurile de rezistență ale lui Fenn Shysa...

Da, chiar părea mai puțin amuzant decât să cadă în măruntaiele corozive ale unui *sarlacc* dacă privea totul în lumina rece a zilei. Dar *Ny* tot nu putea să nu se simtă mai bine când se gândea la Kyrimorut. Locul era izolat, pustiu şi spartan, plin de oameni îndureraţi şi deposedaţi, dar căldura comunităţii unite de acolo îl transforma. De asemenea, nu existau amintiri despre Terin. Când era acolo, se simţea capabilă să îşi imagineze un viitor. Zilele care urmau nu mai erau un gol de îndurat sau de evitat.

— Ce s-a întâmplat cu copilul fetei Jedi? întrebă *Scout*.

— Kad? E bine.

Îi spunea asta prea multe lui *Scout*? Lui *Ny* îi crescuse o glandă de precauţie majoră de când începuse să aibă de-a face cu Marea Armată, dar fata avea să vadă cu ochii ei oricum.

— Creşte ca o buruiană.

— Şi osul? Pentru ce era osul? E vreun ritual Mandalorian primitiv? Am auzit că îşi încoronează liderul cu un craniu adevărat.

— Cred că acel craniu este simbolic, *Scout*.

Era simbolic? *Ny* îi plăcea pe *Mando*, dar ei chiar aveau o înclinaţie pentru trofeele anatomice.

— Osul era pentru *Mird*. Dacă nu ai mai văzut un strill până acum, sunt ceva deosebit. Un animal nativ foarte rar.

— N-am auzit niciodată de ei.

— Atunci vei avea parte de o educaţie.

Ny se aşeză pe scaunul ei şi îşi dădu seama că nu scăpase de Imperiu. Pur şi simplu sărise peste o criză şi se îndrepta cu viteză multi-luminică spre următoarea.

— Îmi amintesc de strilli, cred, spuse Kina Ha absentă. Dar asta a fost chiar înainte ca Sithul să se ascundă.

Ny asculta doar pe jumătate acum, verificând panoul de instrumente al navei.

— Scuze, când a dispărut Sithul? Se uită peste spătarul scaunului. Foarte puţine fiinţe obişnuite auziseră măcar de Sith, aşa că era ciudat să o audă pe Kina Ha pomenind numele. Nu sunt bună la istorie.

Femela Jedi se încruntă concentrată, încreţindu-şi fruntea până la locul unde ar fi trebuit să-i fie urechile dacă Kaminoanii le-ar fi avut.

— Oh... poate acum o mie de ani? Îşi legănă gâtul imposibil de lung ca un şarpe. A trecut atât de mult timp... şi au fost atât de multe războaie. Am uitat.

Ny nu era sigură dacă auzise bine. Apoi îşi dădu seama că da, iar galaxia se schimbă pentru ea – din nou.

* * *

Barăcile soldaţilor din Operaţiunile Speciale, sediul *Legiunii 501*, Centrul Imperial (fostul Coruscant)

Tehnologia medicală putea face aproape orice, decise Niner, mai puţin să-l repare pe Darman. Îşi privi fratele îmbrăcându-şi armura Imperială nou primită, gri cărbune închis şi negru. Culoarea semăna mult cu vechile lor armuri Katarn negru mat, dar aici se termina toată asemănarea; totul în legătură cu forma, de la cască la platoşa toracică şi la acoperitoarele de picioare, era puţin diferit. Îl făcea pe Darman să arate ca un străin. Şi chiar se şi simţea străin. *Dar* se schimbase peste noapte. Niner nu s-ar fi putut aştepta la altceva. Cum ar fi reacţionat orice soţ dacă ar fi

trebuit să stea deoparte şi să-şi vadă soția ucisă? Dar asta era mai mult decât un doliu. Atât el, cât şi Darman îşi pierduseră frații în război şi nu avuseseră de ales decât să-şi continue viața şi să continue să lupte în clipa următoare. Doliul era tratat încet şi în particular. În cele din urmă, ajungeai să te împaci cu el. Dar Niner nu fusese niciodată îndrăgostit de o femeie sau tatăl copilului ei, aşa că îşi dădu seama că durerea lui Darman era probabil ceva nou şi de nedescris, legată de speranțele spulberate pentru un viitor pe care nicio clonă nu credea că îl va avea vreodată.

Dar noi putem avea acele vieți. Micile lucruri obişnuite. Fi are o soție. La fel şi Atin. Şi Ordo. Trăiesc ca Mandalorieni, oameni liberi. Eu ştiu ce pot fi.

Niner nu văzuse niciodată Kyrimorut, iar acum trebuia să uite că îi ştia măcar numele. Cel puțin nu ştia unde se afla gospodăria. Nimeni nu putea scoate de la el acea informație. Îi era frică să vorbească despre orice în noile lor camere, chiar şi în vestiar, în caz că Împăratul instalase sisteme de supraveghere pentru a verifica cine îi era loial şi cine avea legături cu regimul trecut. Poate că era acelaşi şef cu un titlu nou, dar noul Imperiu părea deja o lume diferită de cea a Republicii.

Darman îşi ataşase plăcile de armură la costum şi se agățase de puşca sa DC-17 ca de o pătură confortabilă. *Legiunea 501* lăsase comandourile să le păstreze pentru moment. Probabil că exista un motiv brutal de pragmatic pentru asta; erau obişnuiți cu *Deece*-uri, iar asta economisea timpul de antrenament cu arme noi, dar tot părea o bunătate, o concesie pentru a-i ajuta să intre mai uşor în lumea nouă şi tulburătoare a Armatei Imperiale. Niner tot încerca să înțeleagă de ce se simțea atât de diferit. Nu era influxul mare de clone noi produse pe Centax 2 prin procesele *Spaarti* rapide. Întâlnise foarte puțini dintre acei oameni. Nu, ceea ce îl deranja cel mai mult era pur şi simplu absența lucrurilor care fuseseră miezul vieții lui timp de treisprezece ani.

Lumea.

Nu îl putea apela pe Skirata. Nu era nici Generalul Jusik, nici Fi, nici Corr, nici Atin, nici vreunul dintre cei pe care ştia că putea conta dacă avea nevoie de ei. Era doar Darman. Şi *Dar* avea nevoie de el, fie că ştia sau nu. *Dar* ar fi putut să scape împreună cu ceilalți şi să fie acum alături de fiul său cel mic, dar nu o făcuse; rămăsese cu Niner. Nimeni din galaxie nu putea cumpăra genul acela de loialitate şi fraternitate, iar acum Niner avea o datorie nu doar de onoare, ci şi de familie.

Darman îşi flexă degetele, făcând noile sale mănuşi să scârțâie.

— Ai de gând să stai acolo scărpinându-ți fundul toată ziua? Pune-ți casca. Nu trebuie să-l facem pe Lordul Vader să aştepte.

— Ştiu că nu eşti bine, spuse Niner, aşa că nici nu te mai întreb.

— Sunt bine. Tu eşti pregătit pentru asta?

Niner îşi rupsese coloana vertebrală în acea noapte îngrozitoare în care fusese emis *Ordinul 66*. Darman refuzase să-l părăsească, temându-se că va sfârşi ca Fi, pe aparate, aşteptând să fie deconectat pentru că nimeni nu mai avea nevoie de sau loc pentru clone schilodite. Niner nu avea nevoie să i se reamintească că era vina lui că Darman era blocat aici şi nu-l creştea pe Kad.

— Sunt ca nou, spuse Niner. Făcu câteva răsuciri din şolduri şi se aplecă cu picioarele drepte pentru a-şi pune palmele pe podea. Vezi? De fapt, e mai bine decât eram înainte. Nu prea puteam să fac asta înainte.

— Haide. Hai să terminăm odată cu asta.

— *Dar*, orice are Vader în minte pentru noi, va fi ca de obicei.

— Cum ar putea fi aşa? Acum nu mai avem un război de purtat.

— Oh, tu crezi că s-a terminat, nu-i aşa? Ai urmărit holoştirile?

Ştirile fuseseră preocuparea lui Niner timp de câteva zile după ce i se reparase măduva spinării şi fusese ținut într-un aparat ortopedic.

— Încă sunt probleme. Încă sunt locuri unde localnicii luptă. Locuri care nu vor accepta Imperiul.

Darman îşi răsturnă casca între mâini de câteva ori.

— Mici războaie de frontieră. Nu au nevoie de forțele speciale pentru asta.

— Bine – tu ce vrei să se întâmple? Nu, nu răspunde la asta.

Niner îl apucă de braț pe Darman, îndrumându-l pe coridor spre locul de paradă. Asta nu era cazarma Arca. Nu putea avea încredere în nimeni şi în nimic. Când ajunseră afară, merseră în centrul zonei de paradă, îşi scoase casca şi îi făcu semn lui Darman să facă la fel. Trebuia să facă toate astea în tăcere. În mod normal, ar fi putut să treacă pe un circuit de comunicații securizat şi să discute în siguranță despre orice în intimitatea căştilor lor, dar Niner habar n-avea dacă noul echipament nu avea suprascrieri de comunicații de care el să nu ştie. Era genul de lucru pe care l-ar fi putut înmâna lui Jaing sau Mereel pentru a-l demonta, dar ARC-urile Null erau la o jumătate de galaxie distanță. Trebuia să improvizeze.

— Ce faci? întrebă Darman.

Niner ridică degetul arătător pentru tăcere.

— Testez senzorii de proximitate. Pune-ți casca jos.

Din punctul de vedere al spectatorilor, erau doar două clone care îşi testau sisteme de armură noi şi încă necunoscute. Niner îşi lăsă casca pe jos şi se îndepărtă de ea, făcându-i semn lui Darman să îi urmeze exemplul. Când se îndepărtară suficient de mult de căşti pentru a fi în afara razei audio – şi ceva în plus, pentru orice eventualitate – Niner se opri.

— Bine, *Dar*, ne întoarcem spre *găleţile* alea în câteva momente, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ai înțeles?

— Eşti paranoic.

— Sunt *sensibil*. Uite, *Dar*, ce-ți doreşti cel mai mult acum?

— Contează?

— Da. Contează. Vrei să pleci? Vrei să mergi la… Niner abia îndrăzni să o spună, dar la un moment dat trebuia spus. Vrei să te duci să-l găseşti pe Kad? Să ai grijă de el?

Expresia lui Darman era ilizibilă. Dacă ar fi fost aici *Bard'ika*… Bardan Jusik, ar fi putut simți prin Forță adevărata stare de spirit a lui Darman. Dar nu era, iar Niner nu putea decât să ghicească, pentru că Darman pe care îl cunoştea nu reacționa la fel ca acest Darman. Niner îşi petrecuse două zile citind texte medicale în timpul convalescenței. Nu înțelegea prea multe, dar acum ştia că existau stări mentale numite *amnezie disociativă*, în care mintea bloca amintirea unor evenimente teribile doar pentru a putea face față vieții de zi cu zi. Era sigur că asta făcea *Dar*.

— Nu cunosc numele ăsta, spuse Darman în cele din urmă.

Niner habar nu avea cum să gestioneze asta. Tot ce putea face era să stea cu ochii pe fratele său şi să spere că timpul chiar îl va vindeca.

— Bine, spuse el. Vrei să rămâi aici.

— Ce altceva aş vrea să fac? Sunt un comando.

— E în regulă, *Dar*. Vei fi bine.

Niner nu mai putea spune nimic altceva. Darman nu mai pomenise de Etain din noaptea în care fusese ucisă. Niner decise că era încă prea riscant să aducă

subiectul în discuție. Dar se hotărâse că îl va scoate pe Darman din Armata Imperială prin forță brută, dacă va fi necesar. Cum – asta era o altă problemă. Dar el era un comando. Se va gândi la ceva.

— Ai terminat? întrebă Darman. Pentru că Vader ne va face instructajul în câteva minute şi am auzit că este destul de dur cu cei care nu respectă programul.

Nu mai exista sergentul Kal, tatăl indulgent, şi regulamentele sale relaxate. Exista o structură de comandă formată din ofițeri, iar lucrurile erau mult mai stricte peste tot. Singura parte din viața lor anterioară de comandouri Republicane pe care o păstraseră – în afară de *Deece* – erau numerele lor de identificare, acum cu prefix IC[3].

Au crezut că schimbarea numerelor e ca şi cum ne-ar fi schimbat numele?

Niner începuse să se întrebe dacă nu cumva căuta scuze pentru Imperiu, atribuindu-i gesturi pe care acesta pur şi simplu nu le făcea. Poate că acesta era felul lui de a rămâne sănătos la cap.

Continuară să pretindă că se îndreaptă spre căştile lor pentru a vedea dacă se declanşează alarma, ceea ce îi spunea lui Niner că ceva în Darman încă ştia că are un secret de păstrat. Pentru o clipă se întrebă dacă paranoia lui Darman cu privire la Imperiu era chiar mai gravă decât a lui, iar acesta era doar un act conştient menținut douăzeci şi patru de ore pe zi, astfel încât să nu *derapeze* niciodată. Era greu de spus.

Darman îşi puse casca, eliminând orice altă şansă de conversație privată, şi plecară în tăcere spre sala de şedințe. Niner nu era sigur ce se aştepta să vadă când ajungea acolo. Rândurile de comandouri care îl aşteptau pe Lordul Vader nu reprezentau întreaga forță a fostei Brigăzi de Operații Speciale. Niner estimă că era mai puțin de un sfert, poate o mie de oameni, aşa că se întrebă cum fuseseră selectați. Totuşi, nu avea cum să-i recunoască pe niciunul dintre ei până când nu vorbeau sau nu se mişcau, pentru că schemele individuale de vopsea pe care fuseseră încurajați să le aplice pe armurile lor, în stil Mandalorian, fuseseră acum şterse de o mare de negru uniform. Asta spunea mai clar decât orice că galaxia se schimbase. Niner nici măcar nu-l zări pe Scorch până când bărbatul nu alunecă într-un spațiu lângă el. Sclipirile galbene vii ale armurii lui dispăruseră.

Ciudat. Suntem obişnuiți să recunoaştem indivizi cu fețe identice, dar apoi sunt dat peste cap când toată lumea are aceeaşi armură.

— Cum merg lucrurile, *ner vod*? întrebă Scorch. Ați fost ceva mai rezervați în ultima vreme.

Niner decise că probabil era o idee proastă să vorbească în *Mando'a* în fața străinilor, deşi nu era sigur de ce. Prin *străini* se referea la oricare dintre trupele de şoc ale *Legiunii 501* care nu îşi începuseră viața ca şi comandouri ale Republicii pe Kamino, instruiți de sergenți *Mando*. Nu era sigur dacă se putea gândi la ei ca la nişte frați.

— Nu m-am simțit prea bine, spuse Niner, impasibil.

— Am auzit de rană. Urât. Scorch nu spuse dacă ştia detaliile luptei de la *Podul Shinarcan*. Dar nu era niciun secret că o femeie fusese ucisă când se interpuse între un soldat clonă şi sabia de lumină a unui Jedi. Cât de mulți oameni ştiau că era Etain, asta era o altă problemă. Cred că avem şi nişte ARC-uri aici. Imaginează-ți asta, *băieții ARC* nevoiți să stea cu noi, muritorii de rând… Deci, ce mai faci, *Dar*?

Darman ridică din umeri.

---

[3] IC – Imperial Comando (comando Imperial), față de RC – Republic Comando (comando Republican).

— Urăsc armura asta nouă.

— Da, e o risipă de credite. Nu era nimic în neregulă cu cea veche. Fixer o urăşte, de asemenea. Lui Boss nu-i pasă deloc.

Niner trebui să întrebe.

— Vreo veste despre Sev?

O spuse cât de neutru putu. Darman nu era singurul om de aici cu amintiri dureroase. Fiecare comando ştia că *Echipa Delta* pierduse contactul cu Sev şi îl lăsase în urmă când plecaseră de pe Kashyyyk. Destul de mulți oameni credeau că echipa ar fi trebuit să-i spună Generalului Yoda să renunțe la ordinul său de retragere şi să se întoarcă după amicul lor. Dar Yoda dispăruse şi el acum, împreună cu restul Jedilor. Sev era încă o tragedie într-un război chinuitor şi ciudat de inutil, agonia suplimentară provocată de pierderea camarazilor în ultimele zile de luptă.

Ca Etain. A fost la câteva minute, nu, la câteva secunde distanță de a părăsi Coruscantul pentru totdeauna. E pur şi simplu crud. Nu ar fi trebuit să fie aşa.

— Nu, spuse Scorch, cu vocea puțin răguşită. Sev e încă dispărut.

Nu întrebă despre Etain. Dar *Echipa Delta* ştia despre ea şi *Dar*. Niner spera doar că bârfa nu ajunsese la Vader.

Vader… Vader era cât se poate de departe de Generalul Arligan Zey, o figură uriaşă îmbrăcată complet în armură neagră, cu cască şi pelerină. Vocea şi respirația lui răguşită nici măcar nu păreau umane, deşi zvonurile spuneau că era. Intră în sală şi nici măcar nu se prezentă. N-avea nevoie. În două sau trei săptămâni, el devenise numele şoptit la mese şi în cantine. Era mâna dreaptă a Împăratului şi putea face lucruri pe care numai Jedii le puteau face, cum ar fi să mute lucruri – şi să le spargă – fără să le atingă. Cineva spusese că ar fi fost un Jedi cândva. Dar la fel fusese şi Dooku. Nu era o mare surpriză dacă ar fi fost adevărat. Niner nu ştia sau nu-i păsa de asta, dar oricum îl trata pe Vader cu precauție. Stătea în poziție de drepți. Ultimul lucru pe care şi-l dorea în acel moment era să fie remarcat ca individ. Voia să dispară.

Vader stătea în picioare cu degetul mare prins în centură, respirațiile sale ritmice şi şuierătoare sunând ca o maşină.

— Am dat de urma multora dintre trădătorii care au scăpat de *Epurare*, dar munca noastră nu s-a terminat, bubui el. Există încă Jedi care se sustrag justiției şi avem de-a face cu dezertori din rândurile noastre. Vă veți respecta numele de *Pumnul lui Vader*. Îi veți vâna pe fugarii rămaşi.

Niner se aşteptă la o reacție din partea lui Darman, măcar o tresărire. Dar el rămăsese încremenit. Nimeni nu se mişcă şi nu scoase vreun cuvânt.

— Foştii voştri camarazi din forțele speciale sunt experți în a provoca moarte şi haos, continuă Vader. Aşa că voi sunteți cei mai bine plasați pentru a-i localiza şi neutraliza. Nu mă aştept să li se acorde vreo milă. Au fost cândva frații voştri, dar acum sunt trădători, o insultă la adresa voastră şi a sacrificiilor voastre. Voi sunteți acum *Unitatea Specială de Comando Imperial*. Să nu mă dezamăgiți.

O listă de fugari fu transmisă clonelor. Niner ştia că fiecare clonă din sală făcea la fel ca el în acel moment. Fiecare îşi ajusta concentrarea pentru a se uita la afişajul din cască, pentru a verifica imaginile şi textul suprapuse pe vederea prin vizor.

Ştia că va vedea nume pe care le cunoştea. Chipurile nu contau, desigur. Cu excepția Jedilor şi a altor câtorva, toți ar fi arătat identic; şi iată-i, listați ca numere.

Căpitanul ARC A-26 şi soldatul ARC A-30 – Maze şi Sull. Maze? Dispărut? Tocmai el, dintre toți oamenii…

Niner fu cu adevărat surprins de asta. Maze fusese ajutorul lui Zey, un om care făcea lucrurile ca la carte. Niner nu ar fi pariat că va fugi, dar mai erau şi alții pe listă care păreau la fel de improbabili: *Echipa Yayax*, *Echipa Hyperion* şi comandouri individuale ale Republicii de care îşi amintea. Lipsea chiar şi un Comandant clonă obişnuit, Comandantul Levet, care servise sub comanda lui Etain pe Qiilura.

Corr şi Atin erau pe listă, desigur, dar Fi nu era. Cel puțin moartea lui falsă îi convinsese pe noii deținători de arhive ai Imperiului. Dar majoritatea personalului civil erau exact aceleaşi ființe care slujiseră Republica cu doar câteva săptămâni înainte, la aceleaşi birouri şi cu aceleaşi salarii, şi nimic nu se schimbase prea mult pentru marea majoritate a populației de pe Coruscant, cu excepția numelui locului. Acum era *Oraşul Imperial*, iar planeta era *Centrul Imperial*. Cea mai mare sarcină cu care se confruntau funcționarii era revizuirea holohărților. Lui Niner încă i se părea greu de asimilat după ce atâtea vieți fuseseră sfâşiate în cercul său restrâns.

Coruscant. Corrie. Triplu Zero. Sunt în regulă. Dar nu va fi niciodată Oraşul Imperial în ceea ce mă priveşte.

Lista dezertorilor era scurtă, dar semnificativă. Împreună, formau o mică armată de care trebuia să se țină cont. Niner văzuse cât de multe pagube putea face un singur ARC, de la aruncarea în aer a unor ținte cheie până la destabilizarea unor guverne întregi. În plus, ştia cât de multe daune putea face el cu câțiva frați şi având echipamentul potrivit. Erau periculoşi. Fuseseră crescuți şi antrenați să fie aşa.

Vreau să îi opresc pe aceşti oameni? Vreau să îi omor? Bineînțeles că nu vreau. Sunt de-ai noştri.

Şi mai erau şi celelalte nume, cele care aveau nevoie şi de poze, pentru că erau ființe cu trăsături distinctive – Jedi pe fugă. Bardan Jusik era doar un nume pe o listă care era mai lungă decât se aşteptase Niner, toți Padawani mici şi Cavaleri minori, dar relativ puțini Maeştri. Dar pe listă era un Cavaler pe care nimeni nu trebuia să-l caute. Atât de departe pe listă, Niner se îndoia că Vader îl putea vedea. Îşi puse mâna sub cotul lui Darman, ştiind ce efect ar fi avut asupra fratelui său să vadă numele şi chipul lui Etain Tur-Mukan.

Deci ei nu ştiu că e moartă. Şi asta înseamnă că nu sunt siguri cine e mort şi cine e dispărut.

Poza lui Etain nu era una măgulitoare, dar tot îi frângea inima lui Niner. Îşi putea doar imagina ce îi făcea lui Darman. Era o fată slabă, pistruiată, cu păr şaten ondulat şi ochi verzi. Dacă n-ar fi cunoscut-o, ar fi crezut că era doar o tânără oarecare; o bibliotecară, o vânzătoare, o funcționară. Nu arăta ca un General care luptase într-un război şi pusese totul în joc.

— E în regulă, *Dar*, şopti Niner. Dacă cineva ar fi auzit asta, nu ar fi însemnat nimic pentru ei. Dar Darman nu reacționă. *Udesii*. Ia-o uşor.

— Simt că mulți dintre voi sunt consternați de aceste nume. Vader avea un talent în a spune cele mai tulburătoare lucruri. Ați fost lăudabil de loiali unora dintre aceste ființe. Dar v-au înşelat şi nu merită milă. Misiunile voastre specifice vă vor fi atribuite în curând. Puteți pleca.

Liniile de comandouri ieşiră din sală şi se împărțiră în grupuri care se îndreptau spre cazărmi. Niner îşi tot verifica datapadul pentru detalii despre misiuni. Era mult de lucru pentru a le spune că vor primi o listă cu persoane de ucis. Dar poate că era vorba de faptul că îl văzuseră pe Vader în carne şi oase şi realizaseră că tipul vorbea serios. Generalul Zey nu avusese niciodată acest efect asupra lui, iar în ceea ce-l privea pe Yoda – Niner nu-şi amintea de fapt să-l fi văzut în persoană, dar

ştia doar că Generalul nu avea acea prezență înfiorătoare pe care o avea Vader.

Scorch se apropie de Niner şi îi egală pasul.

— Urăsc asta, spuse el. Şi avem un tip nou care îi ia locul lui Sev. E temporar, totuşi. Ar fi bine ca el să înțeleagă asta.

Niner îşi amintea cum se alăturase Corr *Echipei Omega* când Fi fusese dus pe Mandalore. Era evident că Fi nu se mai întorcea niciodată, dar nimeni nu admisese vreodată că Corr va fi un înlocuitor permanent. Niner îl înțelegea perfect pe Scorch. *Permanent* însemna că renunțai la speranța de a-ți revedea fratele şi te făcea să-ți faci griji că îi pecetluiai cumva soarta acceptând că nu mai era.

— Ei bine, poftim, spuse Darman, îndreptându-se spre cantină, cu ochii pe datapadul său. Cel puțin apetitul său nu fusese afectat. Uită-te la asta.

— Cu cine ne-am pricopsit? întrebă Niner, nedorind brusc să se uite la propriul său datapad.

— Suntem cu doi tipi noi din *Echipa Galaar* – Ennen şi Bry. Şi suntem doar *Echipa 40* acum.

— Am vrut să spun după cine va trebui să mergem.

Darman înghiți în sec suficient de tare pentru ca Niner să-şi dea seama că era cu adevărat tulburat de toate astea, chiar dacă părea să fie amorțit de evenimente.

Nu erau prea multe lucruri pe care o clonă le putea ascunde de alta, nu când fiecare gest şi sunet trebuia examinat pentru a distinge un frate de altul.

— Un tip pe nume Jilam Kester, spuse Darman. N-am auzit niciodată de el.

Oricum era un asasinat, dar Niner se simți uşurat că nu era *Bard'ika*. Apoi se întrebă dacă nu cumva le vor fi desemnați oamenii pe care îi cunoşteau cel mai bine pentru că cineva credea că nu vor apăsa niciodată pe trăgaci. Niner nu-şi putea imagina că Imperiul – sau oricine altcineva – ar fi fost atât de tolerant cu clonele care ar fi putut să nu le execute ordinele din cauza sentimentelor. Se simțea ca un test. Aşteptă până când erau singuri pe terenul de paradă înainte de a-şi scoate casca.

— Cine-i are pe Skirata şi pe Nulli? Şi pe Vau?

Niner nu putea vedea numele nicăieri. Derulă lista de pe datapad, căutând numerele: ARC-uri Null, N-7, N-10, N-11, N-12, N-5, N-6 – Mereel, Jaing, Ordo, A'den, Prudii, şi Kom'rk.

— Palpatine nu poate să creadă că sunt cu toții morți într-un mod cât se poate de convenabil. Erau pe lista de căutare a vânătorilor de recompense înainte să se întâmple toate astea.

Darman ridică din umeri.

— Şi ce dacă sunt? Nu am mai auzit de ei de mai bine de două săptămâni, nu de când...

Se opri. Era prima dată când fusese cât pe ce să menționeze noaptea *Ordinului 66* de când se întâmplase. Dar nu continuă.

Niner verifică din nou datapadul înainte să fie sigur că pe listă se aflau doar dezertorii Alfa ARC, Jedii şi comandourile Republicii. Maeştrii Jedi şi unii Cavaleri erau marcați pentru execuție, iar Padawanii şi alți fugari trebuiau să fie prinşi în viață. Ori Palpatine îi avea deja pe Nulli şi pe sergenții *Mando* – Nine se îndoia de asta – ori trimitea pe altcineva după ei, cum ar fi Serviciile Secrete Imperiale.

Baftă, spailor[4]*. O să aveți nevoie. Mai ales dacă sunteți destul de ghinionişti să îi găsiți.*

---

[4] Spai – spion.

— Bine, ia-i pe Ennen şi Bry, spuse Darman. Hai să terminăm cu asta.

Nu era *Dar* cel care vorbea. Era *Dar* cel prefăcut.

— Eşti de acord cu asta? întrebă Niner.

— Ce, să vânez Jedi?

— Da.

— Mi-au luat tot la am dorit vreodată, spuse Darman, semănând brusc pentru câteva secunde cu sinele său real. Poți paria că sunt de acord cu asta.

Nu mai spuse nimic altceva, iar Niner nu îl presă. Nu era sigur că era pregătit să-l audă pe Darman vărsând toată acea durere îngropată.

* * *

Periferia sudică a oraşului Keldabe, capitala Mandalore

Jusik nu mai văzuse niciodată chestia aia, dar acum că o văzuse tot nu-i venea să creadă. Şi nu era sigur că voia să creadă. Era un craniu imens, un craniu de *mythosaur*, cu coarne uriaşe înclinate în jos care se curbau spre maxilar, orbite înclinate şi dinți lungi. Era simbolul iconic al lui Mandalore în toate sensurile, atât *Mand'alor* – comandantul supercomandanților, căpetenia căpeteniilor – cât şi al lumii însăşi, *Manda'yaim*. Dar tot părea ridicol la acea scară. Craniul şi restul structurii neconvingătoare a scheletului erau suficient de mari pentru a adăposti un batalion. Keldabe nu era cel mai drăguț oraş din galaxie, dar Jusik încă era surprins că cineva construise ceva atât de urât acolo unde lumea era nevoită să îl vadă. Era, aşa cum ar fi spus arhitecții de pe Coruscant, *nesimpatic şi neconform cu ceea ce era popular*.

— Urât ca un *rahat*, spuse Ordo, trecând direct la subiect. Şi inutil.

Jusik alunecă din speeder şi se sprijini de uşă pentru a privi o procesiune de trupe de şoc şi repulsoare care duceau echipamente în craniul propriu-zis. Era greu de imaginat ce se întâmpla. Spera că aveau de gând să-l demoleze pentru delicte împotriva esteticii. Era cel mai util lucru pe care Imperiul îl putea face pe Mandalore.

— Ce este?

Ordo stătea privind chestia abominabilă, cu brațele încrucişate.

— Habar n-am. Poate că e vreo cascadorie promoțională pentru *MandalMotors*. Desenă un craniu imaginar în aer cu vârful degetului. E logo-ul lor.

— Chiar crezi că un *Mando'ad* obişnuit le-ar cumpăra produsele pentru că au un craniu uriaş de *mythosaur*? Asta e *aruetyc*.

— Nu, dar e atât de bizar încât mă chinui să găsesc o explicație.

— Are Fenn Shysa vreo încoronare acolo ca noul *Mand'alor*?

— Categoric nu e stilul lui. Ordo se urcă înapoi în speeder. De fapt, nu cred că noii *Mand'alori* au avut ceremonii de încoronare de când... ei bine, nu ştiu. Vulgar. Foarte risipitor.

— *Aruetyc*. Jusik închise trapa şi porni motoarele, realizând cât de des folosea acest cuvânt în ultima vreme – *non-Mando*, *trădător*, *inamic* sau pur şi simplu *nu unul de-al nostru*. Îşi îmbrățişase complet noua identitate, la fel cum fusese cândva în întregime Jedi, şi încă îl surprindea când se gândea la asta.

Convertiții sunt cei mai răi, se spune. Asta sunt eu? Da, asta sunt.

— Acum hai să aflăm ce face Imperiul cu el.

Jusik porni speederul. Nu era deranjat de prezența unei garnizoane Imperiale aici – nu încă. Kyrimorut era atât de îndepărtată şi de greu de găsit în sălbăticia slab populată care constituia cea mai mare parte a lumii Mandalore, încât Keldabe ar fi

putut fi la fel de bine pe altă planetă. Dar ştia că Palpatine nu amplasase o bază aici în beneficiul economiei locale, aşa că toată lumea aştepta inevitabila *poantă*. Atâta timp cât Imperiul angaja mercenari *Mando* şi plătea chirie pentru teren, atunci lumea – cel puțin la suprafață – încă nu ştia dacă garnizoana era o amenințare.

În privat, decizia fusese deja luată. Shysa făcea planuri pentru un război de gherilă împotriva Imperiului. Îşi dădea deja seama că va fi un locatar nedorit în anii următori. Kal Skirata – *Kal'buir*, Papa Kal – nu dorea să aibă de-a face cu armata secretă a lui Shysa. Avea şi aşa destule probleme. Dar nici nu ar fi vrut Imperiul aici.

Venise oricum. Toată lumea ştia cum se va sfârşi, şi existau dubii doar *când*.

— Ordo, ştii că *Kal'buir* îmi este la fel de drag ca şi ție, spuse Jusik cu grijă, conducând la câțiva metri deasupra malului râului. Dar crezi că e înțelept să o lase pe *Ny* să îi aducă pe Jedi aici?

Ordo îşi citi datapadul şi nu comentă ironia întrebării. Părea remarcabil de relaxat acum.

— Nu e lipsit de riscuri.

— Ce părere ai despre prezența unei Kaminoane aici?

— Am făcut față cu Ko Sai ca musafir...

— De fapt, nu am făcut, şi nici ea nu s-a descurcat prea bine. S-a sinucis. Şi Mereel... Ea a apăsat toate butoanele greşite în el.

Jusik îşi dădu seama că era cea mai stupidă frază pe care o spusese de mult timp. *Butoane greşite*. Nu, nici măcar nu se apropia de adevăr. Mereel, la fel ca toți ceilalți Nulli, era doar un produs *defect* în ceea ce-i privea pe clonatorii Kaminoani, ceva ce trebuia eutanasiat ca un animal de fermă bolnav înainte ca ei să se întoarcă la masa de desen. Orice copil normal ar fi fost profund traumatizat de acest tip de tratament. Dar copiii care fuseseră proiectați pentru a fi trupe perfecte de operațiuni secrete, maşini de ucis feroce şi inteligente... Reacțiile lor ar fi fost mult mai extreme.

Jusik încă se minuna de cât de normali reuşeau să fie Nullii de cele mai multe ori. Mereel era fermecător şi afabil, preferatul doamnelor, mereu cel cu glumele. Apoi, ceva îl declanşa pe celălalt Mereel, copilul chinuit şi bântuit îngropat în el, şi se schimba instantaneu pentru o clipă, înainte de a reveni la vechea sa fire. Era ca şi cum toți Nulii cunoşteau prea bine acel animal rănit din ei şi îşi construiseră personalități noi pentru a-l ține în lesă.

— Îmi pare rău, zise Jusik. Nu vreau să pară în regulă ceea ce vi s-a întâmplat.

Ordo ridică din umeri.

— Mereel a luat-o cel mai rău. Dar cu toții suntem răvăşiți. Evaluarea sinceră a propriei sale sănătăți mintale era aproape înduioşătoare. Termenul este imprecis, dar rezumă efectul pe care l-a avut Kamino asupra noastră.

— Ai discutat despre asta cu *Kal'buir*?

— Da, şi sunt de acord cu el. Materialul genetic al lui Kina Ha este prea valoros pentru a renunța la el doar pentru că avem noi coşmaruri cu Kaminoanii.

Jusik se gândi din nou la implicațiile acestei afirmații în timp ce parca speederul cât mai aproape de cantina *Oyu'baat*. Kina Ha era o altă şansă în încercarea de a găsi o cale de a inversa îmbătrânirea accelerată a clonelor, iar toate cele de până acum se transformaseră în misiuni periculoase şi trădări.

Dacă Kaminoanii îi făcuseră pe unii dintre semenii lor să trăiască o viață excepțional de lungă, atunci exista ceva – un set de gene, o tehnică – pe care doctorul Uthan o putea exploata pentru a readuce procesul de îmbătrânire al clonelor la normal. Da, Jusik înțelegea cât de important era; Skirata trăia pentru fiii săi clone,

iar a le oferi o durată de viață normală devenise o căutare sacră pentru el. Dar acest lucru... trebuia pus în balanță cu riscul ca locația adăpostului Kyrimorut să fie divulgată şi cu ceea ce se va întâmpla cu respectul lui *Ny* Vollen pentru Skirata atunci când ea va afla că el ar transforma-o pe Kina Ha în supă dacă ar crede că astfel îşi va salva băieții.

Asta o va răni pe Ny. Poate şi pe el.

— Lasă-mă să-ți pun o întrebare, *Bard'ika*, spuse Ordo. Te deranjează că Kina Ha este un Jedi?

— De ce ar trebui?

— Amintiri vechi.

— Nu mă deranjează deloc.

Ordo părea neîncrezător.

— Dar Kaminoanii nu sunt o specie plină de compasiune, deci ce fel de Jedi este ea?

Jusik se gândi la asta. Nu auzise niciodată de un Kaminoan sensibil la Forță. Şi una care trăia de secole, poate chiar milenii – asta o făcea unică în toate sensurile.

— Una singuratică, cred.

Ordo ridică o sprânceană.

— În interior, plâng. Serios. La fel şi *Kal'buir*, sunt sigur.

Apoi abandonă subiectul. Jusik decise că Ordo credea că era perfect normal să încerci să-ți ştergi trecutul, pentru că şi el o făcuse, cât putuse de bine. Părea îngrijorat că sosirea unor Jedi adevărați i-ar putea zdruncina hotărârea lui Jusik.

Nu. Nu, n-o va face. Nu acum.

Keldabe se afla la câteva ore de zbor la sud de Kyrimorut, iar clima era mult mai blândă. Zăpada nu ajunsese atât de departe. Jusik se plimba pe străzile înguste şi pe aleile acoperite de clădiri şubrede, savurând imposibilitatea totală a oraşului. Într-o clipă se afla pe o stradă care nu se mai schimbase de aproape o mie de ani, numai cadre de lemn întortocheate de timp şi tencuială veche, iar în clipa următoare era în umbra unui depozit industrial auster sau a unui turn de granit lustruit. Keldabe era o fortăreață anarhică aşezată pe o stâncă de granit, la cotitura râului Kelita, înconjurată aproape în întregime de râu, un şanț natural care trecea de la un calm pitoresc la un torent în decurs de un kilometru. Jusik iubea acel loc. Capta totul despre Mandalore şi era fericit că strângerea de informații îl aducea des aici.

Clonele trebuiau să-şi păstreze căştile pe cap, desigur. Niciunui Mandalorian nu-i păsa dacă vecinul său era un dezertor din Marea Armată, dar Imperiali erau prin preajmă, iar ultimul lucru de care avea nevoie cineva era ca un soldat clonă să dea nas în nas cu un om care arăta exact ca el.

Soldații din trupele de şoc, cum le spunea toată lumea acum, nu ajunseseră încă în oraş. Oricum, probabil că nu s-ar fi aventurat niciodată în *Oyu'baat*. Era cea mai veche cantină de pe planetă, deschisă pe când Mandalorienii se luptaseră cu Vechea Republică, fiind şi ultima dată când cineva păruse să fi schimbat meniul.

Locul era curat, dar într-un fel ademenitor de mizerabil. Mirosurile care fluturau când Jusik deschise uşile erau o aventură în sine. Simțea emoția vârstelor, pentru că totul se întâmpla aici; ca sensibil la Forță, ecourile îl chemau la fel de viu ca şi cum ar fi fost prezent atunci când aveau loc evenimentele. Dacă Mandalore avea vreun fel de guvern, atunci afacerile acestuia se făceau în cabinele de la *Oyu'baat* şi la tejgheaua sa lungă, în timp ce căpeteniile clanurilor dezbăteau, ajungeau la acorduri şi încheiau înțelegeri. Aşadar, *Oyu'baat* era locul ideal pentru a auzi bârfele

despre garnizoana Imperială. *Mando* aveau tendința de a nu păstra secrete între ei şi se economisea mult de timp de observație cu risc ridicat doar pentru a sta şi a asculta – şi a savura o bere.

Jusik îşi scoase casca şi cumpără o cană de *ne'tra gal*. Nu semăna prea mult cu cel din afişul cu persoane căutate din spatele tejghelei – toate recompensele erau afişate acolo, în beneficiul clienților care se ocupau cu vânătoarea –, dar nimeni nu l-ar fi turnat oricum. Jusik era Mandalorian acum, doar un alt adult adoptat ca mulți alții, al cărui trecut nu mai conta şi nu mai era discutat. Dar poate că îl lăsau în pace pentru că oricine îi cunoştea trecutul ştia şi că era sub protecția lui Kal Skirata.

Jusik rămase precaut. Ordo îşi păstră casca pe cap şi se aşeză într-o cabină. Jusik comandă o sticlă de bere pentru ca Ordo să o ia cu el. Barmanul îi aruncă lui Jusik o privire compătimitoare.

— Clonă pe fugă, eh, *ner vod*?

Localnicii ştiau de ce unii bărbați îşi păstrau căştile pe cap. Ținu cana de *ne'tra gal* la distanță de sticlă până când spuma se aşeză. Nu vă faceți griji. Imperiali nu intră aici. M-am asigurat de asta.

Barmanul nu le spuse cum reuşise una ca asta, iar Jusik nu întrebă. Putea auzi un grup de bărbați convulsionându-se de râs. Cuvântul *kyrbes* – craniu de *mythosaur*, coroana tradițională a unui *Mand'alor* – ajunse până la el. Ei bine, şi lor li se părea amuzantă chestia aia. Jusik se hotărî să adune câteva informații.

— *Vode*, ce se întâmplă cu craniul? întrebă el. De ce se mută Imperialii în el?

Unul dintre membrii grupului, un bărbat îndesat de vreo cincizeci de ani, cu armură maro închis şi încheieturi tatuate cu rune *Mando'a*, râse atât de tare încât începu să tuşească. Apoi încercă să răspundă. Dar de fiecare dată când era cât pe ce să scoată un cuvânt, râsetele îl cuprindeau şi se apleca cu mâinile sprijinite pe genunchi. Prietenii lui erau în aceeaşi stare. Unul dintre ei nu reuşea decât să scoată un sunet şuierător *hurr-hurr-hurr*. Toată cantina se uita acum.

— Nu ştii ce e asta? spuse bărbatul în cele din urmă. Îşi şterse lacrimile de pe obraji cu dosul mâinii. Serios?

— Serios. De obicei nu mergem la sud de râu, aşa că nu l-am văzut niciodată până astăzi.

— Haide, Jarkyc, spune-i.

Unul din grup îl împinse pe bărbat în spate. Umorul *Mando* putea varia de la şiret la neruşinat, aşa că Jusik nu putea ghici ce va urma. Simțea doar în Forță că Jarkyc găsea asta atât amuzant, cât şi confuz.

— E cel mai bun lucru pe care l-am auzit tot anul.

Jarkyc îşi recăpătă respirația şi îşi drese glasul.

— A fost cea mai proastă idee. Aruncă un deget spre unul dintre tovarăşii săi. Fratele idiot al lui Hayar a crezut că Mandalore ar putea atrage turişti dornici de aventură. A construit craniul ca un parc tematic cu ani în urmă. Un loc unde lumea se putea distra cu *osik*-ul *aruetyc* fără minte. E inutil să spun că nu s-a deschis niciodată.

Bărbații începură să râdă din nou. Jusik nu le putea pune cap la cap.

— Atunci de ce sunt Imperiali interesați de el?

— Am fost băieți răi. Le-am spus că era un templu Mandalorian antic care deținea o mare putere magică pentru noi, oamenii simpli, şi aşa... Luă mai multe înghițituri şuierate de aer. Ei bine, au vrut să-şi construiască garnizoana acolo, pentru că era atât de important pentru noi. Aşa că l-am vândut.

Întreaga cantină izbucni într-un râs zgomotos. Mănuşile din *beskar* băteau în mese. Da, era o farsă bună în stilul *Mando*: o combinație de credulitate *aruetyc*, de a face pe prostul şi de a primi un preț bun pentru asta.

— *Mythosaurii* nu erau chiar atât de mari, nu-i aşa? spuse Jusik.

— Poate că nu, dar ei nu ştiu asta, nu-i aşa?

— *Aruetiise*, spuse Hayar. Vor crede orice *rahat* le spui. Ei cred că suntem doar nişte sălbatici superstiționoşi.

— Hei, retrage partea cu superstițiile! strigă cineva printre râsete. Crezi că ar trebui să lăsăm nişte ofrande la templu, doar ca să arătăm cât de pioşi suntem?

Alți băutori se alăturară glumelor.

— De tipul celor cu cronometru de detonare de cinci minute, sau incendiare?

— Asta dovedeşte că cineva de pe Kamino a uitat să folosească celulele creierului lui Jango.

— Nu, nu e vorba de clone. A fost Comandantul garnizoanei – un aristocrat de pe Kemla. *Kaysh mirsb solus*.

Era o insultă Mandaloriană frumoasă: *neuronul lui simte că este singur*. Mandalorienii aveau mai multe cuvinte pentru *prost* şi *înjunghiere* decât orice altă limbă, iar Jusik nu se putea abține să nu se gândească că cele două erau cumva complicat de legate.

— Deci, ce-ți spune asta? îl întrebă Jusik pe Ordo, alunecând înapoi în cabină.

— Aş presupune că Imperiul vrea să inspire admirație şi uimire băştinaşilor, spuse Ordo. Sau cred că ne vor face pe plac. Oricum ar fi, asta îmi spune că oricine ia deciziile nu îi cunoaşte prea bine pe Mandalorieni. Şi asta înseamnă că nu e Palpatine, pentru că eu cred că el ne înțelege, în sensul de a ne exploata.

— Aşa cum spune *Kal'buir*, va fi vorba despre *beroyase bal beskar*[5] – Palpatine ne vrea mercenarii şi minereul de fier.

Jusik îşi bău berea din opt înghițituri. Nu-i plăcuse niciodată berea de pe Coruscant, dar aici totul părea foarte diferită. Se îngrăşase, luase în greutate şi muşchi, şi se simțea mai fericit fiind *Bard'ika* decât fusese vreodată în viața lui.

— Nu m-ar deranja să mă uit mai de aproape la craniu.

— E ca şi cum te-ai uita la un accident de speeder, nu-i aşa?

— Am una dintre senzațiile mele dintr-o existență anterioară.

Ordo ridică din umeri şi băgă în buzunar sticla de bere nedeschisă.

— Hai să facem o scurtă plimbare prin oraş, să vedem cine mai e pe aici, şi apoi poți merge să admiri craniul.

În mod normal, o plimbare ducea la cumpărarea de mărunțişuri pe care nu le puteau găsi în Enceri; piese de motor pentru atelierul Parjei, articole de toaletă pentru Doctorița Uthan şi bomboane pentru toată lumea. Jusik spera ca Mij Gilamar să includă stomatologia în gama sa prodigioasă de abilități medicale, pentru că mâncarea dulce şi clonele mergeau mână în mână. Îmbătrânirea lor accelerată părea să necesite o mulțime de calorii.

Până să găsească un punct de observație sigur pentru parcul tematic grotesc al *mythosaurului*, Ordo ronțăise deja cu plăcere o pungă de jumătate de kilogram de nuci confiate şi o începuse pe a doua.

— Vei regreta asta când nu te va mai încăpea *beskar'gam*-ul, spuse Jusik, privind craniul de pe ecranul lateral al speederului.

---

[5] *Beroyase bal beskar* – vânători de recompense şi beskar.

— Voi arde uşor toate caloriile.

— Da, asta obişnuiam să spun şi eu.

Jusik începea să se întrebe dacă nu cumva îi slăbiseră simțurile Forței. Avea o senzație de neliniște în legătură cu garnizoana, pe care o clasificase la E, pentru *Evident*, dar altceva îl deranja. Urmărea procesiunea de trupe, droizi de construcție şi ofițeri Imperiali – care cu siguranță îşi primiseră uniformele noi mai repede decât primise Jusik vreodată cereri de kituri în Marea Armată – şi căuta ceva ieşit din comun.

— Văd că au ajutor *Mando*, spuse el, concentrându-se asupra unei siluete îmbrăcate în *beskar'gam* roşu.

Întotdeauna era greu să deosebeşti un bărbat *Mando* de o femeie înaltă, deoarece armura deseori ştergea curbele şi le dădea femeilor acelaşi mers ca bărbaților. Dar era sigur că era un bărbat.

— Ei bine, atâta timp cât Shysa nu a făcut publică rezistența sa, ce pot face?

Ordo îşi vârî punga cu nuci în compartimentul de pe bordul speederului şi întinse mâna după electrobinoclu.

— Lasă-mă să mă uit.

— Acolo. Tipul în roşu, cu combinezonul negru, vorbind cu Imperialul.

Ordo încremeni.

— Ah.

— S-a întâmplat ceva?

— Într-un fel.

— Ce?

— Gilamar nu va fi fericit. Nu ştii cine este, nu-i aşa?

— Dacă ştiam, *Ord'ika*, nu ți-aş fi dat electrobinoclul.

Ordo privi în tăcere încă puțin, până când bărbatul îşi scoase pentru o clipă casca pentru a-şi scărpina scalpul.

— Da, cu siguranță e el, spuse Ordo. Fostul *Cuy'val Dar*. Una dintre cele mai puțin inspirate alegeri ale lui Jango Fett ca sergent instructor – un soldat bun, dar complet nebun. Mij Gilamar a trebuit să fie tras de pe el de mai multe ori. Avea o prietenă pe nume Isabet Reau – de asemenea sergent, de asemenea nebună ca o cutie de *chagi*[6] Hapani.

— Am nevoie de un nume.

Jusik îşi amintea toate bârfele şi îndosaria numele mental. Trebuia să afle cine îl putea supăra atât de tare pe bunul Gilamar.

— Haide, cine este?

— Omul care vrea restaurarea vechiului Imperiu Mandalorian, spuse Ordo, părând să-şi fi pierdut interesul pentru nucile lui. Vremurile rele, adică. Numele lui e Dred Priest. Şi e deja un om mort.

---

[6] Chag – mici amfibieni Hapani, despre care se spunea că sunt foarte iritabili şi imprevizibili.

Capitolul 2

Dacă am fraudat sistemul bancar galactic cu un trilion de credite, am furat secretele industriale ale celor mai buni clonatori, am asasinat agenți guvernamentali de informații şi am spionat, furat, sabotat şi, în general, l-am enervat pe Palpatine la toate nivelurile... ei bine, adăpostirea unor Jedi evadați nu va face ca lucrurile să fie mai rele, nu-i aşa?

Dezertorul Null ARC N-10 – acum Jaing Skirata, mercenar Mandalorian

Kyrimorut, Mandalore

— Deci ştii ce faci, Kal, nu?

Mij Gilamar dădea rareori sfaturi în afara celor două domenii de expertiză profesională ale sale – uciderea sau vindecarea – dar uneori folosea un anumit ton care făcea umerii lui Skirata să coboare. Era o mustrare, oricât de frumos ar fi fost spusă, şi cu atât mai tăioasă. Nu, Skirata nu era sigur de ceea ce făcea. El ar fi fost primul care ar fi recunoscut-o. De fapt, avea de gând să recunoască asta chiar acum.

Privea în amurgul limpede în direcția generală din care cargobotul *Cornucopia* urma să se apropie la joasă altitudine şi se întreba dacă acesta era momentul în care talentul său de a face pariuri impulsive îşi atinsese în sfârşit limita.

Dar nu e vorba doar de capul meu, nu-i aşa? E vorba de băieții mei. Şi e vorba de toți ceilalți shabuire ghinionişti care şi-au pus încrederea în mine.

— Bine, am riscat viața tuturor lăsându-i pe Jedi să vină aici, spuse el. Cu cât adun mai mulți oameni, cu atât cresc şansele ca noi să fim găsiți. Dar fii sincer, *Mij'ika* – dacă ai avea şansa de a pune mâna pe o persoană pe care *momelile de aiwha* au proiectat-o să trăiască mai mult, ai putea să refuzi?

Gilamar îşi ținu ochii pe cer.

— Nu, probabil că nu.

— Aud că urmează un *dar*.

— E prea târziu să-mi schimb planurile.

Skirata auzi ceva foşnind în tufişuri. Primul său gând fu că era *Mird*, dar strillul era cu Vau, la ani-lumină distanță, în sectorul Kashyyyk, căutând piste despre Sev. După ani lungi în care îl urâse pe *Mird*, lui Skirata îi era acum dor de animal şi, oricât de surprins ar fi fost, îi era dor şi de Walon Vau. Se gândi la toate momentele în care îşi scosese cuțitul asupra amândurora şi regretă amarnic anii petrecuți în lupte interne, când existau atât de mulți dușmani adevărați în jur.

Foşnetul se dovedi a fi Mereel şi Jaing plimbându-se prin tufişuri. Jaing fie îl supraveghea pe Mereel, ştiindu-i temperamentul când era vorba de Kaminoani, fie plănuia să-i arate lui Kina Ha mănuşile sale distinctive din piele gri, pentru a-i aminti ce li se putea întâmpla Kaminoanilor care nu se comportau cum trebuie.

Sunt sigur că nu e o înscenare? Cum a putut o Jedi Kaminoană cu genele astea să ajungă în poala mea? Probabil e singura de felul ei. Iar eu nu sunt atât de norocos.

Gilamar suspină.

— Poate că *Ny* a avut bunul simț să le lege la ochi. Dar sunt Jedi. Au abilitatea aia de radar, chestia aia cu direcția.

— Da, mulțumesc, îmi dau seama că, odată ajunse aici, ne vor şti locația. Skirata scoase o fâşie de rădăcină de *ruik* şi o mestecă pentru a-şi calma nervii. Li se poate smulge această locație dacă sunt prinşi vreodată. Aşa că odată ce sunt aici... Nu se gândise încă la asta. *Ce naiba am făcut?* Prioritatea mea este să-i țin pe băieți în siguranță. Aşa că nu voi ezita să le împuşc pe amândouă dacă voi crede că e nevoie. Asta e întrebarea pe care chiar voiai să o pui, Mij?

Gilamar îşi întoarse încet capul pentru a se uita la Skirata.

— Kal, i-ai spus lui *Ny* de ce ai fost dispus să-i ascunzi pe Jedi aici?

Nu, nu-i spusese. Cel puțin, nu o spusese pe şleau; doar îi reamintise lui *Ny* că nu era omul bun pe care ea îl credea, dar că îşi iubea băieții. Ea ştia care era miza, ce se întâmpla cu Ordo şi cu celelalte clone. Ar fi trebuit să fie în stare să adune *doi plus doi*. El nu avea de gând să-şi ceară scuze pentru că îşi făcea datoria de tată.

— Nu i-am spus niciodată că o vreau pe Kina Ha pentru *piese de schimb*, nu, spuse el.

— Ea l-a văzut doar pe frumosul Kal paternal. Gilamar întinse mâna pentru o bucată de *ruik*. S-ar putea să vrei să te gândeşti cum să i-o spui. Poate ar trebui să o fac eu. Maniere de doctor şi tot *osik*-ul ăla.

— Nicidecum. E o femeie bună, dar nu e vorba de ea.

Skirata o plăcea pe *Ny*, atât de mult încât asta îl speria. Ar fi trebuit să se fi maturizat până acum de toate prostiile alea. Şi îi era dator. Dar dacă A'den se străduia mai mult să-i arunce pe cei doi împreună, ar fi rupt ceva. A'den ar fi trebuit să aştepte să facă ceea ce voia, măcar de data asta. Skirata avea o misiune, şi nu avea să fie deturnat de la ea. Rațiunea lui de a trăi erau fiii lui adoptivi, iar fără ei... Uneori se întreba cât ar fi rezistat dacă nu ar fi riscat să răspundă la chemarea lui Jango pe Kamino. Era destul de sigur că, într-un an, ar fi fost mort într-un canal, cu o gaură de blaster în cap, pentru că ar fi urmărit prea multe recompense mai mari, mai rapide şi mai tinere. S-ar fi putut chiar sfârşi prin a-şi face singur gaura aceea.

Nu-i plăcea să fie vechiul Kal Skirata.

Apoi îi întâlnise pe Nulli, nişte puşti uluitor de curajoşi, abia suficient de mari pentru a ține în mână un blaster, şi viața lui reîncepuse ca şi cum ar fi reînviat. I se dăduse o a doua şansă să facă o treabă mai bună.

Le datorez totul.

— Bine, zise Gilamar. Ai avut încredere în ea cu locația, şi ai avut încredere în ARC-uri pe care nici măcar nu le cunoşteai, ca Spar şi Sull. Aşa că poate poți găsi o cale să ai încredere în aceşti Jedi.

Jaing veni în spatele lui Skirata şi îşi aşează un braț pe umărul tatălui său. Mereel apăru pe cealaltă parte. Se apropiaseră ca o echipă de protecție.

— Mă voi asigura că ele ştiu regulile casei, *Buir*, spuse Mereel. Indiferent de cât de mult îmi doresc o pereche frumoasă de mănuşi ca ale lui Jaing.

— Ia-ți propriul Kaminoan, *ner vod*. Jaing îi dădu lui Skirata o îmbrățişare dură şi o palmă pe spate. Am nevoie de o curea asortată care să meargă cu astea.

Gilamar doar zâmbi. Ca şi Skirata, el nu fusese niciodată adeptul trofeelor. Dacă se gândea bine, nici Vau. Cei trei păruseră întotdeauna destul de inofensivi pentru nişte Mandalorieni: fără scalpuri, piei, şiruri de dinți sau alte rămăşițe neidentificabile ale crimelor lor atârnându-le de omoplați. Poate că aveau nevoie să îşi îmbunătățească puțin imaginea şi să poarte câteva rămăşițe corporale zbârcite care nu erau ale lor.

Skirata încercă să-şi imagineze ce ar fi putut suporta să atârne de platoşa sa

de pe umăr. Nu se putea gândi la nimic. Propria lui scârbă îl surprindea uneori.

Mereel înclină capul.

— Ascultați...

— E toată lumea înăuntru? întrebă Skirata.

— Nu cred că o adolescentă şi o Kaminoană senilă vor putea fi o problemă de securitate, *Buir*.

— Şi dacă nu sunt doar ele?

Jaing încarcă un cartuş în puşca sa Verpină.

— Atunci va trebui să golesc tot încărcătorul, nu-i aşa?

Auzul lui Skirata fusese distrus de prea mulți ani de folosire a armelor prea zgomotoase, dar vederea îi era bună. Văzu cargobotul lui *Ny* zburând pe deasupra copacilor, fără lumini de navigație vizibile, aducând cu el un amestec amețitor de speranță de a prelungi viața băieților lui şi riscul real de a pierde tot pentru ce trăia.

Fiecare fugar şi vagabond care ajungea aici era potențial o altă gură care trăda existența bastionului, indiferent dacă intenționau sau nu. Şi asta o includea şi pe *Ny* Vollen. Skirata avea încredere în ea pentru că A'den avea. Şi ea se pusese în pericol; adusese trupul lui Etain acasă, spionase pentru clan şi refuzase orice plată. Tot ce voise era să afle cum se pierduse nava soțului ei, dar acum avea acea informație – şi totuşi, încă era pe aici, încă făcea favoruri.

— Deci acum ai o femeie la cheremul tău, *Buir*, spuse Mereel, nereuşind să se oprească din rânjit. Suntem irezistibili, noi, *Mando'ade*.

— Nu e chiar aşa, spuse Skirata. Ea s-a pierdut şi ne-a găsit pe noi. Asta e tot.

Nu se considerase niciodată un om care să aibă cea mai mică încredere în altcineva în afară de el şi de băieții lui, dar acum vedea cât de lungă devenea lista străinilor de încredere. Asta nu era ceea ce plănuise.

Cornucopia se aşeză pe amortizoare, şuierând vapori ca un animal gâfâind. Jaing şi Mereel ocupară poziții de tragere, cu puştile îndreptate spre trapa principală şi cea de evacuare de urgență. *Shab*, era din nou ca în Tipoca. Nulli reacționaseră la fel în prima noapte în care îi întâlnise, când o bătaie neaşteptată la uşă îi făcuse să fugă să se adăpostească sau să se ascundă de o parte şi de alta a uşilor.

Nu trebuie să uit ce le-au făcut Kaminoanii băieților mei. Niciun copil de doi ani nu ar trebui să ştie cum să facă asta. E greşit. E pur şi simplu greşit.

Skirata se simțea mai bine acum. Poate că armata clonelor nu fusese făcută de Kina Ha, dar nici el nu avea vreun motiv să îi ceară scuze. Trapa se deschise.

Lumina se revărsă pe zăpadă şi rampa se întinse în smucituri şi hărăituri.

Cornucopia avea nevoie de un service major.

— Hei, *Scundule*. *Ny* păşi pe rampă şi îşi scutură degetul peste umăr. M-au urmărit până acasă. Pot să-i păstrez?

— Asta e replica lui Fi, spuse Skirata.

El încercă din răsputeri să nu-i zâmbească, dar nu reuşi. Avea instantaneu din nou paisprezece ani, îngrijorat până la disperare de ceea ce crede o fată despre el, dorindu-şi să fie mai înalt, frumos sau foarte bucuros, în funcție de privirea pe care i-ar putea-o arunca. Nici măcar nu observase că *Ny* nu era genul lui obişnuit; ea stârnise o scânteie în el, iar el îşi dorea să nu o fi făcut.

— A făcut un *tort uj* pentru tine. Parja l-a învățat cum.

— Bărbații *Mando*, spuse ea. Talentele voastre nu au sfârşit, nu-i aşa? Se uită peste umăr. *Scout?* Kina? Haide, trebuie să pun nava la adăpost. Suntem încă pe picior de război aici.

Skirata se întări. Nu îndrăznea să se uite la Jaing sau Mereel.

Relaxează-te. O să fie uşor. Uthan are nevoie doar de mostre, nu? Nimeni nu poate obiecta la asta. Niciun Jedi decent nu ar vrea să refuze unei alte fiinţe vii şansa la o viaţă decentă. Şi dacă o va face – foarte rău.

Skirata îi luase pe Jusik şi Etain ca reper pentru ceea ce ar trebui să fie un Jedi decent. Avea de gând să-i evalueze pe aceste două nou-venite în funcţie de asta, şi simţea că are dreptul să o facă. Dar fusese atât de obsedat de Kaminoană, atât de concentrat pe ce ar putea însemna materialul ei genetic pentru clone, încât aproape uitase de puştoaica pe care *Ny* o numise *Scout*.

Ea ieşi prima din trapă, iar el pur şi simplu nu fu pregătit pentru pumnul în stomac pe care i-l dădu. *Scout* era numai determinare cu pistrui şi slabă, o Padawană Jedi într-o robă bej murdară, tremurând de frig, cu părul care avea nevoie de o periere bună. Când îşi ridică cureaua şi Skirata văzu sabia atârnând de ea, asta îi aminti atât de mult de Etain, încât pur şi simplu nu mai putu suporta. Îşi duse mâna la gură, mai mult de şoc decât pentru a-şi înăbuşi plânsul.

Gilamar respiră lung. Văzuse şi el asemănarea.

— Sunt Tallisibeth Enwandung-Esterhazy, spuse ea, făcându-i lui Skirata o plecăciune formală a capului. Probabil vei dori să-mi spui *Scout*. Toţi ceilalţi o fac. Îţi mulţumesc pentru că ne-ai primit, *Maestre* Skirata.

Skirata nici nu era conştient acum de Jaing şi Mereel din spatele lui. Kina Ha fusese temporar uitată. Îşi ţinea mâna la gură, clipind ca să alunge lacrimile, şi străduindu-se să se adune.

— Cred că ai îngheţat, *ad'ika*.

Cu greu îşi putea menţine vocea stabilă. *Ad'ika* îi scăpase. Aşa le spunea orice tată *Mando* copiilor săi, indiferent de vârsta lor.

— Du-te în casă şi mănâncă ceva cald.

Ny îi spusese că *Scout* semăna mult cu Etain, dar mai spusese doar că era slabă în Forţă şi aproape că nu reuşise să se califice ca Jedi. El o luase mai mult ca pe o încercare de a-l convinge că *Scout* nu era un pericol pentru nimeni. Totuşi, *Ny* nu-l avertizase niciodată că fata semăna atât de mult cu Etain în alte privinţe. Dar *Ny* nu o văzuse niciodată pe Etain în viaţă, desigur. Nu avea de unde să ştie.

Gilamar o luă pe *Scout* de acolo, iar Skirata era încă atât de uimit şi de supărat încât Kina Ha fu – din nefericire – o dezamăgire. Bătrâna *momeală de aiwha* coborî târâş pe rampă, încă având ceva din graţia pe care o aveau cu toţii, dar era evident că era bătrână. Nu văzuse niciodată un Kaminoan care să arate aşa. Ştiind cum îl trataseră pe el ca pe un defect pentru că şchiopătase, se întrebă ce ar fi făcut cu Kina Ha în Tipoca.

Ea îşi plecă capul.

— Nyreen ne-a explicat dificultăţile avute cu poporul meu, sergent. Folosise numele complet al lui *Ny*, adăugând la impresia de formalitate antică. Ceea ce face generozitatea ta cu atât mai lăudabilă.

Skirata era prea distrus de şocul de a o vedea pe *Scout* pentru a spune altceva decât primul lucru care îi veni în minte.

— Nu sunt un sfânt, doamnă, spuse el. Va fi un preţ pentru asta.

Kina Ha aprobă din cap.

— Aşa e în galaxie.

Ny o conduse pe Kina Ha la fermă, ca şi cum ar fi fost reticentă să o lase pe mâna lui Jaing sau Mereel. Când se uită la Skirata, păru şocată, dar nu era ca şi

cum nu-l mai văzuse plângând înainte. Poate că ea nu putea vedea ceeea ce vedea el când se uita la *Scout*.

Degetele îi prinseră brațul drept, cu grijă, dar ferm.

— *Buir*, mai bine te-ai duce şi tu înăuntru.

Mereel îl conduse în timp ce Jaing urca la bordul *Cornucopiei* pentru a muta nava în hangarul camuflat.

— Eşti bine?

— Dar tu eşti bine, *Mer'ika*?

— Bătrâna *momeală de aiwha* e irelevantă, spuse el. Nu le dau tuturor puterea de a mă supăra. Dar ține minte ceva, *Buir* – cealaltă nu e Etain. *Scout* e doar o mică Jedi care ne aminteşte de ea. Ai înțeles? Nu o lăsa să-ți intre pe sub piele.

Skirata se simți ca un prost. Era un prost pentru că *Ny* Vollen îl făcuse să se simtă vulnerabil. Era un prost pentru că o adolescentă care semăna un pic prea mult cu Etain îl putea face să plângă. Era un prost pentru că se lăsase copleşit de toate aceste *osik*-uri. Războiul lui nu se terminase. Trebuia să rămână ager şi să continue să gândească ca un soldat; erau o mulțime de treburi neterminate.

— Ştiu, *Mer'ika*. Trebuia să înceteze să retrăiască trecutul şi să se concentreze pe viitor. Sunt doar bătrân şi obosit. Şi tu vei fi la fel într-o zi. Dar nu mai devreme decât trebuie să fii.

Mereel chicoti şi se îndepărtă în direcția hangarului ascuns de plasă şi pe jumătate îngropat în pământ. Nu părea niciodată deranjat de îmbătrânirea sa accelerată. Dar nici Skirata nu fusese vreodată conştient de faptul că era o creatură efemeră în comparație cu Huttii cu care făcuse afaceri, aşa că poate că realitatea nu era încă pe deplin înțeleasă de Mereel. Totuşi, avea să o înțeleagă când avea să înceapă să-l depăşească pe Jusik pe drumul spre mortalitate.

Skirata, dureros de conştient de ticăitul implacabil al ceasului, se pregăti să ia cina cu o fantomă.

* * *

Kyrimorut, Mandalore

— Este obligatoriu să-ți placă *gihaalul*? întrebă *Ruu* Skirata.

Deschise recipientul metalic, lăsând aroma înțepătoare a peştelui uscat afumat să scape în bucătărie. *Gihaalul* se păstra ani de zile fără refrigerare, fiind unul dintre alimentele de bază ale rațiilor Mandaloriene. *Ny* îl clasase la categoria gusturi dobândite. Era recunoscătoare că nu fusese nevoită niciodată să îl prepare din peşte crud. Trebuie să fi mirosit mult mai urât în timp ce se usca.

— Mă îndoiesc, spuse *Ny*, încercând să-şi țină respirația. Cred că o mulțime de *Mando* îl urăsc şi ei.

Ruu îşi încreți nasul în timp ce inhala. Semăna atât de mult cu tatăl ei.

— Bun. Nu mi-ar plăcea să dezamăgesc.

Cu mai mult de douăzeci de guri de hrănit, mesele la Kyrimorut căpătaseră acum o scară industrială. Complexul era mai mult decât o casă. Era *yaim* – parte cazarmă, parte hotel, parte locuință conjugală, parte fermă, modelul tipic al casei unui clan Mandalorian. Erau norocoşi că Laseema, soția Twi'lekă a lui Atin, lucrase într-un restaurant şi astfel putea să se ocupe de bucătărie. Ştia toate chestiile complicate despre mărimea porțiilor şi despre cum să se asigure că totul era gata în acelaşi timp. *Ny* era fericită să primească ordine de la ea.

— Eu votez să ne luăm un droid, spuse Jilka, tăind în cubulețe rădăcina chihlimbarie. De ce e Mandalore singurul loc unde toată lumea face totul la mână?

— Demnitatea muncii. Besany gustă tocănița clocotită pentru a verifica dacă mai avea nevoie de sare. Munca grea este bună pentru suflet. Foarte pământeană.

— Sufletul meu e bine, spuse Jilka cu rigiditate. Cu cât era mai nervoasă, cu atât tăia mai repede. Trupul meu este altă problemă.

Jilka se uită la mâinile ei, roşii şi dureroase de la treburile din bucătărie, şi *Ny* aproape că îi putu citi gândurile: *Cum de mi s-a întâmplat asta?* Ca şi Besany, Jilka lucrase pentru Trezorerie ca investigator. Dar, spre deosebire de ea, nu-şi urmase soțul clonă la Kyrimorut. Ea fusese un spectator nevinovat, cu o infracțiune înscenată de un spion Gurlanin pentru a distrage atenția de la Besany în timp ce ea scurgea informații guvernamentale către Skirata, apoi fusese arestată de poliția secretă – şi scoasă în cele din urmă din închisoare de Ordo şi Vau. Viața Jilkăi fusese distrusă înainte ca ea să ştie de ce. Încă nu o luase la pumni pe Besany, dar atmosfera dintre ele era de gheață pură. Era doar o chestiune de timp.

— Nu trebuie să faci asta. Besany întinse mâna spre cuțit, ceea ce era probabil o idee proastă. Jilka o ignoră. Nu ai niciun fel de obligație față de noi.

— Dacă sunt blocată aici, atunci îmi fac datoria, zise Jilka, şi continuă să taie.

Ce altceva putea să spună Besany? Că era mai bine să fii blocat la capătul *shabla* al galaxiei – *Ny* prindea repede toate profanările – decât să fii reținut de huliganii lui Palpatine? Nimic din toate astea nu ar fi trebuit să se întâmple. Jilka fusese doar prietenă cu persoana nepotrivită la momentul nepotrivit. Ei bine, acum nu mai erau prietene.

Corr îşi vârî capul pe uşa bucătăriei. *Ny* se întrebă dacă Jilka putea deja să deosebească toate clonele.

— Pot să mă ascund aici, vă rog, doamnelor? Le zâmbi ca un băiat obraznic şi intră. Atmosfera e un pic intensă acolo. Alertă *Momeală de aiwha*.

— De când are bucătăria pe uşă un semn cu *DOAR FEMEILE*? întrebă Jilka. Fă-te util, soldat.

Corr îi făcu cu ochiul, îi luă cuțitul din mână şi începu să taie cu o viteză şi o îndemânare surprinzătoare. Cel mai surprinzător lucru fu că ea îl lăsă.

— Dacă ar fi aşa, spuse el, mi-ai da o scutire specială, nu?

Jilka îl fixă cu privirea ei de investigator fiscal.

— Poate.

El îi zâmbi şi tăie mai repede. Era un pic prea încrezut, fiind mai atent la Jilka decât la cuțit şi inevitabilul se produse. Îşi crestă degetul. Înjură şi se opri pentru o secundă înainte de a continua. Jilka se holbă la el.

— Nu sângerezi.

— Oh, astea nu sunt reale, niciuna dintre ele. Corr îşi flexă ambele mâini. Dar senzorii funcționează. Am dureri. Poți să o săruți ca să treacă dacă vrei.

— Nu sunt reale?

Nimeni nu-i spusese Jilkăi prea multe despre Corr. Faptul că îşi pierduse ambele mâini şi antebrațele într-o explozie, pe vremea când era genist, nu fusese menționat. Acum era. Membrele protezate erau ceva obişnuit, dar pierderea ambelor mâini făcea ca rana să treacă de la rutină la suferință.

Zâmbetul lui Corr nu se clinti. Îşi dezbrăcă o mână de învelişul sintetic şi agită tije metalice şi servomotoare pentru inspecție.

— Specialist în dezamorsarea bombelor, spuse el. Am fost în unitatea de

dezamorsare, dar am greşit o sârmă. Acum, *copiii* ăştia sunt standardul special pentru dezamorsarea bombelor. Se dau şi chirurgilor. Control motor foarte fin. Şi foarte sensibile, de asemenea, când îmi pun la loc carnea sintetică.

Îi oferi un zâmbet şiret. Jilka arăta ca şi cum o *dezamorsase* la fel de eficient ca pe orice dispozitiv exploziv.

— Sunt impresionată, spuse ea.

— Este de înțeles, spuse Corr. Restul din mine este numai al meu, desigur.

Jilka păru să se dezgheţe puţin. Era fie jenată de rana lui, fie îndrăgostită de el, iar *Ny* paria pe cea din urmă. Corr continuă să taie până când Skirata îl chemă din pasaj. Se părea că Ordo şi Jusik se întorseseră de la Keldabe.

— Ține lama caldă, frumoaso, spuse Corr, apăsând mânerul cuțitului înapoi în palma Jilkăi. Mă voi întoarce.

Apoi dispăru. Jilka îşi întoarse încet capul spre Besany.

— Deci, asta este ideea ta? O ofertă de pace? O clonă a mea?

— Deloc. Besany părea supărată. Era foarte timid când l-am întâlnit prima dată, dar Mereel a decis să-i lărgească perspectiva asupra vieții.

— Văd că a funcționat.

— Ar fi putut fi mult mai rău, Jilka. Clonele prețuiesc lucrurile pe care noi le luăm de bune. Nu s-au aşteptat niciodată să aibă vreunul dintre ele.

Ny fu surprinsă de mustrare, dar Jilka nu ripostă. Continuă doar să taie, cu ochii ațintiți pe masă. Atin intră cărând un castron de plastoid plin cu peşte strălucitor proaspăt prins.

— Kaminoanii mănâncă peşte, nu-i aşa? spuse el, ca şi cum s-ar fi răzgândit. Nu am întrebat niciodată în Tipoca. Nu mâncam cu ei.

Laseema luă un peşte de coadă.

— I-ai eviscerat cum trebuie?

— Bineînțeles că am făcut-o. Şi o să-mi ia o veşnicie să-mi dispară mirosul de pe mâini.

— Eşti un drăguț. Acum am nevoie doar de borş de *gihaal* în care să îi pun la înăbuşit.

— Ştii că aşa le spun tata şi băieții Kaminoanilor, nu-i aşa? *Ruu* puse cu lingura bucățile uscate într-un ulcior. *Gihaal*. Mâncare de peşte. Când nu le spuneau *momeală de aiwha*, adică.

Jilka nu părea deranjată de miros, dar îndatoririle ei de aplicare a taxelor o aduseseră în contact cu o mulțime de Hutti.

— Ei bine, atunci putem face o ciorbă ironică. *Gihaal* pentru *gihaal*.

— Douăzeci şi cinci de ciorbe *gihaal*, imediat. Sau câte vor fi.

— Niciuna pentru Fi. Laseema o gustă, încruntându-se. Nu o poate suporta după ce s-a întâmplat cu Ko Sai.

Jilka îi aruncă lui *Ny* o privire care spunea *spune-mi ce s-a întâmplat*, dar decise că asta poate aştepta câteva luni. Femeia era destul de nefericită aşa cum era.

— Bine, deci câți avem în seara asta? Laseema verifică pe datapad cantitățile. Echipa lui Cov este aici sau la Rav Bralor? Dar Levet? Uthan stă în camera ei, sau ce? Arla nu va ieşi, asta o ştiu.

— Ştiu că nu o puteam lăsa în azil, spuse *Ruu*, dar s-a gândit cineva cum s-ar simți biata femeie înconjurată de bărbați ciudați în armuri *Mando*?

— Dar noi nu suntem *Garda Morții*, spuse Besany. Ea căzuse în rolul de femelă alfa în virtutea faptului că era soția lui Ordo. Nu noi i-am ucis familia.

— Şi ea nu e *Mando*. *Ruu* părea să fi îmbrățișat cultura tatălui ei în ciuda lungii despărțiri. Ea e de pe Concord Dawn. Nu e acelaşi lucru. Jango ni s-a alăturat, dar ea nu a avut ocazia. Probabil că pentru ea toată lumea seamănă cu *Garda Morții*.

Laseema aranjă peştele într-o tigaie şi îl aşeză pe aragaz.

— Crezi că ştie că Jango a supraviețuit?

— Nu cred că ştie nici măcar ce zi este. *Bard'ika* e singurul care poate vorbi cu ea. Şi tu, Laseema.

— Poate pentru că Bardan nu seamănă cu fratele ei, iar Laseema e o Twi'lekă, spuse Jilka. Arla trebuie să observe asemănarea de familie la clone, chiar dacă nu l-a văzut niciodată pe Jango ca adult.

— Probabil că asta o supără şi mai mult. Laseema aranjă gustări pe o tavă cu câteva flori. Arla cu siguranță nu primea niciodată astfel de atenții în *Centrul Valorum*. Şi nu vorbesc atât de mult cu ea, cât mai degrabă *la ea* – spune doar cuvinte ciudate. Poate că nu înțelege prea multă Bazică.

Ny trebui să-şi amintească că Arla Fert fusese închisă într-o unitate psihiatrică securizată pentru că omorâse câțiva bărbați, iar un tribunal hotărâse că ar putea omorî şi mai mulți. Dar toată lumea de aici părea să presupună că avusese motivele ei până la proba contrarie. Era o atitudine deconcertantă pentru *Mando*. Skirata nu părea niciodată îngrijorat că cei din Kyrimorut erau în pericol.

— Doamne, o să fie o seară distractivă, mormăi Jilka. Familia mea avea cine de genul ăsta de Ziua Republicii. Fără criminali în serie, desigur, deşi nu am fost niciodată pe deplin siguri în privința unchiului Tobiaz.

Ny se gândi că asta rezuma totul destul de bine. Atmosfera din jurul acelei mese uriaşe de *veshok*[7] era dezagreabilă, deşi nu din motivele la care se aşteptase.

Skirata părea pierdut şi supărat. Se aşteptase să fie nevoie să-l târască de pe Kina Ha, cu cuțitul în mână. Dar Ordo şi Mereel – cei doi mereu făceau pereche când miroseau necazuri – erau cei care arătau sumbru şi dezaprobator. Kina Ha stătea lângă Atin. *Ny* decise să stea de cealaltă parte a ei şi să-i ofere sprijin moral.

— Voi face eu prezentările. Vocea lui Skirata era răguşită, ca şi cum ar fi înghițit lacrimi. Kina Ha, *Scout* – aceasta este familia mea şi oaspeții mei. Arătă cine era cine, cine era căsătorit cu cine, cine ar fi trebuit să fie căsătorit dacă s-ar fi apucat de treabă şi cine erau invitații. Doctorița Uthan fu prezentată ca un prieten preocupat de sănătatea clonelor. Skirata avea un talent aparte pentru eufemisme viclene. Dar ceva îl scosese din sărite, iar *Ny* ghici că era mai degrabă *Scout* decât Kina Ha.

Micuțul Kad, *Kad'ika,* stătea în poala lui Jusik de data asta, holbându-se la cele două Jedi. Acum avea în jur de optsprezece luni, mergea şi vorbea, dar avea o tendință tulburătoare de a se opri şi de a studia lucrurile într-un mod care părea prea matur. Îşi ținea într-o mână jucăria nerf, cu blana carbonizată de la rugul funerar al mamei sale. Lui *Ny* i se părea sfâşietor că acest copil mic o pusese acolo. Încercă să-şi dea seama dacă băiatul se simțea înşelat pentru că Skirata o salvase din flăcări, că i se refuzase şansa de a-i oferi mamei sale o ofrandă de adio, dar el refuza să se despartă acum de jucărie. Skirata plănuise să o păstreze pentru când Kad va fi mai mare şi îi va putea înțelege semnificația. Acel plan durase doar câteva ore. Copilul ştia deja. *Ny* putea să vadă asta. Kad nu întreba niciodată unde este Etain sau când vine *mama* acasă. De îndată ce Skirata îi arătase trupul ei, el păruse

---

[7] *Veshok* – copac mare, veşnic verde, cu o fibră asemănătoare cu stejarul.

să înțeleagă perfect că ea nu se va mai întoarce niciodată, aşa că acum tot întreba unde era *Tata*. Uneori spunea *Boo*, întrebând de *buir*-ul lui, cuvântul *Mando'a* care putea însemna mamă sau tată. Dar *Ny* se îndoia că întreba de Etain. Pur şi simplu învăța limba pe care acum o auzea cel mai des. Îl voia pe Darman.

Kad se holbă la *Scout* ca şi cum ar fi cunoscut-o, apoi clătină din cap.

— E foarte drăguț, spuse *Scout*. Simt că Forța este mai puternică în el decât în mine, dar asta nu înseamnă mult. Eu trebuie să fac majoritatea lucrurilor pe calea cea grea. Nu prea sunt un Jedi.

— Nici mama lui Kad nu era puternică în Forță, spuse Skirata, şi era o Jedi grozavă.

Ny prinse privirea lui Ordo şi văzu acea uşoară ridicare a sprâncenei. Era un protector feroce al tatălui său, mereu gata să intervină. Dar Jusik fu cel care interveni.

— Kina Ha, n-am auzit niciodată de un Kaminoan sensibil la Forță, spuse el. Pot să-ți pun o întrebare foarte personală? Au încercat să-ți modifice linia de sânge pentru a maximiza midiclorieniile?

Ko Sai fusese încântată să pună mâna pe mostre de sânge şi țesut de la Etain şi Kad. Era o întrebare evidentă de pus atunci când era clar că Kamino avusese tot timpul propriul său subiect de testare Jedi.

— Oh, nu, deloc, spuse Kina Ha. Părea o ducesă Kuati, impunătoare şi matriarhală, chiar şi cu acea voce Kaminoană înşelător de blândă. Abilitățile mele în Forță au fost foarte neaşteptate şi foarte nedorite. Am fost crescută pentru longevitate, pentru misiuni în spațiul îndepărtat. Bineînțeles, nu am efectuat niciodată acele misiuni, aşa că stăteam acolo, un fel de ruşine, şi singura din specia mea – nu mă potriveam deloc cu standardul. Aşa că am considerat că e mai bine să plec. Ca specie, am învățat să ne temem de prea multă diversitate, deoarece controlul genomului nostru a fost modul în care am supraviețuit inundării lumii noastre. Un unicat, cum i-ai putea spune tu, semăna foarte mult cu o amenințare.

Privirea lui Kad era acum fixată pe Kina Ha. Nici măcar nu clipea.

Jusik continuă.

— Dacă Ko Sai era atât de interesată de midiclorienii, atunci, de ce nu părea să aibă nicio înregistrare despre tine?

— Bardan. Kina Ha părea de parcă l-ar fi cunoscut de o viață. Toate astea s-au petrecut cu foarte mult timp în urmă, cu secole în urmă, şi bănuiesc că înregistrările mele genetice particulare au fost şterse înainte ca Kamino să devină un asemenea maestru industrial al clonării. Nu sunt genul de rudă despre care ai vrea să ştie vecinii. Aproape că râse, scoțând un tril ciudat, ca de pasăre. Îmi plac holofilmele umane, după cum îți poți da seama. Am avut foarte mult timp liber să le urmăresc.

Clonele stăteau complet nemişcate, privind-o pe Kina Ha ca nişte lunetişti. Ordo nici măcar nu mânca. Păreau hipnotizați de o ființă care nu semăna aproape deloc cu Kaminoanii cu care crescuseră.

— Am o mulțime de întrebări pentru tine, spuse Jusik. Dar te împiedic să te bucuri de masă.

— E foarte bună ciorba de peşte, spuse Kina Ha. Mărturisesc că nu mă aşteptam la ospitalitate.

— Nici noi nu ne aşteptam să râzi, mormăi Mereel.

— Atunci, niciunul dintre noi nu corespunde aşteptărilor celuilalt. Trecu de *Ny* şi îşi puse mâna lungă cu trei degete pe brațul lui Atin. Te-am văzut, tinere. Nu aşa

cum eşti acum, dar am avut o viziune cu secole în urmă că Kamino va crea fără să vrea o armată de clone pentru partea întunecată. Au creat atât de multe armate de clone, desigur, un lucru prostesc şi teribil de făcut oricum, aşa că cine putea să spună care dintre ele va fi armata din viziunea mea? Aşa că iată-ne aici, amândoi neştiind natura celor care ne-au folosit.

— Acum ştim, spuse Fi. Presupun că nu-mi poți spune numerele câştigătoare la loteria Corelliană de săptămâna viitoare, nu-i aşa?

Fi ştia întotdeauna când şi cum să dezamorseze un moment tensionat. Kina Ha îl privi drept în ochi cu demnitatea vârstei ei imense.

— Zece… paisprezece… optzeci şi patru… şaisprezece.

Fi şi Corr râseră. La fel şi Jusik. *Ny* încercă să se uite la Skirata cât se poate de dezinvolt, verificând cum rezistă, dar Uthan fu cea care îi deturnă atenția. Savanta părea fascinată, urmărind-o ca o pisică la pândă. Pur şi simplu nu-şi putea lua ochii de la Kina Ha. *Ny* se întreba dacă Uthan vedea o ființă bătrână fascinantă sau un produs plin de enigme genetice. Era o răsturnare interesantă de roluri pentru o specie care vedea în oameni produsul său de vârf.

— *Maestre* Skirata, spuse Kina Ha, ai spus că va exista un preț pentru protecția ta generoasă. Aş vrea să ştiu care este acesta, în caz că nu mi-l pot permite. Sper că nu e vorba de ghicit? Sunt foarte vagă.

Skirata îşi ridică privirea ca şi cum ar fi început brusc să fie atent.

— Ei bine, eu sper la o schimbare a norocului. Compatrioții tăi i-au proiectat pe băieții mei să trăiască jumătate de viață. Îmbătrânesc cu o rată dublă față de cea normală a oamenilor. Cred că e nedrept, luând în considerare toate cele întâmplate.

— Sunt de acord. Nu mă mândresc cu capacitatea Kaminoanilor de a produce sclavi, fie ei soldați sau muncitori.

— Văd că ai informat-o, *Ny*, mormăi Skirata.

Ny îşi dăduse deja seama de ce fusese Skirata de acord să-i lase pe Jedi să vină aici. Nu-şi făcea iluzii. O spusese clar de la început; nevoile băieților lui erau pe primul loc şi ar fi făcut tot ce era nevoie pentru a le încetini declinul.

— N-am scos o vorbă, *Scundule*. *Ny* se hotărî să guste ciorba. Era mult mai bună decât mirosea. Doamna gândeşte pentru ea însăşi.

— Atunci trăim într-o epocă a miracolelor. Skirata părea de parcă repetase cum să fie drăguț şi nu voia să lase să îi scape fațada. Kina Ha, Doctorița Uthan este genetician şi microbiolog, şi poate încă unele *olog*-uri despre care nu ştiu, şi încearcă să readucă ceasurile corpurilor băieților mei la normal. Aruncând o privire asupra unor mostre de țesut de la tine, ar putea primi un indiciu despre cum să anuleze procesul de maturizare al lui Ko Sai.

— Nu vrei secretul vieții veşnice, atunci.

— Nu, nu vreau. Dar nu eşti nemuritoare, după cum se vede.

— Bine văzut. Se uită la Jusik. Şi eşti foarte capabil să iei ce vrei de la mine, prin Forță sau cu forța.

— Ăsta este un *nu*? întrebă Skirata.

— Pur şi simplu remarc faptul că ai cerut mai întâi şi cred că cererea e destul de rezonabilă. Dar este nedreaptă. Ființele nu sunt bunuri care să fie proiectate şi comercializate.

Skirata scoase un mic hohot de râs.

— Pun pariu că le plăcea atitudinea ta liber-cugetătoare în Tipoca. Păcat că nu ai fost şi în Consiliul Jedi. Înclină capul într-o plecăciune, iar *Ny* decise că era sincer.

Vor'e. Mulțumesc.

Skirata continuă să mănânce, privind ciorba ca şi cum i-ar fi fost ruşine. Până acum, reuşise să nu-i spună Kinei Ha *momeală de aiwha* şi să nu-i țină o prelegere despre relele clonării comerciale. *Ny* se întrebă dacă simțea că îşi trădase principiile făcând compromisuri atât cu un Jedi, cât şi cu o Kaminoană.

Cum m-aş fi descurcat eu cu ceea ce a văzut el pe Kamino în toți acei ani? Uită-te la Ordo, sau Mereel. Ei nu vor fi niciodată normali. Cum mă pot aştepta la Kal să-i ierte pe Kaminoani pentru asta? Sau pe Jedi, pentru că au închis ochii la toate astea? Şi cum pot să-l fac să le dea o şansă celor două Jedi?

Existau două feluri de bigoți: cei care se topeau când erau față în față cu individul şi cei care zâmbeau politicos, dar nu-şi lăsau fiica să se mărite cu unul dintre ei. Skirata avea o abordare Mandaloriană față de toate astea, că indivizii erau judecați doar după ceea ce făceau, nu după ceea ce erau, aşa că fiecare avea o şansă – doar una – să se răzgândească. *Ny* încercă să înțeleagă cât de greu îi era să suspende ura străveche atunci când aveau o istorie comună precum cea a Jedilor şi a Mandalorienilor. O duşmănie veche de patru mii de ani era mai mult decât putea ea să înțeleagă. Dar dacă mai avea lucruri de învățat despre Mandalorieni, atunci abia începuse să cunoască realitatea vieții alături de Jedi.

Ei chiar nu erau deloc ca alte ființe.

* * *

Kyrimorut, Mandalore, dimineaţa următoare

Viața nu avea să revină la normal pentru Ovolot Qail Uthan, iar ea acceptase asta din momentul în care uşa celulei din *Centrul Valorum* se închise. Dar rezistase timp de trei ani, iar acum simțea că se poate descurca cu orice i-ar fi aruncat viața în față. Totul era să privească situația dintr-un alt unghi şi să decidă să se mulțumească cu ceea ce putea scoate din ea.

Întotdeauna exista ceva pozitiv de care să se agațe. Întotdeauna.

Cel puțin avea o cameră plăcută, simplă, dar confortabilă, cu o saltea generoasă – Mandalorienii nu se fereau de confort, oricât de asceți ar fi părut – şi o privelişte frumoasă asupra peisajului prin fereastra tăiată ca o săgeată. Şi putea să deschidă uşa şi să iasă afară oricând dorea. Dar n-ar fi ajuns prea departe. Nu avea unde să se ducă fără să se zbată prin zăpadă adâncă aproape o sută de kilometri până la cel mai apropiat oraş, Enceri. Fi, clona care îşi revenise după o leziune cerebrală, îi spuse că Enceri era *coşul de pe fundul* lumii Mandalore şi că i-ar fi plăcut mult mai mult Keldabe. Îşi dăduse seama destul de repede la ce se referea.

Acum Fi îi adusese micul dejun. Nu era sigură dacă se ataşase de ea sau dacă era pur şi simplu curios să vadă cum arată de aproape creatorul de arme genocidale. Era sigură că toți o vedeau ca pe un monstru. La ce altceva se putea aştepta când misiunea lor fusese să îi distrugă proiectul, iar a ei fusese să îi distrugă pe ei?

Da, îi pot ucide pe toți aceşti tineri. Încă nu ştiu cum mă simt în legătură cu asta.

— Iar ouă, spuse Fi, apărând la uşă. Eşti o femeie cu obiceiuri, Doctore Uthan.

— Proteine, spuse ea. Eu cred în proteine.

— Deci ce părere ai despre bătrâna noastră *momeală de aiwha*?

— Aşa le spuneți voi Kaminoanilor?

— Ce este corect e corect, doctore. Ei ne numeau *unități*.

— Cred că s-ar putea să te fi depersonalizat şi pe tine oarecum.

— N-am simțit nimic. Sincer.

— Kal te-a trimis să mă vrăjeşti, ca să-mi dau seama de greşelile mele? Uthan luă tava cu micul dejun şi admiră masa. Mandalorienii mâncau bine. Nu era o mâncare elegantă, dar cu siguranță era sățioasă. Să mă faci să mă întreb cum aş putea să vreau să nimicesc nişte tineri atât de spirituali şi fermecători?

— Ei bine, eu sunt aşa, da, dar tot mai vrei să mă omori?

Uthan trebui să râdă. Era obişnuită cu oameni tendențioşi, cu intenții ascunse pe care trebuia să le vâneze şi să le disece, aşa că directețea copilărească a lui Fi era dezarmantă. Dar probabil că asta era şi ideea.

— Nu a fost nimic personal, spuse ea. Am vrut doar ca Republica să plece de pe planeta mea natală, şi destul de multe alte guverne au fost de acord cu noi.

— Deci nu ne porți pică pentru că te-am împuşcat şi apoi te-am închis într-un spital de nebuni timp de trei ani.

— Probabil suntem chit, nu-i aşa?

El îi aruncă un zâmbet mare.

— Presupun că da.

Uthan se aşează la masa ei şi îi făcu semn să se aşeze. Nu se mişca la fel de vioi ca celelalte clone. Era şi puțin mai slab.

— Deci, spuse ea, ai fost în comă.

— Da. Mi-au deconectat sistemul de menținere a vieții. Dar am continuat să trăiesc oricum. Sunt încăpățânat când vine vorba să nu fiu mort.

— Şi?

— Besany m-a salvat din centrul medical amenințându-i cu un blaster şi următorul lucru pe care mi-l amintesc este că *Bard'ika* mă vindeca. Au spus că a fost foarte interesant. Am ratat totul, din păcate.

— Dacă asta este ceea ce poate face vindecarea Jedi, sunt mai mult decât impresionată. Uthan îi dădu unul dintre rulourile ei de pâine. Clonele aveau cu siguranță poftă de carbohidrați şi, uitându-se la cercetările lui Ko Sai privind maturizarea rapidă şi metabolismul, putea să înțeleagă de ce. Cu toții vă considerați Mandalorieni? Nu doar clonele. Voi toți. Besany, Laseema, Jusik?

— Într-un fel. Jilka nu, dar ea nu a avut de ales. Arla Fett – ei bine, biata femeie e total *dini'la*[8]. Dar oricum nu e *Mando*.

— Nu m-am gândit niciodată cu adevărat la asta înainte, vezi tu. Îl ştiam doar pe Ghez Hokan, iar el avea o viziune asupra lumii foarte diferită de cea a lui Skirata.

— A făcut-o după... Vocea lui Fi se stinse, fiind singura dată când Uthan văzu acea bună dispoziție permanentă stingându-se. Ghici că avusese de gând să facă o glumă şi apoi îşi amintise ceva tulburător. Fostul nostru şef, Generalul Zey, ne-a spus că a fost în *Garda Morții*, dar l-au dat afară. *Kal'buir* spune că nu a fost.

— Hokan a crezut că cel mai bun lucru era să vă ucidă pe toți, mai degrabă decât să vă lase să trăiți ca sclavi ai Jedilor.

Fi zâmbi.

— E bine de ştiut că toată lumea are motive *corecte* să ne vrea morți, Doctore. Nu mi-ar plăcea să fiu ucisă dintr-un capriciu fără rost.

O voce din uşă o făcu pe Uthan să tresară.

— Ăsta e un cuvânt murdar pe aici, *Garda Morții*. Două, de fapt.

Mij Gilamar se sprijinea de rama uşii, zornăind o geantă care suna ca şi cum

---

[8] *Dini'la* – nebună.

ar fi fost plină de sticlă.

— Iar Hokan nu a fost niciodată un membru, ci doar un dur, aşa că nu credeți niciodată informațiile sau bârfele. Ridică din nou geanta ca şi cum ar fi tentat-o pe Uthan cu un cadou. Am luat câteva mostre de la Kina Ha, doctore, având în vedere că eu sunt cel mai calificat. Tu nu eşti medic, nu-i aşa?

— O, Doamne, o să foloseşti cuvinte mari şi confuze, zise Fi. Fură câteva rulouri în plus şi le vârî în buzunar. Eu am plecat.

Uthan încă încerca să-l plaseze pe Gilamar în schema Mandaloriană a lucrurilor. Arăta ca ideea tuturor despre un Mandalorian din holofilme – nas spart, armură cu cicatrice, expresie sumbră, păr tuns scurt – dar când vorbea, era un cu totul alt stereotip: un om foarte educat. Ideea ca un doctor să lucreze ca mercenar şi totuşi să practice medicina i se părea aproape prea greu de acceptat. Dar Mandalore însăşi era o mare contradicție, cu industria grea şi construcția de nave stând cot la cot cu ferme care nu se mai schimbaseră de secole, electronică sofisticată şi abilități străvechi de prelucrare a metalelor alături în acelaşi costum de armură. Nu mai era sigură ce era un *Mando*. Tot ce ştia era că nu erau chiar ceea ce se aşteptase. Nu întâlnise încă doi la fel – nici măcar printre clone.

— Nu, nu mă pricep la ace, zise ea. Se pare că eşti polimat[9], Doctore Gilamar.

— Trebuie să fiu.

El se aşeză şi scoase din geantă un sortiment de fiole şi lamele. Unele conțineau sânge purpuriu închis, una părea să fie urină – clară şi incoloră ca apa distilată – iar alte recipiente conțineau mici bulgări de țesut însângerat.

— Suntem departe de Şcoala Medicală de pe Coruscant. Fiecare *Mando* trebuie să fie capabil să facă o jumătate de duzină de meserii.

Uthan luă unul dintre flacoanele cu mostre.

— Biopsii? Atunci te pricepi la anatomia Kaminoană.

— Am petrecut mai bine de opt ani în Tipoca cu ei. Ştiu cum sunt construite chestiile alea. Deci, ce vrei să facem? O să fac eu analizele pentru tine, dacă vrei.

— Are într-adevăr o mie de ani?

— Nu am motive să mă îndoiesc. N-am mai văzut niciodată o Kaminoană ca ea, şi am văzut destule.

— Extraordinar.

— Cauți tehnici de comutare mai degrabă decât gene reale, nu?

— Majoritatea viețuitoarelor din galaxie au nişte gene în comun, deci poate că nu.

— Am crezut că metoda de control al maturizării era legată de reducerea la tăcere a genelor H-şapte-opt-B şi H-opt-opt, dar nu am ajuns nicăieri cu asta. Nicio genă artificială sau non-umană în amestec. Pot să vă asigur că am amenințat şi ne-am sprijinit pe unii dintre cei mai buni oameni de ştiință din domeniu.

Uthan zâmbi. Îi plăcea să țină lucrurile în mânecă. Fusese nevoită s-o facă, doar ca să rămână în viață în ultimii ani. Cum puteau aceşti străini să creadă că ea ar avea încredere în ei? Toată lumea se folosea de ea.

— Ştii cum ar fi țintit clonele agentul meu patogen? întrebă ea.

Gilamar îi răspunse zâmbind.

— Cred că armele biologice țintite sunt o grămadă de *osik* vechi, de fapt. Împotriva oamenilor, oricum.

---

[9] Polimat – persoană care are cunoştințe multe şi variate.

— Şi de ce spui asta?

— Pentru că, dacă nu ai vreo modalitate de a identifica un genom complet – nu doar câteva gene, nici măcar nouăzeci şi nouă la sută din genom – pur şi simplu nu există gene Corelliene sau Mandaloriene convenabile sau orice altceva la care să se conecteze un agent patogen. Nici măcar dacă îi spui *nanovirus*, ceea ce cred că este *osik*, apropo. Ar trebui să găseşti o cale prin care virusul să identifice întregul genom, sau nimic.

Gilamar nu părea că jubilează. Trebuie să fi ştiut că virusul nu era chiar ceea ce le spusese ea subalternilor lui Palpatine despre el. El se aplecă în faţă peste masă şi zâmbi. Odată, Ghez Hokan îşi pierduse cumpătul cu ea şi o trăsese de guler peste biroul ei, iar pentru o clipă ea crezu că Gilamar va face la fel. La urma urmei, aceştia erau oameni care trăiau din violenţă. Dar el doar luă fiola cu urină şi o scutură cu grijă, ca şi cum ar fi amestecat pe îndelete un cocktail.

— Am dreptate, doctore? Ori virusul tău trebuie să găsească genomul intact al clonei Fett, ori este inutil. Ceea ce înseamnă că nu-i va afecta pe Nulli, pentru că genomul lor a fost modificat faţă de şablonul de bază al trupelor, şi nu-l va atinge nici pe *Kad'ika*, pentru că el are jumătate din genele mamei sale. Sau poate trece la cealaltă extremă, şi va ucide majoritatea oamenilor fără discriminare. Pentru că diferenţele dintre genomurile umane din întreaga galaxie sunt atât de mici şi populaţiile atât de amestecate, încât cocktailul tău ucigaş nu poate face diferenţa. Nu-i aşa?

Uthan se întrebă dacă Gilamar fusese în contact cu Hokan în timpul acelor câteva zile de criză de pe Qiilura. Avea dreptate. În acel moment, nu reuşise să oprească virusul care ataca toate genomurile umane şi să-l facă să distingă clonele Fett. Pur şi simplu nu existau suficiente diferenţe genetice între oameni pe care să le exploateze – doar una. Hokan fusese furios, crezând că păzea un experiment eşuat.

— Eşti un om analitic, Gilamar.

— Spune-mi Mij. El zâmbi. Nu trebuie să fii un genetician şmecher ca să înţelegi logica. Desigur... dacă poţiunea ta magică chiar funcţionează şi chiar este atât de selectivă, atunci are două metode posibile – fie abordarea întregului genom, care sună un pic prea complex şi care oricum ar fi complet distrusă de mutaţiile de rutină, fie ar trebui să se concentreze pe ceva ce are clona de rând, dar omul obişnuit aleatoriu nu are... secvenţa genetică care controlează îmbătrânirea accelerată. Am găsit răspunsul corect, Doctore Uthan? Sunt un băiat isteţ?

Gilamar avea dreptate. Nu, nu trebuia să fie genetician ca să-şi dea seama de asta, dar trebuia să fie mai deştept decât idioţii care o ţinuseră captivă, şi era. Da, lucrase la un virus extrem de selectiv, într-adevăr. Voia să identifice markerii de îmbătrânire la fel de mult ca Skirata, dar din cu totul alte motive. Nu putea dezlănţui un virus care putea distruge întreaga populaţie umanoidă a unei planete. Avea limitele ei etice, oricât de monstru ar fi crezut alţii că este.

Şi voi afecta nişte non-clone care se întâmplă să aibă aceeaşi ciudăţenie genetică, dar poate unul la zece milioane. Destul de sigur, cred. O marjă de eroare rezonabilă.

Se lăsă puţin pe spate şi îşi termină ouăle. Era nevoie de mai mult decât o masă acoperită cu mostre de ţesut Kaminoan pentru a-i tăia pofta de mâncare.

Galaxia e diferită acum. Războiul s-a terminat, dar încă există o armată plină de clone Fett. Şi ce se va întâmpla în continuare?

Ştia doar că nu putea avea încredere că Imperiul nu o va ucide şi că cea mai

bună ofertă de până acum îi fusese făcută de o bandă de criminali Mandalorieni.

Sau poate nu criminali. Patrioți? Oportuniști imorali? Rebeli? Teroriști? Depinde cine face definiția.

— Asta primesc, spuse ea, cu toată demnitatea de care era în stare, pentru că am crezut că Mandalorienii sunt toți niște bătăuși fără minte.

— Stereotipuri, spuse Gilamar. Nu-i așa că urăști când se întâmplă asta? Voi, Gibadanii, sunteți toți la fel.

Uthan își stăpâni un zâmbet. Gilamar o privi lung, fără pic de agresivitate, dar asta era cu atât mai îngrijorător. Apoi el zâmbi.

— De ce crezi că a vrut Palpatine ca eu să continui să lucrez la virusul FG36 în loc să-l distrug? întrebă ea, dorindu-și să nu-i placă discuția. Nu era o negare a activelor. Dacă ar fi vrut ca Separatiștii să fie privați de expertiza mea, m-ar fi putut ucide oricând.

— Oh, cred că știi răspunsul.

— Mi-am dat seama, în cele din urmă. Asigurare.

Gilmar aprobă din cap.

— Nu pot da vina pe bătrânul despot, serios. Dacă clonele decideau să se întoarcă împotriva lui Palpatine din orice motiv, unul dintre ordinele de contingență ale Marii Armate era să-l elibereze din funcție pe calea cea grea. Ordinul numărul cinci, dacă îmi amintesc bine. Era un ordin pentru fiecare eventualitate, de la bătrânul *chakaar* însuși până la uciderea Jedilor. Se ridică în picioare și se întinse. Spune-mi doar ceva. Ce i-ai lăsat lui Palpatine? Un nanovirus țintit funcțional, sau unul care ucide majoritatea oamenilor pe care îi infectează?

— Tu ce i-ai fi lăsat?

— Unul care nu ar ucide nici măcar insectele. E o jucărie periculoasă pentru un om ca el.

— Tulpina la care lucram când m-ați luat din *Centrul Valorum* nu era de fapt… terminată. Trebuia să am propria mea asigurare, îți aminteşti. Nu ar mai fi avut nevoie de mine în viață după ce aș fi livrat-o.

— Deci are o versiune mai puțin pretențioasă a virusului tău apocaliptic? Ceva care ar putea afecta pe toată lumea?

— Cred că da.

Nu plănuise deloc așa. Doar că nu știuse că va fi smulsă fără avertisment din custodia Republicii. Dar dacă prostul o folosea, ar fi distrus cea mai mare parte din Coruscant, propria lui bază de putere. *Asta îl va învăța…*

— *Wayii…*

Gilamar răsuflă lung, cu sprâncenele ridicate. Uthan îl plăcea mai degrabă. Era o schimbare plăcută să aibă o conversație inteligentă și provocatoare, mai ales cu cineva care nu credea că era nebună. Trei ani de izolare cu un psihiatru de proastă calitate drept companie aproape că o făcuseră să înnebunească cu adevărat.

— Știe ce are?

— Nu știu, spuse ea. Oamenii lui de știință sunt mediocri în cel mai bun caz. Dar dacă știe, atunci ar fi bine să fie prea deștept ca să-l folosească fără să-i pese.

— Ce este un Imperiu dacă îți pierzi majoritatea supușilor? La urma urmei, nu e distractiv să stăpânești peste câțiva Hutti, două banthe și un Weequay.

— Ei bine… s-ar putea ca Weequay să nu fie rezistenți la virus.

Gilamar râse. Își putea permite; Mandalore era departe de Coruscant.

— Deci știi totul despre secvența de îmbătrânire rapidă. Măi, măi.

— Am identificat-o. Nu e acelaşi lucru.

— Următorul lucru pe care vreau să te aud spunând este că o poți opri.

Uthan încă aştepta ca adevăratul joc să iasă la iveală. Nimeni nu şi-ar fi dat atâta osteneală şi nu ar fi adunat atâtea date comerciale din motive sentimentale. Valorau miliarde. Companiile de clonare ar plăti atât doar pentru ca cei care le deveneau clienți să nu poată ocoli senescența[10] încorporată în clonele pe care le cumpărau.

— Ce are de gând să facă Skirata? întrebă ea. Toată operațiunea, planificarea, riscurile – astea nu sunt doar pentru bunăstarea câtorva clone.

Expresia lui Gilamar se schimbă. Muşchii feței i se relaxară şi, pentru o clipă, păru chiar că o compătimeşte. Dintr-un motiv oarecare, acest bărbat cinic – era prea inteligent pentru a fi altfel – păruse să nu se aştepte la acea întrebare.

— N-ai iubit niciodată pe cineva atât de mult încât să faci orice pentru a-l salva? Gilamar se uită în jos la armura lui pentru o clipă. Uthan încă se întreba de ce era la fel de aurie ca a lui Skirata. S-ar fi putut să fie de regiment, dar *Mando* nu părea genul care să poarte uniformă. Înțelegi cât de mult îi iubeşte Kal pe aceşti băieți? Pentru că dacă nu, atunci nu vei înțelege cât de departe va merge ca să obțină ceea ce vrea pentru ei.

— Dar asta valorează miliarde…, Mij.

— De asta faci munca asta? Pentru câştig material?

— Nu. Creditele aveau un singur scop pentru ea; să îi permită să se bucure de viață, dar ceea ce îi dădea plăcere şi scop era ştiința ei. Îmi pare rău. Am presupus că mercenarii vor să-şi maximizeze veniturile.

— Ei bine, chiar şi mercenarii au alte motive. În plus… Kal are deja mult mai mult decât câteva miliarde de credite. Mai gândeşte-te, Doctore. Este vorba despre obsesie, şi consideră-mă şi pe mine obsedat.

— Spune-mi Qail, spuse ea. Nu credea că Skirata era miliardar, dar Kyrimorut trebuia să coste o grămadă de credite, iar el părea să-şi poată permite orice fel de arme şi nave. Nimic strălucitor, nimic ostentativ – dar suficient pentru a echipa o forță de atac. Nu putem continua să ne spunem unul altuia *Doctore*, pentru că va deveni plictisitor.

— Bine, Qail. Şi acum că ştiu că genele au fost identificate, abia aştept să lucrez cu tine.

Uthan iubea provocările. Era sigură că putea opri îmbătrânirea accelerată. Nu era sigură că va mai fi în viață după ce o va face, dar exista un punct în care nu mai putea trage de timp, şi ştia că îl atinsese. Gilamar o prinsese. Eşantioanele de țesut Kaminoan îi înlăturau până şi ultimele scuze. Dacă ar putea înțelege tehnicile folosite de Kaminoani pentru a prelungi viața, atunci ar avea majoritatea pieselor lipsă din puzzle.

— Să trecem la treabă, atunci, spuse ea. Dacă aş avea nişte mostre de control din țesuturi Kaminoane obişnuite.

Gilamar râse.

— Cred că ne putem descurca cu asta. Doar să nu mă întrebi cum.

Uthan îşi aminti ce spusese Skirata despre Ko Sai şi se gândi la mănuşile gri elegante ale lui Jaing. Iar Jaing părea şi el un tânăr fermecător. Cu cât ştia mai multe despre Mandalorieni, cu atât îi înțelegea mai puțin.

---

[10] Senescență – îmbătrânirea țesuturilor şi a organismului.

Capitolul 3

Veşti bune. Niner e bine, la fel şi Darman. Ei bine, cel puțin amândoi sunt sănătoşi. Să nu spui că nu-ți facem niciodată favoruri, Mereel – a fost nevoie de multe manevre pentru ca acel serviciu să funcționeze pentru Armata Imperială, iar dacă ne acorzi puțin timp şi faci să merite, îți putem face rost de o legătură securizată…

Gaib, de la *Gaib & TK-0 Inc.*, vânători de recompense high-tech, specializaţi în obţinerea de date obscure şi hardware greu de găsit

Platforma de aterizare, Cartierul General al Forţelor Speciale Imperiale, Oraşul Imperial

— Spion, spuse Bry. Este cu siguranță un spion.

Bry dădu din cap în direcția vagă a agentului Imperial care se îndrepta spre navetă. Numele bărbatului – dacă era cel adevărat, lucru de care Darman se îndoia – era Sa Cuis, şi nu semăna prea mult cu un erou de acțiune din holofilme.

Ei nu arătau niciodată aşa. Asta era ceea ce îi făcea periculoşi.

Darman îl urmărea cu atenție, lucru pe care îl putea face cu uşurință într-o cască cu vedere panoramică.

— Nu e niciun motiv să ne informeze pe rampa de lansare, zise Ennen. Nu suntem lipsiți de timp şi cu siguranță nu suntem lipsiți de trupe acum. Deci toate aceste informări de ultim moment înseamnă că nu au încredere în noi să nu divulgăm lucruri.

— De ce, când am fost selectați special pentru asta? Niner stătea cu un bocanc pe rampă, părând nerăbdător să plece. Restul vechii brigăzi de comando este la treburi de rutină.

— Poate, mormăi Bry, am fost aleşi pentru că Palpatine crede că suntem blânzi cu Jedii şi vrea să ne elimine. Sau pentru că ştim unde sunt. Pentru că ne-am înțeles bine cu unii dintre Padawani.

Darman nu voia să vorbească despre relațiile cu Jedii.

— De ce nu-ți ții gura şi nu aştepți şedința de informare? răbufni el. Informațiile se scurg şi noi ştim asta. Jedii au evadat. Au avut simpatizanți. Şi oricum, sunt tipi în unitate care nu prea îi plăceau pe Jedi.

Cei doi nou-veniți – Darman îi vedea cu siguranță ca pe nişte străini care intrau în echipa lui – tăcură pentru o clipă.

— Spuneam şi eu, asta-i tot. Ennen părea supărat. Care e problema ta, amice?

— Nu sunt obişnuit să servesc cu *shabuire*.

— A, da, eşti unul dintre băieții *Mando*, nu-i aşa? Numai gură. Sălbatici care lovesc mai întâi.

Nu toate comandourile fuseseră antrenate de Mandalorieni. Printre sergenții aleşi de Jango se aflaseră şi câțiva *aruetiise*. Darman îşi încordă umerii pentru luptă, dar Niner se interpuse între ei.

— *Udesii*, *Dar*… ia-o mai uşor.

— Da, a fost antrenat de un Corellian. Nu e de mirare că a stat degeaba în război, vopsindu-şi unghiile.

— *Uau*. Nu am avut niciodată certuri înainte, şi nu vom avea nici acum. Bine? Liniştiți-vă, amândoi şi tu, Bry, pentru că te aud cum scoți sunete de dezacord.

Foarte puține lucruri scăpau sistemelor audio ale căştilor. Niner încercase întotdeauna să fie precum sergentul Kal pentru echipa sa, iar acum alunecase direct în acest rol, punându-i la punct pentru binele lor. Darman se simțea pierdut. Era sfâşiat între nevoia de acel sentiment solid de familie şi siguranță pe care i-l dădea statutul de Mandalorian şi încercarea de a uita ceea ce-l însoțea: o soție moartă şi un fiu pe care nu îl putea vedea. Dar asta nu i se întâmpla lui. I se întâmplase unui alt Darman. Se agăța de acea detaşare ca să treacă peste zi. Noaptea, însă, când închidea ochii, nu putea să nu se gândească la ce se întâmplase cu trupul lui Etain.

Pur şi simplu nu ştia. Nu era felul Mandalorian de a se îngrijora de rămăşițe, dar el nu mai avea nimic de la ea, nici măcar o bucată de armură.

Vreau doar să ştiu ce s-a întâmplat cu ea. Atunci aş putea să mă descurc.

— *Spionul* nu vine cu noi, nu-i aşa? spuse Bry. Asta e tot ce ne mai trebuie.

Direcția capului nu era niciodată un ghid pentru ceea ce privea de fapt un tip cu cască, ca să nu mai vorbim de ceea ce putea detecta cu senzorii. Aşa că nu exista niciun motiv ca Sa Cuis să ştie că era privit, discutat şi că ei nu aveau încredere în el. Echipa putea discuta pe legătura lor privată fără să fie auzită. Întotdeauna îşi încrucişau brațele sau îşi agățau degetele în centură pentru a evita tentația gesturilor automate, aşa că niciun observator ocazional nu ar fi ştiut că ei conversau.

Niner nu participa. Era paranoic în legătură cu microfoanele de comunicații. Nimic nu l-ar fi convins de contrariul.

— Deci, ce poate face spionul şi noi nu putem face? întrebă Ennen. E un pic cam plinuț.

— Poate că e un trăgător bun, spuse Bry.

— Poate că a pus unchiul lui o vorbă bună pentru el.

— Poate că nu a făcut-o, iar asta e pedeapsa.

Darman era mai interesat de observarea lui Cuis. Ceva la acel om îl deranja dincolo de nivelul obişnuit de suspiciune sănătoasă. Oricine ar fi lucrat în acel domeniu ar fi presupus că era subiectul speculațiilor şi bârfelor atunci când se afla în preajma trupelor, dar Cuis părea să reacționeze ca şi cum ar fi ascultat discuțiile – reacții subliminale, aproape invizibile, dar totuşi reacții. Părea inconfortabil în timp ce traversa acea porțiune izolată de beton armat. Era un om cu puterea de a face cetățenii să dispară, fără să i se pună întrebări, şi totuşi mergea conştient de sine.

Darman era destul de sigur că nu avea de gând să înceapă să alerge.

Era greu să ascunzi micile detalii de o clonă. Darman îşi trăise întreaga viață atent la cele mai mici variații ale expresiei faciale şi ale limbajului corpului – şi vocea, şi mirosul – pentru că, la fel ca toți frații lui, îşi petrecuse cea mai mare parte a vieții printre bărbați care păreau aproape identici. Dar nu erau. Fiecare clonă învăța să identifice micile trăsături distinctive şi comportamentele care marcau fiecare om.

Iar acea abilitate se transpunea în observarea întregii lumi din jurul lor. Detaliile contau. Viețile depindeau de ele. Darman decise că Sa Cuis ori auzea prin circuitul de comunicații, ori… simțea tonul conversațiilor. Ennen şi Bry erau sfidători şi disprețuitori, dar nu ostili. Poate…

— Poate, murmură Darman, că e un utilizator al Forței. Aşa că hai să nu-i dăm nimic de observat.

— Crezi asta? spuse Bry. Serios?

Îi cunosc pe utilizatorii Forței. Îi cunosc în moduri pe care nu ți le poți imagina. Le

cunosc reacțiile, felul în care se descurcă cu lucrurile pe care noi nu le putem detecta, lucrurile care uneori îi dau de gol pentru noi, oamenii obişnuiți. Pentru că am fost atât de aproape de un Jedi pe cât poate fi un om obişnuit.

— Da, spuse Darman. Cred.

Darman nu se considera un om obişnuit, totuşi. Fusese crescut să înțeleagă că era optimizat, cea mai bună materie primă antrenată în cel mai bun mod pentru a fi cel mai bun în meseria lui, iar acum se rezuma la cea mai importantă lecție din copilărie pe care i-o predase sergentul Kal. Putea face orice îşi propunea; nu pentru că pornise cu avantajul genelor unuia dintre cei mai duri luptători din galaxie, nici măcar pentru că fusese hrănit şi antrenat la maximum încă din copilărie, ci pentru că dobândise atitudinea mentală potrivită. Skirata o numea *ramikadyc* – stare de spirit de comando. Era convingerea de nezdruncinat a unui soldat că poate face orice, poate îndura orice, îşi poate asuma orice risc şi poate reuşi. Era mai puternică decât muşchii. Asta făcea corpul să facă imposibilul.

Nu am dureri. Orice durere pe care o simt este temporară. Nimic nu mă poate atinge. Asta i se întâmplă altcuiva. Eu doar o observ.

Această mantră îl ținea pe Darman în viață atunci când tot ce voia era să se întindă şi să moară. Simțise asta în ultimele câteva săptămâni mai mult decât simțise vreodată în viața lui. Kal Skirata îi învățase pe tinerii săi din trupele de comando un arsenal de tehnici *ramikadyc* pentru a rezista interogatoriului, o modalitate de a te izola de realitate pentru a deveni altcineva care nu se afla în acel loc teribil în care te aflai. Unii îşi vizualizau durerea şi frica într-o cutie sau se concentrau atât de mult asupra realității ei fizice încât aceasta se fragmenta şi înceta să se mai producă efecte; alții pur şi simplu îşi imaginau că sunt în altă parte. Iar Darman, împins dincolo de punctul de rupere de foame, sete sau epuizare, fusese învățat să se concentreze doar asupra momentului următor, la care putea suporta să se gândească – următoarea secundă, următorul pas, următorul deal, următoarea masă – de fiecare dată, până când trecea peste încercare.

Darman nu avea dureri fizice, dar suferea mai mult decât putea suporta. Până când găsea cea mai bună cale de a opri asta pentru totdeauna, se va închide în sine.

Ştiu ce s-a întâmplat. O văd în fiecare noapte când închid ochii. Dar nu i s-a întâmplat lui Etain a mea şi nu mi s-a întâmplat mie. A fost un alt cuplu. A fost un holofilm. Nu am fost noi.

Sa Cuis merse direct la Niner şi îi înmână un datachip. Era imposibil să-l deosebeşti pe sergentul de echipă dintre cei patru bărbați cu armură identică, aşa că Darman decise că avea dreptate. Avea să pornească de la presupunerea că Sa Cuis era un utilizator al Forței. Probabil că erau mulți despre care el nu ştia. Asta îl făcea să se simtă deosebit de neliniştit.

Nu-mi place genul tău. Nu-mi place deloc genul tău. Desigur, ar fi putut doar să citească limbajul trupului lui Niner. Niner înaintează o fracțiune, Spionul decide că el e şeful…

Sa Cuis se întoarse de la Niner şi se holbă direct la Darman. Apoi se apropie de el şi îi întinse mâna pentru a i-o strânge. Nimeni nu mai strânsese vreodată mâna clonelor, cu excepția ofițerilor Jedi decenți. Nu era ceva militar, în primul rând. Iar când Darman făcu lucrul instinctiv şi îi întinse mâna, iar senzația pe care o avu fu… tulburătoare.

Mă testează. I-am văzut pe Jedi făcând asta. Am simțit-o pe Etain făcând asta. Cunosc acel sentiment. Da, e un utilizator al Forței.

Darman nu era sigur dacă nu-i plăcea senzația din mintea lui pentru că se simțea spionat sau pentru că era o altă amintire dureroasă despre ea. Sa Cuis îi dădu drumul repede şi dădu mâna cu ceilalți, ca o intenție evidentă.

— Se confirmă că Jilam Kester se află pe Celen.

Mişcările ochilor lui Cuis – sau lipsa lor – îi arăta lui Darman că acum se străduia din răsputeri să nu se uite la el, deci simțise clar reacția lui Darman.

— Asta conține graficele voastre, planurile clădirii şi datele de contact ale informatorului. Aduceți-l înapoi viu.

Niner introduse cipul în datapadul său.

— Ce este? Un Padawan? Un Cavaler minor?

— Nici măcar nu e un utilizator al Forței. Dar ştie unde sunt Jedii şi îi scoate de acolo prin intermediul unei rețele de refugiați. E un *Ranger Antarian*[11].

— N-am auzit niciodată de ei.

— Sunt unul dintre grupurile de *Rangeri de Sector*. *Rangerii Antarieni* sunt ofițeri de poliție obişnuiți care au lucrat cu Jedii.

Darman fu instantaneu fascinat, mai ales că nu-i văzuse niciodată însărcinați cu vreo misiune în război. Asta în sine era ciudat.

— Dacă lucrau pentru Jedi, atunci de ce nu ne-am lovit de ei? Nici măcar nu erau pe lista noastră de informări despre misiuni.

Cuis aprobă din cap.

— Consiliul Jedi nu i-a recunoscut, dar cu siguranță i-a folosit. *Rangerii* vor să fie Jedi, dar nu au puterile Forței. Aşa că îi însoțesc atunci când Jedii au nevoie de sprijin suplimentar sau fac treburile murdare pe care nu le vrea nimeni. Fără glorie, dar cu tot pericolul. Nişte creaturi triste. Ce existență mizerabilă, să-ți pui viața în pericol pentru cei care nici măcar nu admit că exişti.

— Ruşinos, spuse Niner.

Doar Darman îl cunoştea suficient de bine încât să se întrebe dacă spunea adevărul sau era sarcastic.

— *Ceea ce alții abandonează, noi protejăm*. Sa Cuis scoase un datapad de sub mantia sa. Ăsta e motto-ul *Rangerilor de Sector*, să ştiți. Mă întreb adesea dacă nu cumva sunt în mod intenționat ironici.

— Deci cu siguranță îl vrei în viață, spuse Ennen. În ciuda ordinelor generale.

Sa Cuis aprobă din cap, părând mai atent la datapadul său.

— Da. Nici măcar eu nu pot obține răspunsuri de la un om mort, deşi îi ştiu pe unii care cred că pot.

Darman se gândi scurt la Fi şi apoi îşi înăbuşi imaginea. Nu urmă nicio reacție din partea lui Sa Cuis. Dacă era un utilizator al Forței şi nu era pe lista neagră, atunci ce era? Jusik vorbise despre Jedi întunecați şi Sith, deşi Darman nu acordase niciodată prea multă atenție conversației. Acum îşi dorea să o fi făcut. Se întrebă dacă existau utilizatori ai Forței care nu luau partea nimănui. Apoi îşi aminti de ce se întreba asta şi îşi reaminti că fiul la care se gândea nu era fiul lui, ci al altui Darman, şi că nu i se rupea inima pentru că nu-l vedea, şi nu era îngrozit că s-ar putea să nu fie în stare să-l crească. Nu simțea nimic. Nu îndrăznea.

De ce fac asta? Dacă Jedii pe care îi urmăresc sunt la fel ca Bard'ika? Nu vor fi. Ar fi ca cei care au ucis-o pe soția celuilalt Darman.

---

[11] Rangerii Antarieni – forță de securitate înființată în jurul anului 620 *Înainte de Bătălia de la Yavin* pentru a asista Ordinul Jedi şi, mai târziu, Noul Ordin Jedi.

Ar fi ca aceia care aveau reguli atât de nemiloase încât Jedii nu aveau voie să aibă familii, iar cei care încercau să aibă trebuiau să trăiască în minciună. Aşa că nu avea de ce să-şi cerceteze conştiința. Nu se va întreba cum s-ar simți dacă şi-ar vâna frații, pentru că ştia că nu vor fi găsiți niciodată. Era ceva logic.

— Acum, când îl reținești pe acest om, nu e nevoie să fiți discreți, spuse Cuis. Vrem ca până şi cele mai obscure haznale din Imperiu să ştie că într-adevăr nu există niciun loc pe care să nu-l supraveghem.

Naveta decolă. Nu era un LAAT/i, iar zgomotul său distinctiv nu era încă întipărit în subconştientul lui Darman ca promisiunea unei extracții imediate sau a unor provizii binevenite. Asta va veni în timp, era sigur.

Se aşeză pe scaun şi încercă să nu se gândească dincolo de moment. Dacă se gândea la viitor – întrebându-se ce caută aici, întrebându-se de ce nu dezerta acum că Niner îşi revenise şi putea să plece şi el – atunci ar fi trebuit să se gândească la viitorul său, iar asta era imposibil acum fără să se confrunte cu trecutul său imediat.

Trecutul lui durea prea mult. Îl durea atât de mult încât nici măcar nu era sigur că avea ce-i trebuia pentru a fi un tată bun.

Dar ăsta era un alt Darman.

* * *

Kyrimorut, Mandalore

Era salivă, salivă de strill – o băltoacă în pasajul de piatră din fața camerei de zi centrale, *karyai*. Ordo o văzu cu o fracțiune de secundă prea târziu, când ridică privirea din datapadul său în timp ce mergea. Alunecă. Walon Vau se întorsese, la fel şi strillul lui, *Mird*. Ordo îi putea simți peste tot mirosul înțepător de mosc.

— *Shab*. Se întoarse în bucătărie să ia un mop, blestemându-se pe sine. *Shabuir* dezgustător.

— Nu vorbeşti serios, *Ord'ika*, spuse Vau. Tocmai umplea o găleată de la robinetul din bucătărie. Ştii că te bucuri să-l vezi pe *Mird* înapoi. O să curăț eu băltoaca.

Vinovatul care salivase stătea cu capul în poala lui *Ny*, mormăind fericit. *Ny* îl răsfăța cu un pumn de fursecuri, aparent fără să țină cont de cantitatea de bale pe care o putea genera un strill fericit.

— Îți aduceam un os de bantha, *Mird'ika*.

Ny se aplecă pentru a-i şopti la ureche, iar Ordo îi admiră abilitatea de a respira atât de aproape de creatură.

— Dar l-au luat nişte oamenii răi. Da, au făcut-o, ți-au luat osul! *Akkul* lor l-a mâncat. Un *akk* obraznic! O să-ți aduc altul, bine? Un os mare şi frumos?

Mird mârâi aprobator. Ordo nu uitase nimic; îşi amintea fiecare detaliu al momentelor în care strillul îl terorizase când era copil în Tipoca. Fusese aproape să-l împuşte. La fel şi *Kal'buir*. Dar acum *Mird* era un aliat ca oricare altul la Kyrimorut, şi chiar şi Skirata îi admira inteligența şi devotamentul. *Ny* părea să-l iubească aproape la fel de mult ca Vau. Dar tot puțea. Nimic nu avea să schimbe asta.

— Deci trupele de şoc sunt oameni răi, nu-i aşa, *Ny*? întrebă Vau, îmbibând o cârpă de şters podeaua şi storcând apa. Cât de răi?

— Dacă le-ar fi reperat pe Jedi, aş fi aflat pe calea cea grea, spuse ea. *Mird* poate să aibă pui?

— *Mird* poate avea pui şi îi poate creşte. Vau se îndreptă spre pasaj cu cârpa.

Dar nu mă întreba cum funcționează în practică reproducerea hermafrodită. Tot ce ştiu este că, dacă *Mird* întâlneşte strillul visurilor sale, atunci se termină cu o grămadă de strilli mici.

— Şi pun pariu că sunt adorabili, spuse *Ny*, ciufulind pielea de pe buzele lui *Mird*. Mici bulgări de puf auriu şi ridat. Exact ca tine, *Mird'ika*.

Mird căscă, arătându-şi o gură plină de dinți înfricoşători. Strillii erau probabil cel mai puțin adorat animal de pe Mandalore, iar Ordo se străduia să vadă ce i se părea lui *Ny* atât de atrăgător. *Mird* avea şase picioare, gheare letale, un cap pătrat masiv, cu o falcă uriaşă care putea muşca prin osul craniului, şi o piele pliată care părea cu câteva mărimi prea mare pentru corpul său. De asemenea, putea zbura, cu condiția să aibă un punct înalt de unde să se lanseze. Animalul era admirabil – şi loial – dar frumusețea şi parfumul erau două calități care îi lipseau. Bărbații umani îi găseau mirosul ofensator; Ordo cu siguranță o făcea. Femeile umane şi din alte specii nu păreau să-l observe, ceea ce explica probabil de ce un animal atât de mirositor putea fi un vânător atât de eficient.

— Băieți, aveți o întâlnire de criză? întrebă *Ny*, încă făcând caz de *Mird*. Pot să fac ceva?

— Doar o informare de rutină, spuse Ordo. Unul dintre contactele de afaceri ale lui Mereel i-a localizat pe *Dar* şi Niner, aşa că avem treabă.

— Niner e bine? Cum este bietul Darman? Cum se simte?

— S-au întors la muncă. Amândoi. În afară de asta – trebuie să aflăm.

— Cel puțin Kal se poate relaxa acum.

— Nu până nu-i ducem acasă.

— Asta ar trebui să fie uşor pentru voi, totuşi. Nu-i aşa? Voi sunteți experții în extracție şi recuperare. Nicio uşă nu vă este închisă şi toate alea...

— În teorie, da.

— Eşti un băiat foarte precaut, Ordo.

— Asta pentru că urmăresc în fiecare zi cum se duc de râpă toate planurile.

Ordo era disperat să îi pună lui *Ny* o întrebare mai personală, dar Besany îi interzisese să ridice subiectul părerii ei despre *Kal'buir*. Încercarea de a-i căsători era prematură, îl avertizase Besany, şi existau şanse ca asta să o sperie pe *Ny*.

Ordo nu înțelegea de ce toată lumea ocolea problema. A'den decisese că ei doi se potriveau bine, restul fraților erau de acord, iar *Kal'buir* avea nevoie de o soție. Dacă nu se grăbea, Vau s-ar fi putut muta la el. Ordo nu-l ştiuse niciodată pe Vau să arate cel mai mic interes pentru o altă ființă vie, dar urmărise destule holofilme ca să ştie că dragostea izvora din cele mai improbabile momente comune, iar *Mird* era în pericol să devină unul dintre acestea.

— Te preocupă ceva, Ordo? întrebă *Ny*. Arăți ca...

Fu întreruptă de un țipăt al lui *Mird*. Acesta ridică capul şi tropăi spre uşa bucătăriei, biciuind din coadă. Ordo auzi paşi – pantofi uşori, nu cizme *Mando* – şi *Scout* apăru în prag. După câteva adulmecări ale veşmintelor fetei, strillul se duse înapoi la *Ny*, ca şi cum ar fi fost dezamăgit.

— Ce-i asta? *Scout* se strecură în bucătărie şi se uită la *Mird* de la o distanță precaută. Acela e strillul?

— *Lordul Mirdalan*, spuse *Ny*. *Mird*, fă cunoştință cu *Scout*.

— Uau.

— E în regulă, e în siguranță să-l atingi... pe ea... pe el. Nu contează. Îmi pare rău, *Mird*, dar mi se pare nepoliticos să-ți spun aşa când eşti atât de drăguț.

Mird se bucură de atenție. *Scout* nu părea convinsă că strillul era inofensiv – era o fată înțeleaptă, pentru că animalul nu era inofensiv –, dar se ghemui şi îl mângâie oricum. *Mird* îşi frecă capul de fața ei, oprindu-se înainte de a saliva peste ea. Ordo avu sentimentul că animalul încerca să-şi dea seama cine era acea străină care îl supărase atât de mult pe *Kal'buir*.

— E foarte prietenos. *Scout* îi frecă urechile lui *Mird* şi acesta scoase un mârâit lung de încântare. Kina Ha va fi fascinată.

— Ha, spuse Ordo. Şi ar putea fi o idee bună să îl ții departe de Kina Ha. Lui *Mird* nu-i plac Kaminoanii.

— Ei bine, se pare că Vau m-a lăsat să-i țin copilul în brațe. *Ny* îi făcu semn lui Ordo să plece. Du-te. Du-te la întâlnirea clubului tău de băieți.

— Femeile nu sunt excluse. Te poți alătura dacă vrei.

— Cineva trebuie să pună cina pe masă.

Ordo se întrebă dacă strillul o simțise pe *Scout* ca fiind Jedi şi crezuse că venise Etain acasă. Era greu de ştiut ce se întâmpla în capul unui strill, dar *Mird* era suficient de inteligent încât să ştie că Etain era moartă pentru că îi văzuse trupul. Poate că, asemenea unui om îndurerat, credea că o vede, chiar dacă ştia că asta nu se putea întâmpla.

Prin asta trece Darman? O vede în continuare pe Etain în mulțime? Uită pentru o clipă, vede ceva care ar face-o să râdă, apoi îşi aminteşte că e moartă? Cum merge mai departe? Cum poate cineva să meargă mai departe?

Ordo nu-şi putea scoate din cap ideea de doliu de când fugise de pe Coruscant. Nu-şi pierduse niciodată frații în luptă, nu aşa cum o făcuseră celelalte clone, şi se trezea încercând să-şi imagineze cum ar fi viața dacă ar pierde oamenii pe care îi iubea. Ideea de a trăi fără *Kal'buir* sau fără frații lui era aproape prea mult pentru a se gândi la ea. Iar acum avea şi o soție, o altă persoană pentru care să se teamă şi de care să se îngrijoreze. Cu cât iubeai mai mult, cu atât te pândea mai multă durere.

Vau părea să aibă ideea corectă. Dacă nu iubeai pe nimeni, nu puteai fi rănit sau îndurerat. Viața era un compromis între singurătate şi inevitabilele momente de bucurie sau agonie.

Ordo intră în camera principală care forma centrul complexului Kyrimorut, zona de zi în care clanul mânca, se certa şi, în general, se distra. Consiliul de război obişnuit era reunit – Skirata, Vau, Gilamar, frații lui Ordo şi Jusik. Fi, Corr şi Atin aveau, evident, lucruri mai bune de făcut, probabil cu Levet, care învăța singur să facă agricultură cu ajutorul unei holocărți instructive şi al unor *nuna* foarte confuze.

— *Ord'ika*... ia loc, fiule.

Skirata se preocupa de o cană aburindă de *shig*. Băutura mirosea a iarbă *behot*. *Kal'buir* avea nevoie de confort, deci.

— Avem multe de recuperat.

Skirata nu era un om căruia să-i placă formalitatea, dar Ordo înțelegea de ce *Ny* credea că prinsese brusc o doză de organizare. Ea nu trăise în cazarmă; nu cunoştea rutina. Chiar şi Mandalorienii aveau nevoie de puțină structură în viața lor, oricât de anarhici păreau pentru *aruetiise*. Ziua trebuia să înceapă cu un *din'kartay*, o evaluare a ceea ce se întâmpla şi a ce trebuia să facă fiecare în continuare, iar uneori asta era doar o discuție la micul dejun. Uneori – ca acum – era mult mai serios, având o sesiune de planificare operațională.

Gilamar stătea pe un scăunel din *veshok*, încălzindu-şi mâinile lângă focul de lemne care ardea în centrul camerei.

— Cine vrea să înceapă? Walon, să înțeleg că nu ai avut noroc să găseşti ceva despre Sev.

Vau nici măcar nu scutură din cap. Era greu să-l citeşti pe om şi, dacă Ordo nu ar fi ştiut, ar fi putut crede că lui Vau nu-i pasă prea mult de membrul dispărut al *Echipei Delta*.

— Nimic, spuse el. Este aproape imposibil să faci ceva pe Kashyyyk în acest moment, acum că iubitul nostru Împărat a zdrobit clanurile Wookiee şi i-a lăsat pe sclavagişti să-şi facă de cap. Enacca este tot pe Togoria şi organizează o rezistență. Dar a făcut din găsirea lui Sev misiunea ei personală, iar eu mă simt puțin... Vau lăsă cuvintele să se stingă. Să trecem mai departe?

— E greu să faci asta când trebuie să ne gândim cum să-i aducem înapoi pe *Dar* şi Niner, Walon. Nu-l putem ignora pe Sev.

— Dar ştim unde sunt ei. Tonul lui Vau era foarte hotărât. Mai întâi lucrurile importante.

Urmă o lungă pauză tăcută, iar Gilamar nu păru convins.

— Bine. Uthan a început să analizeze mostrele Kaminoanei. Cred că ar trebui să o punem să creeze un antigen pentru virusul FG36, dacă nu s-a gândit deja la asta, ceea ce probabil a făcut. Este prea periculos – Palpatine îl are, chiar dacă nu ştie ce va face când va fi dispersat.

— Şi tu ai încredere în ea? spuse Vau.

— La fel de mult cum am încredere în oricine care nu este unul dintre noi şi care face arme de distrugere în masă pentru a trăi.

— Ai încredere că va crea ceea ce spune că va crea, şi nu ne va otrăvi pe toți?

— Nu ştiu, zise Gilamar. Dar cred că nu ştie nici ea. Aş vrea să-i dau un motiv să lucreze pentru noi, dincolo de faptul că îi este teamă că o vom împuşca dacă nu o face.

— Nu cred că va fi cucerită de farmecul nostru dur *Mando*, spuse Skirata. Sau de dreptatea cauzei noastre. Sau chiar de credite. Asta e o treabă pentru operațiunile psihologice.

— Ei bine, voi începe să o conving să facă un antidot. Poate recrea oricând virusul original. Are toate cercetările cu ea. Ar trebui să avem controlul asupra lor, pentru orice eventualitate.

Skirata aprobă din cap, încă gânditor. Era aşa de câteva zile, de când o văzuse pe *Scout*.

— Jaing, raportul financiar?

Cel puțin Jaing părea fericit. Radia satisfacție.

— Chiar şi la cea mai mică rată a dobânzii din galaxie, facem cincisprezece miliarde de credite pe an, spuse el. Asta înseamnă cam două sute de milioane pe săptămână, chiar şi fără dobânda compusă. Pe *săptămână*[12]. Nu e un randament rău pentru sumele *neînsemnate* de credite scoase din fiecare cont din sistemul bancar.

Erau cifre de neconceput, atât de departe de nevoile personale sau de imaginația oricui din încăpere, încât erau aproape lipsite de sens. Ordo nu se putea gândi decât la lucrurile pe care creditele nu le puteau cumpăra niciodată.

Jusik era totuşi un optimist înnăscut. Aplaudă.

— *Oya!* Putem face multe cu ele.

---

[12] Măsurarea timpului: 60 de minute standard = 1 oră standard, 24 de ore standard = 1 zi standard, 5 zile standard = 1 săptămână standard, 7 săptămâni standard = 1 lună standard, 10 luni + 3 săptămâni festivale + 3 sărbători = 368 de zile standard = 1 an standard.

— Pun pariu că nici Walon nu-şi poate imagina atâta *waadas* – avere –, iar el s-a născut putred de bogat. Skirata îşi bău cana. Dar nu o să se observe asta mai devreme sau mai târziu?

Jaing îi făcu cu ochiul.

— Nu dacă totul este împărțit în mii de conturi separate şi investit în companii din întreaga galaxie...

— Ah, băiatul meu deştept. Băiatul meu foarte deştept.

Nimeni nu părea deosebit de încântat de atâta bogăție. Ordo, ca toate clonele, nu avusese niciodată nevoie de credite până nu părăsise Kamino, şi chiar şi atunci toate nevoile îi fuseseră acoperite de bugetul Marii Armate. Iar oamenii ca Skirata proveneau dintr-o cultură cumpătată. Nimeni nu se grăbea să cumpere un grajd de *odupiendo* de curse sau un iaht de lux. Totul era *ret'lini* – pentru orice eventualitate, un plan B, mentalitatea clasică *Mando* de a fi întotdeauna pregătit pentru ce e mai rău. Averea era o asigurare împotriva vremurilor rele, menită să fie cheltuită pe orice era nevoie pentru a asigura traiul cât mai multor clone.

Până acum... suntem doar noi, Echipa Yayax şi Comandantul Levet. Dar este încă devreme. Vor veni şi alții.

— Deci ne putem permite să cumpărăm multă loialitate, spuse Skirata. Mereel, crezi că acest Gaib este de încredere?

— Nu m-a dezamăgit încă, spuse Mereel. Lucrează cu un droid tehnologic numit TK-0. Ei sunt cei care ne-au condus la Ko Sai, îți aminteşti. Ei ştiu cine vinde, cine cumpără şi cine livrează ce, unde şi cât. Aşa că au făcut nişte cercetări pentru noi, şi ce modalitate mai bună există de a spiona Imperiul decât prin intermediul contractelor sale de achiziții?

— Ei ce vor?

— Credite, ca orice mercenar.

Skirata nici nu trebuia să întrebe cât. Nu conta, atâta timp cât nu era nimic care să atragă atenția asupra Kyrimorut.

— Deci *Dar* şi Niner sunt în *Legiunea 501*. *Pumnul lui Vader*, pe fundul meu. Cine este acest Vader, oricum? N-am auzit niciodată de el.

— Mâna dreaptă a lui Palpatine. Sabie roşie de lumină, asta spune TK-0.

— *Shab*, un alt Sith. Aceeaşi veche duşmănie. De ce nu se mută toți Sithii şi Jedii pe o planetă de care nu a auzit nimeni şi să se certe în particular, lăsând restul galaxiei în pace?

Skirata nici măcar nu îi aruncă o privire lui Jusik, nici măcar pentru a spune că cei prezenți erau exceptați. Părea să fi şters ideea că Jusik ar fi fost vreodată Jedi.

Ordo se întrebă totuşi cum se vedea Jusik pe sine. El nu făcea niciodată lucrurile pe jumătate. Se întrebă dacă Jusik se străduia atât de mult să fie *Mando* doar pentru a-şi ispăşi un sentiment de vinovăție pentru că fusese Jedi. Chiar părea să se reinventeze.

— Oricum, lăsând la o parte luptele interne dintre *cei cu săbii*, spuse Mereel, Vader a înființat în *Legiunea 501* o unitate specială de asasinare formată din fostele comandouri Republicane şi ARC-uri, doar pentru a vâna Jedi, dezertori şi orice alți simpatizanți.

— Ăştia suntem noi, cred, spuse Jusik, Acum că ştim unde sunt *Dar* şi Niner, totuşi, e doar o chestiune de a-i lua, nu-i aşa?

Skirata ridică din umeri.

— Nu ar trebui să fie prea greu, dar nu mai avem libertatea de a veni şi pleca

pe care o aveam înainte. Noi suntem inamicul.

— Şi cum ne opreşte asta, mai exact? întrebă Vau. Nu e ca şi cum Zey ne-a dat vreodată binecuvântarea lui să facem ceea ce am făcut. Oricul, el nu ştia despre majoritatea lucrurilor care se întâmplau.

Skirata îşi studie datapadul.

— Dacă ne dăm seama cu ce misiuni sunt însărcinaţi, s-ar putea să nici nu trebuiască să aterizăm pe Coruscant. Doar să apărem acolo şi să le spunem că le-a sosit *taxiul*.

— Nu cred că Imperiul m-a mai văzut până acum, spuse Prudii, impasibil. Sau pe Kom'rk. Eh, *ner vod*? Cel mai grozav lucru în a fi o clonă este că avem literalmente milioane de locuri unde să ne ascundem. Pune-ţi armura potrivită şi nicio corcitură nu va şti adevărul.

— Fiule, ştii de câte ori am făcut cascadoria asta? întrebă Skirata.

— Da. Dar ştii de câte ori a funcţionat?

Kom'rk îşi inspectă unghiile.

— Ei bine, asta e o altă problemă pe care au adus-o asupra lor – nu e ca şi cum ne-ar putea lua ADN-ul pentru a dovedi cine suntem. Sau să ne pună într-o aliniere de identificare.

— Ei bine, ar putea, spuse Mereel. Pentru că noi am dezvoltat unele diferenţe, dar…

— Bine, am înţeles.

Skirata nu începu prelegerea paternă despre neasumarea de riscuri. Aceasta era probabil cea mai simplă operaţiune cu care se confruntaseră vreodată. Tot ce trebuiau să facă era să-şi localizeze fraţii dispăruţi şi să se prezinte în ziua transportului; fără gărzi de fentat, fără uşi de aruncat în aer, fără inamici cu care să lupte. Până când Imperiul îşi va da seama că *Dar* şi Niner dispăruseră, ei ar fi acasă la Kyrimorut. Iar Darman s-ar fi reunit cu fiul său.

— Alte treburi? întrebă Skirata.

— Da, ce facem în legătură cu Dred Priest? spuse Jusik. Nu că l-aş cunoaşte pe om, dar tu îl cunoşti.

Gilamar păru ca şi cum voia să scuipe.

— Este un *hutuun*. Nu-mi pasă cât de bun soldat este. Tot vorbeşte despre acel *osik* al *supremaţiei*, iar noi nu avem nevoie de cei ca el pe Mandalore.

— Shysa nu l-ar asculta niciodată, oricum, spuse Skirata. E prea deştept. Toată lumea ştie că Mandalore nu va mai fi niciodată un Imperiu galactic. *Shab*, nu am mai fost o putere majoră de milenii.

— Şi nici nu vrem să fim. Gilamar era acum pe subiectul său preferat, de neoprit. Imperiile sunt condamnate din prima zi. Orice s-ar întâmpla, oricât de bine ar începe – devin prea mari şi putrezesc. Toate cad. Toate sunt răsturnate. Acesta este ciclul naturii. Să rămânem pe margine, să ne mişcăm în golurile pe care le lasă băieţii cei mari.

— Ai dreptate, spuse o voce din uşă. Era *Ruu*. Pot să intru?

— Bineînţeles că poţi, *ad'ika*. Skirata îi făcu loc pe bancă. Cred că ne plictisim. Ne certăm despre politică.

— Nu mă cert, spuse Gilamar. Doar spun clar că, dacă mă întâlnesc cu Dred şi începe cu prostiile alea cu *readucerea vremurilor bune de altădată*, îl spintec. Şi pe prietena lui nebună.

— Nu ai niciun motiv să dai peste el, zise Ordo. Doar dacă te duci în Keldabe.

— Nu credeți că este timpul să începem să luptăm pentru propriile noastre interese? *Ruu* luă cana din mâna tatălui ei şi se uită în ea ca şi cum l-ar fi verificat. Nu spun că tipul ăsta are dreptate, dar să fii la cheremul fiecărui *aruetii* şi să mori pentru ei nu mi se pare inteligent. Uită-te la lumea asta. E sărăcăcioasă. Nu avem prea multe de arătat pentru viețile pe care le-am cheltuit pentru a sprijini alte guverne.

— Bine zis, spuse Vau. Eşti cu siguranță o Skirata.

Era un lucru ciudat pentru Vau să spună asta, având în vedere că niciunui *Mando* nu-i păsa prea mult de filiația biologică. Era o cultură a adopției şi a liniilor neclare dintre urmaşi şi rude.

El vrea doar să spună că ea spune aceleaşi lucruri ca şi Kal'buir. Asta e tot.

Ordo o scrută pe *Ruu*, nefiind încă sigur ce părere avea despre ea. Se încadrase instantaneu în rolul de fiică *Mando* respectuoasă, deşi nu-şi mai văzuse tatăl de când avea cinci ani. În ceea ce-l privea pe Ordo, ea era Corelliană, ca şi mama ei *aruetyc*. Da, ştia că nu era corect şi nu aşa făceau *Mando* lucrurile. Avea la fel de mult drept să-şi lase trecutul în urmă ca şi Jusik, să păşească pe *cin vhetin*, *zăpada virgină a unei noi vieți*, judecată doar pentru ceea ce făcea din momentul în care devenea un *Mando'ad*. Nici măcar nu ceruse să fie salvată.

Dar Ordo luptase alături de Jusik. *Bard'ika* îşi riscase viața pentru clone de nenumărate ori. Era la fel de frate pentru el ca şi Mereel.

Sunt gelos? Asta e? Sunt un adult. Sunt un bărbat căsătorit. Sunt prea bătrân ca să fiu gelos pe noii frați. Ordo avea treisprezece ani calendaristici şi douăzeci şi şapte biologici. Ştia că crescuse prea repede pentru a-şi scoate unele lucruri din minte sau chiar pentru a le experimenta cum trebuie. Uneori, lucrurile mărunte îl dureau mult mai mult decât ar fi trebuit.

Skirata putea simți starea de spirit a lui Ordo la fel de bine ca orice utilizator al Forței. Se ridică şi traversă camera pentru a se aşeza lângă Ordo şi a-i ciufuli părul.

— Eşti bine, fiule?

— Sunt bine, *Buir*.

— Ştiu că lucrurile sunt un dezastru în acest moment, dar se vor rezolva. Îți promit.

Era o minciună, pentru că Ordo ştia că probabil îşi vor petrece tot restul vieții pe fugă, cu recompense pe capetele lor, fără să poată lăsa vreodată garda jos. *Kal'buir* pierduse socoteala numărului de condamnări la moarte emise pe numele lui. Acum toți aveau câte una. Dar o mulțime de Mandalorieni – şi nu numai – îşi trăiau viața astfel şi păreau destul de fericiți. Ordo decise că şi el ar putea fi fericit cu asta.

— Ce vom face cu Jedii când Uthan va termina cu Kina Ha? întrebă Ordo. Va trebui să ne ocupăm de asta mai devreme sau mai târziu.

Skirata făcu fața lui de *nu-ți face griji* care spunea cu totul altceva.

— Mă voi gândi la ceva, fiule, spuse el. Întotdeauna mă gândesc.

Orice i-ar fi venit în minte, nu avea să fie uşor – sau fără un preț. Ordo avea de gând să se asigure că nimeni de aici nu va fi cel care-l va plăti.

* * *

Chelpori, Celen, Inelul Mijlociu

Chelpori era un oraş de nimic de pe o planetă neimportantă, cel mai rău loc pentru a te ascunde în ceea ce-l privea pe Niner. Cel mai uşor loc pentru a dispărea

fără urmă era un oraş mare. Acolo s-ar fi ascuns Niner, oricum. Un fugar se putea topi în mulțimea de fețe anonime, iar cu cât era mai urban, cu atât mai schimbătoare era populația, aşa că nimeni nu-şi cunoştea cu adevărat vecinii. Era perfect.

Şi ce am de gând să fac? Să mă ascund în mijlocul pustietății, sau oriunde ar fi Kyrimorut. Nicăieri, pe Mandalore.

Nava CR-20 se aşează pe o platformă de aterizare goală de la periferia Chelpori, având doar câteva felinare presărate şi câteva afişe de cantină iluminate în întuneric. Nu avea să le ia mult să acopere zona, chiar dacă trebuiau să caute în fiecare clădire. Niner împărți accesoriile PEP, un laser cu fluorură de deuteriu montat pe *Deece* care era util dacă nu voiai un rezultat letal. Încă durea feroce să fii doborât de unul.

— Deci trebuie să-i cerem să vină frumos? spuse Ennen.

Niner verifică dacă ataşamentul său era încărcat. Indicatorul luminos strălucea roşu aprins.

— Este mai curat şi mai rapid decât să îl batem până îşi pierde cunoştința.

— Ar fi bine ca aceste informații să fie de încredere, zise Darman. Toate provin de la forțele locale de poliție civilă, după cum văd.

Niner aproape că îi reaminti lui *Dar* că Jaller Obrim era un polițist civil şi că nu se descurcase chiar atât de rău. Dar menționarea lui Obrim ar fi deschis o uşă către acea noapte teribilă de la *Podul Shinarcan*. O lăsă baltă. Bry începu să meargă spre punctul de întâlnire cu Ennen. Echipa era cu siguranță împărțită în două perechi, nu era deloc o echipă de patru oameni cum fusese *Omega*. Niner se întrebă dacă avea de gând să rămână suficient de mult timp încât să fie nevoit să îşi facă griji în privința asta.

— Antarianul e şi el doar un polițist civil, zise Bry. Nu e ca şi cum i-ar întrece.

Niner rămase în urma celorlalți, ascultând rețeaua de comunicații a poliției locale. În cele din urmă, maşina de patrulare apăru la vedere, parcată pe drumul de pământ spre oraş. Nu coborî nimeni să vorbească cu ei, aşa că Bry se apropie şi bătu în panoul lateral. Apoi se smuci un pas înapoi, râzând pentru sine.

— Nu ne-ați văzut venind..., spuse el în timp ce panoul se deschidea.

Un ofițer de poliție coborî din speeder, ştergându-şi tunica şi pantalonii. Lumina din interiorul speederului arăta o pată mare şi întunecată pe uniforma lui, ca şi cum i-ar fi căzut ceva ud în poală.

— Nu, nu v-am văzut, spuse el cu amărăciune. Aşa se face că mi-am vărsat cafeaua. Ne-ai speriat de moarte.

Prietenul ofițerului deschise cealaltă uşă şi se strecură afară.

— Foarte pe furiş. Ai de gând să te furişezi aşa şi pe lângă Kester?

— Dacă l-ați găsit, spuse Niner.

— Am ținut sub observație un tip care se potriveşte descrierii generale. Ei bine, până acum câteva zile.

— Cât de bine se potriveşte?

— Părul e diferit, iar acum are barbă. Greu de spus după cipul de identificare, pentru că era cam vechi. Un tip solid, cu părul alb şi murdar.

— Uite, spuse Niner, acum câteva săptămâni, acest om încă era un *Ranger* în serviciu. Vrei să-mi spui că ăsta e cel mai bun act de identitate al tipului pe care agențiile de aplicare a legii îl păstrează în evidențe?

— Eu nu mă ocup de resursele de personal, amice. Polițistul îşi scutură un picior cu grijă, părând din ce în ce mai incomodat în pantalonii uzi. Oricum, a închiriat o casă şi am detectat rafale de transmisii de la echipamentul de

comunicații, dar frecvența se schimbă la fiecare câteva secunde.

— Şi?

— Ce?

— Transmisiunile. *Țărănoiule. Suntem pe cont propriu aici*. Vrei să ne spui?

— Nu aveau prea mult sens.

— Spune oricum. Ne pricepem să dăm sens cuvintelor mari.

Polițistul îi aruncă o privire de dezaprobare cu buzele subțiri. Pe eticheta cu numele de pe jacheta lui scria NELIS P, iar pe cască avea însemnele de locotenent.

— Ceva legat de copii. Mutarea tinerilor la *Fântână*, orice ar însemna asta.

Polițistul avea dreptate; nu avea sens. Suna ca un cod grosolan. Ținta ar fi putut fi un contrabandist sau un traficant de stimulente, desigur. Dar aici nu se putea face comerț ilegal. Nu prea era nimic de făcut pe genul ăsta de planetă în afară de a te ascunde. Niner îşi avea ordinele şi urma să le îndeplinească.

— Bine, hai să-l prindem.

— Am înconjurat locul. Locotenentul Nelis îşi scoase datapadul şi afişă un plan al străzilor. Niner văzuse planuri mai mari pentru centrele comerciale din Oraşul Galactic. Am şase echipe de supraveghere. Kester nu a părăsit locul de ieri dimineață.

Oh, Doamne. Dacă Kester nu observase că are public, atunci trebuie să fi fost în comă.

— Eşti sigur de asta?

— Ăsta nu e un oraş mare, soldat. Am fi observat.

Când ajunseră la casă, un cub de permacretă cu aspect anonim de la marginea unei mici zone industriale, Niner putu vedea maşinile de poliție parcate în spatele unor tufişuri dese. Era destul de uşor să le identifice cu ajutorul opticii de pe cască; în filtrul său infraroşu putea chiar să vadă căldura decolorată a motoarelor ca pe o pată de chihlimbar. Se întrebă dacă *Rangerii Antarieni* aveau ochelari de vedere pe timp de noapte sau alte echipamente sofisticate, pentru că dacă aveau, echipa pierduse deja elementul surpriză cu Kester. Niner presupuse ce era mai rău. Casa era în întuneric şi era prea devreme pentru ca tipul să doarmă.

— Care este aspectul clădirii? Este la fel ca în datele care ne-au fost trimise?

— Din ceea ce ştim... scară centrală, patru camere la etaj, trei la sol, uşi în față şi în spate. Nelis desenă un dreptunghi imaginar în aer, mimând forma lungă şi îngustă a ferestrelor. Şi opt ferestre, deşi îi va fi greu să iasă prin ele.

Darman nu părea să asculte. Pictograma sa din cască, deplasată într-o parte a ecranului lui Niner arăta o scenă fixă a oraşului, ca şi cum *Dar* se holba absent la luminile din depărtare. Poate că nu era în stare să-şi facă treaba astăzi. Aveau să afle cu toții destul de curând. Era doar o arestare, nu un contact total cu inamic, iar cel mai rău lucru care se putea întâmpla era ca Kester să nimerească o lovitură norocoasă de blaster. Chiar şi noua armură putea rezista la asta.

Nu, cel mai rău este dacă ajungem să-l omorâm. Acum răspundem în fața lui Vader, nu în fața bunului Zey. Vader nu va suspina de exasperare. Va face chestia aia cu Forța, ne va apuca de gât şi...

— În viață, spuse Niner, îndreptând echipa înainte cu un gest. Avem nevoie de el în viață, Locotenente, aşa că, dacă deschide focul, lasă-l în seama noastră. Doar feriți-vă. Acum, să rămânem cu toții pe acelaşi canal de comunicații, bine?

— Ce-i aia? Darman arătă în direcția a ceea ce părea a fi un depozit de gaz la câteva sute de metri în spatele casei. Gaz Tibanna? Nu este pe harta noastră locală.

— Asta pentru că e nou. Nelis, cu pantalonii acum uscați, își sprijini ambele coate pe acoperișul speederului pentru a-și fixa electrobinoclul. E biogaz local – produs din deșeurile care alimentează centralele electrice. Noi facem agricultură aici. Vrei să-ți desenez o diagramă? *Nerfii* și banthele mănâncă iarbă, apoi o digeră și...

— Am înțeles, spuse Bry. Mulțumesc.

— Ce sunt clădirile adiacente? întrebă Niner. O parte a casei se cuibărise lângă un șir de clădiri cu un singur etaj. Industriale?

Nelis se jucă cu receptorul de comunicații al căștii, de parcă ar fi dat rateuri.

— Cazare pentru muncitorii din construcții. Construiesc o nouă conductă de gaz spre Orinar. Vin și pleacă – nu sunt localnici, în mod normal.

— Și nu au observat că patrula voastră de speedere umblă prin zonă.

— Dacă au observat, nu au bătut la ușa lui Kester să-i spună.

Toată lumea aștepta. Niner nu era sigur de ce ar fi făcut vreo diferență câteva minute sau ore în plus, dar polițiștii încă încercau să intercepteze transmisiile. Apoi trecu prin frecvențele comunicatorului de pe cască, încercând să prindă ceva, dar putu auzi doar un trafic sporadic de voce pe rețeaua poliției și sunetul lui Bry care scotea din când în când câte un oftat. În cele din urmă, îl întrerupse o voce.

— Locotenente, nu a mai transmis nimic de câteva ore. Totuși, detectăm ceva mișcare la ușa din spate.

— Îl vedeți? întrebă Nelis.

— Prin scanare.

— E tot singur?

— Nu am mai văzut pe nimeni intrând sau ieșind de când l-am urmărit până aici. De câteva zile.

— Așteptați. Nelis se uită la Niner ca și cum ar fi așteptat instrucțiuni. E un moment la fel de bun ca oricare altul.

— Bine. Și cu daune minime. Vrem echipamentul lui și orice din care putem extrage informații.

Nelis păru mulțumit și își apropie microfonul căștii de gură.

— Bine, așteptați – numai cu arme pentru controlul mulțimii, băieți.

Niner nu lăsa nimic la voia întâmplării.

— Bry, Ennen – voi luați ieșirea din spate. Făcu semn echipei să se împartă. Eu voi merge în față cu *Dar*. Bine?

Dacă Kester nu se preda cu patru puști *Deece* în față, atunci avea să simtă forța de convingere a laserului PEP. Niner bănuia că omul ar putea decide că ar fi fost mai fericit mort, odată ce Serviciile Secrete Imperiale ar fi pus mâna pe el.

Bry și Ennen dispărură în întuneric. Niner așteptă ca poliția să fie pe poziții, apoi își croi drum împreună cu Darman de-a lungul șirului de case ale muncitorilor, luând poziție de o parte și de alta a ușii din față.

Niner trecu pe comunicația securizată a comandourilor.

— Bry, poți să bagi o cameră de filmat pe sub ușă? Să vedem ce se întâmplă înăuntru.

— Ține-ți *găleata* pe cap. Tocmai pun încărcătura pe cadrul ușii. Bry părea fără suflare. Punea detonit pe ușa din spate pentru a o arunca în aer. Ca și intrarea din față, era o ușă cu o singură balama. Bine, așteaptă...

O imagine mică pâlpâi la viață pe marginea afișajului lui Niner. Holocamera cu imagine îmbunătățită, redusă la grosimea unei foi de flimsi, transmitea imaginea unei case neîngrijite, cu lăzi stivuite peste tot, ca și cum Kester era în proces de

împachetare pentru a pleca. Niner nu putea să vadă încă mişcare şi nu putea să audă nimic. Semnalul audio al camerei era destul de limitat. În astfel de momente chiar avea nevoie de un Jedi pentru a simți ce se întâmpla şi cine unde era. Darman presă o bandă de explozibil pe partea cu balamale a uşii, de sus până jos, conectă detonatorul şi îi arătă lui Niner că totul era în regulă. Se aplatizară de perete. Resturile urmau să zboare în linie dreaptă pe o distanță de cincizeci de metri sau mai mult, letale ca nişte proiectile.

Niner trase aer în piept.

— Bine, la semnalul meu.

— Nu-mi place cum arată lăzile alea, spuse Ennen.

Cu toții puteau vedea aceeaşi imagine retransmisă în căşti.

— Sunt ca o cursă cu obstacole. Şi... cred că am văzut mişcare. Cred că a intrat în camera adiacentă.

— Aşteptați.

Stomacul lui Niner se strânse. Nu era o misiune periculoasă, nu în comparație cu cele din ultimii trei ani, dar nu putea scăpa de reflexul de adrenalină de fiecare dată când se hotăra să intre într-o clădire.

— La trei. Trei, doi... porniți!

Darman apăsă pe detonator. O fracțiune de secundă de lumină albă, fum şi zgomot brut reduse atenția lui Niner la ceea ce putea vedea chiar în fața lui. Nu fu conştient de declanşarea încărcăturii de la uşa din spate sau de ceea ce transmiteau pictogramele celorlalți. Se repezi prin gaura în care fusese uşa, sărind peste lemnul sfărâmat, în timp ce Darman acoperea camera din stânga.

— Sala din spate este liberă, strigă Ennen.

Niner auzi respirația întretăiată în timp ce Ennen urca scările în fugă – dreaptă până la palier, fără coturi favorabile unei ambuscade – în timp ce Bry îl acoperea. Apoi urmă o pauză.

— Sus pe scări – camera din față la stânga, liber – camera din spate la stânga – liber.

— Baia, în spate dreapta – liber. Era Bry. Cameră, dreapta față – liber.

Kester nu avea cum să nu observe faptul că îi era casa luată cu asalt. Era ascuns într-una dintre camerele de la parter. Ar fi fost mult mai uşor dacă Vader l-ar fi vrut pe Kester mort. Moartea ar fi durat doar câteva secunde.

— *Dar?*

Niner sparse uşa interioară din stânga lui, cu *Deece*-ul ridicat, şi mătură raza lămpii tactice în jur. Nimic. Se întoarse; Bry şi Ennen erau din nou în pasajul de la parter care mergea din față în spate.

— Două camere la dreapta.

— Bucătăria în spate, spuse Bry. Ventilația boilerului e pe peretele din spate.

— Bine, ori are un somn foarte greu, ori e deschis la sugestii.

Ori stă într-una dintre aceste două camere cu un blaster greu îndreptat spre uşă.

Niner îi făcu semn lui Bry să meargă spre bucătărie, se aşeză într-o parte a uşii de la camera din față şi îşi comută sistemul audio pe extern, astfel încât Kester să îl poată auzi.

— Kester? Nu există nicio cale de ieşire. De ce nu te predai şi apoi putem merge cu toții acasă.

Tăcere. Ennen flutură minicamera pentru a-i indica lui Niner că urma să arunce o privire. Nu era lipsit de riscuri, având în vedere că Kester ar fi privit cu

atenție uşa, dacă era acolo. Niner se mişcă pentru a-l lăsa pe Ennen să strecoare dispozitivul pe sub uşă.

— Dacă e acolo, spuse Ennen, se ascunde în spatele mai multor lăzi. Nu sunt sigur ce expediază de aici.

Antarianii erau poliţişti. Poliţiştii din întreaga galaxie aveau o atitudine foarte sănătoasă când venea vorba de a-şi risca gâtul şi aveau tendința de a şti când să renunțe. Niner trecu la subiect.

— Kester, Jedii nu s-au gândit niciodată la voi, *Rangerii*, ca la ceva mai mult decât *curățători de latrine*. Nu merită să te prăjeşti pentru ei acum.

Niner îşi dădu seama că el chiar credea ceea ce spunea. Da, credea. Nu-şi făcea iluzii cu privire la Imperiu, dar nici cu privire la Republică.

— Crede un coleg *carne de tun*, amice.

Tot tăcere, în afară de clinchetul de oțel transparent spart, ca şi cum unul dintre poliţişti ar fi călcat pe resturi de la geamurile sparte. Ennen se întoarse spre bucătărie şi strecură camera pe sub uşă, milimetru cu milimetru. Bucătăria arăta la fel de haotică. Niner trecu din nou la comunicația din cască.

— Să verificăm camera din față, pentru orice eventualitate.

Se sprijini de uşă, apoi o deschise cu piciorul. O scanare rapidă arătă că încăperea era plină doar de lăzi goale. Asta era ciudat. Niner nu-şi putea imagina că Jedii şi simpatizanții lor aveau nevoie de atâta material de depozitare.

Arme? Transportau arme? Avea să lase pe altcineva să-şi facă griji pentru asta când avea să fie interogat Kester. El avea doar sarcina de a-l aduce la interogatoriu. Cu aproape douăzeci de poliţişti afară şi o echipă de comando puternic înarmată înăuntru, asaltul casei se prăbuşise brusc într-o dezamăgire. Kester nici măcar nu deschisese focul. Nici comandourile, desigur. Dar exploziile de la ambele uşi ar fi trebuit să provoace o reacție. Lui Niner îi era teamă că Kester îşi va zbura creierii în loc să fie prins viu. *Pentru că asta aş fi făcut eu. I-aş pune capăt.*

— Hai să terminăm odată, spuse Darman, apăsând pe comanda laserului PEP. Lasă-mă să-l lovesc. E prea mult zgomot pentru un *Ranger* amărât.

Niner numără descrescător cu un gest al mâinii. Cinci, patru, trei…

— Poate că Vader nu are încredere în noi până la urmă, spuse Bry.

Bang. Darman îşi înfipse bocancul în zăvorul şubred şi trimise uşa trântindu-se înapoi. Niner fu primul care intră, cu arma pregătită. Comandourile începură să țipe toți deodată, într-o tehnică de dezorientare pentru a-l face pe *Ranger* să se predea – sau să iasă afară, unde îl puteau ameți.

— La pământ! La pământ, Kester, la pământ unde te putem vedea!

— Kester, aruncă arma!

— Jos pe podea! Îndepărtează-ți brațele în lateral!

Lămpile tactice măturară bucătăria într-o fracțiune de secundă tăcută, sesizând un peisaj de lăzi, containere şi – ciudat, asta – reflexia unui ecran de computer. Se simțea un miros slab, poate de mâncare în descompunere. Tocmai când Niner fu pe cale să înceapă să dea cutiile la o parte din drum, o siluetă se ridică încet din spatele lor. Niner putu să vadă părul alb sau cărunt legat pe spate într-o coadă, dar nu văzu mâinile ridicate în semn de capitulare. Îşi îndreptă lampa spre fața tipului, văzând un braț pe jumătate ridicat pentru a bloca lumina şi corpul întors astfel încât brațul drept să nu fie vizibil.

— Orice armă ai, amice, pune-o jos frumos şi încet, spuse Niner, apăsând pe butonul de încărcare al *Deece*-ului astfel încât acesta să vibreze audibil. *Dar*, eşti

gata?

Darman părea să fie nerăbdător să-l lovească pe Kester. Niner îi auzea dinții pocnind în timp ce își strângea maxilarul.

— Mâinile deasupra capului, *Ranger*, spuse Niner. Chiar nu vrei să simți...

Apoi tipul se îndreptă şi se întoarse cu fața spre ei. Niner văzu dunga de energie albastră exact când auzi zumzetul săbiei, iar chipul luminat brusc de ea era unul pe care îl cunoştea foarte bine. Şi pentru că îl cunoştea pe acel om, îngheță pentru doar o jumătate de bătaie de inimă, iar asta fu prea mult.

Oh, shab... Generalul Jedi Iri Camas, fostul director al Forțelor Speciale, profită de fracțiunea de secundă pe care i-o dăduse şi devie proiectilul PEP într-o parte.

— *Forța?* spuse Camas, ridicând sabia pentru a ucide.

Capitolul 4

Fiule, Ruu e bine. Am găsit-o. Nu vei mai auzi de ea pentru o vreme, nici de mine, şi nu-ți pot spune unde suntem. Ai grijă de tine. Spune-i lui Ijaat că îmi pare rău că nu am apucat să vorbesc cu el. E mai sigur pentru amândoi dacă nu mai încerci să mă contactezi.

Kal Skirata, într-un mesaj nedetectabil către fiii săi înstrăinaţi pentru a-i anunţa de rezultatul căutării surorii lor

Baza lui Kester, Chelpori

Maeştrii Jedi urmau să fie împuşcați pe loc, iar Darman fu surprins cât de puțin îl deranja asta. Îşi trecu puşca pe proiectile letale chiar în momentul în care Camas – un om pe care îl cunoştea, un om care îi fusese şef – sări mult în aer, complet ireal în filtrul cu lumină verde al lui Darman, şi se prăbuşi peste el. Dacă Ennen nu s-ar fi aflat în locul potrivit pentru acea fracțiune de secundă şi nu şi-ar fi adus *Deece*-ul cu putere în fața Generalului înainte ca acesta să se stabilizeze, Darman ştia că sabia i-ar fi smuls capul. Niner zbură înapoi în perete, aruncat de Forță. Camas respinse ploaia de focuri de blaster a lui Bry şi izbucni prin pasaj.

Vocea lui Nelis pătrunse pe canalul de comunicații.

— Patru-zero, ce naiba se întâmplă? Intrăm?

— Staţi acolo, lătră Niner. E un Jedi nenorocit.

Darman spera că polițiştii aveau bunul simț să nu deschidă focul când nu ştiau cine urma să iasă pe uşă. Aproape că îl răsturnase pe Bry în cursa lui de a ajunge primul la Camas.

Bocancii lui Camas tropăiră pe scânduri – nu afară din casă, ci în altă cameră.

O nebunie. De ce nu fugea? Poate că ştia câte blastere ale poliției îl aşteptau afară. Nici măcar un Maestru Jedi nu se putea apăra de zeci de proiectile din toate direcțiile. Erau departe de a fi invincibili.

— Capcană, spuse Niner. *Shabuirul* se joacă cu noi. Hai să terminăm cu asta.

— Ce capcană?

— Nu ştiu, dar Camas nu intră niciodată în panică.

Darman aproape că se aştepta ca lui Niner – bunul şi loialul Niner – să-i fie greu să tragă în Camas. Nu se întâmplă aşa. Acesta aruncă din balamale uşa de la camera din față şi deschise focul. Fulgerele albe de energie ieşiră înapoi spre el; Camas ştia cum să se descurce cu un blaster. Darman căzu într-un genunchi când proiectilele îi trecură peste cap, dar Ennen era chiar în spatele lui şi nu făcu la fel. Două proiectile îi loviră vizorul. Ennen căzu, iar Bry nu mai era de găsit nicăieri. Darman se întoarse să îl tragă pe Ennen şi să îl verifice, în timp ce Niner îl ocupa pe Camas cu focuri de blaster.

De ce foloseşte Camas un blaster? Jedii nu o făceau de obicei. Aveau încredere în săbiile lor, oricât de prosteşte ar fi fost.

— Ennen? Ennen! Darman îi scoase omului casca. Era viu, doar ameţit pentru câteva momente. Eşti bine?

Ennen se târî în genunchi pentru a-şi lua casca înapoi. Părea să funcționeze în

ciuda avariilor.

— Unde e Bry?

— I-o iau înainte, spuse vocea lui Bry. Intru prin fereastra din față.

Niner se feri într-o parte a uşii pentru a reîncărca.

— Ce e mirosul ăsta?

— Cred că e...

Adrenalina îl cuprinse pe Darman. Luptase de atâtea ori în lupte corp la corp, încât asta i se părea o eliberare fericită – fără prudență, fără *ia-l viu*, fără reguli sofisticate de angajare, doar *ucide sau fii ucis*. Intră în camera din spatele lui Niner şi îl văzu pe Camas făcând cu forța o gaură prin perete în bucătărie. Bry trecu prin fereastra îngustă şi se izbi de Camas în timp ce Jediul se cățăra pe dărâmături. Îşi apăsă cu putere vibrolama din mănuşă, dar aceasta alunecă pe spatele Generalului ca şi cum ar fi lovit o placă de armură.

De ce nu fuge Camas? De ce se învârte în cerc?

— Gaz, spuse Niner. *Shab*, e gaz.

Nu întâlniseră prea des biocombustibil. Le luă câteva secunde prea mult să pună totul cap la cap. Camas îşi îndreptă sabia spre pieptul lui Bry şi apoi îl trimise să se prăbuşească înapoi prin peretele exterior cu o împingere masivă a Forței.

Darman nu avu timp să se gândească la nimic altceva decât să-l oprească pe Camas. Jediul era acum lângă gaura din perete şi, dintr-o dată, Darman îşi dădu seama de ce era atât de nerăbdător să se întoarcă în bucătărie: Generalul stătea lângă aragaz, înghețat pentru o clipă, ca şi cum ceva nu ar fi mers conform planului, şi apoi trase cu Forța țevile din perete. Darman auzi şuieratul puternic al gazului evacuat.

— Se pare că am programat totul greşit, nu-i aşa? spuse Camas.

Camas îşi ridică sabia, iar Darman deschise focul. Era ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă, dar fusese pur reflex. Nu îşi putu opri corpul să reacționeze. O foaie de foc străbătu camera de la țeava spartă ca un aruncător de flăcări. Camas doar se feri. Nu încercă să fugă. Darman avu un gând trecător şi consumator de timp că bătrânul *chakaar* mai avea un as în mânecă. Dar era atât de mânat de răzbunare şi de reflexul de a lupta, încât chiar şi atunci când Niner îl apucă şi încercă să-l îndepărteze, el continuă să tragă în Camas. Tot locul era acum în flăcări. Suprafețele de plastoid începeau să se topească, iar lemnul şi draperiile erau în flăcări.

— *Dar!* Afară!

Darman îl împinse pe Niner la o parte.

— Nu-l las să scape.

— Nu asta încearcă, *Dar*. Afară... acum.

— O să murim aici cu toții, țipă Camas, cu sabia într-o mână şi blasterul în cealaltă. Dar am sperat că vor veni mai mulți dintre voi să moară cu mine...

Darman îşi dădu seama că niciunul dintre ei nu se identificase în fața lui Camas ca fiind fostul său subaltern. Se întrebă dacă asta ar fi făcut vreo diferență.

Camas îşi aruncă blasterul şi rămase cu picioarele depărtate, cu o mână întinsă spre podea, ca şi cum ar fi tras de o trapă invizibilă.

— Fugiți! strigă Niner.

Îl apucă pe Darman de cureaua de la rucsac şi îl smulse cu atâta forță încât Darman se trezi aproape că fugea înapoi. Nu-şi amintea cum a ajuns în fața uşii de la intrare, ci doar că Niner îl trase înapoi în picioare când se împiedică. Într-o clipă se uita la flăcările care ieşeau pe o fereastră laterală; în clipa următoare, o minge de

flăcări care exploda îl orbi pentru o secundă.

— Asta este conducta principală de gaz, zise Locotenentul Nelis. Să oprească cineva chestia aia. Hei, Berila – sună la compania de gaz. Să oprească conducta principală.

Scena din jurul lui Darman era acum haotică – casa ardea cu acoperişul distrus, lumini roşii şi albastre intermitente, speedere, un echipaj de pompieri, poliţişti frenetici, unii dintre vecini priveau îngroziţi. Şi iată-l pe Ennen îngenuncheat lângă Bry, pompându-i pieptul cu ambele mâini până când un tehnician medical civil îl dădu la o parte. Ennen se îndepărtă câţiva paşi, apoi se întoarse din nou. Dar Darman ştia că era prea târziu.

— Nu va exploda din nou, spuse Niner calm. Părea să se pregătească să facă ceva, ridicându-se pe un genunchi, ca şi cum ar fi vrut să fugă. Trebuie să salvăm computerul ăla.

Darman fu inundat de o teamă animalică la gândul de a se întoarce în flăcări. Fusese de acord să rămână pe poziţii când focul începuse în jurul lui, dar cumva să treacă prin el chiar şi cu armura rezistentă la căldură era o altă problemă. Instinctele lui animalice îi spuneau nu. Mai fusese prins în flăcări şi asta îl adusese mai aproape de panica oarbă decât fusese vreodată.

— Altfel, totul a fost degeaba, spuse Niner.

— Bry e mort. Niner, Bry e mort…

— *Degeaba*.

Fugi înapoi în casa în flăcări. Darman se pregăti să-l urmeze, dar Bry era la pământ, Ennen era pe punctul de a-şi pierde minţile, cele *Nouă Iaduri ale Corelliei* se dezlănţuiseră, iar pentru câteva secunde Darman nu fu sigur unde era cea mai mare nevoie de el.

Niner. El este cel care are nevoie de mine.

Darman respiră adânc şi alergă după el. Dacă nu se gândea la asta, ar fi fost mai bine. N-ar fi simţit căldura – nu pentru treizeci de minute – şi plăcile l-ar fi protejat de orice cădere de resturi. Dar tot îi era frică. Instinctele îl înghеţau.

— Tu nu asculţi niciodată.

Niner căută computerul în ceaţa de flăcări şi resturi înnegrite. Conversaţia părea ciudat de suprarealistă, şi se înrăutăţi când Darman găsi ceea ce mai rămăsese din Iri Camas. Explozia înfipsese sabia Generalului în peretele opus.

— Am spus să stai pe loc.

— Doar în caz că ai dificultăţi, spuse Darman.

Nu-l lăsase pe Niner pe *Podul Shinarcan* şi nu avea de gând să-l lase nici acum.

— Ăla e, acolo. Niner smulse un raft în flăcări din ceea ce fusese o tejghea. S-a sudat de blatul de lucru.

Flăcările străbătură ceea ce mai rămăsese din grinzile tavanului, în timp ce gazul aprins se revărsa ca o torţă supradimensionată. Rafturile de bucătărie topite se scurgeau pe podea; ecranul computerului era sfărâmat şi ştecherul era fuzionat în priza de perete, dar tot ce le trebuia era unitatea de bază. Niner smulse cablul.

— Să mergem, spuse el.

În timp ce se îndreptau spre uşă, Darman scoase mânerul sabiei din perete şi constată că mănuşile lui erau lipicioase de la plastoidul aproape lichid. Dalele topite ale podelei se târau pe cizmele lor ca lipiciul. Când, în sfârşit, ajunseră afară, intrară într-un perete de jeturi de apă. Pompierii înaintau în spatele lor.

— Idioţilor. Unul dintre pompieri se opri pentru a-i mustra. Dacă cascadoria

asta ar fi mers prost, ghiciți cine ar fi trebuit să intre să vă salveze fundurile.

— Dar nu s-a întâmplat, zise Darman, nefiind recunoscător pentru perspectiva salvării.

El nu avea nevoie de salvare. Comandourile aveau grijă unul de celălalt. Frăția nu-l salvase pe Bry, totuşi.

— Pentru asta am venit.

Niner încă ținea în ambele brațe computerul. Nu putea să-l lase jos pentru că plastoidul era lipit de armura lui.

— Haideți. Hai să plecăm de aici.

Darman avu nevoie de ceva muncă hotărâtă cu o vibrolamă pentru a separa materialul topit de plăcile lui Niner. Dar nu pentru asta veniseră. Veniseră după *Rangerul* Kester şi, în schimb, îl găsiseră pe Generalul Camas şi un computer. Şi pierduseră un om în acea acțiune.

O treabă simplă de poliție. Da, chiar aşa. Eu şi gura mea mare.

— Îmi pare rău pentru băiatul vostru, spuse Nelis. Tocmai când credeai că războiul s-a terminat. Păcat.

Din fericire, o spuse departe de urechile lui Ennen. Niciun soldat nu avea nevoie să i se spună asta. Să-ți pierzi camarazii era destul de rău, dar era şi mai rău când îi pierdeai la sfârşitul luptei – cruzimea sorții, care te făcea să crezi că ai trecut cu bine prin ce era mai rău, fără să ştii că ce era mai rău era după colț şi întârzia la întâlnire.

Niner reveni la modul sergent. Se apropie de Ennen, care stătea lângă un speeder medical, cu fruntea sprijinită de partea laterală din duroțel a vehiculului, şi întinse mâna să i-o pună pe umăr. Dar Ennen o scutură şi se îndepărtă. Darman nu putea vedea trupul lui Bry. Opri un tehnician medical în trecere. Aceasta era probabil întreaga *echipă de intervenție de urgență* din Chelpori. Era un loc mic.

— Unde e prietenul nostru? întrebă Darman. Ce ați făcut cu cadavrul?

Tehnicianul medical aruncă un deget peste umăr.

— Unul dintre ofițeri caută un sac pentru cadavre. Nu va dura mult.

Nimeni nu scoase o vorbă despre distrugerile din jur. Poate că le era prea frică să se certe cu Imperiul sau, cel puțin, cu comandouri înarmate şi puternic blindate. Casele de lângă baza lui Kester – şi unde era Kester? – erau încă intacte, cu excepția ferestrelor. Explozia părea să fi fost îndreptată mai degrabă în sus decât în lateral.

Muncitorii din casele respective stăteau afară şi priveau, de parcă nu le venea să creadă că întregul rând de case nu fusese demolat cu ei înăuntru.

Darman încercă din nou cu Ennen. Era mai greu să consolezi un tip pe care de fapt nu-l prea plăceai. Prieteni şi frați – asta era instinctiv. Darman se chinuia acum să găsească cuvintele potrivite. Pierduse frați şi îşi pierduse soția. Doar că nu era sigur dacă era o idee bună să-i spună lui Ennen că şi el văzuse pe cineva care conta pentru el tăiat de o sabie şi că îl înțelegea perfect.

Ennen îl privea încruntat, întorcându-şi casca între mâini. Darman nu era sigur ce aveau de gând să facă cu cadavrul. Înmormântarea nu fusese o opțiune pentru majoritatea clonelor ucise în acțiune, iar Mandalorienii, în general, nu se dădeau în vânt după cimitire sau mausolee. Doar o bucată de armură pentru comemorare, asta era tot. Dar Ennen şi Bry fuseseră antrenați de un sergent Corellian. Asta se vedea clar.

Atitudinea lor era Corelliană; s-ar fi integrat perfect în orice oraş Corellian.

— Incinerare, spuse Ennen. Nu-mi pasă cum o vom face, dar vreau să aibă

parte de o incinerare corespunzătoare.

Părea o paralelă incomodă cu casa în flăcări din spatele lor.

— O vom face.

— Da, la naiba cu regulamentele. Oricare ar fi ele acum. Ennen îşi şterse nasul cu dosul mănuşii, cu faţa pătată de funingine. Jedi. Propriul nostru General, de asemenea. Crezi că ştia că am fost noi?

Erau atât de puţine comandouri în comparaţie cu armata principală – mai puţin de cinci mii după Geonosis, poate doar trei sau patru mii acum –, încât părea rezonabil să creadă că Iri Camas încă mai ştia cine erau oamenii lui, chiar şi după ce Zey preluase conducerea. Dar existau şanse ca el să nu fi cunoscut mai mult de câteva sute din vedere, iar Darman nu ştia dacă Generalul îi putea deosebi aşa cum o făceau Etain şi Jusik sau Zey. Probabil că erau doar numere, străini. Camas nu putea să-i cunoască pe toţi.

Darman nu ştia dacă asta făcea totul mai mult sau mai puţin emoţionant.

— Cui îi pasă? spuse el. Camas nu mai contează. Niciunul dintre ei nu mai contează.

— Tu sau Niner l-aţi ucis?

— Pe Camas? Niciunul dintre noi, nu chiar. A fost prăjit pe loc când *Deece*-ul meu a aprins gazul.

— Destul de convenabil pentru mine, spuse Ennen. Mulţumesc.

Îl lăsară pe Locotenentul Nelis şi echipele de intervenţie să se ocupe de sarcina lor. Ennen şi Darman cărară trupul lui Bry înapoi în navetă, iar Ennen preluă comenzile. Darman şi Niner stăteau în spaţiul echipajului, recuperând ce puteau din computer, şi încercau să nu se gândească la Bry şi la faptul că nu se ataşaseră de el.

Darman putu vedea totul pe faţa lui Niner când acesta îşi scoase casca.

— Deci, ce se întâmpla acolo? zise Darman. Lăzi. Fără Kester. Camas trimitea transmisii codificate.

— Ruta de evadare.

— Da, ştiu asta, dar...

— Să vedem dacă putem obţine vreun indiciu din ăsta.

Niner ciobi plastoidul o vreme şi în cele din urmă reuşi să scoată câteva circuite. Datacipul era încă introdus într-unul dintre ele.

— Ar fi bine să încercăm, spuse el. Scoase cipul şi îl introduse în datapadul său. Atin ar fi rezolvat toate astea până acum.

Când Niner întoarse cititorul de cipuri pentru a-i arăta lui Darman ecranul, nu era nimic pe el. Camas trebuie să-l fi şters înainte de a-şi face ultima *reprezentaţie*, fiind totuşi cea mai stupidă moarte pe care şi-o putea imagina Darman.

Dar nici noi nu ne-am fi lăsat prinşi de vii. Nu-i aşa?

Camas ar fi putut încerca să scape. Bine, el nu era Jusik sau Kenobi, şi petrecuse prea mult timp stând degeaba înainte de război, dar păruse hotărât să rămână pe loc.

— Cred că a fost o momeală, spuse Darman în cele din urmă. Cred că ne ţinea ocupaţi cât de mult putea în timp ce se întâmpla altceva.

— Păcat că nu ne va spune chestia asta ce anume. Niner scoase cipul şi se holbă la el ca şi cum o încruntare ar fi putut să-l repornească şi să restaureze datele. Dar cine ştie? Jaing spunea mereu că este foarte greu să ştergi complet datele. Poate că cineva o să poată recupera ceva de pe ăsta.

Darman ştia că dacă va fi recuperat ceva de pe cipul original, atunci ei probabil

că nu ar fi aflat niciodată. Chiar şi atunci când fusese implicat Skirata, nu li se spusese totul. Dar nu putea suporta gândul că Bry murise doar pentru a elimina un singur Jedi, nici măcar un Maestru şi General precum Camas. Voia ca cipul să fie cheia unei rețele disidente. Voia să fie ceva esențial. Ştia că se simțea vinovat pentru că îi făcuse viața grea lui Bry până când a fost prea târziu ca să se mai poată împrieteni cu el.

* * *

Kyrimorut, Mandalore, săptămâna a patra a noului Imperiu

Copacii acoperiți de gheață de la Kyrimorut vărsau o ploaie lentă şi constantă pe pământ, primul semn că dezghețul începuse.

Jusik stătea la fereastră şi asculta foşnetul slab al apei în jgheaburi şi în țevile de scurgere. Lumea de afară părea încă înghețată, dar primăvara se apropia. O simțea; simțea viața subterană care aştepta să se trezească. Era un sentiment minunat de speranță şi anticipare pe care nu-l detectase niciodată pe Coruscant. Oraşul planetă era sufocat de permacretă şi vremea era controlată artificial, nelăsând aproape nimic sălbatic care să rămână în contact cu ciclul natural al anotimpurilor.

Îmi place. Mă simt viu. Seamănă cu lumea în care m-am născut? Nu mi-o amintesc. Dar mă simt ca acasă.

Kad părea să fie şi el conştient de asta. Jusik îl ținea pe un şold în timp ce privea cu ochii larg deschişi prin oțelul transparant la plantele picurânde din curte, arătând din când în când şi spunând:

— *Reesh! Reesh!*

Îi luă ceva timp lui Jusik să-şi dea seama că învățase un cuvânt nou – *piryc*, umed – şi tot ce putea să facă era să pronunțe ultima silabă.

— E umed pentru că se topeşte, *Kad'ika*, spuse Jusik. Se face mai cald. În curând te vei putea juca afară. Va fi distractiv, nu-i aşa?

Nimeni nu-i mai spunea copilului Venku. Darman preferase Kad, dar nu ştiuse de existența copilului decât la mai bine de un an de la naştere, aşa că renunțaseră la nume. Acesta era băiatul lui *Dar*; Jusik îşi amintea asta în fiecare zi. Jusik era doar unul dintr-o armată de părinți adoptivi dispuşi să aibă grijă de Kad până când tatăl lui se întorcea acasă, iar faptul că avea o legătură specială în Forță cu el nu-i acorda niciun privilegiu în plus.

Nu e fiul meu. Nu trebuie să însemn mai mult pentru el decât tatăl lui doar pentru că eu sunt prin preajmă şi Darman nu.

Nu era stilul *Mando*, acea fixație pentru filiația biologică. Fiecare *Mando'ad* avea datoria de a avea grijă de copiii clanului, iar adopția ştergea trecutul unui copil – sau chiar al unui adult. Dar Jusik se simțea ca un uzurpator de fiecare dată când se conecta cu Kad şi îl simțea în Forță.

— Hei, *Kad'ika*, uite ce am aici.

Jusik scoase holoproiectorul din buzunarul de la centură cu o singură mână şi îl porni. Nu putea suporta să-i arate lui Kad imaginile cu mama sa şi îi lăsase acea sarcină Laseemei, dar se putea descurca amintindu-i lui Kad de Darman.

— Uite. Ăsta e tatăl tău. Tata. *Buir*. Se va întoarce într-o zi curând. Noi ştim unde este. Îl vom aduce acasă.

Kad chicoti şi arătă spre holoimagine.

— *Boo! Tata!*

— Aşa este. *Buir* vine acasă.

Jusik îl simți pe Gilamar apropiindu-se. De obicei, reuşea să distingă impresia fiecăruia în Forță la fel de clar ca şi cum i-ar vedea. Vau era un bazin ciudat de calm; *Kal'buir*, vârtejuri de pasiune, de la ură violentă la dragoste devotată dezinteresată. Ordo era un alt amestec contradictoriu – o minte feroce şi agilă şi o încredere fizică totală, cuplate cu oscilațiile emoționale sălbatice ale unui adolescent. Iar Gilamar... Gilamar era mai ales acceptare, puțină singurătate şi o durere atât de profundă încât părea o parte esențială din el. Jusik habar nu avea când fusese ucisă soția lui Gilamar, dar avea senzația că pentru omul acela ar fi fost mereu *abia ieri*.

— Cum e? întrebă Jusik, fără să se întoarcă.

Kad îşi puse palma întinsă pe fereastră şi bătu de câteva ori în ea pentru a-i atrage atenția lui *Mird*. Strillul era în curte, cu nasul îndreptat spre vânt, inhalând mirosurile intrigante din aer.

— Cum te simți să ai un utilizator al Forței tot timpul prin preajmă? Te deranjează vreodată?

— Ce, că ai putea să-mi faci trucuri mintale sau ceva de genul ăsta? Gilamar se strâmbă la Kad. Sau că nu-mi pot ascunde emoțiile de tine? Nu chiar. Nu e diferit de strill. Poate simți lucruri pe care eu nu le pot simți. Nu-i port pică pentru asta.

— Sper că eu miros mai bine...

Gilamar îl studie.

— Dacă ai fi sensibil la Forță şi nu te-ai antrena, ți-ai dezvolta oricum puteri? Ai şti măcar că ai puteri?

— Probabil că nu. Jusik simțea cum se dezvoltă următoarea întrebare. Altfel, Consiliul Jedi nu ar mai fi avut nevoie să testeze midiclorieniile. Ai fi descoperit că înțelegi lumea mai bine decât majoritatea, că ai intuiții mai bune decât prietenii tăi sau că ai o conştiință spațio-vizuală grozavă. Ai fi ajuns psiholog. Un jucător de succes. Un pilot. O vedetă sportivă.

— Şi...

— Bine, tu crezi că ar fi o idee bună să nu dezvolttăm abilitățile lui Kad. Am dreptate?

— Credeam că ideea era să-l învățăm cum să le controleze, astfel încât să nu atragă atenția cui nu trebuie. Dacă poate să le lase să zacă şi să nu afle nimeni, asta ar fi o dilemă interesantă.

— Eşti plin de ele.

Gilamar se uită la el cu o toleranță clar paternă.

— Şi tu la fel.

— Nu cred că e diferit de a încuraja orice talent la un copil şi apoi de a-l lăsa să aleagă cum să-l folosească.

— Doar că la cum merge Palpatine, e un talent care va însemna o condamnare la moarte. Aşa că ar fi bine să continui să-l înveți să-l țină ascuns.

Kad avea să afle în timp adevărul despre mama lui, dar Jusik nu simțea nevoia să-l învețe tradiția Jedi. Kad putea avea propria lui legătură personală cu Forța, fără Maeştri sau Lorzi care să intervină sau să-i dicteze forma pe care o va lua. Nu cumva fiecare creatură vie era conectată la ea într-un fel? Era doar o chestiune de grad.

— O să văd ce pot face astăzi pentru Arla, spuse Jusik. Ştii că îmi dau cu presupusul, nu-i aşa?

— Bine ai venit în aventura de a practica medicina. Gilamar îi bătu umărul în timp ce mergeau pe pasaj. Ai ghicit destul de bine cum să repari leziunile cerebrale

ale lui Fi, aşa că voi privi şi voi învăța, *Bard'ika*.

Jusik nu avea nevoie să o vadă pe Arla Fett pentru a-şi da seama cum se simțea în orice zi. O putea simți în Forță. O simțea la fel cum o simțise la *Centrul Valorum* pentru pacienți psihiatrici violenți: un suflet profund tulburat care se manifesta ca linii zimțate şi culori primare dure în ochiul său interior, confuză şi suferindă, sfidându-l să treacă pe lângă ea şi să o lase în mizeria ei.

Eu am salvat-o. Este responsabilitatea mea. Ce rost are să schimbi o închisoare cu alta? Se opri pe coridorul din fața camerei ei, încă ținându-l pe Kad pe un şold. Gilamar stătea mult în spate.

— Mi-e frică să văd ce se întâmplă dacă îi oprim medicația, spuse Jusik. Dar nu pot să nu mă întreb dacă a fost mai mult pentru a o menține docilă în beneficiul centrului decât pentru a o ajuta.

— Ei bine, dacă aş avea de-a face cu pacienți ucigaşi, recunosc că probabil aş folosi şi eu *zaloxipină*. Gilamar ridică din umeri. Am putea încerca să-i reducem doza. Dar eu nu sunt psihiatru. Simțurile Forței îți pot spune mai bine decât orice doctor cum se simte ea cu adevărat.

Jusik încercase să folosească Forța cât mai puțin posibil când părăsise Coruscantul, ca şi cum ar fi putut şterge orice urmă a trecutului său Jedi. Părea un avantaj nedrept să aibă daruri pe care frații lui de clan nu le aveau. Dar nu putea face asta. Era ca şi cum şi-ar fi închis ochii, pretinzând că nu vede, pentru a se integra într-o comunitate de orbi, temporară şi artificială – ştiind mereu că îşi poate deschide ochii în orice moment – nu atât egalizând situația, cât încercând să-şi imagineze cum ar fi să-şi piardă acel simț. Nu putea să-l oprească. Tot ce putea face era să fie conştient de modul în care îşi folosea simțurile Forței şi să nu le exploateze niciodată.

— În unele zile e mai calmă decât în altele, indiferent de doză, spuse Jusik.

— Ei bine, atunci va trebui să încercăm şi să vedem ce iese. Kad întinse mâna spre Gilamar şi o strânse cu politețea gravă a unui diplomat. Crezi că *Kad'ika* va ajuta?

— Dacă intru acolo cu un copil mic, e clar că nu am de gând să-i fac rău.

— Şi dacă îi aminteşte prea mult de Jango?

— Asta o va supăra mai mult decât să vadă clonele lui?

— Nu şi l-ar aminti pe Jango ca adult. Dar era un copil când l-a văzut ultima dată, aşa că şi-ar putea aminti că avea grijă de el la vârsta lui Kad.

— Ei bine, să vedem.

Jusik bătu la uşă. Nimeni nu o încuiase de când sosise Arla. Sistemul de alarmă s-ar fi declanşat dacă ea ar fi părăsit clădirea şi – în afară de Vau – nimeni nu părea îngrijorat că ar putea face rău cuiva. Oricum, ea nu voia niciodată să iasă.

Uneori încerca să baricadeze uşa din interior cu un scaun sau o masă. Orice ar fi făcut-o să ucidă nu părea să o facă să iasă în căutarea victimelor.

— Arla? Sunt Bardan. Aşteptă. Kad plesni de câteva ori cu palma peste uşă. Ai vrea să ieşi la o plimbare cu noi? Să iei puțin aer proaspăt?

Tăcere. Jusik îi simți reticența şi confuzia. Aceasta din urmă ar fi putut fi pusă pe seama dozei amețitoare de *zaloxipină*, desigur.

— Bine, pot să intru să văd cum te simți? Doctorul Gilamar este cu mine.

Jusik deschise uşa. Uşile interioare de la Kyrimorut erau din lemn şi cu balamale, un model vechi care nu avea nevoie de energie pentru a funcționa. În cele mai izolate părți ale unei planete în mare parte rurale, cu surse de alimentare

nesigure, asta conta. Arla Fett – de patruzeci şi ceva de ani, blondă decolorată, slabă, atât de diferită de fratele ei încât era de nerecunoscut ca fiind o Fett – stătea pe marginea patului, cu o pernă strânsă la piept. Patul era atât de îngrijit făcut, aşternuturile şi cuvertura fiind atât de bine aranjate, încât părea că fusese făcut de un soldat.

Jusik nici măcar nu încercă să ghicească ce se întâmplase cu ea în cei aproximativ treizeci de ani de când părinții ei fuseseră ucişi de *Garda Morții* pentru că îl ajutaseră pe Jaster Mereel.

Ştie despre Jango? Cum aş putea măcar să abordez subiectul? Veşti bune, Arla, fratele tău a supraviețuit masacrului. Vestea proastă e că i-a văzut pe toți cei la care ținea măcelăriți, a petrecut ani de zile în sclavie şi a fost ucis de un Jedi. Îmi pare rău pentru toate astea, Arla. Nu, nu putea face asta. Înregistrările de la centrul medical pe care le luase de pe Coruscant spuneau că fusese internată la *Centrul Valorum* cu zece ani în urmă, fără rude apropiate, fără detalii personale, dincolo de lipsa unei locuințe fixe. Şi asta cu mult înainte de începerea Războiului Clonelor. Se îndoia că personalul ştia măcar că ea avea un frate, darămite că fusese Jango Fett.

Gilamar aştepta lângă uşă. Chiar şi fără armură, arăta ca un bătăuş, iar armura o deranja cu siguranță pe Arla. Oricum, cum putea să facă diferența între un *Mando* şi altul? Pentru ea, probabil că toți însemnau durere şi necazuri.

— Bună, Arla. Jusik rămase la câțiva metri distanță şi i-l arătă pe Kad, luând mâna băiatului şi fluturând-o spre ea. Spune-i bună lui Arla, Kad. Arla, l-ai mai văzut pe Kad, nu-i aşa? E o rudă... îndepărtată a ta.

— Ai grijă, *ad'ika*..., murmură Gilamar.

Arla studie chipul lui Kad cu o uşoară încruntare. Kad o privi înapoi, hipnotizat, şi pentru o clipă Jusik nu îşi putu da seama dacă puştiul simțea ceva în Forță sau dacă era doar un copil curios ca oricare altul.

— Ce eşti tu? spuse ea în cele din urmă, uitându-se direct la Jusik. Nu eşti doctor.

Jusik fu surprins să o audă vorbind coerent şi în Bazică. Avea un uşor accent. Şi menținuse contact vizual pentru câteva momente, la fel de normal ca orice om.

— Nu, sunt... ei bine, nu ştiu ce sunt, de fapt. Un soldat, poate. Jusik trase aer în piept. Aş vrea să spun că am fost un prieten al fratelui tău, dar nu l-am cunoscut niciodată. Fac doar ceea ce cred că şi-ar fi dorit el, adică să te fac bine şi să te ajut să-ți faci o viață a ta.

Arla se holbă la Kad, apoi îşi ridică din nou privirea spre Jusik.

— De unde eşti?

— Nu ştiu. *Îmi pune toate întrebările la care nu pot răspunde.* Am fost luat de la părinții mei când eram copil.

— Sunt morți?

Oh, Doamne.

— Nu ştiu. Nici nu aş şti de unde să încep să caut.

De fapt, nu era adevărat; înregistrările Consiliului Jedi erau acum cenuşă, dar numele lui de familie era probabil real, aşa că Mereel sau Jaing puteau face câteva căutări în câteva clipe şi să găsească lumi unde numele Jusik era comun.

Jusik se gândi că nu voia să ştie. Nu avea nevoie de o altă identitate conflictuală. Clanul Skirata era familia lui acum, iar el putea să ignore orice altceva. Trebuia s-o facă. Nu putea face față decât unei singure loialități deodată, totul sau nimic. Dar se întrebă dacă nu cumva ar fi izbucnit vreo scânteie dacă s-ar fi întâlnit

întâmplător cu cei din sângele lui. Biologii spuneau că oamenii strâns înrudiți se puteau recunoaşte după miros, chiar dacă nu-şi dădeau seama, la fel ca Siolanii şi Kemlanii. Poate că Arla ştia în adâncul sufletului că era rudă cu clonele şi Kad.

Arla se uită direct prin el.

— Ei bine, ai mei sunt morți.

— Ştii ce? spuse Jusik. Pune-ți o haină pe tine şi hai la o plimbare cu noi. Dacă vrei să-mi povesteşti despre tine şi familia ta, ar fi bine.

Ea încă îl privea. Luând în considerare problemele ei, asta era o îmbunătățire.

— Când ai de gând să mă faci să beau chestia aia?

— Ce chestie?

— Medicamentul. Nu capsulele. Lichidul care mă face să am coşmaruri.

Gilamar îşi păstră vocea foarte calmă, foarte liniştită.

— Ți-au mai dat ceva la *Centrul Valorum*? Nu doar *zaloxipină*. Ştii cum se numea?

— Nu.

— Mai ai coşmaruri? întrebă el.

— Nu aceleaşi. Mai degrabă vise urâte pe care nu le pot înțelege. De cele mai multe ori nu mi le amintesc, dar ştiu că le-am visat.

Gilamar înaintă cu doi paşi lenți. Lui Jusik nu-i venea să creadă că Arla vorbea atât de lucid. Când sosise prima dată, fie fusese complet tăcută, fie ceea ce spunea nu avea niciun sens.

— Dacă ai fi pregătită să-mi dai mostre de sânge şi de păr, spuse Gilamar, aş putea să le testez ca să văd dacă au mai rămas alte droguri în organismul tău.

— Nu mă poți face să beau chestia aia.

— *Ner vod*, nici măcar nu avem ce să-ți dăm, orice ar fi. Tot ce avem este *zaloxipina* pe care ne-a dat-o Centrul.

Ner vod. Arla s-ar putea să fi fost familiarizată cu aceste cuvinte. În Concordiană, dialectul *Mando'a* de pe Concord Dawn, frate, soră sunau foarte asemănător. Ea se încruntă la Gilamar ca şi cum ar fi încercat să se concentreze asupra lui, în loc să dezaprobe ceea ce o întrebase.

E drogată până peste cap. Va trebui să fim atenți cum reducem doza.

— Bine, murmură ea. Îşi suflecă mâneca şi îşi întinse brațul cu pliul cotului mai sus, ca şi cum i s-ar fi luat probe de sânge de o sută de ori. Să terminăm odată.

Jusik începu să spere. Arla se simțea deja mai bine doar pentru că ieşise din azilul acela. Când o întâlnise prima dată, se ferea de toți bărbații; acum îl lăsa pe Gilamar să-i ia sânge din braț.

— Deci, mai vrei să facem plimbarea aia? întrebă Gilamar.

Arla ridică din umeri.

— Poate mâine.

Nici măcar nu trebuiau să trimită probele pentru analiză. Cu micul laborator pe care îl amenajase Mereel pentru Ko Sai şi cu sortimentul de echipamente medicale pe care Gilamar îl furase din centrele medicale ale Republicii, rezidenții din Kyrimorut îşi puteau face singuri majoritatea lucrărilor de laborator. Laboratorul era vizavi de țarcul cu *robe*, unde o scroafă uriaşă stătea de pază la intrarea în adăpostul ei. Era o întrepătrundere foarte *Mando* de înaltă tehnologie şi viață agrară mirosind a bălegar, care nu se schimbase din vremea lui Canderous Ordo.

Gilamar scutură fiola cu sânge roşu întunecat în timp ce mergea prin pasaj, oprindu-se pentru a o ține la lumina soarelui care pătrundea prin una dintre

ferestre.

— Ciudată chestie, sângele, spuse el.

— Chimic, sau spiritual?

— Ambele. Şi nu e mai gros decât apa, orice s-ar spune.

— Pare mai bine săptămâna asta. Probabil că celălalt medicament îşi pierde efectul.

Gilamar deschise uşa laboratorului. Parfumul lui Uthan flutura afară, o aromă subtilă de plante care ar fi putut fi şampon.

— Mă întreb de ce au pus-o să ia două antipsihotice în felul ăsta. Spun doar că ar putea exista un motiv întemeiat.

— O să aflăm, nu-i aşa? spuse Jusik şi plecă cu Kad pentru a reflecta la cât de puțin însemna sângele pentru el.

* * *

Cabană de vânătoare abandonată, Olankur, coasta de sud-vest a continentului nordic al lui Mandalore

— Eşti un om suspicios, Kal.

Fenn Shysa şterse un strat de praf de pe masa aspră şi puse o sticlă de *tihaar* şi două pahare în fața lui Skirata. Stratul de insecte moarte de pe pervazul ferestrei sugera că în cabana de vânătoare nu mai fusese nimeni de ceva vreme.

Olankur era un drum îngrozitor de lung pentru a veni să bei ceva. Era departe şi de garnizoana Imperială, dar asta era şi ideea.

— Asta mă ține în viață, spuse Skirata.

— Am fi putut face asta în Keldabe. Nu ai încredere în *Mand'alor*-ul tău?

— Am fi putut-o face şi prin comunicații, dar tu eşti cel care a vrut să vorbim față în față.

Skirata avea încredere în Shysa la fel de mult ca în oricine din afara familiei sale, dar nu voia să fie văzut prea des cu el. *Mand'alor* era cunoscut de Comandantul garnizoanei. Skirata trebuia să presupună că unul dintre soldații din trupele de şoc - sau ofițerii corcituri, sau chiar acel *di'kut* incest şi fricos de Comandant – vor avea noroc şi vor afla ceva mai devreme sau mai târziu. Mandalorienii erau foarte rezervați în privința străinilor. Dar nimic nu rămânea un secret pentru totdeauna.

Shysa scoase dopul de la sticlă şi turnă două pahare mici de *tihaar*. Skirata putea să simtă lichiorul incolor din cealaltă parte a mesei, o aromă minunată şi catifelată de fructe *varos* coapte din care fusese distilat. Fiecare *tihaar* era diferit, făcut din orice fruct local era disponibil. *Varos* creştea la tropice, aşa că acea sticlă era un deliciu rar.

— Băiatul tău nu trebuie să aştepte afară, Kal.

— Lui Ordo îi place doar să stea cu ochii la pândă.

— Un băiat sensibil. Shysa sorbi, încruntându-se de concentrare. Dar ai putea oricând să-ți schimbi armura. Imperialii nu pot deosebi un *Mando* de altul atâta timp cât îți păstrezi casca pe cap.

Skirata îşi ridică paharul şi bău licoarea dintr-o singură înghițitură.

— *K'oyacyi*.

— *K'oyacyi*. Shysa se întinse să mai toarne, dar Skirata îşi puse palma peste pahar. Ah, crezi că te pregătesc pentru ceva, Kal. Nu ne cunoaştem mai bine decât atât?

— Nu gândesc la fel de repede cu câteva pahare în mine.

— Nu trebuie să gândeşti repede. Trebuie să asculți.

— Încă mai vrei ca eu şi *Cuy'val Dar* să-ți antrenăm rezistența, nu-i aşa?

— *Rezistența* sună un pic prea romantic şi pripit pentru gusturile mele. Mă gândesc la ea mai mult ca la... o *intenție* de a răspunde cu aceeaşi monedă dacă Imperiul nu se dovedeşte a fi chiriaşul de încredere şi rezonabil pe care şi l-ar dori orice *Mand'alor* care se respectă. Dar nu acesta este motivul pentru care vorbim.

Shysa era un *Mand'alor* reticent, ceea ce era o atitudine sănătoasă în ceea ce îl privea pe Skirata. Se implicase pentru că trebuia. După trei ani fără Jango Fett, fără o *căpetenie a căpeteniilor*, clanurile se obişnuiseră prea mult cu ideea de a nu avea o busolă, iar între independența liber cugetătoare şi haos exista o linie foarte fină.

Dar Shysa nu era acolo să conducă precum un birocrat *aruetyc*. Era acolo pentru a oferi concentrare, iar el avea destulă. Era un om hotărât atunci când găsea ceva ce merita urmărit. Skirata încă aştepta să afle ce anume.

— Bine, o să iau al doilea *tihaar*, dacă mai oferi, spuse Skirata.

Shysa zâmbi pentru sine şi mai turnă două pahare înainte să scoată un datapad din buzunarul de la centură şi să-l împingă peste masa prăfuită. Skirata îl ridică.

— Afacerile merg bine, Kal. Imperiul vrea să cheltuiască. Doar natura listei lor de cumpărături mă îngrijorează.

Skirata sorbi din *tihaar*, parcurgând mesajele şi ordinele de cumpărare de pe datapad, notând obişnuitele afaceri pentru vânătorii de recompense şi contractele pentru unități de mercenari. Nu era nimic surprinzător acolo; aşa îşi puneau Mandalorienii mâncare pe masă de generații întregi. Ceea ce îi atrase atenția fu documentul adresat *MandalMotors*, urmat îndeaproape de oferta de opt sute de milioane de credite pentru drepturile de exploatare a *beskarului* în regiunea Tokursh.

Inițial, avem nevoie de trei sute de nave închisoare operaționale cu îmbunătățiri din beskar. Contractul va viza renovarea navelor scoase din uz de la ultima acțiune împotriva Jedilor, precum şi construcția de nave noi. De asemenea, dorim să plasăm comenzi pentru echipamente specializate realizate din beskar, inclusiv cătuşe, cuşti de detenție, uşi de securitate...

— Deci Palpatine vrea *beskar*, spuse Skirata, dându-i datapadul înapoi lui Shysa. Dar dacă nu se confruntă cu utilizatori ai Forței, de ce are nevoie de el? Creaturile simple ca noi pot fi ținute în frâu destul de bine cu duroțel de calibru greu, la o fracțiune din preț.

Shysa îşi ridică paharul şi îi făcu cu ochiul.

— E un caz serios de exagerare. Şi o mulțime de credite pentru acest privilegiu.

Câteva sute de milioane. Câteva săptămâni de dobândă la fondul de reinstalare a clonelor al lui Skirata. Dar nu trebuie să ştii asta, Fenn, oricât de mult te-aş plăcea. Chiar dacă eşti Mand'alor-ul meu.

— Eşti îngrijorat. Te rog, spune-mi că eşti îngrijorat.

— Precaut, să spunem.

— De cine se teme?

— Poate că doar de noi, pentru că noi avem *beskarul* şi ştim cum să-l folosim.

— Nu ne-am mai luptat cu Sithul de milenii. Ştii *că chakaar* e un Sith, nu-i aşa?

— Am ghicit asta din ceea ce aud despre un tip mare cu o sabie roşie. Vader.

— Dar i-a nimicit... cam pe toți Jedii. Skirata spera ca Shysa să pună pauza lui

pe seama alcoolului. Shysa putea să nu fi avut nicio idee că Etain fusese Jedi sau că Kyrimorut era acum plin de utilizatori ai Forței. Este vorba despre vreo duşmănie Sith?

— Dacă Palpatine ar fi avut o neînțelegere cu alți tipi din partea întunecată, am fi ştiut asta până acum. Poate că el cumpără *beskar* pentru a opri pe oricine altcineva să se reînarmeze împotriva *lui*.

În afară de mercenari, singurele exporturi demne de luat în seamă ale lumii Mandalore erau fierul său unic şi abilitățile secrete de prelucrare a metalelor pentru a profita la maximum de rezistența sa la săbiile de lumină şi la tacticile Forței. Nici măcar Skirata nu era la curent cu ceea ce se întâmpla în forje, iar el se mândrea cu faptul că era capabil să facă rost de orice informație dorea. Ştia doar că, fără artizanii *Mando*, Palpatine nu şi-ar fi cheltuit creditele pentru *beskar*. Asta începea să semene mai mult cu un dezavantaj decât cu un atu.

— Îți aminteşti de constructorii de morminte regale de pe Belukat? Cei pe care regii i-au înrobit şi împuşcat ca să nu spună nimănui cum să jefuiască mormintele?

— Nu mi-au scăpat asemănările, *ner vod*...

— Dacă întregul Ordin Jedi nu l-a putut opri pe Palpatine, nu mai pot exista multe amenințări care să folosească Forța pentru a-l îngrijora.

Shysa îşi ridică paharul la lumina care pătrundea prin fereastra murdară, încruntând un ochi pentru a examina claritatea *tihaarului* înainte de a inhala aroma ca un cunoscător.

— Ah, există o mică listă, Kal. Sorbi apreciativ şi închise ochii pentru o clipă, ca şi cum beatitudinea aromei îl copleşise. Poate că tocmai îşi dăduse seama cât de mare era sarcina pe care şi-o asumase. Câțiva Jedi evadați... propriile sale slugi din partea întunecată, dacă o iau razna... toate micile secte care s-au ascuns pentru a-i evita pe Jedi... şi persoanele ghinioniste care se întâmplă să se nască sensibile la Forță. Oh, şi ființele din locuri precum Haruun Kal, unde *toată* lumea are talent. Dacă aş fi în locul tău, n-aş cumpăra nicio proprietate acolo, doar dacă nu-ți place curtea din față carbonizată şi sticloasă.

— Dintr-o dată eşti expertul în midiclorienii.

Shysa făcu o pauză.

— Este un cuvânt interesant.

— Nu are rost să încercăm să eliminăm sensibilitatea la Forță. Skirata încercă să o facă pe neruşinatul, îngrijorat că acum dezvăluise că ştie prea multe despre utilizatorii Forței. De unde crezi că vin Jedii? Ei nu au familii – în cea mai mare parte. Cei cu Forță apar pur şi simplu. El ştie asta.

— Ideea nu este dacă este adevărat, ci dacă el crede că este.

— Poate că vrea să elimine pregătirea. Dacă un sensibil nu este instruit, atunci nu poate face toate chestiile inteligente, cum ar fi telekinezia şi manipularea minții.

— Înseamnă că şi tu ştii câte ceva despre această afacere, Kal.

Skirata simțea cum i se strânge scalpul. Jucase acest joc de sabacc verbal cu prea multe ființe de-a lungul anilor, iar asta îl făcea să presupună mai degrabă ce era mai rău decât să ia orice la valoarea nominală. De obicei, avea dreptate.

Când se înşela – ei bine, era mai sigur decât alternativa, iar el era pregătit să piardă câțiva prieteni decât să rişte ceva mult mai rău.

— Am lucrat cu destui Jedi în ultimii ani, spuse Skirata cu grijă. Pentru o secundă sau două, simți regret pentru Generalul Zey, care ar fi avut stofă de ființă umană decentă dacă ar fi putut fi vindecat de acel *osik* Jedi. Înveți pe parcurs.

— Ah, asta este corect. Aşa ar fi.

Shysa tăcu şi îşi turnă un al treilea pahar de *tihaar* pentru el. Înclină sticla spre Skirata într-o ofertă mută de completare, dar Skirata clătină din cap. Dacă voia să devină complet *haryc b'aalyc* – obosit şi emotiv, cum spuneau *Mando'ade* – atunci avea să aştepte până ajungea acasă. Chiar avea nevoie de mintea lui acum.

Tăcerea era seducătoare. Era mult prea uşor să cazi în ea şi să umpli golul oferind informaţii. Dar Skirata mai jucase şi acel joc. Putea să stea în tăcere.

Ce fel de Mando sunt eu? Un Mando cu un nepot sensibil la Forţă şi un fost Jedi care îmi este la fel de drag ca şi proprii mei fii, asta sunt. Şi un Mando care nu-şi va arunca băieţii într-un alt război pentru care nu s-au oferit voluntari.

Shysa lăsă tăcerea să continue o vreme, apoi îşi întoarse scaunul pentru a-şi pune cizmele pe un scăunel din apropiere. Întotdeauna era o problemă cine putea sta şi aştepta cel mai mult.

— Vezi tu, Kal, îmi amintesc că am întâlnit un tânăr neobişnuit în *Oyu'baat* nu cu mult timp în urmă, spuse el în cele din urmă. Unul dintre Generalii Jedi care a iubit atât de mult *beskar'gam-ul* nostru elegant, încât a părăsit Ordinul Jedi pentru stilul de viaţă al unui *beroya*. Ah, asta e dedicare pentru modă. Bătu pe datapadul său şi îl ţinu la vedere pentru Skirata. Pe ecran era afişată o listă de recompense Imperiale, cu o imagine granulată a unui Jusik foarte tânăr, bărbos şi cu părul lung, îmbrăcat în roba sa Jedi. Acest războinic elegant.

Deci despre asta voia Shysa să vorbească *cu adevărat*. Skirata nu putea nega asta. Lista celor căutaţi fusese larg răspândită în rândul comunităţii vânătorilor de recompense, aşa că Jusik nu era un secret. Iar Jusik avusese o altercaţie cu Sull chiar sub nasul lui Shysa. Era greu de respins.

— Da, este Generalul Jusik, spuse Skirata. Căldura *tihaarului* îi dispăru din burtă şi gheaţa îi luă locul. S-a opus folosirii clonelor şi i-a spus Ordinului Jedi unde să-şi bage conştiinţa.

— Acum, de dragul discuţiei, dacă ar fi pe apelarea rapidă a comunicatorului tău, m-ai anunţa, nu-i aşa, Kal?

— Nu. Skirata rămase calm, dar nu mai putea minţi acum. Putea doar să tragă de timp. N-aş face-o.

Shysa făcu o pauză, dar zâmbetul slab nu-i părăsi faţa.

— Nu avem prea mulţi *Mando'ade* sensibili la Forţă, ceea ce este puţin *ghinionist*, având în vedere din câte lumi provine populaţia noastră. Imaginează-ţi cât de util ar fi să avem nişte *Mando'ade* care să poată folosi Forţa.

— Imaginează-ţi, spuse Skirata. Dar un utilizator al Forţei în armură nu ne va ajuta prea mult împotriva lui Palpatine. Tot Ordinul Jedi nu l-a putut opri.

— Mă gândeam pe termen mai lung. Poate că tânărul General Jusik va avea o mulţime de copii care vor avea puterea lui.

— Nu.

— Nu am pus nicio întrebare, Kal.

Shysa ştia. Chiar *ştia*. Ei bine, nu era nevoie de un clarvăzător pentru a-şi da seama de asociere, ci doar de o discuţie amicală cu personalul de la *Oyu'baat*.

Skirata rămase pe poziţii.

— Dacă cineva ar fi ştiut cum să se reproducă pentru a avea sensibilitate la Forţă, ar fi făcut-o deja, zise el. Am supravieţuit destul de bine împotriva utilizatorilor Forţei timp de cinci mii de ani – fără ea. Nu este o deficienţă. Este ceea ce suntem.

— Frumoase sentimente, dar nu vor fi de mare ajutor când va decide Imperiul

că suntem o problemă. Şi o va face.

— Ar fi mai bine să ne bazăm pe tehnologia Verpină şi pe un pic de sudoare cinstită decât pe genetică. Nu ne face mai buni decât *aruetiise* – decât Jedii, cu *superioritatea* lor genetică. Nu, mulțumesc.

Shysa purta acum privirea lui răbdătoare, o încruntare uşoară, dar bine intenționată.

— Nu-mi place să stric această frumoasă iluzie, Kal, dar uită-te în jurul tău la *Mando'ade*. Sunt un grup amestecat, e corect, dar nu crezi că am auto-selectat şi am crescut un material rezistent şi încăpățânat? Care-i diferența?

— Nu e acelaşi lucru cu încercarea de a produce utilizatori ai Forței, spuse Skirata, încercând din răsputeri să nu-şi piardă cumpătul. Era supărat pe el însuşi, nu pe Shysa. Ştia că pierduse deja disputa. Am crescut o *atitudine*, Fenn – încredere în sine, tenacitate, curaj. Asta nu e în gene. Îşi bătu tâmpla. Este disponibilă pentru oricine este dispus să muncească pentru ea. E *aici* sus.

— Îi voi spune asta lui Palpatine când va veni cu o întreagă flotă de nave de război. Ne vom *gândi* bine şi îl vom vedea plecând.

Skirata aştepta inevitabila întrebare şi ştia că, dacă Shysa o va pune, atunci va fi ultima dată când va mai vorbi cu el. Asta îl speria. Îi spunea că îşi punea propriile dorințe mai presus de cele ale poporului său. Nu aşa îl crescuse Munin Skirata. Responsabilitate *comună*. Acesta era cuvântul de ordine. Un Mandalorian care se gândea doar la sine nu era deloc un *Mando'ad*.

Dar eu am grijă de clanul meu. Clanurile construiesc oamenii. Nu poți avea unul fără celălalt.

— Kal, cer doar pentru *Manda'yaim*, spuse Shysa. Dacă te întâlneşti vreodată cu acest Jusik, şi el încă se consideră unul dintre noi, atunci are abilități de care vom avea nevoie în anii ce vor veni.

Skirata simți cum i se micşorează lumea. Concentrarea lui se schimbă astfel încât restul colibei şubrede era o ceață, dar Shysa era atât de viu încât Skirata putea vedea fiecare por şi fir de păr.

Am putea să stăm departe de necazuri. Să mergem oriunde. Jusik şi-a câştigat liniştea, la fel de mult ca băieții mei. Dar dacă-i spun asta, va crede că e datoria lui.

— Nu te pot ajuta, *Mand'alor*, spuse Skirata.

— Ei bine, doar întrebam, în caz că îl vei vedea vreodată. Shysa ridică din umeri. Oricum... dacă vreunul dintre băieții tăi clone sunt dispuşi să facă un pic de observație, având în vedere că pot trece destul de uşor drept trupe de şoc, atunci aş fi recunoscător.

Skirata ştia că Shysa nu putea ghici cât de mult spionaj puteau face clonele. Spera să nu i se vadă asta pe față. Dar tot nu se putea hotărî să îi încredințeze rezistenței începătoare a lui Shysa. Fiecare credea că scopul propriei cauze justifica mijloacele. Dar aici Skirata trebuia să tragă linie, chiar şi atunci când nu voia să o facă. Dacă făcea acea alegere pentru clone, nu era mai bun decât un General Jedi. Nici măcar nu era sigur că le-ar fi putut cere asta. Ei ar fi spus da, la fel ca Jusik; ştia asta. Ar fi făcut orice pentru el.

— Va fi decizia lor, spuse Skirata. Dacă m-am chinuit să le dau ceva acelor *ad'ike*, Fenn, este dreptul de a *alege*.

Shysa se uită lung la el, fără nicio urmă de frustrare sau dezamăgire pe față, apoi împinse sticla spre el.

— Îți apreciez timpul irosit cu mine, Kal, spuse el. Păstrează *tihaarul*.

Era din sticlă transparentă. Niciun dispozitiv de urmărire nu ar fi putut fi ascuns în ea, dar Skirata era prea precaut pentru a accepta asta.

— Păstreaz-o pentru data viitoare, spuse el, ştiind că s-ar putea să nu mai fie niciodată una. O să te țin la curent cu informațiile. Acceptă doar faptul că am de-a face cu lucruri despre care e mai bine să nu ştii deocamdată.

Un sentiment teribil de finalitate aproape că îl copleşi. Fu tentat să îi ofere lui Shysa o concesie din pură vină că nu sărise să ofere tot ce avea pentru a proteja Mandalore împotriva Imperiului. *Cum pot să-l dezamăgesc pe Mand'alor într-un moment ca acesta? Ce ar crede tatăl meu despre mine?*

Skirata avea acum la dispoziție resurse vaste, de la bogăție la arme biologice şi... sânge de Jedi, indiferent la ce i-ar fi folosit. *Sol'nare*, cele şase principii ale identității Mandaloriene, spuneau că era obligat să aibă grijă de copiii săi, de clanul său şi de cultura sa, şi să se alăture lui *Mand'alor* în caz de nevoie.

Shysa zâmbi.

— Am încredere în tine, Kal.

Fu ca un cuțit al naibii de răsucit în burta lui Skirata. Strânse antebrațul lui Shysa în semn de adio, prinderea tradițională *Mando* cu mâna chiar sub cot, şi plecă.

Speederul era parcat în apropiere. Trapa se deschise când se apropie şi îl putu vedea pe Ordo stând pe scaunul pilotului, cu brațele încrucişate.

Ordo ridică puțin o sprânceană.

— Ce s-a întâmplat, *Kal'buir*?

— Hai să plecăm de aici şi o să-ți spun. Nimeni nu a fost lângă tine, nu-i aşa? Nicăieri pe lângă navă?

— Dacă întrebi dacă a avut cineva ocazia să ne pună un dispozitiv de urmărire – nu, nu a avut. Locul este pustiu.

Motoarele porniră, trecând de la un zgomot slab la un vuiet ascuțit înainte ca speederul să se ridice în aer.

— Este un semn rău când nu ai încredere în propriul tău *Mand'alor*, spuse Ordo, confirmând vinovăția lui Skirata. Ce a vrut?

Skirata se lupta cu conştiința sa divizată, ştiind care parte va câştiga, dar nefiind mândru de asta.

— Prea mult, spuse el.

Capitolul 5

Controlul unei populații este o afacere economică. Avem 26 de ofițeri Imperiali care supraveghează Oznar, un oraş de un milion de ființe. Nouăzeci la sută din rapoartele privind activitățile şi infracțiunile anti-Imperiale provin de la cetățenii buni care îşi spionează vecinii şi îi denunță. Cea mai mare sarcină cu care ne confruntăm este cernerea acestor informații. Departe de a fi constrâns, departe de a se zbate sub aşa-numitul jug al opresiunii Imperiale, cetățeanul galactic obişnuit este fericit să profite de ocazie pentru a regla conturile sau doar pentru a face o demonstrație de loialitate. Şi vă garantez că, în anii ce vor veni, vor nega orice dovadă în acest sens.

Armand Isard, director al Serviciilor Secrete Imperiale

Oraşul Imperial

Ennen nu îl însoți pe Niner la Securitatea Imperială pentru a livra datacipul. Rămase în navetă, cocoțat în scaunul pilotului.

— Aştept aici până primesc un răspuns despre Bry, spuse el, răspunzând la întrebarea nespusă. Ridică microfonul de la consolă. Vreau să-l trateze corect. *Operațiunile*, vreau să vorbesc cu ofițerul de serviciu al Unității Speciale. *Acum.*

Tratarea corectă a lui Bry însemna incinerarea, înmormântarea tradițională pentru Corellienii din exil. Ennen şi Bry păreau la fel de Corellieni pe cât de Mandalorieni erau *Echipa Omega* şi Nullii. Niner îşi reaminti cât de importanți fuseseră sergenții de instrucție *Cuy'val Dar* şi culturile pe care le aduseseră cu ei în modelarea clonelor pe care le creşteau.

Niner îl scoase pe Darman din navetă.

— Hai să scăpăm de cipul ăsta.

— Cui i-l livrăm? Darman se uită înapoi peste umăr în timp ce se îndepărtau de navetă. Nu i-l dăm pur şi simplu lui Cuis?

Niner îşi consultă din nou datapadul. Cu siguranță scria să livreze personal materialul diviziei IT a Securității Imperiale, parte a Unității Antiteroriste, şi să nu se abată de la el. Ultimul lucru pe care îl văzu în timp ce se îndepărta de pista de aterizare fu un Comandant Imperial, un tip înalt şi slab, care alerga spre navă. Spera că era genul înțelegător. Ennen nu era într-o dispoziție de negociere.

Niner luă o motocicletă speeder care îl aştepta şi se îndreptară spre birourile Serviciilor de Informații. Cineva putea obține nişte date de pe acel cip, era sigur. Dacă ar fi putut lua legătura cu Jaing – sau Mereel... Cei doi puteau face aproape orice cu tehnologia informației, în mare parte ilegal şi periculos. Dar pierduse contactul cu ei. Codurile de comunicații şi firewall-urile Imperiale se schimbaseră şi, din câte ştia el, Nullii erau în siguranță pe Mandalore cu Fi, Corr şi Atin.

Îi era dor de ei toți. Încercă din răsputeri să nu se gândească la asta. Se lăsase să se gândească la ideea dezertării, care i se păruse total greşită la început, iar apoi începuse să i se pară mult mai corectă pe măsură ce războiul ajungea în ultimele sale zile. Se pregătise să plece, în sfârşit, şi apoi – momentul îi fusese răpit. Încă voia să plece. Nu se răzgândise. Şi nici Jaing şi nici Mereel nu ar fi fost prea interesați să ajute Imperiul să prindă renegați, chiar dacă ar fi fost prin preajmă să ajute.

— Ne-au lăsat să ieşim fără spion, spuse Darman. Au încredere în noi mai mult decât am crezut.

Niner îşi cântări cu atenție fiecare cuvânt, nefiind încă sigur dacă kitul de comunicații al căştii lui era ascultat. Asta începuse să îl afecteze. Se simțea sub asediu, neliniştit, violat. Poate că era paranoic în sensul medical al cuvântului, nu doar grijuliu, şi aşa se simțeau oamenii *cu adevărat* nebuni. Pur şi simplu nu ştia.

Îşi scoase casca şi opri toate comunicațiile.

— Înlocuitorul pentru Bry, spuse el, schimbând subiectul. Lui Ennen îi va fi greu. Hai să-l ajutăm cât putem de bine, *Dar*.

— Trebuie să lucrăm şi cu tipul cel nou. Atâta timp cât nu este nimeni din echipele lui Reau[13], este în regulă pentru mine.

— S-ar putea să primim în schimb una dintre *conservele* cu pregătire încrucişată, cum era Corr. Schimbarea dinamicii unei echipe de patru oameni nu era niciodată uşoară. *Omega* funcționase bine în cele din urmă, dar pierderea unui frate şi absorbția unuia nou tulburau întotdeauna armonia pentru o vreme. Nu-ți face griji în privința asta.

Nu vom sta aici suficient de mult, Dar. Plecăm. În curând.

Darman avea una din zilele lui în care nu se întâmpla nimic. Niner îl putea vedea cum se străduia să redevină Darman cel normal. De cele mai multe ori reuşea, dar când atenția lui se altera, durerea era vizibilă în ochii lui. Expresia lui nu se potrivea cu tonul vocii.

— Uimitor cât de repede pot schimba lucrurile atunci când vor. Darman dădu din cap spre semnele de pe pereți pe măsură ce treceau. Scria *SECURITATEA IMPERIALĂ*. Păcat că nu au reuşit să fie atât de rapizi şi eficienți în timpul Republicii.

Securitatea Imperială era doar o etichetă nouă pe o cutie veche. Centrul de Tehnologie a Informației era un vechi sediu divizionar al Forței de Securitate Coruscant. Noua organizație înghițise bucăți din vechea unitate, mai ales partea de detectivi şi contraterorism, dar Niner nu era sigur de ce avea Palpatine nevoie ca atât civilii din Serviciul de Informații, cât şi militarii de la Serviciul Imperial de Informații să facă o treabă similară. Poate că voia ca ei să se spioneze reciproc pentru a rămâne vigilenți. Poate că era un politician atât de înrăit încât modul său instinctiv de a rezolva orice era să creeze noi departamente cu titluri confuze. Niner nu credea că existau suficiente personaje dubioase, revoluționari şi terorişti pentru a ține ocupate două departamente mari. S-ar fi bătut pe suspecți.

Ah. Am înțeles acum. De aceea o face.

Ajunseră în holul turboliftului printr-un alt set de uşi cu chei codificate. Semnul spunea *VĂ RUGĂM SĂ VĂ SCOATEȚI CĂŞTILE ÎN SCOPURI DE SECURITATE*, o rămăşiță a vremurilor în care oamenii credeau că bunele maniere contează.

— Am făcut-o deja, zise Darman. Pun pariu că nu primesc mulți vizitatori *Mando*.

Niner făcu un efort conştient pentru a minimaliza acum asocierile sale cu Mandalore. Nu îi era ruşine că era Mandalorian şi nu avea niciun motiv să creadă că Mandalore era privit cu suspiciune, dar ceva îi spunea să-şi țină gura închisă despre asta şi să fie *nevăzut* – expresia serviciilor de informații pentru a nu atrage atenția asupra ta. Reticența lui era legată de mai mult decât secretul pe care trebuia să-l păstreze. Avea sentimentul că, în cele din urmă, Mandalorienii aveau să fie

---

[13] Reau – Isabet Reau – membră a *Gărzii Morții*. Şi *Cuy'val Dar*.

consideraţi o pacoste, pentru că nu le plăcea să aparţină nimănui – republicilor, imperiilor sau oricui avea reguli la care nu aveau un cuvânt de spus în stabilirea lor. Mai devreme sau mai târziu, asta avea să facă din Mandalore o responsabilitate. Se aştepta la asta.

Darman se uită înapoi la uşi când acestea se închiseră în urma lui.

— Sper că nu aici vom afla că suntem duşmani ai Imperiului şi că suntem pedepsiţi pe viaţă.

— Nu fi prost, spuse Niner. Câţiva droizi zburară pe lângă ei şi îi ignorară pe amândoi. Ne-ar trimite la Serviciile Secrete Imperiale pentru asta.

— Întotdeauna mă faci să mă simt mult mai bine.

Niner păşi în turboliftul deschis şi consultă directorul etajelor de pe panoul de control.

— Etajul patruzeci.

— Frumoasă privelişte.

Turboliftul îi lăsă stomacul lui Niner la parter. Ar fi vrut să vorbească cu Darman despre Sa Cuis şi despre cum agentul îi dădea fiori, dar nu îndrăznea. Toate micile supape de siguranţă pe care le avea o clonă – mormăitul, glumele deplasate, dezacordul total – îi erau refuzate acum. Dacă ceva îl împingea peste limită, asta era.

Când uşile liftului se deschiseră din nou, Niner păşi într-un hol şi mai pustiu, fără droizi care să se plimbe pe acolo, doar cu o *linişte* înăbuşită, cu senzaţia slabă de tremur a unui milion de maşini care fierbeau chiar sub pragul auzului său.

Priveliştea de la ferestrele panoramice nu era chiar atât de grozavă; doar dacă nu-ţi plăcea să te holbezi la sediul companiei *Reciclare Recuperare şi Salubrizare*.

Niner se întoarse spre stânga, urmând semnele de pe perete, şi apăsă butonul de intrare al unei alte uşi de securitate cu cheie codificată. Aceasta se deschise şi el păşi înăuntru, cu Darman chiar în spatele lui.

— Doamne, ce dichisiţi arătaţi amândoi, spuse o voce cunoscută de undeva din spatele unui raft de servere.

Darman se întoarse, căutând sursa. Niner aruncă o privire de-a lungul biroului.

— Căpitane?

— Nu există odihnă pentru cei răi, Niner. Jaller Obrim îi întinse mâna cu un zâmbet trist. Mă bucur să te revăd, fiule. Şi eu pe tine, Darman.

Nu era niciun motiv să fie surprins să-l vadă pe Obrim aici, dar era un chip din trecutul recent şi periculos. Primul gând al lui Niner fu să se roage să-şi poată ţine gura închisă. Era un gând nebunesc. Obrim avea la fel de mult de pierdut ca şi ei – poate chiar mai mult. Omul încălcase toate regulile din carte pentru Skirata, şi probabil alte câteva care nu erau deloc în carte. Obrim închisese ochii mai mult decât oricine, divulgase informaţii secrete, devenise surd în mod selectiv, făcuse să dispară cadavre incomode şi, în general, îl sprijinise pe Skirata în orice escrocherie pe care o avusese în desfăşurare. Deturnase resursele Forţei de Securitate pentru a-l scoate pe Fi din centrul medical şi îl adăpostise în timp ce Skirata aranja să-l scoată de pe Coruscant. Acesta era probabil doar vârful icebergului în ceea ce priveşte cascadoriile pe care le făcuse pentru a acoperi spatele lui Skirata.

Cei doi veterani erau cei mai buni prieteni, iar Forţa de Securitate – cel puţin vechea Forţă – fusese atât de aproape de Skirata şi de Nulli încât era greu de spus unde se termina unul şi unde începea celălalt. Da, Obrim avea multe de pierdut. Niner era surprins că nu dispăruse în timpul *Epurării*. Cu siguranţă nu avea

calitățile necesare pentru a fi unul dintre oamenii lui Palpatine, asta era sigur, dar poate că Palpatine încă se gândea la el ca la vechiul Căpitan de încredere Obrim din Garda Senatului. Nu-şi dăduse seama cât de mult îi plăcea lui Obrim să fie polițist.

Niner luă mâna întinsă a lui Obrim şi o strânse. Încheieturile i se albiră de la presiune.

— Nu-ți place noua armură roşie?

— Aş arăta ca un idiot complet în ea. Obrim îşi mângâie burta, care crescuse puțin sub o tunică simplă de culoare cafenie. Nu, Garda Imperială se poate descurca fără mine. N-aş începea niciodată în costum acum. În plus, Împăratul vrea soldați tineri, în formă şi dedicați, care să facă treaba, iar eu sunt un vechi polițist de stradă. Cum stă treaba cu voi?

Erau atât de multe lucruri nespuse în acel moment, atât de multă tensiune în aer, toate născute din vina comună şi o mulțime de amintiri care variau de la cele mai frumoase momente până la pură durere abjectă. Niner îi aruncă o privire lui Darman pentru a vedea dacă întâlnirea cu Obrim atinsese acel nerv mereu viu.

Obrim a fost acolo când a murit Etain. Va menționa asta? Cum ar putea să nu o facă?

— Ne numim *Echipa 40* acum, spuse Darman. Plictisitor, nu-i aşa?

Obrim arăta ca şi cum ar fi primit o reabilitare, dar doar una temporară.

— Grozav pentru alegerea numerelor la loterie. Le făcu semn să îl urmeze. Lăsați-mă să vă arăt ce pot face băieții de la tehnic cu cipul de date pe care l-ați salvat.

Nu se pomenise deloc despre Skirata, nu se întrebase nimic despre Fi şi nici măcar nu se pomenise ceva despre rănile paralizante ale lui Niner, nimic din discuțiile prietenoase de rutină la care s-ar fi putut aştepta dacă Obrim nu ar fi ştiut ce se întâmplase cu adevărat în ultimele luni ale războiului. Şi aproape sigur văzuse lista cu condamnările la moarte, dar nu menționase nici asta.

Tehnicienii – care, din câte ştia Darman, puteau fi droizi – nu erau prin preajmă când Obrim deschise uşa interioară a laboratorului şi cu siguranță nu era pauza de cafenea. Apoi introduse un alt cod de securitate şi îi conduse pe Niner şi Darman într-o încăpere plină de bancuri de testare cu cititoare de cipuri, osciloscoape, contoare şi sonde la fiecare stație de lucru. Se aşeză la una dintre ele şi apăsă pe comenzi. Ecranul se umplu cu mesaje de introducere a unui cip nou.

— Acum, spuse Obrim. Nu mă pricep la aşa ceva, dar tehnicienii mi-au spus că o ştergere *corectă* poate dura ore întregi, chiar o zi întreagă dacă este un cip de mare capacitate. Nu poți să apeşi pe butonul de ştergere ca în holofilme.

— Nu am putut găsi niciun fişier vizibil pe el, spuse Niner. Dar de obicei nu avem la noi dispozitive criminalistice.

— Ei bine, poate că Jediul tău a reuşit să şteargă totul, sau poate că nu, dar chiar dacă a făcut-o, există modalități *mecanice* de a reconstrui datele din fişiere. Chestii pe care software-ul nici măcar nu le poate face.

Ochii lui Darman pâlpâiau între ecran şi fața lui Obrim. Niner îi privea pe amândoi cum se străduiau să ignore lucrul nespus pe care îl aveau în minte. Îl văzu, de asemenea, pe Obrim băgând cu dezinvoltură mâna într-un sertar şi scoțând un teanc de cipuri de date noi, într-un ambalaj de flimsiplast. Căpitanul îl deschise ca pe un pachet de bomboane şi aruncă ambalajul mototolit în coşul de gunoi de sub birou.

— Ei bine, Camas l-a şters, spuse Obrim. Niner se aplecă peste umărul său;

ecranul arăta la fel ca cititorul său de cipuri – gol. De ce nu luați o ceaşcă de cafea, băieți? O să lipsesc o vreme. Oare mi-l amintesc pe Camas? Nu cred că l-am întâlnit vreodată...

Obrim făcu semn spre o zonă de relaxare din colțul îndepărtat al laboratorului. Acolo era un dozator de cafea şi a doua cea mai seducătoare momeală din galaxie pentru orice clonă – o farfurie cu prăjituri, torturi şi batoane cu nuci. Darman păru distras de promisiunea caloriilor pline de zahăr şi se îndreptă spre zona respectivă.

Obrim îndreptă degetul spre Niner.

— E bine? Şoapta lui Obrim era abia o respirație. Niner se strădui să audă chiar şi de aproape. Nu pare să fie.

— Nu, nu e el însuşi.

— Bine. Vorbesc cu *tine*, atunci. Ai înțeles?

Niner trebui să se gândească la asta timp de câteva secunde. Apoi îi veni ideea. La urma urmei, acesta era confidentul şi intendentul ocazional al lui *Kal'buir*. Afacerile se făceau pe sub mese. Niner se duse să îşi revendice gustările, dar rămase cu ochii pe Obrim. Putea să-i vadă ecranul din zona de şedere dacă se apleca în unghiul potrivit. Apoi zări ceva care defila brusc pe ecran şi care arăta ca o listă de fişiere. Ar fi putut fi diagnosticări, desigur.

Niner nu era Jaing. Acesta era un truc de magician pentru el.

— Nu ştiam că Obrim este atât de tehnic, zise Darman, completându-şi ceaşca.

— Nici eu.

— Vrea să întrebe, nu-i aşa?

— Ce?

— Vrea să mă întrebe cum mă simt. Să spună cât de rău îi pare. Dar e prea jenat.

Deci *Dar* avea un moment de luciditate, recunoscându-şi durerea.

— Cred că nu vrea să te supere, *ner vod*. Sau să vorbească despre lucruri care ar putea fi auzite.

— Tu şi teoriile tale conspiraționiste de supraveghere, spuse Darman, dar tonul său sună ca şi cum ar fi crezut că este o îndoială rezonabilă.

Ochii lui Niner nu-l părăsiră deloc pe Obrim. Putea vedea doar jumătatea superioară a ecranului, nu şi suprafața biroului, şi încerca să ghicească ce se întâmpla şi el nu putea vedea. În cele din urmă, Obrim se ridică şi îi făcu semn din cap.

— *Dar*, aprovizionează-te cu bunătăți, bine? Niner arătă spre grămada de delicatese, nu genul de bunătăți pe care le pregătea Imperiul pentru clone. Meritau să fie furate. Sunt sigur că Serviciul de Informații nu se va supăra să-i hrănească pe înfometații din *501*.

— Mă ocup de asta, spuse Darman şi începu să strecoare mâncare în pungile de la centură.

Asta i-ar fi distras atenția pentru câteva minute. Niner îi împărtăşise lui Darman toate gândurile şi temerile încă de la prima lor misiune pe Qiilura, dar acum simțea, la fel cum părea să simtă şi Obrim, că *Dar* era mai în siguranță să nu ştie *ceva*. Ce, mai exact?

Skirata îi încredințase lui Obrim viața lui – viața tuturor. Aşa că şi Niner o făcea. Se aplecă peste Obrim şi ascultă. Pe birou, cipurile de date erau întinse împreună cu câteva foi de flimsi. Obrim se agita cu ele, încruntându-se la ecran.

— A reuşit să şteargă aproape totul, cu excepția sistemului de operare, iar apoi

a încercat să-l distrugă. Obrim îi arătă lui Niner o listă cu nume confuze de fişiere care ar fi putut fi orice. L-a paradit destul de bine, cu adevărat.

— Ceva util?

Obrim avea acea privire, o urmă de sclipire în ochi pe care Niner o mai văzuse când pusese ceva la cale.

— Speram să aibă informaţii despre o reţea de evadare a rebelilor, poate ca cea subterană *Whiplash*. Ne-ar fi putut duce la tot felul de persoane care încearcă să scape de Imperiu. Jedi… piloţi civili… mercenari… afacerile lor cu arme… rutele lor financiare… Obrim suspină şi zdrăngăni cipurile de date în palmele sale ca şi cum ar fi fost la un cazinou. Dar Camas le-a şters complet. Ei spun că un microscop de scanare Vorandi poate detecta datele şterse în structura propriu-zisă a cipului şi le poate recupera, dar eu personal cred că asta este un *osik* complet.

Obrim preluase de la Skirata ciudatele înjurături *Mando'a*. Lui Niner îi mai luă o secundă să se prindă din nou şi îşi dădu seama că trebuia să înceteze să mai fie exact. Acesta era *Jaller Obrim*, pentru numele lui Dumnezeu. Îl sfidase pe Palpatine ca să îl scoată pe Skirata de pe Coruscant, şi încă mai era aici ca să povestească ceea ce făcuse. Şi încă îi păzea spatele lui Skirata, chiar şi acum.

Jedi, piloţi civili, dezertori, mercenari… Da, am înţeles, Căpitane. Niner habar nu avea ce era ascuns accidental pe acel cip – poate chiar deloc accidental – dar ştia că, indiferent ce urma să se întâmple, trebuia să-l contacteze pe Jaing cu orice preţ.

— Mie mi se pare un mit, spuse Niner. Vorandi, spui tu.

— Da. Şi ai avea nevoie de un tehnician *fenomenal* de talentat pentru a face ceva din asta, chiar dacă ar putea fi făcut. Nu cred că avem pe cineva de genul ăsta, nici măcar în Oraşul Imperial.

— Păcat, spuse Niner, cu intestinele zdruncinate. Nu mai poţi face nimic cu cipul acum, nu?

Înţelesese că era vorba de un mesaj. Problema era că nu ştia ce spune sau cum să-l transmită. Apoi Obrim ridică din umeri, scoase cipul din portul de andocare şi se holbă la el.

— Nu prea multe, zise el şi îl palmă cu atâta îndemânare încât dispăru pentru o clipă printre celelalte cipuri identice cu care se jucase pe desktop. Dar oricum îl voi înregistra ca probă. Lanţul de custodie şi toate celelalte.

Obrim strânse din nou mâna lui Niner – cu ambele mâini – şi dădu din cap de câteva ori. Niner simţi ceva rigid apăsând pe palma mănuşii sale. Instinctiv, îşi închise degetele în jurul obiectului în timp ce îşi retrăgea mâna şi îşi încrucişa braţele.

— Ai făcut bine că ai salvat asta. Obrim puse cipul de date – nu, *un cip de date* – înapoi în portul de andocare şi atinse ecranul. Vezi? A mai rămas doar o parte din sistemul de operare. Îmi pare foarte rău pentru amicul tău. Dar te rog, Niner, să nu simţi că sacrificiul lui a fost irosit. Ceva pozitiv poate ieşi din asta.

Acela nu era Obrim, chiar deloc. Era un om care putea reduce la tăcere o cameră doar intrând în ea. Nu devenea sentimental cu oamenii. Era un poliţist dur, chiar şi după standardele Forţei de Securitate, un om cu tupeu. Niner îşi ajustă mănuşile, strecurând cipul în interiorul celei drepte cu degetul mare stâng în timp ce făcea asta.

— Mulţumesc, Căpitane, spuse el. Aşteptăm cu nerăbdare să lucrăm din nou cu dumneavoastră.

Obrim îl bătu cu palma pe umăr.

— Şi eu, băiete. Ştii că te poți baza pe noi. Orice pentru băieții noştri.

— *Dar* ți-a furat toate prăjiturile, Căpitane...

— După cum am spus, *orice*.

Darman îl privi ciudat pe Niner când turboliftul coborî la nivelul solului. Niner era nerăbdător să-i spună ce se întâmplase, că avea nişte date vitale pe care trebuia să i le transmită lui Jaing, dacă ar fi putut să-l găsească, dar instinctul îi aminti că cel mai sigur lucru pentru toată lumea era să păstreze secretul până în ultima clipă.

— Îi voi da lui Ennen o parte din dulciuri. Darman îşi deschise unul dintre buzunare şi îşi verifică transportul de bunătăți. Nu şi feliile de nuci warra, totuşi. Pe alea le iau eu. Crezi că au camere de supraveghere ascunse acolo sus?

— Vom afla dacă vor face o razie în cazarmă în seara asta şi îți vor confisca nucile warra.

Obrim trebuie să fi presupus că exista o supraveghere constantă, sau cel puțin un risc serios, dacă trecuse atât de atent prin acea şaradă. Asta îl făcea pe Niner să se simtă mult mai bine. Nu era paranoic, nu într-un mod nebunesc.

Imperiul chiar *era* pe urmele lui.

* * *

Kyrimorut, Mandalore

Besany ținu foaia de aluat *haarshun* la lumină cu ambele mâini.

— *Ny*, este suficient de subțire?

Ny se uită în sus la ea. Besany era la fel de înaltă ca Ordo, fiind cu un cap mai înaltă decât *Ny* şi *Scout*.

— Poți să vezi prin ea? Rav spune că trebuie să poți să-ți vezi inelul de logodnă prin ea.

— Într-un fel.

— Ei bine, mie mi se pare în regulă.

— Dacă ar trebui să se coacă tare, atunci cum o folosesc ca rație uscată? Besany ținu foaia de aluat între vârfurile degetelor ca pe o rufă. Nu ar putea să-l pună într-un rucsac.

— Îl rulezi înainte de a-l găti, spuse *Ruu*. Apoi îl înmoi în apă pentru a-l face moale din nou.

— Uau. Fascinant.

Pregăteau o mâncare necunoscută pentru a marca începutul dezghețului. Nu era un festival aşa cum îl înțelegea *Ny*, ci doar o masă improvizată luată afară pentru că vremea nu mai era suficient de rece pentru a suda pielea pe metal. Ea încă simțea că îngheață. Dar putea simți cu siguranță ceea ce Skirata şi ceilalți puteau mirosi în aer: primăvară.

Besany continuă să facă pâine *haarshun*. Nu era o bucătăreasă naturală, dar se străduia atât de mult încât o durea. Lui *Ny* îi părea rău pentru ea. Era o fată inteligentă, de o frumusețe izbitoare, venită de la oraş, care nu prea se potrivea cu acest tip de viață de frontieră, dar era hotărâtă să fie soția *Mando* perfectă pentru Ordo. Se implica în cultură. Învăța să gătească mâncarea, să poarte armură şi chiar să lupte. Ori cultura îi atrăgea pe cei care aveau nevoie de identitate, ori era atât de copleşitoare încât îi înghițea pe cei pe care îi atingea. *Ny* se întreba cât va mai dura până când şi ea va fi târâtă în gravitația ei. S-ar putea să fi fost parțial din cauza lui Skirata, desigur. Avea talentul de a aduna oameni în jurul lui – chiar şi cele mai

improbabile ființe – şi le făcea să se simtă ca în familie.

În timp ce Besany se lupta cu aluatul, iar *Scout* şi *Ruu* tranşau şunca *shatualului* pe care îl vânaseră *Mird* şi Vau, *Ny* făcea *igatli*, urmând o rețetă de pe un datapad sprijinit pe masa din bucătărie. Prăjiturile sfărâmicioase, de mărimea unei monede, nu erau o rețetă Mandaloriană; erau Kuati, pretențioase şi lipsite de substanță, deloc asemănătoare cu bucătăria practică şi sățioasă de aici. Skirata venea de pe Kuat. Ea ştia asta. El o menționase o singură dată, iar asta o intrigase, pentru că nu-şi dăduse seama cât de amestecați erau Mandalorienii. Până nu-şi scoteau căştile, toți arătau la fel pentru ea. Acum ştia realitatea. Ființe – oameni, Togorieni, Weequay, Twi'leki, tot felul de specii, dar mai ales oameni – intrau pe la un capăt şi ieşeau *Mando* pe la celălalt. *Ny* tot nu reuşea să înțeleagă. Nu exista nicio înscriere, nicio carte de reguli în afara unor lucruri foarte elementare despre limbă, armură şi transformarea copiilor – *tuturor* copiii – în centrul vieții tale, dar cumva toți ajungeau în esență Mandalorieni, doar cu o varietate fascinantă de accent şi mâncare. Orice altceva era aruncat la gunoi. Într-o zi, avea să înțeleagă. Între timp, pornea de la principiul că Skirata îşi amintea suficient de mult din copilăria lui timpurie de pe Kuat pentru a aprecia o delicatesă de casă pe care probabil că nu o mai gustase de mai bine de cincizeci de ani.

Scout se tot uita pe fereastră.

— Ei ce fac?

— *Meshgeroya*, spuse Besany. Jocul frumos. Aşa i se spune aici. Bolo-ball. *Limmie*. Pământul s-a dezghețat suficient pentru a juca.

— Nu au destui jucători pentru două echipe.

— Oh, asta nu-i va opri.

— Doamne, Laseema va juca? *Scout* părea îngrozită. Şi Jilka?

— Cred că vor fi judecători de linie. Parja este arbitru.

— Ce linie? Este doar iarbă şi noroi acolo.

Besany şi *Ruu* râseră. *Meshgeroya* era o obsesie Mandaloriană şi, cu siguranță, părea să le scoată din organism o mulțime de energie gălăgioasă. Când *Ny* se uită pe fereastră, fu surprinsă să le vadă pe Kina Ha şi Uthan stând la adăpostul zidului curții, învăluite în eşarfe şi discutând. Skirata îi spusese că Kaminoanilor nu le plăcea lumina soarelui şi preferau ploaia nesfârşită şi cerul permanent acoperit de nori, ca pe lumea lor natală, dar Kina Ha nu părea deranjată de soarele slab de la sfârşitul iernii. Avea, totuşi, o şapcă cu vizieră pentru a-şi proteja ochii.

Se descurcă bine. Kal încă nu a scos cuțitul la ea. Chiar şi Mereel este politicos.

— Păcat, murmură Besany.

— Ce anume?

— Nu ar fi perfect dacă ar fi şi Etain aici?

Tot ce putu face *Ny* a fost să dea din cap. În ultimele câteva săptămâni, absența lui Etain fusese prezentă la fiecare masă şi conversație. Mandalorienii aveau tendința să vorbească deschis despre cei dragi morți, ca şi cum ar fi făcut încă parte din clan, dar era clar că era încă prea crud pentru ca cineva de aici să îi menționeze numele atât de des pe cât îl gândeau. *Ny* era destul de sigură că eclipsa fiecare moment fericit. O putea vedea pe fețele lor de fiecare dată când se uitau la Kad.

N-am cunoscut-o niciodată. Nu mă pot alătura lor în durere.

— Bine, să punem chestia asta în cuptor şi ar trebui să fie gata până la pauză. Sau la pauză. *Ny* verifică ceasul. Oricând va fi.

Kad lovea mingea sub privirile atente ale lui Kom'rk. Mai degrabă alerga spre

minge, se ciocnea de ea şi apoi o urmărea, dar chicotea fericit. *Ny* era uşurată să-l vadă comportându-se ca un copil normal. Uneori părea atât de serios şi sumbru, încât se întreba dacă nu cumva trecuse peste copilăria lipsită de griji şi că toţi utilizatorii Forţei erau condamnaţi să fie conectaţi direct la realitatea îngrozitoare a existenţei încă de la naştere, fie că voiau, fie că nu. Uneori putea vedea asta la Jusik şi *Scout*. Ochii lor îi făceau să pară mai bătrâni decât erau. Nu putea să definească asta. Fără îndoială că şi privirea Kinei Ha îi trăda statutul de utilizator al Forţei, dar *Ny* habar nu avea cum arătau ochii unui Kaminoan normal şi, oricum, Kina Ha *era* bătrână.

— Bolo-ball nici măcar nu fusese inventat când eram tânără, spuse Kina Ha. Nu că l-ar fi jucat cineva pe Kamino când a *fost* inventat, desigur.

Ny nu-şi putea da seama dacă era intenţionat amuzantă sau nu. Expresia lui Mereel sugera că nu întâlnise niciodată un Kaminoan cu un simţ al umorului pe care să-l poată recunoaşte, iar juriul încă nu se pronunţase.

— Haide, *Kad'ika*. *Ny* îl ridică pe Kad pe şoldul ei. Lasă-i pe copiii mari să se joace cu mingea acum.

Fi aruncă mingea în aer şi o lovi cu capul, ca şi cum ar fi verificat că încă mai poate face asta.

— Iubeşte-ne, iubeşte-ne jocul.

— O să mă obişnuiesc cu asta…

Chiar şi Vau se alăturase. *Ny* privea, aşteptând pocnetul oaselor bătrâne când Skirata şi Gilamar erau atacaţi de una dintre clone. Băieţii erau mari, rapizi şi extrem de în formă – mult prea în formă pentru sergenţii veterani. *Ny* putea să vadă o mică criză a vârstei de mijloc ridicându-şi capul cărunt acolo. Dar poate că bătrânilor nebuni le plăcea să joace *meshgeroya*, iar riscul unei lovituri dureroase din partea tinerilor nu era suficient pentru a-i opri.

Strigătele şi apelurile indignate pentru penalty-uri îl făcură pe *Mird* să intre într-o frenezie emoţionată. Strillul îşi bătea coada ca un bici pe pământ şi chiţăia singur, alergând ocazional în jurul a ceea ce părea a fi marginea terenului în imaginaţia sa. Kad urmărea jocul cu atenţie, cu pumnul la gură. Vau se repezi la o minge înaltă şi o trimise cu capul printre două tufişuri care păreau să fie singura poartă. Apoi răcni triumfător.

— Offside! protestă Corr. *Ny* habar nu avea cum îşi dădea seama unde era linia, darămite dacă Vau încălcase vreo regulă. Ea nu prea înţelegea deloc jocul. Arbitru, a fost offside.

Parja permise golul, arătând imperios spre un punct central inexistent.

— Nu a fost. Joacă mai departe.

— Bătrânii şmecheri *unu*, tinerii în formă *zero*, spuse Vau satisfăcut.

Dar părea serios fără suflare.

Kina Ha părea mai absorbită de strill decât de joc. Dar Jilka îi acorda mai multă atenţie lui Corr decât urmărea jocul, iar Uthan se uita la Gilamar. Era interesant să vezi cum începeau să se formeze relaţii rapide de tot felul.

E o lume închisă aici. Fără străini. Rămânem cu oamenii în care avem încredere.

Îşi dădu seama că se referea şi la ea. Avea Skirata măcar nevoie de cineva ca ea? Era complet obsedat de copiii lui. Era greu să vadă un spaţiu în care ea s-ar fi putut integra. S-ar fi simţit mereu ca o intrusă.

— Mă duc să verific prăjiturile alea, îi spuse lui Besany. Totul e prea complicat pentru mine.

Când se întoarse şi se îndreptă spre uşile bucătăriei, zări un chip la una dintre ferestrele crăpate. Arla privea afară. Nu părea la fel de goală şi pierdută ca atunci când sosise prima dată. Părea din ce în ce mai nedumerită şi mai agitată, iar *Ny* se întrebă cum va putea cineva să-i explice ce se întâmplase cu fratele ei şi cine erau cu adevărat clonele. I-ar vedea ca pe nişte nepoți? Din ceea ce ştia *Ny* despre Mandalorieni, nu exista niciun motiv să presupună că ar fi făcut-o, dar Arla nu era *Mando*. Era Concordiană. Nu erau deloc acelaşi lucru.

Ny zâmbi şi îi făcu cu mâna, dar Arla păru doar speriată şi îşi flutură degetele, ca şi cum ar fi mimat o limbă străină. Trecuse mult timp de când îşi mai arătase cineva grija pentru ea.

Ny trebui să recunoască faptul că prăjiturile *igatli* erau rumenite uniform şi arătau destul de bine. Le alunecă de pe tavă pe o farfurie şi gustă una. Aşa trebuiau să iasă? Habar n-avea, dar elementul vital era un condiment, semințele şi staminele uscate ale unei plante Kuati, iar ea cumpărase ingredientele la ultima ei cursă de marfă către şantierele navale Kuat. Asta se întâmplase înainte de noaptea *Epurării*, cu mult înainte ca ea să fie conştientă de faptul că avea o slăbiciune pentru Skirata.

Nebunie. Nebunie completă. Dar toți suntem morți de mult timp, nu? Viața trebuie să fie trăită. Mai ales când tot ce ştim de prea mult timp este doliul.

Ny aşează fursecurile pe o tavă alături de alte câteva bunătăți – prăjitură *uj* şi cuburi de brânză locală cu aromă de ierburi – şi se calmă înainte de a ieşi din nou în curte. Nu se mai simțise atât de prostuță în viața ei.

Încearcă să le spui acum că eşti doar în trecere. Oamenii care trec pe aici nu fac astfel de lucruri.

— Hei, pauză! strigă Jaing.

Ny îşi verifică ceasul.

— Mai aveți zece minute, spuse ea.

— Mâncare, spuse Fi, *Ori'shraan!*

Clonele aveau apetituri impresionante şi totul se oprea pentru mâncare – chiar şi jocul lor frumos. *Ny* aşează tava pe o ladă veche de muniție din curte şi îndepărtă degetele lui Fi de la prăjituri.

— Tatăl tău are întâietate asupra lor. Îi ciufuli părul lui Fi şi îi bagă o felie de prăjitură *uj* în gură ca să-l liniştească. Asta e o surpriză specială. Haide, Kal. Spune-mi ce crezi despre astea.

Skirata se uită câteva clipe la prăjituri. Poate că nu le făcuse în forma potrivită. Dar Jusik, *Scout* şi Kina Ha se uitară cu toții spre el în acelaşi moment, chiar dacă el nu mişcase niciun muşchi. Puteau simți ceva.

Oh, Doamne... Am greşit cu ceva...

Kuat era o lume ciudată. Pe de o parte, era inginerie grea şi apogeul tehnologiei moderne. Pe de altă parte, era feudală şi dominată de caste, cu negustoresele nobile care se bazau pe servitoarele lor pentru a le da moştenitori. Societatea îi repugna. Skirata trebuie să fi fost un copil mic când părăsise Kuatul, prea tânăr ca să ştie despre astfel de lucruri, dar nu ar fi fost surprinsă să afle că aversiunea lui față de nobilime, privilegii şi exploatare îşi avea rădăcinile acolo. Era tot ceea ce Mandalore nu era.

Skirata se aplecă puțin peste tavă şi inspiră. Apoi luă o prăjitură, muşcă din ea şi închise ochii. Kad se întinse spre el cu ambele mâini, zvârcolindu-se în brațele lui Jusik pentru a-şi atinge bunicul. Atunci *Ny* văzu lacrimile care se prelingeau de-a lungul genelor lui Skirata.

El înghiți cu dificultate.

— *Shab*, asta mă duce înapoi în timp.

— Îmi pare rău, spuse ea.

— Nu este nevoie. Sunt perfecte.

Mirosul trezea amintirile mai repede decât orice altceva. *Ny* ştia că Skirata fusese adoptat de un mercenar care îl găsise trăind ca un mic animal sălbatic în molozul unei zone de război. Era o mare greşeală să presupui că copilăria tuturor fusese o lungă idilă încălzită de soare. Pentru majoritatea celor din clanul de aici, primii ani fuseseră plini de frică şi de ameninţarea morţii, aşa că a face pe cineva să-şi amintească un astfel de trecut însemna să cauți probleme.

Skirata se întoarse şi se plimbă prin curte, cu capul plecat, în timp ce toți ceilalți mâncau. De obicei, nu era conştient de lacrimile sale. Plângea deschis şi des. Asta trebuia să fie ceva diferit. În cele din urmă, se întoarse la tavă şi mai luă un fursec.

— Îmi pot aminti de mama, zise el. Ştii, nu m-am mai gândit la ea de mulți ani.

Skirata nu vorbise niciodată despre mama sa, nici măcar despre soția tatălui său adoptiv. Totul în viața lui se învârtea în jurul tatălui. *Ny* nu era sigură dacă deschisese o rană veche sau dacă îi provocase un catharsis[14] de mult aşteptat, dar oricum ar fi fost, nu intenționase niciodată să îl facă să plângă. Se simțea groaznic.

Skirata nu se întoarse la joc cu ceilalți. O împinse uşor pe *Scout* să-i ia locul, iar *Ny* era sigură că puştoaica ar fi fost redusă la aşchii în câteva secunde. Dar fata avea o capacitate remarcabilă de a se feri şi a se undui, ca şi cum ar fi putut prezice ce va urma. Părea un alt talent Jedi la lucru. *Ny* îl văzu pe Jusik făcându-i cu ochiul.

Skirata privea de pe margine, din nou gânditor. *Mird* se aşezase lângă el, cu ochii aurii cu vinişoare roşii fixați pe prăjiturile din mâna lui.

— Uneori îmi doresc să-mi pot şterge memoria, spuse el. Doar părțile rele.

— Jusik poate face asta pentru tine, nu-i aşa?

— Nu sunt sigur că aş fi un om mai bun după aceea.

— Îmi pare rau. Nu am gândit bine, Kal. Nu mi-am dat seama că o să doară.

— Cred că *dulce-amărui* este mai corect spus. *Aayhan*. Este o chestie *Mando*. Amintirea dureroasă a celor dragi în momente altfel perfecte. Nu poți avea una fără cealaltă, de fapt. Skirata mai rontăi o prăjitură, apoi îi dădu una lui *Mird*. Apoi există *shereshoy*, iar *aayhan* duce inevitabil la *shereshoy*, şi astfel roata se întoarce din nou spre bucurie.

— Ce este *shereshoy*?

— Pofta de viață. Să o apuci şi să o trăieşti pentru o zi, pentru că nu ştii dacă mâine vei mai fi prin preajmă.

— *Shereshoy*. Îmi place cuvântul ăsta.

— Dacă vezi vreodată un *Mando* în armură portocalie, asta înseamnă culoarea. Skirata duse ultima bucată de prăjitură la nas şi inhală din nou. Aroma era evident evocativă. Eşti o femeie bună, *Ny*.

— Nici tu nu eşti atât de rău, *Scundule*.

Aşadar, aceasta era *shereshoy* în acțiune. Zăpada se topise, soarele se străduia să se facă remarcat, iar acea slabă promisiune a sfârşitului iernii stârnise un joc improvizat de *meshgeroya* şi un ospăț modest. Lui *Ny* îi plăcea asta. Viața ei fusese întotdeauna petrecută amânând satisfacția, aşteptând să vină acea mitică zi în care

[14] Catharsis – efect terapeutic obținut prin descărcarea unei trăiri refulate.

ea şi soțul ei să poată petrece momente plăcute împreună, dar acum acea zi trecuse de câteva mii de ori şi nu avea să mai vină niciodată.

Ordo, transpirat şi vizibil mulțumit de sine, întrerupse jocul pentru a împărți halbe de *ne'tra gal*. *Ny* decise că acum era un moment bun să învețe să se bucure de berea neagră şi dulce *Mando*, de obsesia lor nebună pentru bolo-ball şi de ospitalitatea lor excentrică care putea, în aceeaşi bătaie de inimă, să primească atât prieteni, cât şi duşmani tradiționali. De asemenea, avea să vină o vreme când avea să se obişnuiască şi cu latura lor nemiloasă, brutală. Dar acel moment putea aştepta.

Acum era cel mai bun moment pentru a face majoritatea lucrurilor. Era bine să descoperi asta mai târziu în viață decât deloc.

— *K'oyacyi*, spuse ea. Nu exista un toast mai bun decât acesta. Era o poruncă – *rămâi în viață, întoarce-te în siguranță* – dar putea însemna orice, de la *rezistă* la *trăieşte viața la maxim*. Dacă ceva îi rezuma pe Mandalorieni pentru ea, era acel cuvânt cu două semnificații emoționante. *K'oyacyi.*

Rămânerea în viață era singurul lucru pe care niciunul dintre ei nu putea conta.

* * *

Laboratorul, Kyrimorut, mai târziu în acea zi

— Nu-i de mirare că Arla s-a înviorat, spuse Gilamar. Stătea la bancul de lucru, cu o jumătate de cană de bere într-o mână, şi părea să citească rezultatele testelor. Şarlatanii de la *Centrul Valorum* îi dădeau *sebenodonă*. Pe o perioadă lungă de timp, de asemenea.

Uthan nu era medic, dar se ținuse la curent cu medicina generală citind toate revistele ştiințifice pe care i le permitea centrul. În cei trei ani de izolare, nu prea avusese altceva de făcut decât să citească şi să teoretizeze. Cel puțin reproducerea muştelor *soka* pentru variații genetice îi dăduse ceva răgaz. Se întrebă dacă Gilamar ar fi crezut că e nebună pentru că le dăduse nume muştelor.

— Acesta este un alt medicament antipsihotic, nu?

El trase o duşcă din berea sa.

— Corect. Un pic cam dur, aş spune. E uimitor că era conştientă când a găsit-o *Bard'ika*.

— Puteau la fel de bine să o lovească în cap cu un ciocan.

— Ei bine, este nevoie de ceva timp pentru a-l metaboliza şi excreta complet, aşa că este încă sedată, dar asta explică de ce devine tot mai receptivă.

— Nu este periculos să opreşti un astfel de medicament?

— Ar putea fi. Întotdeauna ar trebui să îl reduci treptat. Totuşi, având în vedere cât de persistentă este *sebenodona*, probabil că este încă în organism.

Un doctor care lucra cu o bere într-o mână nu era chiar genul de disciplină profesională cu care era obişnuită Uthan, dar Gilamar părea să-şi facă treaba. Acest laborator devenise brusc refugiul ei, un ecou slab al vieții ei de dinainte de începerea războiului, şi îi plăcea să vină aici pentru a savura atât familiaritatea echipamentului, cât şi noutatea libertății relative. Poate că lui Gilamar îi plăcea să-şi amintească de vremurile când nu trebuia să lupte pentru a trăi.

De asemenea, era un moment bun să vorbească din nou despre cumpărături.

— Şi cum ai făcut rost de tot echipamentul? întrebă ea. Nu doar acest laborator. Toate facilitățile medicale. Trusa de diagnostic portabilă. Monitoarele.

Masa de operație. Nu am putut să nu observ etichetele *Centrului Republican de Provizii Medicale* de pe toate.

— Ah, spuse Gilamar. Asta pentru că le-am furat, deşi am cumpărat acest laborator în mod cinstit – dar cred că şi acreditările pe care le-am folosit au fost furate. Oh, ştii cum sunt *Mando*. Degete uşoare şi necinstiți, oricare dintre noi.

Uthan se trezi râzând. Pentru o clipă crezu că glumeşte, dar chiar şi când îşi dădu seama că el nu glumea, tot i se păru amuzant. Majoritatea infractorilor furau obiecte uşor de luat, de mare valoare, sau bibelouri care îi amuzau. Dar omul ăsta furase *spitale* întregi. Pentru asta era nevoie de o anumită încredere în sine.

— În momentul de față, populația Kyrimorutului este de treizeci de persoane, dacă îl incluzi şi pe strill.

— Şi îl includ, Qail, îl includ. Nu-mi pasă câte picioare au pacienții mei.

— Deci... Ştiu că suntem departe de facilități medicale decente, un întreg sector de fapt, dar nu este facilitatea voastră medicală cam *excesivă?*

— Nu şi dacă trebuie să te ocupi de orice rană cu care ar putea ajunge aici un soldat clonă.

— Skirata vorbeşte serios despre reinstalarea dezertorilor.

— Unii dintre aceşti băieți vor fi destul de afectați. Ştii ce s-a întâmplat cu Fi. Ei bine, uită-te la el acum.

— Comă temporară?

— Moarte cerebrală. Adică moarte cerebrală *totală*. L-au deconectat şi el a continuat să respire, dar scanarea creierului său intrase în pană.

— Eşti sigur de asta?

— Oh, da. Fi este micul nostru miracol.

— Nu-mi spune că eşti neurochirurg. Ori asta, ori ai furat un droid neuromed.

— Nu, Doctorul Jedi a venit în ajutor. *Bard'ika* l-a pus din nou pe Fi la loc. Uimitor.

— Deci sunt buni pentru mai multe chestii decât să fie marionetele Republicii.

— Unii sunt. Oricum, el nu mai este Jedi. Nu folosi niciodată cuvântul acesta pentru el.

— Pot opri chestia aia Jedi, nu-i aşa?

— Îți bați joc de mine, Doctore Uthan?

— Ei bine, numai gândul, Doctore Gilamar...

Lui Uthan îi plăcea să discute cu un bărbat inteligent. Gilamar vorbea jargonul ei, îi înțelegea profesia şi – în ciuda nasului de luptător, sau poate din cauza lui – i se părea o companie atractivă. Ultimul lucru la care se aşteptase era ca ea să *nu* vrea să ucidă fiecare Mandalorian pe care îl întâlnea, având în vedere ceea ce i se întâmplase. Izolarea o schimbase la un nivel pe care încă nu-l înțelegea prea bine.

Deci sunt fericită să mă amestec cu gunoaiele galaxiei. Nu-i aşa? Dar nimeni nu este cine cred eu că este în zilele astea.

Gilamar ridică din umeri.

— Nu ştiu despre ceilalți Jedi, cu excepția mamei lui Kad, să se odihnească în *manda*, dar Bardan a părăsit Ordinul înainte de sfârşitul războiului. Are abilități remarcabile de vindecare, foarte logice. De exemplu, influența nivelul de progesteron al lui Fi pentru a repara țesutul cerebral. Destul de extraordinar. Şi este complet neantrenat.

Uthan se ocupa cu detectabilul şi demonstrabilul, iar ea bănuia că şi Gilamar făcea la fel. Dar toată lumea se agăța de paie atunci când ştiința îi dezamăgea. Poate

că unele paie aveau mai multă substanță decât îşi imaginase ea.

— Deci, ai început viața ca Mandalorian sau te-ai alăturat clubului mai târziu? întrebă ea. Toți păreți atât de diferiți.

— Recrut adult. Răposata mea soție a fost Mandaloriană. Şi arăt grozav în armură. Garda lui Gilamar scăzu doar o fracțiune. Dacă te întrebi de ce am ajuns în *Cuy'val Dar*... unii dintre pacienții mei erau genul care intrau în belele mari şi aveau tendința să le împrăştie prin jur. Vestea bună este că *Mando* au nevoie de multă medicină de urgență şi de prim ajutor fără a fi puse întrebări. Vestea proastă este că nu pot interna pacienții într-o clinică luxoasă de pe Coruscant.

— Oraşul Imperial.

— Ce?

— Palpatine a redenumit Coruscantul în *Oraşul Imperial*. A fost pe holoştiri.

— Nimic nu spune mai bine *că sunt un vierme nesigur* ca redenumirea oraşelor pentru a reflecta importanța ta imaginară.

— Nu mi s-a părut niciodată atât de nesigur, vreau să spun. Vierme, da. Uthan se ridică şi porni holoreceptorul. Skirata se asigurase că erau destule lucruri care să o distreze, cel puțin pe ea. Nu era o brută totală. Când te-ai uitat ultima oară la ştiri?

— Primesc titlurile pe datapad. Sunt numai gunoaie. Erau gunoaie şi în timpul Republicii. Nimic nu s-a schimbat.

Uthan avea nevoie de ştiri, gunoaie sau nu, pentru că era singura ei imagine despre lumea ei natală, chiar dacă era trecută prin filtrul unui regim care o trata ca pe un inamic periculos. Nu se mai întorsese acasă de ani de zile. Îşi văzu propria reflexie pe holoecran, suprapusă pentru o clipă peste scenele de devastare de pe lumi îndepărtate precum Nadhe, Cel Amiin şi Lanjer. Tot ce vedea era eşecul ei de a opri preluarea puterii de către Palpatine atunci când a avut ocazia. Fusese atât de aproape de a perfecționa virusul FG36 când o prinsese *Echipa Omega*, încât o durea.

Şi ei sunt aici, nu-i aşa? Fi şi Atin, cel puțin. Ciudat, acum am nume pentru ei. Îi pot deosebi. Au vieți, soții, istorii, planuri de viitor. Toate astea sunt din vina lor?

Nu ştia. Era sfâşiată între a-i vedea ca pe o amenințare pe care încercase cândva să o neutralizeze şi ca tineri pe care îi cunoştea, cu care mânca, cu care vorbea. Privea ecranul, simțind privirea lui Gilamar arzând în ea, şi aştepta ca lumea ei să apară pe lista planetelor care pur şi simplu nu păreau să înțeleagă că Imperiul le era prieten şi le dorea numai binele.

— Între timp, pe Gibad, liderii reuniți au refuzat să permită unei misiuni diplomatice Imperiale să aterizeze în Koliverin. După un impas de patru săptămâni, forțele Gibadane sunt...

Nu arăta ca o misiune diplomatică. Arăta ca o navă de asalt. Iar trupele din acea navă ar fi fost exact ca tinerii drăguți pe care tocmai îi văzuse jucând bolo-ball şi strâmbându-se pentru a-l amuza pe fiul cel mic al unuia dintre frații lor. Uthan trăia prin claritate, răspunsuri definitive şi – chiar şi în lumea încă incertă a geneticii – rezultate previzibile. Confuzia şi sentimentele contradictorii nu erau ceva cu care era obişnuită. Nu-i plăceau deloc.

— Ştii care va fi scorul final, spuse Gilamar. Şi nu poți face nimic pentru a-l opri. Aşa că s-ar putea să ți se pară mai uşor să opreşti holoecranul pentru o săptămână.

— Crezi că este atât de inevitabil, nu-i aşa?

— Palpatine trebuie să demonstreze că nimeni nu pleacă sub supravegherea sa. Mare demonstrație de forță şi tot acel *osik*.

— Pur şi simplu nu înțeleg cum au cedat Separatiştii în fața Republicii când aveau avantajul, când Coruscantul era sub atac...

— Qail, nu au existat niciodată două tabere în acest război. Nu înțelegi? Palpatine a condus ambele campanii. Este un Sith şi a pus la cale întregul război pentru a scăpa de ceea ce îi stătea în cale – Ordinul Jedi. Apoi şi-a creat a doua armată pentru a consolida Imperiul.

— Nici măcar nu ştiam ce este un Sith până nu am venit aici. Dacă Mandalorienii au luptat pentru ei, de ce nu-l pot învinge pe acesta?

— Am luptat şi împotriva lor, dar asta e natura meseriei de *beroya*. Crezi că ar fi fost mai bine sub Jedi? Pentru Mandalore, vreau să spun? Nu e nicio diferență pentru noi. Când va fi, *atunci* ne vom implica. Singurul lucru pe care nu-l vom face este să luptăm într-un război ideologic pentru *aruetiise* care ne vor scuipa în momentul în care vom câştiga pentru ei şi ne vor învinovăți dacă nu o vom face.

— Aşa reuşeşte tirania, spuse Uthan. Când lumea crede că nu îi va afecta. Până când, în cele din urmă, îi afectează.

— Mulțumesc pentru sfaturile privind rebeliunea glorioasă şi libertatea. Mie îmi plac definițiile mai clare ale gloriei şi libertății înainte de a începe o luptă pentru ele.

— Galaxia intră în epoca întunecată.

— De fapt, cea mai mare parte a galaxiei nu va observa diferența. Unora chiar le va fi mai bine. Cetățeanul obişnuit vrea doar un surplus de mâncare pe masă, ceva de urmărit pe holonet şi libertatea de a-şi permite câteva obiceiuri dăunătoare sănătății. Indivizii care se vor simți jigniți de toate astea sunt aristocrații şi politicienii care au pierdut puterea şi o vor înapoi, revoluționarii amatori şi relativ puținii *shabuire* ghinionişti care au ceva ce Imperiul vrea şi intenționează să ia.

— Cred că eşti undeva în grupul ăla, *Mando*.

Gilamar îi aruncă doar o privire care spunea că mai auzise toate astea înainte. Dar, pentru o clipă, ea se întrebă dacă ar putea face ceva pentru a opri ceea ce se va întâmpla cu Gibad. Întrebarea nu era dacă Imperiul îl va supune prin forță, ci cât de multe daune va face în acest proces. Singurul lucru pe care îl putea face era să perfecționeze virusul FG36, să îl trimită guvernului ei şi apoi să spere că va exista suficient timp pentru a produce milioane de fiole din el. De asemenea, trebuia să spere că exista o modalitate de a-l distribui nu doar pe suprafața Gibadului, ci în întreaga galaxie, pentru a ucide fiecare soldat clonă fără să se tragă un foc de armă.

De asemenea, ar fi trebuit să găsească o cale de a ajunge de la Mandalore la Gibad. În acest moment, nu avea nici măcar o cale de a ajunge la Enceri. Era prea târziu. Fusese prea târziu acum mai bine de trei ani şi abia acum îşi dăduse seama.

— Vom fi în *karyai* în seara asta, dacă vrei să ni te alături. Gilamar se ridică în picioare ca să plece. Relaxează-te un pic. Ştiu că acest proiect este urgent, dar nu ne eşti de folos moartă.

— Ah, preocuparea *Mando*. Uthan nu voia să se răzbune pe Gilamar. Nimic din toate astea nu era din vina lui. Erau cu toții împreună în mizeria asta, iar ea căuta motive să-l placă. *Karyai* este sufrageria mare centrală, da?

— Aşa este. S-ar putea să ne emoționăm puțin dacă va cineva vorbi cineva despre Etain, dar în general plănuim să râdem. Morților nu le place să ne învârtim în jurul lor.

Se aplecă şi opri holoreceptorul, îi zâmbi trist, apoi închise uşile laboratorului în urma lui. Uthan rămase uitându-se la reflexia ei în ecranul mort, simțindu-se

brusc epuizată şi inutilă. Părul ei negru era încă în stilul meticulos îngrijit pe care îl purta de ani de zile, strâns în spatele urechilor într-un pliu şi evidențiat cu dungi stacojii strălucitoare. Nu mai voia să fie acea Uthan. Oricum, nu aici ar fi fost în stare să-şi păstreze culoarea complexă.

Mando nu păreau să se dea în vânt după moda părului.

Poate că era vorba despre frustrare sau de furie pentru că nu avea o ieşire sigură. S-ar putea să fi fost doar pragmatism. Orice ar fi declanşat-o, ea se hotărâse. Îşi desprinse părul, puse mâna pe foarfecele de laborator şi începu să taie.

Schimbarea venea oricum. Aşa că prefera să meargă în întâmpinarea ei.

Capitolul 6

Beskarul este un fier cu o rezistență unică, care dezvoltă o gamă largă de proprietăți şi culori în mâinile unor metalurgişti pricepuți. În funcție de aliaj, poate lua orice formă, de la placă, laminat şi de la sârmă până la spumă, plasă, particule micronice şi chiar un film transparent. Mandalorienii îşi păstrează cu grijă abilitățile de prelucrare a beskarului şi refuză să vândă formulele indiferent de preț; încercările de a reproduce beskarul finit în altă parte au fost dezamăgitoare. Minereul se găseşte numai pe Mandalore şi numai Mandalorienii ştiu cum să îl prelucreze pentru a-i maximiza proprietățile extraordinare. Prin urmare, dacă vreți beskar, trebuie să-l luați de pe Mandalore. Dar asta se dovedeşte inevitabil mai uşor de spus decât de făcut.

Din *Resursele Strategice ale Galaxiei*, de Pilas Manaitis

Camera de zi principală, Kyrimorut

Numai un *Mando* putea crea un instrument muzical care să aibă şi rol de armă. Wad'e Tay'haai îşi făcuse apariția cu *bes'bev*-ul său, un flaut antic făcut din *beskar*, cântând melodii pe care Jusik nu le recunoştea. Cel puțin aşa credea el. Abia când încercă să le fredoneze pentru sine îşi dădu seama ce erau. Cântecul de marş *Vode An* – învățat de toți soldații clone crescuți pe Kamino, singura limbă *Mando'a* pe care cei mai mulți dintre ei o auziseră vreodată – suna diferit cântat ca o lamentație.

Tay'haai îi întinse flautul lui Jusik. Era vopsit într-un violet intens, la fel ca *beskar'gam*-ul bărbatului.

— Vrei să încerci?

— Nu sunt bun la muzică.

Jusik îl luă oricum, îl ținu aşa cum făcuse Tay'haai şi suflă peste placa de buze. *Bes'bev*-ul rămase încăpățânat în tăcere. Când îl echilibră în mână, avea o greutate plăcută.

— Deci poți folosi asta ca pe o bâtă. Ceea ce este, probabil, singura utilizare pe care aş avea-o din ea.

— E făcut pentru înjunghiere. Tay'haai îşi trecu vârful degetului de-a lungul capătului pentru a indica tăietura diagonală, ca un stilou cu peniță. Sângerează pe cineva foarte eficient.

— De ce să ai un flaut care este o armă?

— Poate pentru că, pur şi simplu, nu ne plac criticii muzicali.

Tay'haai începu să cânte din nou, iar *Mird* nu urlă alături de muzică, ci se văită. În mod uimitor, reuşea să atingă cel puțin jumătate din note, sunând ca un bețiv care nu-şi amintea cuvintele, dar care făcea tot posibilul să participe. A'den nu făcu decât să înrăutățească lucrurile urlând şi el, ceea ce îl făcu pe *Mird* să intre într-o frenezie lirică. Era prima dată când Jusik îl vedea pe Vau râzând necontrolat.

Dacă măcar...

Karyai era aproape plină în seara aceea; Cov şi cei trei frați ai săi din *Echipa Yayax* demonstrau – împreună cu Levet – cum învățaseră să are un câmp. Bucuria simplei realizări radia din ei. Rav Bralor – mătuşa Parjei, un alt membru *Cuy'val Dar* al lui Jango Fett – îşi făcu apariția cu o ladă de *tihaar* special. Ea antrenase *Echipa*

Yayax pe Kamino, iar aceştia păreau să petreacă la fel de mult timp la ferma clanului ei, aflată la câțiva kilometri distanță, ca şi la Kyrimorut.

Ea este precum Kal'buir. Îi tratează ca pe proprii ei copii.

Jusik, plăcut obosit după o după-amiază de *meshgeroya*, plin de mâncare şi uşor amorțit de berea neagră, simțea că se poate scufunda în sentimentul de bunăstare conținut în acea cameră ca într-o saltea adâncă.

Dacă măcar... Etain ar putea vedea toate astea acum.

Totuşi, sub sentimentul vag de sărbătoare, Jusik simțea lipsa lui *Dar* şi a lui Niner, care îi chinuiau pe toți. Ar fi trebuit să fie aici, să facă planuri pentru anul următor, despre ce să cultive la fermă şi cum vor fi conduse diferitele afaceri.

Iar *Dar* ar fi trebuit să fie aici pentru fiul său. Kad se juca cu Laseema pe podea, recuperând animalele de jucărie pe care Atin le cioplise din *veshok*. Laseema numea animalul – *nerf*, *bantha*, *shatual*, *nuna*, *jackrab*, *vhe'viin* – iar Kad trebuia să aleagă jucăria potrivită. Jusik privea, fascinat atât de cât de repede învăța Kad cuvintele, cât şi de ce mamă grozavă se dovedea a fi Laseema. Atin li se alătură. În timp ce cei trei se jucau, păreau o familie perfectă, iar Jusik simți o uşoară tristețe pentru că Laseema fusese cea care îi plăcuse lui Atin. Oamenii şi Twi'lekii nu puteau avea copii. Asta nu conta pentru un *Mando*, desigur, iar adopția era obişnuită din tot felul de motive, dar era evident că era important pentru Twi'leki – chiar şi pentru cei care se alăturaseră clanului. Laseema îl crescuse pe Kad cât timp Etain fusese plecată; copilul încă alerga la ea ca la o mamă. Jusik ar fi dat orice chiar atunci să îi vadă pe Atin şi Laseema cu un copil al lor, dar nu putea face absolut nimic în privința asta, iar în acest loc izolat, ascunzându-se de lume, unde ar fi putut găsi un copil care să aibă nevoie de un cămin?

Skirata se aşează lângă Jusik pe perne.

— Ei bine, e distractiv, *Bard'ika*. Toată discuția asta despre producția de cereale şi viței *nerfi* mă face să amețesc de emoție.

— Levet o ia foarte în serios. Cu cât cumpărăm mai puține provizii, cu atât suntem mai puțin vizibili.

— Deci, toată lumea este fericită? Cât de fericiți pot fi, oricum.

— Chiar vrei să ştii? întrebă Jusik.

Skirata putea citi stările de spirit destul de bine, mai ales în cadrul familiei sale. Nu prea avea nevoie ca Jusik să simtă lucrurile pentru el. Poate că deschisese conversația pentru a aborda alt subiect.

— Spune-mi.

Jusik trase aer în piept.

— Ordo se fereşte puțin de *Ruu*. Ea încearcă din răsputeri să se integreze, dar se simte pierdută. *Scout* e speriată de clone – de toate clonele. Jilka e speriată şi confuză, dar Corr o face să se simtă mai bine. Besany îşi face griji pentru orice. *Ny* este... *Ny* te place.

— Trebuie să rezolv cu Ordo şi *Ruu*, nu-i aşa? Skirata părea din nou obosit şi nu păru să ia în seamă comentariul despre *Ny*. Îi este teamă că o să mă jefuiască sau ceva de genul ăsta?

— Chiar şi adulții se simt dezorientați atunci când apare un nou frate – nu doar copiii.

— Ordo, gelos? Niciodată. Sunt şase frați şi niciunul dintre ei nu a arătat vreodată vreun semn de gelozie.

— Cred că este vorba despre hotărârea lui de a te proteja.

— Nu sunt un tată prea bun dacă nu-mi pot face copiii să se simtă în siguranță, nu-i aşa?

— Eşti un tată grozav. A fost doar o perioadă foarte traumatizantă. Nici măcar Ordo nu e imun la asta.

— Nu, eu nu sunt un *buir* bun, pentru că iau decizii pentru *clanul meu* fără să le cer părerea, spuse Skirata. *Bard'ika*, îți datorez scuze. Am luat o decizie pentru tine. N-ar fi trebuit s-o fac.

— Nu se poate să fi fost atât de rău, spuse Jusik. Dar spune-mi oricum.

— Am refuzat o ofertă de a te scoate la *prăsilă*.

Jusik izbucni în râs.

— Dar aş *produce* câştigători, *Kal'buir*. Am face o avere.

— Aş vrea să fi fost o glumă. Lui Shysa i-a intrat în cap ideea că *Mando'ade* ar putea beneficia de abilitățile tale. A menționat chiar o linie genetică.

— Presupun că sunt cel mai prost păstrat secret de pe Mandalore.

— Probabil că Sull i-a spus totul despre tine.

— Îşi dă seama Shysa că midiclorieniile apar când au chef? Şi chiar dacă am putea să ne reproducem pentru asta, ne-ar lua *secole* să populăm locul cu utilizatori ai Forței. Şi...

— Da, da, îşi dă seama. Eu i-am spus asta. Şi că, oricum, nu era ceva în stilul Mandalorian.

Jusik rămase fără cuvinte pentru o clipă. El nu se văzuse niciodată ca pe o resursă strategică. Nu era: era doar un singur utilizator al Forței, şi unul singur împotriva unei armate de milioane era inutil. Dar înțelese la ce se gândise Shysa şi de ce, şi dintr-o dată se simți vinovat. Avea o datorie față de poporul său adoptiv.

— Pune-ți încrederea în trupe antrenate şi arme de încredere, pentru că o armată de utilizatori ai Forței mai buni decât mine nu l-a putut învinge pe Palpatine, spuse Jusik. Putea să simtă îndoiala radiind din Skirata. Dar dacă vrei să fac un pas înainte, *Kal'buir*, doar spune-mi.

— Da, exact asta am crezut că vei spune.

— Şi te simți vinovat pentru că vrei să spui nu.

— Am făcut-o deja. Shysa recrutează. Tu şi băieții aveți destule greutăți în față fără să mai intrați într-un nou război. Sunt un *Mando'ad* rău pentru că spun asta?

Jusik încercă să destindă atmosfera. Avea o datorie, într-adevăr, dar se va gândi la modalități mai bune de a o îndeplini, care să nu îl supere pe Skirata.

— Niciodată, spuse el. Şi din câte ştie Shysa, Mandalore este oricum plin de sensibili la Forță, dar ei nu ştiu asta. Vor părea doar neobişnuit de atletici, sau perceptivi, sau norocoşi. Dacă nu m-ar fi luat Jedii, probabil că acum aş fi fost un jucător profesionist sau un star sportiv.

Skirata privi încruntat pentru o clipă. Apoi fața i se despică într-un zâmbet larg şi îi ciufuli părul lui Jusik.

— Niciodată nu e prea târziu. Scoate cărțile de *pazaak*.

— Nu juca niciodată cărți cu utilizatorii Forței.

— Îmi plac provocările. Skirata îşi ridică privirea. *Scout*? Kina Ha? Ştiți să jucați *pazaak*?

Era un gest de pace neobişnuit pentru Skirata. Părea să se dea peste cap pentru a o trata pe bătrâna Jedi ca pe un oaspete. Jusik simțea cum amintirile dureroase ale lui Skirata despre Kamino şi resentimentele pentru clonele sale se izbeau de un straniu sentiment de nedumerire, ca şi cum încă nu ştia unde se

potrivea Kina Ha în toate acestea.

— De ce îți pasă dacă Jedii sunt fericiți? întrebă Jusik.

— Vor sta aici mult timp şi nu vreau să transform locul ăsta într-o tabără de prizonieri. Nu este bine pentru nimeni. Iar noi nu am fost niciodată prea interesați să luăm prizonieri.

Jusik se gândi ce însemna de fapt *fără prizonieri*. Era destul de definitiv.

— Şi nu e ca *momelile de aiwha* pe care le-ai cunoscut, nu?

Skirata se ridică în picioare şi pregăti o mică masă de joc.

— Nu a avut nimic de-a face cu guvernul Tipoca sau cu programul de clonare.

— Nu trebuie să te simți vinovat, *Kal'buir*.

— Cine spune că am făcut-o?

— Ai impresia că eşti prea blând cu Kaminoana şi că le dezamăgeşti pe clone.

— Poate că doar mă întreb dacă sunt.

— Ar trebui să-i judecăm pe alții după ceea ce fac, nu după ceea ce sunt. Asta e calea Mandaloriană. Tu m-ai învățat asta.

Skirata se aşeză în timp ce Jedii li se alăturau şi puse pachetul de cărți pe masă.

— De obicei, spuse el.

Scout îl deranja în mod evident, iar ea părea să ştie asta. Se tot uita la Jusik într-o rugăminte mută pentru explicații, dar asta trebuia să aştepte. Ştia despre Etain. Asta era o explicație suficientă. Nu avea nevoie să ştie că Skirata era chinuit constant de felul în care credea că o tratase.

— Ştii exact unde te afli? întrebă Skirata, fără să-şi ridice privirea de la cărți.

— E departe de oriunde, spuse *Scout*.

Jusik ştia de ce întreabă. Dacă puteau localiza precis Kyrimorut, atunci erau un risc pentru securitate dacă plecau vreodată. Toată lumea ştiuse asta încă de la început. Era doar unul dintre lucrurile care trebuiau să treacă pe locul doi după ce se uitau la genomul lui Kina Ha. Dar oricine putea ghici că Skirata fugise pe Mandalore. Era o planetă mare şi sălbatică de cercetat, iar băştinaşii îşi țineau gura închisă. Asta le câştiga timp.

Kina Ha îşi privi cărțile cu o expresie de amuzament nedumerit, apoi se uită la mâna pe care o pusese Skirata jos.

— Cred că am pierdut, *Maestre* Skirata, spuse ea. Deci vezi că Jedii nu sunt nici omniscienți, nici invincibili.

Scout îşi lăsă mâna jos.

— Contează şi pe mine în tabăra învinşilor.

Skirata se uită la Jusik şi bătu cu degetul pe cărți.

— Poți să le bați pe astea?

— Nu, spuse Jusik. Vezi? Nu ai nevoie de midiclorienii.

Gilamar trecu pe acolo.

— Niciodată să nu joci pe credite cu Kal, îi spuse el lui *Scout*. Vrei să-ți arăt cum să-l învingi, puştoaico?

— Mă bagi în rele? întrebă ea.

— Nu are rost să vii pe Mandalore dacă nu prinzi câteva vicii utile. Gândeşte-te la asta ca la un antrenament de supraviețuire.

Kad dormea în poala Laseemei. Skirata se ridică şi îi lăsă locul lui Gilamar.

— E timpul să-l punem pe *Kad'ika* în pat, spuse el. Nu cred că va trebui să-i spun o poveste de data asta.

Poate că Skirata se săturase până peste cap de diplomație pentru seara asta. Jusik rămase să mai joace câteva mâini de *pazaak*. *Scout* părea mult mai relaxată cu Gilamar decât cu *Kal'buir*.

— Nu ştiți ce să faceți cu noi, nu-i aşa? spuse ea. Nu ştiți cât timp va trebui să stăm aici, sau dacă va mai fi vreun loc sigur pentru noi.

— Cam asta e problema. Gilamar luă o carte din partea de sus a pachetului şi făcu o grimasă. Dar nu o să vă omorâm, dacă de asta îți faci griji.

— Chiar şi în aceste vremuri îngrozitoare, spuse Kina Ha, îmi dă speranță când ființe ca noi, care ar trebui să se înfrunte, pot sta jos, să trişeze la cărți şi să se unească împotriva unei amenințări comune.

— Nu trişez, spuse Jusik.

— Dar eu da, spuse Kina Ha.

Jusik nu-i ceruse să definească *unirea*, dar era destul de sigur că Skirata nu o vedea în felul acesta. Pur şi simplu îşi reprima prejudecățile, ceea ce era atât cât se putea aştepta de la el să facă. Simțeai ceea ce simțeai. Nu exista voință conştientă implicată în ură sau în iubire; nu putea fi învățată, dezvățată sau motivată. Doar reacțiile vizibile care izvorau din ea puteau fi schimbate.

Skirata nu i-ar fi iubit niciodată pe Kaminoani şi nu i-ar fi văzut niciodată pe Jedi altfel decât ca pe o sectă problematică, la fel ca Sithul, dar se hotărâse să nu-i atace cu un blaster. Iar *Scout* nu putea să nu fie speriată de clone după cele întâmplate în noaptea *Ordinului 66*. Va trebui doar să înceteze să se mai simtă aşa şi să înceapă să gândească.

Jocul se întrerupse în jurul miezului nopții şi, în cele din urmă, doar Gilamar, Jusik şi Nullii mai rămaseră în *karyai*. Skirata se întoarse să li se alăture din nou. Anotimpul începuse să se schimbe în acea zi, iar acum Jusik avea sentimentul că toți cei din Kyrimorut atinseseră şi ei un moment de cumpănă.

— Ele vor fi întotdeauna un risc, ştiți asta, nu-i aşa? spuse Gilamar. S-ar putea să nu aibă coordonate ale acestui loc pe o holoartă, dar orice Jedi competent ne-ar putea găsi din nou.

— Da, ştiu, spuse Skirata. Dar a trebuit să o fac oricum.

— Atunci trebuie să avem un plan de relocare a întregului aranjament la un moment dat, spuse Jusik. Pentru orice eventualitate.

Skirata zâmbi indulgent.

— *Ret'lini*. Da, trebuie să fim pregătiți pentru *ba'slan sheu'la*.

Mandalorienii erau buni la asta – la *dispariția strategică*. Se puteau împrăştia şi dispărea la un moment dat, îi spusese Vau lui Jusik, fără să lase nicio urmă, pentru a se regrupa mai târziu şi a lovi înapoi. Era ca şi cum ai încerca să zdrobeşti mercurul, spunea el. Puteai să-l zdrobeşti cât de tare voiai, dar nu făcea decât să se disperseze într-o masă de picături, pentru a se reuni din nou mai târziu, strălucitor şi reînnoit, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu putea fi spart. Lui Jusik îi plăcea asta, pentru că îl liniştea că nimeni nu-i putea nimici vreodată pe *Mando'ade*. Mulți încercaseră. Toți eşuaseră.

Comunicatorul lui Skirata ciripi. Acesta verifică ecranul, se încruntă uşor şi răspunse. Jusik îi simți schimbarea de dispoziție chiar înainte să-i vadă expresia de pe față transformându-se în consternare.

— Unde eşti?

Skirata îşi puse încet o mână peste ochi, ca şi cum i-ar fi ferit de lumină, încercând să se concentreze. Nu părea să vorbească cu nimeni, dar buzele i se

mişcau uşor ca şi cum ar fi repetat o incantație sau ar fi încercat să înțeleagă ceva. În cele din urmă, apăsă pe una dintre taste ca şi cum ar fi scurtat o transmisie. Privirea pierdută şi melancolică din ultimele zile îl părăsise şi redevenise vechiul *Kal'buir*: concentrat, alert, cu un foc care ardea în el.

Ordo se mişcă imediat, fiind întotdeauna primul care se ducea la Skirata dacă credea că ceva nu e în regulă.

— Şi ce-a fost asta, *Buir*? întrebă el.

— Cineva suficient de îngrijorat încât să-mi trimită un mesaj unidirecțional în *dadita*. Skirata se ridică. Şi ce *aruetiise* ştiu asta?

Era un sistem antic de coduri cu tonuri lungi şi scurte care scria cuvinte sau numere, transmis cu aproape orice aveai la îndemână, de la lovirea unei carene metalice până la aprinderea unei lămpi. Era atât de puțin tehnologizat, atât de învechit şi atât de specific Mandalorianilor, încât puțini sau chiar niciun străin nu ştia că exista.

— Jaller Obrim, spuse Mereel.

— Ştiu. Skirata mâzgăli ceva pe placa de pe antebraț. Chiar şi atunci când îşi scotea restul armurii, tot purta placa pentru a-şi ține la îndemână dispozitivele de comunicare şi înregistrare. Spune că Niner are un cip de computer pe care nu-l poate citi, dar care ne-ar putea expune.

— E timpul să-i sun pe Gaib şi TK-0, spuse Mereel. De fapt, e timpul să ne scoatem frații, indiferent cine îi ține acolo.

* * *

Barăcile Unității de Operațiuni Speciale, Cartierul General al *Legiunii 501*, Orașul Imperial

Niner ştia acum cum e să umbli cu o grenadă activă în buzunar. Când Căpitanul Obrim îi pusese în palmă cipul de date recuperat, în timp ce îşi dădeau mâna, ştiuse că acel lucru era vital şi periculos. Ştia, de asemenea, că trebuia să-l păstreze pentru el, iar în lumea foarte unită a echipei, asta era greu. Era şi mai greu acum că înlocuitorul lui Bry fusese ales. Nu era un fost comando al Republicii, nici măcar un *alb* cum fusese Corr. Era una dintre noile clone, crescută pe Centax 2 în doar un an, prin procesul *Spaarti* din material genetic Fett de a doua generație.

Niner nu-şi putea imagina cum putea cineva ca el să se ocupe de operațiuni speciale. Soldatul *Spaarti* nu avea cum să asimileze tot antrenamentul de care avea nevoie – lucrurile *reale*, lucrurile practice – în mai puțin de un an. *Shab*, nici măcar nu era suficient timp pentru a învăța componentele de bază sau ceva despre lumea exterioară. Învățarea rapidă era standard pe Kamino, dar tot lua timp. Bietului *shabuir* trebuie să i se fi umflat capul cu propagandă şi tot felul de *osik* superficial şi neexigent. Nu instruire, nu educație: doar îndoctrinare. Asta îl făcea o verigă periculos de slabă.

Numele lui era Rede. Niner nu era sigur dacă era un nume pe care şi-l alesese, dacă i se dăduse la naştere sau dacă i se pusese în loc de număr, ca să se potrivească mai bine cu clonele crescute în Tipoca. Aveau să afle destul de curând.

— Avem o mulțime de comandouri cu experiență, spuse Darman. Dacă vor să suplinească posturi, atunci un soldat obişnuit de la *501* ar putea fi instruit încrucişat. Dar nu o clonă *Spaarti*.

— Este doar un experiment pentru a vedea cum se descurcă.

— Când avem mâinile ocupate cu misiuni reale. Grozav.

— Te poți gândi la un moment mai bun pentru a testa un tip?

— Ennen e destul de supărat din cauza asta.

Niner căută indicii despre starea de spirit a lui Darman de astăzi.

— Pur şi simplu îi lipseşte Bry.

— Serios – la ce te aştepți de la un soldat *Spaarti*?

— Probabil ceea ce aşteaptă şi corciturile de la noi. Şi la fel de greşit.

Dar mormăi, dar nu părea convins.

— Bine. Am înțeles ce vrei să spui.

Niner încerca să-l trateze pe *Dar* cu blândețe zilele astea. Uneori, vechile obiceiuri de sergent puneau stăpânire pe el şi se transformau într-o mustrare pe care nu o intenționa. Îl privea pe *Dar* cum îşi curăța puşca, cu piesele împrăştiate ordonat pe masă, şi se gândi la două lucruri: ce informații conținea exact cipul de date şi cum avea să le transmită lui Jaing sau Mereel. Înțelegea unde îi stătea loialitatea. Nu era mai anti Imperiu decât fusese anti Republică, sau chiar anti Separatist, pentru că politica era lipsită de sens pentru el. Nu avea niciun interes în ceea ce voia să facă vreunul dintre acele regimuri cu galaxia. Tot ce avea erau frații lui, unul dintre ei fiind aici şi având mare nevoie de îngrijirea lui, ceilalți fiind la ani-lumină distanță, într-un loc pe care nici măcar nu-l văzuse şi pe care nu-l putea localiza pe hartă.

Dar trupele de şoc din jurul lui Niner, chiar şi fostele comandouri ale Republicii precum Ennen, erau aproape *aruetiise* în cel mai benign sens: *nu sunt noi*. În timp ce îl privea pe Darman reasamblându-şi *Deece*-ul, se întreba de ce nu se legase de ei atât de uşor pe cât se aşteptase. Toți erau soldați, la fel ca el. Se confruntau cu aceleaşi amenințări şi aveau grijă unii de alții în acelaşi fel, dar cumva Niner nu se simțea acasă sau în siguranță aici. Era cel mai coroziv gând pe care îl avusese vreodată. Aproape că putea înțelege prăpastia dintre el şi soldații obişnuiți, clonele crescute într-un an scurt prin metodele *Spaarti* şi care nu văzuseră niciodată Kamino, dar oameni ca Ennen – şi bietul Bry – încă erau camarazii lui. Toți fuseseră născuți în acelaşi timp în Oraşul Tipoca. Chiar dacă fuseseră antrenați de sergenți diferiți – nu Mandalorieni, dar totuşi *Cuy'val Dar* – tot ar fi trebuit să se simtă ca *frații*. Nu era vorba despre ei. Era vorba de el însuşi, şi ştia asta. Fu prima dată când începu să realizeze că Darman nu era singurul care suferea de stres.

Şi eu am fost cel care a crezut că dezertarea era o idee proastă. Eu am fost, nu-i aşa? Ceilalți au trebuit să mă convingă.

Darman se uită în sus la el în timp ce calibra optica puştii.

— Ce e în neregulă cu tine?

— Chiar vrei să ştii?

— De asta te întreb, *ner vod*. Nu eşti tu însuți.

— Mă gândeam la acelaşi lucru despre tine.

Darman se uită la el pentru o clipă, uitându-se pe lângă el ca şi cum ar fi fost ceva mult mai interesant pe peretele cabinei lor.

— Sunt bine, spuse Darman. Pot continua aşa.

Pentru o clipă, Niner văzu acolo o altă licărire a conştiinței de sine. Darman ştia că era un dezastru. Se mințea pe el însuşi, jucând un joc al minții doar pentru a pune un picior în fața celuilalt de suficiente ori în fiecare zi pentru a putea funcționa. Medicamentele ar fi fost mai eficiente, dar cum se putea declara bolnav în această armată şi cum naiba va explica de ce se simțea aşa?

E cam aşa, doctore, am avut o relație ilicită cu un General Jedi, iar ea a avut un

copil şi nu mi-a spus decât un an mai târziu, iar apoi am încercat să dezertăm şi ea a fost ucisă de un alt Jedi, iar eu nu-mi mai pot vedea fiul, aşa că, per total, doctore, nu mă simt prea bine.

Da, Armata Imperială ar înțelege perfect. Vader i-ar acorda lui Darman o lună de permisie, iar Împăratul i-ar trimite o cutie frumoasă de bomboane pentru a-şi arăta grija. Desigur.

— Nu eşti bine, spuse Niner. Dar sunt aici şi voi fi cu ochii pe tine. Bine?

Darman clipi de câteva ori.

— Mă duc la sală. Poate ar trebui să-l luăm şi pe Ennen cu noi, şi pe Rede. De ce să nu ne amestecăm cu ceilalți?

— Pentru că nu suntem foarte sociabili, spuse Niner.

Pentru că nu avem de gând să rămânem. De aceea nu mă simt parte din această armată. M-am deconectat şi nu mă mai pot conecta din nou.

— Mai vrei… să mergi? întrebă Niner cu atenție.

— Unde? spuse Darman.

Niner îşi imagina dispozitive de ascultare peste tot. Uneori părea ridicol – cine ar suspecta clonele de neloialitate? – iar alteori avea sens, pentru că restul echipei sale, sergentul său de instrucție şi soldații ARC cu care servise erau toți pe lista morții. Dacă Imperiul căuta dezertori, de unde să înceapă mai bine decât să aştepte ca cei mai apropiați prieteni ai lor să facă o greşeală?

— În sala de sport, spuse Niner. Am vrut să spun în sala de sport.

Darman îi aruncă o privire în gol.

— Mă duc. O să-ți facă bine să mergi şi tu. Haide.

Niner fusese întotdeauna prea ocupat cu luptele ca să se preocupe de menținerea în formă. Să alerge pentru a-şi salva viața şi să care un rucsac greu era tot exercițiul de care avea nevoie. Dar acum că îndatoririle sale erau mai puțin active – cel puțin din punct de vedere fizic – trebuia să facă un efort. Se schimbă în pantaloni scurți, vârând cu grijă cipul de date într-un buzunar sigilat, şi îşi lăsă armura stivuită ordonat pe pat, ca şi cum ar fi fost pregătită pentru inspecție. Dar Darman îşi închise armura în dulapul său şi o securiză. Niner se întrebă dacă păstrase vreo amintire incriminatoare de la Etain, cum ar fi o scrisoare sau altceva. Asta i-ar putea ucide pe amândoi.

Ce făcuse Darman cu datele stocate în vechea lui cască? O ceruse în căsătorie pe Etain prin intermediul sistemului de mesagerie, iar ea acceptase în acelaşi mod. Nu o mai văzuse niciodată în viață după aceea, cu excepția scurtelor minute petrecute înainte ca ea să fie ucisă, la doar câțiva metri şi câteva secunde distanță de a evada împreună cu el. Încă i se părea extrem de crud – proaspăt căsătoriți, incapabili măcar să se atingă înainte de a fi separați pentru totdeauna.

Trebuie să fi avut bunul simț să şteargă tot ce era stocat în memoria căştii. Dar e minuțios. Dacă nu ar fi făcut-o, am fi avut mari probleme acum, nu-i aşa?

Niner realiză că se afla în spatele liniilor inamice. Dintr-o dată, viața părea mai simplă. *Bine. Sunt antrenat pentru asta. Mă pot descurca.*

Juca tenis în pereche cu Darman, zdrobind mingea de perete cât de tare putea şi fără să se gândească la scor. Un joc intens care îi lua mințile de la orice, cu excepția mingii care se mişca rapid, dură ca piatra şi care nu-i dădea timp să gândească. Purja toată furia şi frustrarea reprimată din organism. Nimeni nu întrerupea un astfel de joc. Ăsta era planul; Niner îl văzuse o dată pe Darman pierzându-şi cumpătul cu Skirata şi, dacă putuse să facă asta cu un om care ar fi

făcut orice pentru el, tatăl său adoptiv, atunci ar fi făcut mult mai rău unui soldat nefericit care îl deranja de la joc.

Cu cât *Dar* atrăgea mai puțină atenție, cu atât era mai bine. Niner nu putu întoarce nici jumătate din loviturile lui Darman. Mingea revenea de pe zid ca o rachetă. Transpirația le înțepa ochii, iar Darman se ciocni de el de câteva ori fără să pară că observă. În cele din urmă, Niner încetini până se opri şi se aplecă cu mâinile pe genunchi, trăgându-şi respirația.

— Bun joc, oftă Darman. Transpirația îi picura pe nas. Mai vrei unul?

— Am terminat. Mă duc să mă spăl.

Aici lucrurile începeau să devină complicate. Niner trebuia să aibă în permanență cipul de date asupra lui, iar când venea vorba să folosească duşul, nu era uşor. Nu îndrăznea să lase chestia aia în dulap. Cipul era de aproximativ trei centimetri pătrați, subțire, aşa că îşi zvârcoli creierii pentru a găsi toate locurile în care îl putea ascunde în timp ce făcea duş. Opțiunile nu erau prea distractive. Alese să înfăşoare cipul într-un strat de plastoid impermeabil şi să îl bage în interiorul obrazului.

Doar să nu-l înghițiți. Asta ar fi... ciudat.

Totuşi, era nevoie de dexteritatea unui prestidigitator pentru a scoate cipul din pantalonii scurți şi pentru a găsi un moment de intimitate în vestiarul comun pentru a-l introduce în gură înainte de a se dezbrăca. Avea noroc că cipul era prea subțire ca să creeze o umflătură în obraz şi să-l facă să arate ca un *profogg*[15] care caută hrană. Tot ce avea nevoie acum era să evite să intre într-o conversație. Cel mai bun mod de a face asta era să se concentreze pe peretele de gresie.

Darman porni pulverizatorul de lângă el.

— Nu ştiu când voi fi din nou *Dar*. Părea să aibă un alt moment de luciditate, fiind capabil să stea deoparte şi să vadă că nu era tocmai în regulă. Îmi pare rău, *ner vod*.

— E în regulă, mormăi Niner. Se simțea ca un idiot cu cipul în gură. Nu trebuie să-mi dai explicații.

Niner se îmbrăcă, ascunse din nou cipul în pantaloni şi se întoarse în cameră pentru a-şi spăla rufele. Găsi uşile deschise şi casca lui dispărută. Pentru o clipă fu gata să se ducă să-l caute pe Ennen ca să-i spună exact ce-i va face dacă vor încerca să facă vreo prostie cu casca lui, dar, în timp ce verifica celelalte dulapuri, auzi zăngănitul unui droid pe coridor. Un droid tehnic cu o cupolă lustruită şi un corp cilindric, ca o versiune mai înaltă a unității astromec R2, intră în cameră purtând casca lui Niner în ambele brațe. Ştia că era a lui. Recunoştea zgârieturile şi arsurile de pe obraz.

— Întreținere completă. Droidul puse casca înapoi pe patul lui Niner, exact în poziția în care o lăsase. Dar nu am reuşit să am grijă de casca colegului dumneavoastră IC-1136. Nu a fost lăsată pentru colectare. Să aveți o zi plăcută.

Droidul se învârti la 180 de grade ca să plece, dar Niner îl bătu pe cupolă. Droidul se întoarse spre el cu o mică pauză. Ar fi putut să jure că era exasperat.

— Da, IC-1309?

— Nu am cerut repararea căştii.

— Ştiu. Aceasta este întreținerea de rutină în cadrul contractului. Un număr

---

[15] Profogg – numit şi profrogg – specie de rozătoare mari caracterizate prin botul, coarnele, incisivii super ascuțiți şi ghearele puternice pe care le foloseau pentru apărare şi săpat.

de căşti au dezvoltat probleme de comunicare din cauza defectării componentelor. Vă sugerez să testaţi sistemele audio cât mai curând posibil şi să raportaţi la *Întreţinerea Echipamentelor* dacă problemele persistă. Vă mai pot ajuta cu ceva?

Niner nu avusese nicio problemă cu *găleata* lui. Nu-i plăcea prea mult, dar asta nu avea cum să se rezolve prin reparaţii, şi nu avea rost să se certe cu un droid.

— Asta e tot, mulţumesc, spuse el.

— Ce frumos să primeşti politeţe de la un *umed*, spuse droidul şi plecă.

Skirata îşi educase tinerele comandouri să spună *te rog* şi *mulţumesc*, chiar şi Kaminoanilor şi droizilor. Totuşi, lui Niner încă i se părea amuzant să audă o tinichea spunându-i *umed.* Dar acum era singur. Aştepta o relativă intimitate pentru a examina din nou cipul de date, iar acesta era un moment la fel de bun ca oricare altul. Îndepărtă transmiţătorul de pe datapad pentru a se asigura că nimic din ceea ce vedea nu va ajunge să fie transmis ochilor curioşi. Apoi se aşeză pe pat şi se aplecă peste datapad, astfel încât nicio cameră de supraveghere ascunsă să nu vadă ce se vedea pe ecran. *Ei bine, până când nu ştiu că locul ăsta nu e plin de microfoane, o să presupun ce e mai rău. Linii inamice, ţine minte.*

Când introduse cipul în portul de pe datapad, dispozitivul îi spuse că era gol. Pentru o clipă se întrebă dacă Obrim îi strecurase vreun alt cip, dar *nimic* era exact ceea ce ar fi trebuit să se aştepte să vadă. Numai Jaing putea obţine informaţii de la cip. Dar încă nu ştia cum să-l contacteze şi, în noua armată, nu putea pur şi simplu să trimită un apel spre Mandalore sau să facă o plimbare cu vreo unitate care se deplasa pe Calea Hydiană.

Shab. Dacă se juca prea mult cu cipul, ar fi putut sfârşi prin a corupe datele. După câteva minute în care se holbă fără rost la o casetă de dialog goală, renunţă şi ascunse din nou cipul cu grijă.

Trebuie să existe o cale de a o face. Orice e aici contează pentru Kal'buir şi fraţii mei. Obrim nu şi-ar fi asumat un astfel de risc dacă nu ar fi fost crucial.

Niner îşi verifică casca, gândindu-se cum îl va localiza pe Jaing dacă va putea ajunge în sectorul Mandalore – doar o teorie, nu un plan. Răsturnă casca în mâini şi se uită la interiorul înghesuit, fiecare spaţiu fiind căptuşit şi înţesat cu senzori, afişaje şi interfeţe pentru mediul costumului. Când o ridică şi inspiră, simţi mirosuri necunoscute: parfumul ca de tămâie al lipiturii, un miros slab de lichid de curăţat pe adaptorul microfonului şi al căştii şi altceva pe care nu îl putu identifica. Plastoid nou, poate. Exista un singur mod de a testa complet o cască, şi acela era să se îmbrace şi să închidă toate sigiliile pentru a face armura izolată fonic. Se îmbrăcă, distras de gândul că *Dar* ştia că se comportă ciudat şi îşi închipui cât de speriat îl făcea asta. Era destul de rău să fii îndurerat. Trebuia să fie şi mai rău să te vezi cum te dezintegrezi. De îndată ce închise sigiliul de la gât, se întoarse în lumea sa singuratică, plină de linişte şi temperatură şi umiditate perfect controlate. Clipi pentru a activa sistemele de afişaj şi de sunet, selectând pictograma de diagnosticare pentru a testa dacă totul funcţiona. Sunetul ambiental al încăperii începu să se audă, apoi tonul de calibrare, iar liniile de citire coborâră pe afişaj ca o suprapunere peste lumea din jur.

Bine. Funcţionează foarte bine.

Comunică cu *Centrul de Control* pentru a-şi verifica microfonul şi primi confirmarea unui droid că îl aude perfect.

Ce trebuie să fac acum?

Comandamentul Imperial nu era la fel de liber şi de lejer ca forţele speciale ale

Marii Armate. Nu exista nicio modalitate de a dispărea pentru câteva zile, după bunul plac, dacă o țintă părea promițătoare. Nu exista niciun *Kal'buir* care să-i acopere în timp ce făceau orice doreau, sau un General Jusik îngăduitor care să le dea sarcini după bunul plac.

Sau Etain. Săraca Etain.

Cum *naiba* putea să aibă şansa de a merge pe Mandalore? Cât de mult i-ar mai fi putut cere lui Jaller Obrim? Omul avea să fie urmărit la fel de atent. Un lucru era clar pentru Niner, chiar dacă nu-i păsa de politică: în noua ordine galactică, Palpatine verifica cine era cu el şi cine nu.

— *Ner vod…*

Niner se întoarse, aşteptându-se să-l vadă pe Darman, dar era singur în cameră. Îşi ajustă sistemul audio, trecând prin frecvențele de comunicații şi detectând canale pe care nu ştia că le poate accesa. Toate erau canale militare Imperiale. Era îndreptățit să folosească unele dintre ele, fiind din forțele speciale, dar nu mai fusese în stare să acceseze atât de multe până atunci. Droidul o dăduse în bară. Şi acum auzea o voce.

Niner nu o putea recunoaşte, dar era cu siguranță vocea unui bărbat, foarte slabă, foarte întreruptă, îngropată în interferențe radio atunci când schimbă canalele de comunicații. Se întrebă dacă prinsese vreo transmisie holonet sau chiar o frecvență de taxi. Apoi vocea se auzi tare şi clar.

— Niner, *ner vod*, spuse el. Doar nu credeai că o criptare Imperială *osik'la* ne poate ține afară pentru totdeauna, nu?

Vocea aproape că îl făcu să-şi piardă controlul tuturor sfincterelor. Nu Darman era cel care o luase razna. Era el. Nu îndrăzni să răspundă. Activă localizatorul de semnal, dar acesta îi spuse că transmisia venea din interiorul cazărmii, iar el nu crezu asta nici pentru o clipă. Cunoştea acea voce. Îi era doar prea frică să-i spună numele, în caz că era o înscenare şi se înşela – se înşela în mod fatal, definitiv.

— Niner, lasă *osik*-ul şi răspunde, spuse vocea tăios. Mă poți auzi?

— Identifică-te, şopti Niner.

— Cadoul galaxiei pentru femei. Cel mai bun hacker de date din această parte a… ei bine, de oriunde. Geniu financiar şi *ori'beskaryc vod* complet modest. Jaing Skirata. Cine crezi că este – Mereel?

— Ai vrea tu…, spuse vocea lui Mereel.

— *Shab*, şopti Niner. Avea halucinații? Răspunse oricum: Te vor detecta şi te vor urmări. Taci din gură.

— Întotdeauna ai fost un îngrijorat, Niner. Ai încredere în TK-0. A făcut o treabă minunată cu comunicațiile tale. Îi aştept factura cu mult interes.

— Droidul.

— Coleg anorganic, vă rog.

Jaing părea vesel. Niner fu uşurat că nu avea halucinații, dar acum avea un risc în plus de care să se îngrijoreze.

— Niner – te întorci acasă. Şi am auzit că ai ceva pentru mine…

* * *

Kyrimorut, Mandalore

— Cine mai vrea ouă? strigă Corr peste zarvă. Se oferise voluntar la bucătărie cu *Ny* săptămâna asta, probabil pentru a o impresiona pe Jilka, iar Ordo decise că

funcționa. Ea îl urmărea pe Corr când credea că nu se uită. Profitați la maximum de ele. *Nuna* nu pot ține pasul cu voi, *shab'ikase* lacomi. Veți mânca cereale fierte până când vor începe să facă din nou ouă.

— Dar suntem triliardari, spuse Fi. Cum se face că avem o criză a ouălor? Ar trebui să ne spălăm pe dinți cu şampanie Daruvviană.

— Este numai vina lui Levet. El nu le creşte îndeajuns de repede.

Levet îşi ridică privirea din farfurie.

— Sunt abia la jumătatea manualului despre animale. Sunt încă la capitolul zece – creşterea *nerfilor*.

— Ştii că există o lege împotriva acestui lucru, nu-i aşa? spuse Fi. Grăbeşte-te – începe capitolul despre *roba*. Îmi place *roba* afumată.

— Să recunoaştem înfrângerea temporară şi să aducem ouă în plus pentru moment, zise Levet. Ne putem lăuda mai târziu cu autosuficiența noastră curajoasă.

Ordo le privea cu interes pe Uthan şi *Ny*. Niciuna dintre femei nu era conştientă – din câte ştia el – că Fi nu glumea când spunea că valorează trilioane. Ordo nu era sigur dacă *Ruu* ştia sau înțelegea detaliile. Uthan părea cu siguranță să o ia ca pe o glumă. Se întreba cum ar fi reacționat dacă ar fi ştiut pe ce avere stătea clanul. Dar creditele nu rezolvau toate problemele.

Skirata bătu cu capătul furculiței pe masă.

— Bine, *ad'ike*, care e treaba azi?

— Îl urmărim pe Niner prin sistemele căştii sale, spuse Jaing. Aşa că ne întâlnim cu Gaib şi TK-0 pe Coruscant, ei ne furnizează o armură obişnuită de soldat din trupele de şoc, schimbăm sistemele electronice, aterizăm în Oraşul Imperial sau cum se mai numeşte săptămâna asta, îi luăm pe Niner şi Darman şi plecăm.

— Chiar aşa, spuse Fi. Pot să vin şi eu?

— Numai Nulli, spuse Mereel. Şi înainte să mai întrebe altcineva – nu. Vom fi doar noi şi *Ny*, pentru că nava ei a trecut şi a fost inspectată la punctele de control Imperiale.

— Nu a trebuit să ne facem griji pentru asta până acum, mormăi Atin. Semnal fals de transponder. Nu plecați din cazarmă fără unul.

— Dar este un truc de unică folosință. S-ar putea să vrem să mai trecem pe acolo. Prima regulă – nu face lucrurile mai complicate decât trebuie.

Ny privea discuția cu brațele încrucişate, cu buzele strânse în aparentă dezaprobare. Ordo credea că ea era acoperirea perfectă. Era obişnuită cu cursele de contrabandă – şi, după cum spunea *Kal'buir*, după o anumită vârstă femeile erau invizibile, la fel ca şi clonele. Era genul nepotrivit şi vârsta nepotrivită pentru a arăta precum curierii bandelor. Femeile care făceau genul ăsta de muncă se aşteptau să fie tinere şi să arate periculos, pentru că majoritatea ființelor se uitau la prea multe holofilme cu actrițe pline de farmec care jucau rolul eroinelor, şi credeau că aşa erau lucrurile şi în lumea reală. Oameni ca Jaller Obrim nu erau păcăliți atât de uşor. Dar galaxia nu era plină de oameni ca el. Era plină de proşti.

Ordo se gândi să menționeze asta ca o explicație, dar ştia că *Ny* nu-i va aprecia candoarea.

— Bine, sunt de acord, spuse *Ny*. Să luăm nişte ouă de la magazin pe drumul de întoarcere?

Era greu să-ți dai seama dacă glumea, era foarte serioasă sau moralizatoare. Expresia ei se schimba rareori. Rareori părea fericită, dar uneori zâmbea – la *Kal'buir*, la Fi, la Kad – şi devenea o altă persoană. Ordo nutrea speranța că nu va

mai dormi în nava ei ca şi cum ar fi fost într-o escală de marfă şi că va accepta că aceasta ar putea fi şi casa ei.

— Bine, s-o facem, spuse Skirata. Îl săltă pe Kad pe genunchi. Băiatul ăsta are nevoie de tatăl lui.

— Şi chiar o să fac cumpărături, spuse *Ny*. Pregătiți-vă listele, oameni buni. Nu are rost să irosim combustibilul. Ar fi bine să-l folosim cât mai judicios.

Skirata răscoli prin curea. Kad încercă să îl ajute să găsească ceea ce căuta.

— Câte credite, *Kad'ika*? întrebă Skirata, aşezând jetoanele de bani pe masă. Spune-mi, apoi dă-i-le lui *Ny*.

Kad studie jetoanele.

— Multe. Cinci. Atât putea număra. Şase?

— Deştept băiat, destul de bine, spuse Skirata. Era mult mai mult decât atât. Acum, ce e special la ele?

Kad se uită la fața lui Skirata pentru o clipă, apoi clătină din cap.

— Dacă le cheltui pe astea, nimeni nu ştie cine eşti, spuse Skirata, ținând unul în mână. Le poți cheltui în secret. Nimeni nu ştie unde locuieşti sau ce ai cumpărat. Skirata întoarse cipul pentru a-i arăta lui Kad holoimaginea de pe spate. Asta e important, *Kad'ika*, pentru că există oameni răi care vor să ne găsească şi să ne facă rău. De aceea folosim astea, ca să nu ne poată găsi.

Kad părea să fi înțeles, dar întotdeauna făcea la fel. Aprobă din cap cu seriozitate.

— Acum dă-i-le lui *Ny*.

Kad alunecă din poala lui Skirata şi îi dădu jetoanele.

Ny le luă cu un simulacru de formalitate, redevenind brusc cealaltă *Ny*, şi îi dădu lui Kad o îmbrățişare în timp ce număra creditele. Apoi îşi coborî vocea.

— Kal, e un pic cam mult pentru cumpărături.

— E şi pentru combustibil şi pentru piese. Skirata ridică din umeri. Nu poți să tot cari lada aia veche prin galaxie pe propriul tău buget. Şi de data asta aduci provizii.

— Nu este necesar. Îți mănânc mâncarea, aşa că îmi plătesc drumul.

— *Ny*, spuse Skirata, hai să mergem la o plimbare, bine? E ceva ce trebuie să ştii.

Îi aruncă lui Ordo o privire semnificativă în timp ce o conducea afară din cameră. Deci avea de gând să-i spună în ce se băgase, de parcă a se oferi voluntar pe lista neagră a lui Palpatine nu ar fi fost destul de nebunesc. Ea era un alt trecător absorbit în vârtejul marelui plan al lui *Kal'buir* care trebuia să-şi lase viața în urmă. Nimeni nu scăpa nevătămat. Chiar şi afacerea de inginerie a Parjei era acum o activitate secundară. Îşi petrecea cea mai mare parte a timpului întreținând navele şi echipamentele de la Kyrimorut.

Uthan se întoarse spre Ordo.

— Kad e doar un copil. Este corect să îl învățăm că galaxia este plină de ființe care vor să îl prindă? Va creşte paranoic.

— Este fiul unui Jedi şi al unei clone valoroase din punct de vedere comercial, familia sa sunt dezertori şi inamici ai Imperiului, iar pe lumea sa natală există o forță de ocupație, spuse Ordo. Cum i-ai descrie lumea?

— Vedeți garnizoana de la Keldabe ca pe o armată de ocupație?

— Ai face-o, dacă am fi pe Gibad.

— Dar liderul vostru i-a lăsat să vină aici şi să închirieze pământ.

— Nu suntem în stare să luptăm cu o armată atât de mare. Dacă Shysa le-ar fi spus să dispară, ştii ce s-ar fi întâmplat mai departe. Mai bine să privim şi să aşteptăm. Să ne construim forțele.

— Şi să le furăm trusele, spuse Gilamar. Doar un pic. Ici şi acolo.

Uthan ar fi trebuit să ştie mai bine decât oricine ce însemna să te pui cu Palpatine. Nu exista niciun holoreceptor în *karyai*, pentru că Skirata simțea că înăbuşă conversațiile – şi petrecerile –, dar Ordo ştia că, de îndată ce se termina micul dejun, Uthan se retrăgea în laboratorul ei şi dădea drumul la ştiri pentru a vedea ce se întâmpla cu lumea ei natală. Gibad nu avea o istorie precum cea a Mandalorienilor. Nu învățaseră să trăiască cu războiul şi să lupte în o sută de feluri diferite. Gibad urma să fie pus la punct ca un exemplu pentru oricine altcineva se gândea să se certe cu noua conducere. Era doar o chestiune de timp, iar acel timp depindea de ce era mai bine pentru Palpatine. Asaltul nu fusese amânat pentru a permite desfăşurarea negocierilor.

— Voi, *Mando*, întotdeauna jucați pe termen lung, spuse Uthan.

Gilamar zâmbi.

— E mai ieftin pe termen lung. Apropo, părul tău arată grozav. Ca al celor dintr-o bandă de stradă, de nivel inferior.

— Măgulirea *este* eficientă, Mij. Îşi duse stânjenită o mână la cap. Dar va trebui să lucrezi mai mult la analogiile tale.

Acum că Skirata plecase de la masă, toți ceilalți o luară ca pe un semnal să plece şi ei – cu excepția lui *Ruu*. Ordo se întreba de ce nu o putea accepta imediat ca pe o soră, un alt *vod* ca frații lui. Era carnea şi sângele lui *Kal'buir*, nu-i aşa? Cum ar putea să nu găsească o oarecare înrudire cu ea, o legătură comună?

Besany se aplecă peste el în timp ce strângea masa.

— Scumpule, şopti ea, deşi zgomotul farfuriilor o făcea oricum greu de auzit. Aproape că am dobândit o soră vitregă odată. Am urât-o de moarte pe loc. E nevoie de efort şi de timp.

Ordo nu şi-o putea imagina pe Besany urând pe cineva, nu înainte de a-şi aminti cât de repede se ataşase de acest clan. Pentru o femeie aparent rațională, reacțiile ei emoționale erau puternice şi instantanee.

— *Aproape?*

— Tata nu s-a căsătorit cu mama ei. Din fericire.

— Deci ai încetat să o mai urăşti.

— Nu, dar până la urmă am avut doar un uşor resentiment față de ea.

— Un gând înălțător, *cyar'ika*.

— Continuă să te gândeşti la asta.

Ordo se întrebă de ce nu voia nimeni să extindă aceeaşi toleranță şi asupra fiilor lui Skirata, cei care îl renegaseră oficial, dar *Ruu... Ruu* îşi construise în acei ani o imagine complet diferită despre tatăl ei absent. Ordo o putea vedea pe chipul ei. Părea să fie permanent impresionată de *Kal'buir*, ca şi cum acesta ar fi fost pe deplin pe măsura eroului care se aşteptase să fie.

Mereel spunea întotdeauna că furunculele erau acolo pentru a fi sparte. Ordo era pregătit să schimbe câteva secunde dureroase pentru confortul pe termen lung.

— Deci, *Ruu*, *Kal'buir* este aşa cum ți-l amintești?

— Destul de aproape. Am crezut că e mai înalt, recunosc. Îi oferi lui Ordo un zâmbet atent, ca şi cum ar fi fost intervievată pentru o slujbă şi ar fi vrut să facă o impresie bună. Dar în rest... da, îmi amintesc armura aurie şi cum pleca mereu la

război, sau se întorcea de la război cu toate acele daruri ciudate şi interesante. Un adevărat războinic, ca în holofilme. Întotdeauna am crezut că nu-i era frică de nimeni sau de nimic, şi că era elegant.

Prudii râse. Era ca Mereel şi Jaing în multe privințe, se simțea bine cu toată lumea şi era fericit să glumească şi să bârfească.

— De fapt, asta e o descriere destul de exactă, spuse el. Oamenii scunzi pot fi şi eleganți. Deci, nu ai nicio dezamăgire?

— Întotdeauna mi-am spus că se va întoarce după mine, spuse ea. Şi a făcut-o. Cum aş putea fi dezamăgită?

Ruu avea în jur de treizeci de ani. Ordo se întrebă de ce nu-şi continuase viața şi nu-şi făcuse o familie, dar înțelegea acel puternic sentiment de mântuire pe care Skirata îl putea insufla oricui doar apărând în fața lui. El salva oameni. Cu siguranță îi salvase pe Ordo şi pe frații lui şi, da, fusese atât elegant, cât şi neînfricat, în stilul unui holostar, când o făcuse. Dar Ordo se întreba dacă *Ruu* îşi dădea seama că el vânase de asemenea ființe, pentru recompense, plăți în natură, şi chiar răzbunare. Nu voia să vadă că acea adulație din ochii ei era pătată de realitate.

Kal'buir ar fi văzut şi el şi i-ar fi frânt inima. Lui Ordo nu-i era ruşine de trecutul tatălui său. Skirata făcuse tot ce trebuia să facă pentru a supraviețui fără pomană într-o galaxie ostilă care nu-i dăduse niciodată o şansă – sau vreun avantaj.

— *Buir* a fost nevoit să accepte unele sarcini dificile de-a lungul anilor, spuse Ordo. Vei auzi pe unii spunând lucruri dure despre el, dar este un om bun. Cel mai bun. De aceea suntem foarte *protectori* cu el.

— Am observat. Dar nimeni nu poate spune despre tatăl meu ceva ce eu nu am auzit deja de la mama.

Mereel se uită la Ordo cu un zâmbet care spunea că se îndoia că răposata soție a lui Skirata ştia măcar jumătate din ceea ce făcea bătrânul ei pentru a-şi câştiga existența, chiar dacă îi acceptase transferurile de credite de-a lungul anilor.

— Uite, nu e nimic personal, spuse Ordo.

Ba da, *era*. Cu siguranță era. Ca toți frații lui Null, îi era greu să fie neutru față de cineva. Toată lumea trebuia evaluată – ca o potențială amenințare ce trebuia neutralizată dacă era necesar sau ca cineva pentru care trebuia să-ți dai viața. Nu exista o cale de mijloc, oricât de mult se străduise el să găsească una.

— Pur şi simplu nu ştim cum să ne descurcăm cu tine.

— E în regulă, Ordo. Nu vreau creditele tatei, nu sunt aici să-ți iau locul şi înțeleg de ce nu-ți este uşor să ai încredere în noii veniți. Sunt doar recunoscătoare că tatăl meu s-a întors şi că pot să-l cunosc din nou. Asta te face mai fericit?

Partea din Ordo care reprezenta bunul simț şi rațiunea îi spunea animalului precaut din el că era în regulă. Atunci când îşi lăsa intelectul să conducă spectacolul şi acesta împiedica instinctul să pună stăpânire pe el, se simțea întotdeauna vinovat pentru ceea ce spunea sau simțea. Dar instinctele erau acolo pentru un motiv.

— Da, spuse el. Mult mai fericit.

— Asta e bine. Acum, pot fi de folos în această misiune?

— Doar dacă poți arăta ca o clonă.

— Cred că am eşuat în toate punctele.

A'den, cel mai diplomat dintre Nulli, ridică un deget. Ordo îi tăie vorba.

— Şi nici tu nu vii, *ner vod*, pentru că dacă va trebui să-ți scoți casca, vor vedea că eşti cam bătut de vreme. Mă îndoiesc că toate acele *conserve* arată aşa.

— Prefer *bronzat*, spuse A'den. Şi poate că ar trebui să faci ceva cu părul tău

cărunt. Oricum, vroiam să spun că *Ruu* ar putea să o ajute pe Arla, ea ştie cum e să ai un trecut care se prăbuşeşte peste tine. Săraca *Arl'ika* nu ştie încă ce s-a întâmplat cu fratele ei.

— Ştie cineva? întrebă *Ruu*.

— Vau ştie mai multe decât *Kal'buir*, cred.

Ruu avea o privire precaută, atât de asemănătoare cu cea a tatălui ei – ochii uşor îngustați de *schutta* turbată, capul întors doar o fracțiune – încât nimeni nu avea de gând să ceară vreodată un test de paternitate, chiar dacă unui *Mando* i-ar fi păsat de astfel de lucruri, ceea ce nu era cazul.

— Voi face tot ce pot.

Ruu plecă, luându-şi farfuria cu ea, iar Kom'rk ridică o sprânceană la Ordo.

— Nu mă înțelege greşit, *ner vod*, dar îți lipseşte sensibilitatea. Biata femeie nu s-a dus să-l caute *pe Kal'buir*. Noi am răpit-o.

— Ea ştie problema.

— Deci eşti fericit acum.

— Mai puțin tensionat, să spunem.

Jaing îşi aşează datapadul pe masă.

— Oh, bine, spuse el. Credeam că o să ne certăm pentru că fiul numărul unu şi-a pierdut locul în ierarhie. Bine, de ce planuri avem nevoie?

Întotdeauna fusese glumeț, dar Ordo nu mai era sigur că era atât de amuzant acum. El fusese masculul alfa informal al fraților încă din copilărie, iar Skirata îl trata ca atare. Mereel căzuse întotdeauna în rolul de acolit. Într-o familie cu şase fii, era inevitabil să existe alianțe şi rivalități inofensive. Acum Ordo începea să se îngrijoreze că ei chiar îl vedeau diferit. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să aibă avantaje pe care frații lui nu le aveau.

— Crezi că sunt gelos? întrebă el.

— Mai degrabă speriat, spuse Jaing. Trebuie să demonstreze că este loială şi nu *chakaar* ca frații ei. În timp ce derula schemele pe micul ecran, Ordo putea vedea lumina pâlpâind pe mâinile lui. Îți aminteşti al doilea virus pe care l-am introdus în serverul Republicii?

Mereel se ridică şi rămase în spate, cu mâinile pe umerii lui.

— Te referi la demonstrația incredibil de riscantă şi încrezută a abilităților tale de programator pe care ai făcut-o chiar sub nasul Auditului Republicii?

— Da. Despre ea este vorba.

— Îmi amintesc. A fost ocupat?

— Ei bine, acum că *animăluțul tău de tinichea* şi *supraveghetorul* lui au creat un portal de comunicații, pot prelua datele pe care le-a extras. Ce vrei – planuri de construcție, bugete, contracte de achiziții, meniuri ale cantinei Imperiale?

Ordo interveni.

— Planuri şi schițe. Să rămână simplu. Nu avem de gând să sabotăm Imperiul. Ne vom extrage frații. *Nimic altceva*. Înțelegi?

— Oops, spuse Mereel. Vechile obiceiuri…

Atâta timp cât Imperiul îi lăsa în pace, ei îi vor da pace. Acesta era planul lui *Kal'buir*, iar Ordo avea de gând să se asigure că toată lumea se va ține de el. Era momentul să îşi aleagă cu grijă bătăliile. Acum aveau de ales cu cine şi unde să lupte – şi de ce. *Aruetiise* puteau lupta în propriile lor războaie măcar de data asta.

Le-ar fi prins bine.

Capitolul 7

Am cucerit sisteme întregi. Am avut un Imperiu. Când oraşele au auzit că vin armatele noastre, populațiile au fugit înainte să se tragă un foc de armă. Acum ne agățăm de un sector patetic de planete murdare, ne agățăm de firimiturile pe care le aruncă laşii aruetiise când vor să luptăm pentru ei şi când ne folosesc ca material de reproducere pentru armatele lor de clone. Aruetiise ne vor trata întotdeauna ca pe o specie de animale pe care le pot folosi pentru confortul lor, până când ne vom apăra din nou.

Lorka Gedyc, Comandantul *Gărzii Morții* Mandaloriene (nu s-a desfiinţat, ci doar se află în *ba'slan sheu'la,* aşteptând momentul potrivit pentru a reveni)

Cargobotul *Cornucopia*, lângă Ralltiir, la punctul de întâlnire

Cargobotul lui *Ny* Vollen ieşi din hiperspațiu exact când ea îşi dădu seama că avea în salopetă ceva ce nu pusese acolo. Buzunarul pantalonilor i se deschisese. Nu îşi dăduse seama până când nu se întinse după comenzi şi țesătura se prinsese de cotiera scaunului ei. Când se uită la ceea ce se agățase, găsi toate creditele pe care i le îndesase înapoi în mână lui Skirata înainte să plece de pe Mandalore, un teanc de jetoane de cinci sute şi o mie.

Nu am nevoie de creditele tale, Scundule. Nu-mi pasă cât de mult valorezi. Nimeni n-o să mă acuze că am profitat de un om bogat. Orice om, de fapt.

— Ticălos bătrân şi încăpățânat, mormăi ea, uitându-se la credite.

Nici măcar nu-l simțise punându-i-le acolo. Omul ar fi fost un hoț de buzunare superb, şi probabil că fusese unul în trecut.

— Ghici unde o să-ți bag *astea*.

Mereel râse.

— Perfect. Când pot începe să-ți spun *mamă*?

— Când ți-au modificat Kaminoanii genele, cu siguranță au eliminat-o pe cea pentru subtilitate, nu-i aşa?

Ordo nu râse, dar Prudii, Jaing şi Mereel o făcură. Patru Nulli era cam tot ce putea suporta *Ny* la un moment dat. Toți şase împreună erau o *haită*. Nu rebeli, nu indisciplinați, doar... *pregătiți*. Simțea în ei acea putere brută şi acea concentrare totală, ca nişte animale de vânătoare care aşteaptă să fie lăsate libere. Nici măcar *Mird* nu o făcea să simtă asta.

— Avem intenții bune, spuse Jaing. Dar *Buir* nu întâlneşte mulți oameni pe care să-i placă şi în care să aibă încredere, mai ales *femei* de vârsta lui.

— Şi gena diplomației a dispărut, văd.

— E vorba doar de timp, *Ny*. Cu toții avem mai puțin decât ar trebui să avem.

Jaing avea un talent rar de a ajunge la subiect, nu la fel de direct şi stângace ca Ordo, dar la fel de capabil să spună lucrurile pe care alții le țineau pentru ei. Da, erau cu toții pe timp *împrumutat*, şi existau toate şansele ca ea să le supraviețuiască.

La fel şi tatăl lor.

— Lucrurile nu sunt întotdeauna atât de simple, spuse ea.

Mereel făcu o figură de copil nevinovat, ceea ce stârni interesul lui *Ny*, deşi ea

ştia foarte bine că nu era deloc aşa.

— Ne place să te avem prin preajmă, spuse el. Iar *Buir* a fost singur ani de zile – cu mult înainte de Kamino. Ştim că te place pentru că îți spune lucruri pe care în mod normal nu le-ar spune nimănui.

— Ce lucruri? Că ar avea un trilion de credite?

— Ți-a spus că a venit de pe Kuat, spuse Jaing. Şi a recunoscut că este triliardar. În noaptea în care l-ai întâlnit prima dată. Îți aminteşti?

Ny îşi amintea foarte bine. Da, îşi amintea. Iar Nullii nu uitau niciodată nimic, nu cu memoria aceea fotografică pe care le-o dăduseră Kaminoanii.

— Am crezut că glumeşte.

Ordo, aflat pe scaunul copilotului, îşi ridică privirea de la ecranul de navigație.

— Mereel, taci odată, da?

— Ei bine, *Buir* nu are farmecul meu natural cu doamnele, aşa că el nu va ridica niciodată...

— Am spus să *taci*. Ordo se întoarse şi se întinse în spatele lui pentru a pune o strânsoare îngrijorător de fermă pe umărul lui Mereel. *Ny* şi-a pierdut soțul. S-ar putea să nu fie pregătită pentru toate astea. S-ar putea să nu-l placă pe *Buir* în felul ăsta. Las-o în pace.

Ny nu văzuse niciodată clone care să-şi piardă cumpătul între ele. Dintr-un motiv oarecare, crezuse că vor fi perfect armonizați, într-un fel de armonie mistică a gemenilor, dar se înşelase. Erau ca orice altă familie, cu certurile şi despărțirile lor. Se simțea groaznic pentru că fusese cauza acesteia.

— Hei, Ordo, e în regulă. Intervenția lui suna ca ceva ce îi spusese Besany, o lecție pe care o absorbise, dar poate că el chiar credea asta. Nu sunt ofensată. Mereel e doar... oh, haideți, voi doi, faceți pace. Bine?

— Nu o face să vină până aici, spuse Prudii.

Ny înțelegea de ce Skirata îi răsfăța pe fiii săi atât de neruşinat. Ar fi cedat la aproape orice i-ar fi cerut ei.

— Există căsătorii bune, spuse ea cu grijă, şi apoi există căsătorii forțate.

Jaing rânji.

— Da, dar unde poate o pensionară ca tine să întâlnească un triliardar excentric la vârsta ta?

— Nu am nici*o* pensie nenorocită. Îşi strângea dinții. Dacă râdea, nu făcea decât să-i încurajeze. Dă-mi puțin timp de gândire. Şi nici nu-l bate la cap pe tatăl tău în legătură cu asta.

— Vezi? Ştie să fie mamă. Mereel nu fusese descurajat de temperamentul lui Ordo. Următoarea etapă va fi să ne spună: *să vezi când o să-i spun tatălui tău*.

Ny ştia că singurul mod în care Mereel ar fi putut afla asta era din holofilme. Aceste clone aveau un tată devotat, dar nu cunoscuseră niciodată o mamă sau ceva asemănător. Glumele constante despre asta o făceau să se întrebe dacă îi deranja la un nivel subconştient sau dacă era doar faptul că îşi iubeau tatăl, îşi vedeau frații stabilindu-se fericiți la casa lor şi doreau acelaşi lucru pentru Skirata pentru că ei credeau că era un remediu universal pentru o inimă frântă.

Ny nu era imună la asta. Perspectiva de a umple golul din viața ei era prea uşor de apucat fără să stea pe gânduri. De ce altceva s-ar fi aruncat în asta, când ar fi putut să-şi trăiască anii de văduvie în linişte şi să nu-şi facă griji că îi va bate Imperiul la uşă?

Jaing introduse o sondă în consola de navigație şi consultă afişajul de pe

datapadul său.

— Iată – tahometru fictiv cu citiri sortate. Tocmai am venit de la Phindar. Ne-am distrat cu toții acolo?

— Abia aştept să o fac din nou. Prudii căscă. Oriunde ar fi.

Ordo nu li se alătură. El era fratele serios, mereu la datorie şi verificând fiecare detaliu. Besany semăna foarte mult cu el. *Ny* bănuia că şi copiii lor urmau să fie perfecționişti frumoşi, dar fără zâmbet, cărora trebuia să li se explice glumele.

Cornucopia se îndreptă spre punctul de întâlnire cu contactele lui Mereel, doar o altă navă comercială care se îndrepta spre o stație de încărcare, nimic special, nimic periculos. *Ny* se întrebă unde să acosteze pentru a lua provizii pe drumul de întoarcere. Ordo urmărea citirile transponderului pe monitor, cu căştile audio pe o ureche.

— Mereel, poți confirma că este TK-0? Nava de service pentru hipermotoare apare ca fiind înregistrată la divizia de franciză *HealthiDrive*, indicând opt-zero-cinci.

— Asta este. Trimite-i codul.

— Primim confirmare. Ordo dădu din cap de câteva ori, cu ochii fixați pe ecran. Orice s-ar fi întâmplat, *Ny* nu putea auzi conversația. Bine, *Ny*, andochează la cheiul nouă-delta şi ei vor veni alături acolo.

Era doar rutină, îşi spuse ea. Mai oprise aici de zeci de ori de-a lungul anilor, o stație la îndemână pentru reparații de urgență sau pentru a întrerupe o călătorie dacă zbura pe cele două rute principale dintre Nucleu şi Brațul Tingel – de obicei Hydian, uneori Perlemian. Tot ce trebuia să facă era să se comporte ca în fiecare călătorie din ultimii patruzeci de ani. Dacă era abordată, era doar un alt pilot cu patru Mandalorieni ca pasageri plătitori, nimic ieşit din comun. Lăsă computerul să preia controlul asupra apropierii finale şi se miră că, chiar şi după patru decenii de transport de marfă şi de predare a navei sale sistemelor automate, tot nu-i plăcea să-şi ia mâinile de pe manşă.

Cornucopia se aşeză pe platformă. Clemele de blocare se mişcară pentru a fixa trenul de aterizare al cargobotului cu o *bufnitură* alarmantă, o rutină aproape de neuitat care acum se simțea neplăcut ca şi cum ar fi fost încătuşată.

Mereel îşi puse casca pentru a-şi sigila costumul, apoi îşi verifică blasterul.

— Bine, lăsați-l pe TK să andocheze pentru o reparație, iar eu mă voi ocupa de sasul de transfer, spuse el. Şi vreau doar să-ți reamintesc *shabuire* că m-am mai jucat de-a *conservele de carne*.

— Ai fost bun la asta? întrebă *Ny*.

— Am păcălit *momelile de aiwha,* iar ei cunosc clonele mai bine decât oricine. Ordo a făcut-o şi el. Mereel dispăru pe trapa punții de la pupa, cu bocancii zăngănind pe scară. Am făcut-o de multe ori.

— Nu se aşteaptă la probleme, nu-i aşa? întrebă *Ny*, făcând o formă de blaster cu degetul mare întins şi arătător.

— Este doar obiceiul, spuse Ordo. Deschidem uşa într-un *cartier* dur.

— Este doar o oprire a unui cargobot.

— *Orice* cartier este dur când apărem noi. Prudii chicoti pentru sine. Vei fi *ori'mando* într-o zi, *Ny*...

Transferul dură doar câteva minute, dar păru mult mai lung. *Ny* se îndreptă spre uşile laterale ale hangarului de marfă şi privi cum un droid şi un tânăr în salopetă cu însemnele *HealthiDrive* conduceau un repulsor foarte încărcat prin sasul interior. Arătau ca şi cum ar fi golit un magazin Imperial de intendență.

— A sunat cineva pentru o garnitură de injector de combustibil? întrebă Gaib.

— Bun. Mă bucur să te văd în pielea personajului. Mereel aprobă din cap la lăzile din plastoid gri tern în timp ce repulsorul se oprea în fața lui. Apoi deschise un capac. *Patru* costume, Gaib. Ai luat seturi asortate în cele mai noi culori de primăvară sau ceva de genul ăsta?

— *Zece* costume. TK-0 alunecă între asociatul său uman şi Mereel. Ştim că vă place să mergeți asigurați. Aşa că ne-am gândit – de ce să nu obținem mai multe decât este necesar? E mai uşor decât să ne întoarcem după altele.

— Te gândeşti la toate, spuse Mereel.

— Poți face asta cu un creier pozitronic. Droidul îşi înfipse manipulatoarele în cutii şi începu să extragă plăci albe de armură plastoidă. Ştiați că în creierul unui organic este *60% grăsime?* Dezgustător. Cum puteți suporta să atâta *mizerie* în cap?

Mereel îşi lipi o placă de armură de piept, pentru a vedea dimensiunile.

— Acesta este noul design? Nu e rău. Totuşi, nu la fel de elegant ca o *kama* şi o apărătoare de umăr.

Jaing şi Prudii coborâră scara şi se năpustiră asupra căştilor. Trebuiau să scoată comunicațiile Imperiale şi componentele de interfață şi să le înlocuiască cu propriile lor sisteme securizate. Şi păreau complet încântați să facă asta. Lui *Ny* îi era greu să nu se gândească la ei ca la nişte copii – puternic înarmați, căliți în luptă şi letali, dar totuşi copii. Aveau o îndrăgită capacitate copilărească de a se bucura de lucruri.

— Mai ai nevoie de ceva? întrebă TK-0, întinzând un braț spre Mereel, cu palma metalică întoarsă.

— Oh, cred că asta o să ne ajungă pentru o vreme.

Mereel plasă un teanc de credite în manipulatoarele droidului.

Ny încercă să estimeze cât de mult costase acest lucru din teancul de jetoane – cinci sute de mii, un milion... – şi apoi îşi aminti că dobânda săptămânală la *Fondul Skirata* nu ar fi fost nici măcar deranjată de plata asta. Cifrele erau pur şi simplu prea mari pentru a fi asimilate.

Îmi doresc să nu-mi fi spus despre avere. Nu e ca şi cum aş fi întrebat.

Ny învăța să nu pună niciodată prea multe întrebări în compania pe care o avea acum. Nu era vorba doar de reacția pe care ar fi putut să o provoace. Era riscul de a auzi răspunsurile şi de a-şi dori să nu o fi făcut, pentru că, odată ce ştia ceva, informația ar fi putut fi întotdeauna scoasă din ea dacă altcineva ar fi aflat că o deținea. Dar era curioasă despre costume şi întrebă oricum, mai mult pentru a-şi calcula şansele de a fi prinsă decât pentru a afla ceva.

— Nu le vor lipsi zece costume noi?

— Am câştigat contractul de întreținere a unora dintre sistemele de costume, spuse Gaib. Aşa că putem marca costumele defecte ca *returnări*. Numai că nu o facem. Le marcăm ca *păstrate* şi *le vindem pentru un profit rezonabil*. Iar această nouă armată este mult mai mare decât cea a Republicii – milioane şi milioane. Nu ar observa o mie de costume lipsă.

— Sau faptul că îi costă două sute de credite pentru fiecare servodriver facturat de mine. TK-0 sondă interiorul unei căşti şi scoase cipuri minuscule şi sârmă de aur fină ca părul. Ştii că am fi putut să aducem *marfa* la tine, nu-i aşa? Ai fi putut sta acasă. *Livrare la uşa casei*, serviciul nostru de cinci stele.

Jaing îşi ridică privirea de la căptuşeala disecată a căştii la care lucra.

— Nu e atât de simplu. E vorba despre *contrabandă cu oameni*.

Ny se întrebă de ce Jaing îi spusese atât de multe – sau atât de puține. Droidul ştia cu siguranță cine era Niner acum şi că avea un kit de comunicații ilegal în cască. Dar, în acest joc, nimeni nu avea mai multe informații despre asociații lor de afaceri decât aveau asociații lor despre ei. *Ny* învățase foarte repede ecologia crimei de când îl cunoscuse pe A'den.

Cu toții trebuie să ne ținem gura. Dacă unul este prins, toți suntem prinşi. Cu toții trebuie să... avem încredere unii în alții.

Îi plăcea ironia. După cum spuneau înțelepții, exista onoare între hoți. *Ny* Vollen, contribuabil şi cetățean onest, era acum infractor, iar ea accepta să fie ceea ce era. Văzuse cât de uşor se întâmpla şi de ce, şi ştia acum că nu va mai putea judeca niciodată o ființă, pentru că era la fel de supusă greşelii ca oricine altcineva.

— Haide, *Mer'ika*. Ea asamblă pe punte plăcile dintr-un costum. Să ne asigurăm că avem setul complet.

— Lumea ar putea crede că nu ai încredere în noi, spuse Gaib vesel.

— Oh, am încredere, spuse *Ny*. Cred că acum trebuie să fiu cu ochii pe cei care respectă legea.

Ea era una dintre ei. Se întrebă ce ar fi crezut Terin dacă ar fi fost prin preajmă să o vadă acum. El ar fi înțeles. Era sigură de asta.

* * *

Sala de şedințe a Unității Speciale, Cartierul General al *Legiunii 501*, Orașul Imperial

Comandantul Roly Melusar era o corcitură, dar Darman nu îi reproşa asta. De fapt, omul îi plăcu imediat. Intrase în sala de şedințe cu Ennen, purtând o conversație foarte liniştită. Indiferent ce se întâmplase când Ennen ceruse o incinerare Corelliană pentru Bry, Melusar părea să fi făcut ceva ce Ennen aproba.

Ennen se aşeză lângă Darman şi Niner.

— Ei bine? întrebă Niner.

— Este un om bun, spuse Ennen. Un om *decent*. Bry se odihneşte acum.

Deci reuşise să obțină toate ritualurile care contau pentru el. Era de bun augur. Melusar apăruse de nicăieri în ultimele douăzeci şi patru de ore pentru a prelua comanda zilnică a unității de la Sa Cuis, care pur şi simplu dispăruse fără explicații, în felul în care o făceau spionii. Melusar părea relaxat cu privire la noul său rol în timp ce stătea pe podiumul din fața sălii. Darman încerca să nu ia decizii pripite cu privire la alte ființe, dar era greu să reziste.

Melusar era în regulă. Pur şi simplu ştia asta.

— Unde e *Ciudatul*? Vocea lui Fixer era o şoaptă guturală în comunicatorul căştii lui Darman. Aceasta era porecla lui pentru Sa Cuis, deşi existau şi altele, toate mult mai puțin măgulitoare. Sper că face o alergare de cincizeci de kilometri ca să transpire puțin din *umplutura* aia de pe fundul lui.

Boss interveni.

— Probabil este într-o cameră slab luminată, arătându-i unui cetățean uituc valoarea electrozilor pentru împrospătarea memoriei.

Darman nu îndrăzni să întoarcă capul pentru a-i căuta în micul public. Când îşi verifică transmisia vizuală cu unghi larg, erau doar nişte figuri anonime cu cască, în armuri negre ca ale lui. Dar fu liniştit să ştie că băieții din *Delta* erau încă prin preajmă. Nu se mai spunea nimic despre Sev acum – absolut *nimic* – şi Darman

habar nu avea ce puneau la cale fraţii tipului. Erau în viaţă. Asta era tot ce conta.

— Agentul Cuis a fost repartizat pe probleme de recrutare, spuse Melusar.

Ce naiba era asta? Cu cât explicaţia era mai blândă, se gândi Darman, cu atât realitatea avea să fie mai înfricoşătoare.

— Iertaţi-mă dacă repet ceva ce v-a spus deja, domnilor. Dar haideţi să ne amintim un moment de camaradul nostru Bry. Eu nu l-am cunoscut, dar voi toţi l-aţi cunoscut şi ştiu că vă va fi dor de el. Îmi pare sincer rău.

Melusar se sprijinea pe pupitru – înalt, cu păr şaten deschis, osos – şi ceva din faţa lui serioasă şi contactul direct cu ochii îi amintea lui Darman de Bardan Jusik.

Uniforma Imperială cenuşie era doar un detaliu, nu suma omului însuşi. După o scurtă tăcere, continuă. Mergea încet încoace şi încolo pe platformă în timp ce vorbea cu comandourile, gesticulând pentru a-şi accentua cuvintele – mai mult ca şi cum ar fi încercat să nu-şi folosească mâinile, nicidecum spectacolul pe care l-ar face un politician – şi părea genul de om care credea în ceea ce spune.

— Galaxia va fi un loc mai sigur pentru fiecare cetăţean dacă eradicăm utilizatorii Forţei, spuse el. Nu mă refer doar la Jedi. Mă refer la ei *toţi*. Nu pot să vă învinovăţesc că voi consideraţi că este vorba de un ofiţer corcitură cu jumătate de minte care vorbeşte pe limba Împăratului, dar să nu vă înşelaţi – eliminarea acestor culte ale Forţei ne aduce *tuturor* stabilitate şi siguranţă. Aruncaţi o privire în cărţile voastre de istorie. Vedeţi în câte războaie ne-au băgat utilizatorii Forţei.

Melusar le captase cu siguranţă atenţia. Şi ştia cum numeau clonele fiinţele concepute la întâmplare: *corcituri*. Roly Melusar nu era deloc precum Sa Cuis. Ştia ce gândeau oamenii săi şi îi trata ca pe veteranii cinici, obosiţi şi suspicioşi care erau de fapt.

— Uau, mormăi Fixer. Ştie că nu suntem ca restul din *501*.

— Asta pentru că noi purtăm negru, iar ei poartă alb, spuse Ennen. Noi trebuie să fim băieţii răi.

Niner nu le spuse să tacă. Părea hipnotizat de atitudinea fără menajamente a lui Melusar. De obicei, se agita pe scaun dacă trebuia să stea nemişcat pentru un timp, clănţănind din dinţi nerăbdător, dar acum era îngheţat – şi complet tăcut.

Darman nici măcar nu-i auzea respiraţia. Îşi oprise comunicaţiile de la cască din cască. În celelalte rânduri de scaune, comandourile îşi schimbaseră poziţia. Unii se aplecau puţin în faţă, ca şi cum ar fi urmărit un film captivant, iar alţii se relaxau, ca şi cum şi-ar fi dat seama că nu mai trebuiau să dea un spectacol de entuziasm Imperial pentru Comandant. Melusar era – în măsura în care putea fi orice ofiţer corcitură – unul dintre ei. Asta era ceea ce îi amintea lui Darman de Jusik. Melusar simţea că era în lupta asta împreună cu ei, nu doar că îi conducea, şi nu era o prefăcătorie. Nimeni nu putea simula sinceritatea atât de bine.

Melusar continuă să păşească, lovindu-şi palma stângă cu dosul mâinii drepte pentru a-şi puncta cuvintele. Vorbea ca un Coruscanti obişnuit, fără aere şi graţii sau vocale educate scump. Când vorbea, părea să vorbească pentru toţi cei pe care Darman îi cunoştea şi îi iubea.

— Ce am eu împotriva utilizatorilor Forţei? Melusar se opri pentru o clipă şi păru să-şi adune gândurile, ca şi cum ar fi fost în mijlocul unei dezbateri la o bere cu amicii într-o cantină. *Totul*. Jedii au deţinut poziţii de putere şi influenţă timp de milenii, toţi nealeşi, toţi fără a da socoteală celor ca noi, fiinţele obişnuite ale galaxiei. I-am finanţat timp de generaţii. I-am înarmat. Nu ne-am amestecat în treburile lor interne şi am închis ochii pentru că am crezut că îşi făceau treaba. Tipii ăia *chiar*

ştiau cum să se organizeze pentru a obține cea mai bună masă de la noi, fraierii obişnuiți – dar există şi alte secte acolo, toate capabile să facă acelaşi lucru dacă le lăsăm. Forța se va manifesta după bunul ei plac, iar noi nu putem să tragem în ea, dar *pregătirea*, organizațiile secrete, cabalele care şoptesc la urechile guvernului – ele sunt treaba noastră. Pe ele le putem elimina.

Comandourile doar priveau. Darman se aştepta ca cineva să se ridice şi să aplaude, sau măcar să ovaționeze. Melusar făcu o pauză pentru a-şi trage răsuflarea, privi în jur şi apoi păru să-şi amintească un aspect pe care îl omisese.

— Ştiți ce mă deranjează cel mai mult? Că îți pot influența gândurile. Părea că vorbeşte serios. Te pot face să ai halucinații şi să faci lucruri pe care nu ți le doreşti, iar tu nici nu ți-ai da seama că s-a întâmplat. Acesta este cel mai periculos lucru dintre toate. Dar se opreşte aici, şi se opreşte pentru totdeauna.

Darman văzuse influența minții la lucru, şi nu i se păruse chiar aşa. Dar Jedii pe care îi cunoştea erau… *Etain întotdeauna a cerut permisiunea mai întâi. A folosit-o pentru a-l ajuta pe Scorch să se calmeze. Şi Jusik, el…*

Darman reuşi să reziste, dar cu greu. Etain era din nou vie în mintea lui, nu filtrată de distanța pe care se străduia să o pună între el şi durere, şi tot la ce se putea gândi în acel moment era cum reacționase când îi spusese că avea un copil şi că era al lui. Ar fi dat orice să schimbe acel moment. Ar fi rescris istoria astfel încât să-şi fi aruncat brațele în jurul ei şi să-i fi spus cât de fericit era. Dar el nu făcuse asta. Doar plecase în tăcere.

Nu pot schimba trecutul. Doar viitorul. Opreşte-te. Ea a plecat. Opreşte-te. Chiar acum. Revino pe drumul cel bun, găseşte ceva pe care să te concentrezi, fă ceva care să conteze.

Comandantul Melusar continuă să vorbească. Pentru o vreme, Darman putu auzi fiecare cuvânt, dar înțelesul nu îl pătrundea. Îşi închise microfonul din cască şi lăsă lacrimile să-i curgă pe obraji. Nici măcar muşcându-şi buza nu reuşi să se distragă de data asta. Când îşi reveni, Melusar stătea în primul rând, cu un bocanc pe un scaun liber, cu brațele încrucişate, discutând – *discutând* – problema cu un comando. Era Jez, de la una dintre echipele *Aiwha*, una dintre cele o sută de trupe de instrucție originale ale lui Skirata. Îşi scosese casca. Fostul lor şef, Generalul Zey, fusese un tip destul de drăguț, bietul *shabuir*; dar întotdeauna părea să existe un şanț în jurul lui pe care nu-l puteai traversa, chiar şi atunci când puteai vedea ce se afla dincolo de el. Melusar nu era deloc distant. Era chiar în *noroi* împreună cu ei.

— La şedințele de informare următoare vom avea cafea şi prăjituri, spuse Scorch, dar tonul vocii lui de genul *am văzut totul* se înmuie puțin. Poate un premiu pentru comandoul lunii sau o ladă de bere pentru cel mai concentrat pe misiune.

— Sau l-ai putea avea înapoi pe Generalul Vos, dacă preferi acest stil de conducere…, mormăi Ennen.

Niner era încă neobişnuit de tăcut. Darman înghiți în sec, incapabil să-şi şteargă nasul şi ochii fără să-şi scoată casca. Melusar încă vorbea. Jez asculta cu atenție. Toată lumea era fascinată.

— Iată un scenariu, spuse Melusar. Ce s-a întâmplat cu toate celelalte secte care folosesc Forța? Dacă copilul tău arată puteri ale Forței, atunci Jedii apar şi vor să-l ia. Celelalte secte nu vor ca simțitorii lor de Forță să fie furați de un rival. Se ascund pentru a evita Consiliul Jedi. Acum că Jedii au luat bătaie, vor simți celelalte secte că sunt în siguranță să iasă din ascunzători?

— Nu şi dacă vor citi lista mea de sarcini…, spuse o voce, iar toată lumea râse.

Îl vor lua pe Kad. Dar dacă nu este antrenat să îşi folosească puterile, va avea o viaţă liniştită, iar Palpatine nu se va duce după el. Dacă Jedii se vor întoarce, îl vor lua. Ăsta e motivul meu pentru ceea ce fac. Chiar şi fără ce s-a întâmplat cu Etain. Chiar şi fără război.

Bariera construită cu grijă de Darman între cele două persoane ale sale se prăbuşi în sfârşit. Durerea era aproape insuportabilă. Dacă ar fi fost mai rău, ar fi ieşit afară, şi-ar fi pus arma la tâmplă şi ar fi oprit definitiv agonia. Plutea la limita dintre a se năpusti asupra oricui îi ieşea în cale şi a se autodistruge, pentru că suferinţa era atât de orbitoare. Dar când acea barieră căzu, simţi că altceva se dezlănţuia în el – un fiu, avea un fiu, *acest* Darman, *el*, avea un fiu pe care îl iubea şi pe care acum trebuia să îl ţină în siguranţă. Avu o viziune clară asupra modului în care trebuia să protejeze viitorul lui Kad. *Împiedică să se întâmple din nou. Asigură-te că Jedii nu revin niciodată ca putere politică.* Durerea îl făcea să înghită cu greu, dar acum putea să o înfrunte şi să supravieţuiască pentru că avea un motiv să o facă.

— Consiliul Jedi a făcut o treabă bună în a părea singura voce a utilizatorilor Forţei, continuă Melusar, probabil complet inconştient că îi dăduse lui Darman un nou scop printr-un singur comentariu întâmplător. Dar acum vom vedea cine mai este acolo. Korunnaii de pe Haruun Kal – *toţi* sunt sensibili la Forţă acolo, poate descendenţi ai unei misiuni Jedi pierdute, dar cel puţin ştim unde sunt. Nu sunt un cult, dar sunt o potenţială sursă a unuia. Imaginaţi-vă o planetă plină de fiinţe care ar putea fi antrenate să facă ceea ce ar putea face Jedii. Este o armă care aşteaptă să fie asamblată.

Darman se gândi la Jusik, dându-şi sufletul pentru a vindeca cu Forţa leziunile cerebrale ale lui Fi. Apoi se gândi la un Jedi care dădea mâna cu un Kaminoan şi primea o armată de clone. Nu ştiai niciodată ce fel de Jedi urma să întâlnească.

— Ei ne spun *Balawai*, nu-i aşa? spuse Jez. Oricine nu este Korunnai este un *om simplu* şi nu au o părere prea bună despre ei.

La fel ca *aruetiise*, decise Darman. Mandalorienii împărţeau lumea în *Mando* şi non-*Mando*, deşi cuvântul putea însemna orice, de la străin la trădător, în funcţie de felul cum era spus. Dar niciodată nu însemna *vizitator binevenit*. Darman era întotdeauna nelinişţit când descoperea că avea lucruri în comun cu oameni care altfel i-ar fi fost duşmani, şi de obicei era vorba de lucrurile rele, rareori de cele bune.

Comandourile erau acum total în largul lor. Melusar avea un fel anume de a fi.

— Aţi întocmit un dosar despre prietenii noştri care folosesc Forţa, domnule? spuse Ennen. Vorbiţi ca şi cum chiar aţi făcut-o.

— Cunoaşte-ţi inamicul, zise Melusar, bătându-şi tâmpla cu degetul arătător. Prima armă din arsenal. Pentru a le face faţă, trebuie să îi înţelegi. Da, i-am studiat de-a lungul anilor. Dar grupul de *Anchetă Populară* a fost cel care a făcut compilaţia.

Ennen îşi încrucişă braţele.

— Sunt acel grup de supraveghere a Jedilor? Cei care voiau să vadă detalii despre cheltuielile Jedilor, iar Republica tot încerca să le închidă staţia HoloNet?

— Hei, ia te uită cine a ţinut socoteala? Bună memorie, Ennen, Şi da, ei au spus la sfârşit: *V-am spus noi*.

Zey nu reuşise niciodată să râdă la o infornare. Bietul Sa Cuis – oriunde s-ar fi dus, *Unitatea Specială de Comando Imperial* nu avea să simtă lipsa îndrumării sale. Roly Melusar îşi făcuse echipele să-l placă, şi îi luase mai puţin de o jumătate de oră.

— Bunul Roly, îl ironiză Scorch. *Sfântul Roly*.

— Aşa va rămâne..., spuse Boss.

Niner tresări brusc ca şi cum l-ar fi speriat ceva. Darman se întrebă dacă nu cumva aţipise.

— Un tip drăguţ, dar periculos. Nu urmă nicio reacţie din partea lui Ennen sau a celor din *Echipa Delta*. Doar Darman putuse auzi vocea lui Niner. Dar el ştie că Palpatine este un Sith?

Deci Niner se hotărâse în sfârşit să vorbească în siguranţă pe canale private. Darman credea că părea încordat, dar poate că asta era paranoia lui naturală.

— Este confirmat? întrebă Darman. Unde ai auzit asta?

— Doar… vorbe. Vader are o sabie roşie. Jusik a spus că Sithul are aşa ceva.

— Dacă Melusar ştie, spuse Darman, fără să-şi facă prea multe griji pentru Sith, ori nu-i pasă, ori nu crede că Sithul sunt la fel de periculoşi ca hoardele de utilizatori ai Forţei fără licenţă. Sau poate că se gândeşte să stea deoparte până moare Palpatine.

Melusar nu trebuia să discute absolut nimic din toate astea. Fiecare comando din acea cameră ştia care era sarcina sa: să *termine* ţintele de pe listă.

Raţionamentul nu era necesar. Să ştii *de ce* era util, pentru că te ajuta contextul să-ţi construieşti o imagine despre cine vânai şi ce ar putea face într-o anumită situaţie. Dar discutarea politicii – nu, Republica nu intrase niciodată în genul ăsta de dezbatere cu clonele şi nici Imperiul nu părea înclinat să o facă. Melusar, totuşi, explica clar *de ce* trebuiau făcute lucrurile, ca Skirata, şi nu apela la cuvinte ca *libertate* şi *democraţie*, care puteau însemna orice doreai, inclusiv opusul.

— Deci, avem mai multe frânturi de informaţii, spuse Melusar, întorcându-se spre un holoecran care proiecta notiţe pe peretele din spatele său. Mâzgăli ceva pe datapadul său, iar liniile şi cuvintele apărură pe ecran. Ştim că mai sunt Jedi blocaţi aici, în Oraşul Imperial. Şi ştim că unii au scăpat de pe planetă cu ajutorul *Whiplash* şi a altor organizaţii clandestine. Conducerea lor a fost aproape complet distrusă, aşa că mă aştept la o regrupare în jurul celor carismatici rămaşi. Un nume care tot apare este Maestrul Djinn Altis.

Mâzgăli numele ALTIS pe ecran şi se dădu înapoi ca să se uite la el, bătând absent cu stylusul în palmă. Câţiva tipi din rândul din faţă scuturară din cap.

— Nu am dat niciodată peste el, domnule.

— Asta pentru că nu a făcut niciodată parte din Consiliul lui Yoda. A mers pe drumul lui. A ajutat Republica în cele din urmă, dar grupul său era tot disident. Vechile obiceiuri Jedi. Înapoi la elementele de bază. Foarte popular printre civili, pentru că au început prin a oferi ajutor victimelor războiului. Melusar făcu o pauză şi scrise cuvintele *ANTARIENI – RESPINŞI DE JEDI – JAL SHEY*[16] *– UTILIZATORI DE FORŢĂ SAU NU?* ca un memento pe lista de cumpărături pentru a reveni la aceste subiecte mai târziu. Nu sunt sigur de toată filozofia lor, dar ei permit căsătoria şi au familii, deci cu siguranţă nu a fost o compatibilitate între Yoda şi Altis.

Darman nu auzi restul propoziţiei. *Jedi care permit căsătoria. Familii.* Brusc, cuţitul care i se înfipsese în piept de când fusese ucisă Etain, secerându-i speranţele, se răsuci şi se înfipse şi mai adânc. *Dacă Etain l-ar fi urmat pe Altis... nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.* Ar fi putut fi Jedi şi soţie, fără vinovăţie sau secret. *Alţi Jedi fac asta.*

---

[16] Jal Shey – ordin antic de utilizatori care studiau Forţa dintr-o perspectivă pur intelectuală, renunţând la căile mai spirituale ale Jedilor şi Sithului.

Melusar tocmai o spusese. Darman ştia că Ordinul Jedi încălcase regulile pentru Ki-Adi-Mundi, dar asta era diferit, un întreg tip de gândire Jedi despre care nu ştiuse niciodată, şi cumva părea chiar mai rău pentru că era mai răspândit. Nu-i putea ierta niciodată pe Jedi pentru că i-au ținut pe el şi pe Etain despărțiți până când a fost prea târziu. Nu fusese deloc vina lui *Kal'buir*. Jedii o dezamăgiseră.

Şi eu am dezamăgit-o. Ar fi trebuit să fiu în stare să o țin în siguranță.

Nu-şi putea dezamăgi fiul la fel cum îşi dezamăgise soția. Trebuia să se interpună între el şi toți cei care îi făceau rău – de la Jedii care îl pretindeau ca fiind al lor, la Imperiul care voia să elimine utilizatorii Forței. Trebuia să o facă, de dragul lui Kad. Restul galaxiei putea să se spânzure.

Ştiu mult mai multe despre Jedi decât majoritatea clonelor – şi majoritatea corciturilor, de asemenea. Nu mi-e frică de ei. Ştiu cum să-i dobor. Pentru Etain, pentru Kad, pentru toți cei la care țin.

— *Sfântul Roly*, chicoti Fixer pentru sine, fără să ştie de momentul de luciditate al lui Darman. Da, este destul de corect. Ce sfânt.

Darman nu voia un *sfânt* drept şef. Voia un soldat şi voia să creadă în el aşa cum crezuse în *Kal'buir*. Vader... Vader avea o *sabie de lumină*. Folosea Forța. Asta însemna că era un potențial inamic, cineva care ar fi avut tot interesul să-l vâneze pe Kad, fie ca să-l omoare, fie ca să-l înscrie în *clubul Sith*. Sithul şi Jedii erau fețele diferite ale aceleiaşi monede; Skirata spusese clar asta. Dar Roly Melusar era un om obişnuit care nu-şi făcea iluzii despre Jedi sau orice altă sectă care folosea Forța.

— Hei, şopti Scorch. Ghiciți ce? Umblă vorba că Vader a plecat să caute noi donatori de clone. Poate că aceasta este *recrutarea* la care lucrează *Grăsanul* Cuis.

Darman încă mai credea că Sa Cuis era un utilizator al Forței. Şi dacă se făcea vreo recrutare, Kad nu avea să ia parte la ea. Iri Camas fusese primul Jedi cu care se luptase Darman, dar nu avea să fie ultimul.

* * *

Kyrimorut, Mandalore

Skirata despica buşteni în curte şi se frământa. În trecut, el fusese cel care pleca la război şi lăsa în urmă o familie. Acum, el era cel care aştepta veşti şi, dintr-o dată, avea o idee mult mai bună despre ceea ce suferise Ilippi în timp ce erau căsătoriți. Aşteptarea era grea. Chiar şi cu cele mai noi comunicatoare şi transpondere pentru a rămâne în contact – un lux pe care fosta lui soție nu-l avusese niciodată – minutele tot erau lungi şi goale, cerând să fie umplute cu speculații nepotrivite.

Iată cum e să fii lăsat în urmă. Îmi pare rău, Ilippi. Nu am înțeles niciodată cu adevărat.

De fiecare dată când aducea toporul peste buştenii de răşinoase, mirosul puternic îi umplea nările. Probabil mirosul era cel care îi trezea din nou amintirile. Mirosul dulce şi medicinal al răşinii îi amintea de primele luni ale căsniciei sale, când era înnebunit după o chelneriță Corelliană de club de noapte pe nume Ilippi Jiro şi încercase să o învețe câteva abilități esențiale ale unei soții Mandaloriene – cum să construiască un adăpost de campanie, un *vheh'yaim*, şi să gătească la foc deschis. Ea nu reuşise niciodată să se priceapă să despice buşteni. Lui nu-i păsase. O iubea, aveau o căsuță în Shuror unde ea nu trebuia să gătească niciodată la foc deschis şi nu credea niciodată că focul se va stinge în relația lor.

Pot să petrec luni întregi, chiar un an întreg, fără să mă gândesc deloc la ea. Acum s-a întors totul ca şi cum ar fi fost ieri. Totuşi, nu putea vedea nicio urmă a ei în *Ruu*. Fata semăna atât de mult cu el încât era tulburător. Dacă ar începe să dea semne de toate defectele lui de caracter, ar fi ca şi cum ar trăi cu o mustrare pe care nu ar putea-o ignora niciodată şi ar şti de ce soarta a decis să-i pună din nou împreună.

Scârțâitul cizmelor se auzi încet dintr-o parte. Skirata putu să vadă în vederea periferică că era Vau.

— Dacă eşti atât de îngrijorat, zise Vau, tot ce trebuie să faci e să îi contactezi.

Skirata nu-şi luă ochii de la buşteanul aflat în echilibru pe blocul de tăiat. Avusese prea multe accidente cu topoarele când era distrat.

— Dacă fac o treabă delicată, s-ar putea să îi deranjez exact la momentul nepotrivit…

Skirata îşi alinie toporul, îl balansă şi tăie un alt buştean în două jumătăți. Era un fel de meditație – nimic mistic, doar trăirea momentului prin repetarea unor acțiuni simple şi necesare, fără să gândească – cel mai bun mod de a linişti mintea.

— Ca atunci, de fapt.

— Îți dai seama că Niner şi Darman ar fi putut părăsi Oraşul Imperial pe cont propriu până acum? Sunt comandouri, pentru numele lui Dumnezeu. Să iasă din anumite locuri este ceea ce fac ei cel mai bine – după ce au intrat, desigur.

— Da, dar *nu au făcut-o*. Asta îmi spune că trebuie extraşi.

— Asta este ceea ce mă îngrijorează, spuse Vau.

— Adică?

— Darman are un fiu aici. Până şi Niner a fost de acord să dezerteze în cele din urmă. Aveau toate motivele să plece de îndată ce Niner putea merge din nou. Dar nu au făcut-o.

— Ştii la fel de bine ca mine că trebuie să-ți alegi momentul pentru a te extrage dintr-o astfel de situație.

Skirata nu voise să se gândească la asta, dar se întrebase dacă nu cumva judecase totul greşit şi cele două clone chiar *voiau* să rămână în armată. Dacă voiau, atunci era numai vina lui. El fusese responsabil pentru ascunderea sarcinii lui Etain de Darman, nu o singură înşelăciune, ci un ciclu zilnic de minciuni până când venise copilul. Dacă Darman nu se legase suficient de mult de fiul său încât să vrea să fie cu el mai presus de orice, atunci era din cauză că Skirata îi dăduse un exemplu groaznic ca tată. Iar Niner… Niner avea un simț de nezdruncinat al datoriei şi responsabilității, pe care chiar Skirata i-l cultivase.

I-am antrenat să fie soldați perfecți. Acum vreau să uite toate astea şi să vină să se joace de-a Mando renegați aici cu mine. La ce mă pot aştepta?

— Da, spuse Vau, ca şi cum ar fi avut o dezbatere internă cu el însuşi în timpul tăcerii lungi a lui Skirata. Devin prea nerăbdător. Am prea mult timp liber la dispoziție. Ei aşteptau doar momentul potrivit.

— Nu are rost să te lupți pentru a ieşi când poți ieşi uşor, spuse Skirata. Se uită la ceasul de pe placa de antebraț. Prânzul. Haide, să petrecem ceva *sha'kajir* de calitate cu camarada noastră foarte calificată.

Sha'kajir însemna *a sta la masă* şi ajunsese să se refere la asta ca la un armistițiu sau o încetare a focului. Skirata găsea că este remarcabil de potrivit în acest caz. Totul putea fi rezolvat la o masă, un teritoriu neutru în care spuneai ce aveai de spus şi toată lumea era tratată ca rudă, cel puțin până se termina masa. El

încă îşi negocia încetarea focului cu Uthan.

Vau reuşi să zâmbească.

— *Mij'ika* pare un om nou de când a găsit pe cineva care să discute cu el despre bacteriologie şi obstrucție uretrală congenitală. Dacă toată lumea ar fi atât de uşor de mulțumit.

— Nu la masă, sper.

— Sunt doar cuvinte mari, Kal. Nu vei înțelege detaliile medicale cu adevărat dezgustătoare.

Skirata ignoră gluma fără măcar să încerce. Cu un an în urmă, poate mai puțin, ar fi pornit vechea ceartă, dar amândoi considerau că acum nu merita efortul.

— Ştii, nu pot să nu o plac pe Uthan, Walon. Am încercat, dar nu pot.

— Nici poți să o displaci nici Kina Ha şi ştiu că simți că ar trebui, ca o chestiune de onoare.

Expresia lui Vau se înmuiase şi asta nu i se potrivea deloc. Natura îl alesese să fie un patrician brutal, implacabil, un om care îşi bătea servitorii şi dădea mai multă afecțiune animalelor sale de rasă. Era înnăscută în structura sa osoasă, dezvăluită în acea față dură aristocratică.

— Dincolo de specii, nu pot să nu-mi doresc ca mama să fi fost ca ea. Foarte grandioasă, foarte grațioasă. E mai contesă decât a fost vreodată draga mea mamă.

Vârsta nu schimba nimic în ceea ce îl privea pe Skirata. Vau părea să creadă că bătrânețea era o stare de sfințenie, că viața ticăloasă era ştearsă pur şi simplu pentru că erai prea bătrân ca să mai răspundă la un pumn.

Skirata îşi scoase cizmele la uşă şi le lăsă în holul acoperit.

— Dacă Demagol ar intra aici acum, în vârstă de patru mii de ani, spuse el, ce ai face?

— I-aş spune să se facă util măcar o dată şi să-i dea lui Uthan o mână de ajutor în laborator.

— Serios.

— Mă întrebi dacă aş ridica un blaster la un om *foarte* în vârstă şi l-aş împuşca pentru crimele sale eugenice, nu-i aşa?

Skirata se întreba dacă Vau îl va ierta pe tatăl său detestat doar pentru că evita moartea de suficient de mult timp. Se îndoia de asta.

— Sunt doar un simplu tâlhar care încearcă să exploreze filosofia morală, *Wal'ika*.

— Atunci ar trebui să-l înfrunt ca să ştiu răspunsul. Dar sunt sigur că tu crezi că-l ştii pe al tău.

— Îl ştiu. E în regulă să împuşti un bătrân neajutorat. Pentru că atunci când *nu era* neajutorat, a făcut nişte lucruri îngrozitoare ființelor vii, fără alt motiv decât curiozitatea ştiințifică. Skirata îşi scoase plăcile toracice în hol. Erau o protecție bună pentru orice muncă, de la tăiat lemne până la lupta cu Trandoshanii, şi, de asemenea, ofereau articulațiilor îmbătrânite un sprijin binevenit. Nu-ți face griji, Kina Ha e în siguranță. *Shab*, ea a fost defectă din punctul de vedere al *momelilor de aiwha*. Dacă nu le-ar fi fost de folos pentru *experimente*, mă îndoiesc că i-ar fi sărbătorit diferențele.

Două sunete concurau pentru atenția lui Skirata în timp ce păşea prin pasaj. Unul era sunetul farfuriilor care se ciocneau şi bâzâitul slab al unui holoreceptor care venea din bucătărie. Celălalt era un zgomot care încă îi dădea sentimente foarte amestecate: *vzzzm-vzzzm-vzzzm-vzzzm* al cuiva care mânuia o sabie de lumină.

De fapt, erau *două* săbii. Zgomotele insistente se suprapuneau, deci Jusik se lupta cu cineva, iar Skirata se îndoia că era Kina Ha. Îi făcu lui Vau un semn din cap pentru a-i indica că se duce să verifice. Traseul ducea la una dintre camerele goale, cu uşile larg deschise, un dormitor care aştepta un dezertor care avea nevoie de un acoperiş deasupra capului. Jusik, complet blindat, dar fără cască, se duela cu *Scout*. Se opri instantaneu. Skirata îi făcu semn să continue şi să nu-l bage în seamă.

— Am încercat să fim discreți în legătură cu săbiile, spuse Jusik, ținându-şi lama larg la dreapta, în timp ce *Scout* îşi relua poziția. Îmi pare rău, *Kal'buir*.

Skirata ridică din umeri.

— Ignoră-mi intervanția. Şi eu am folosit una, ține minte.

De fapt, o folosise chiar pe a lui Jusik. Îi omorâse pe Jedi cu ea, înnebunit şi şocat la câteva secunde după ce Etain fusese doborâtă. Se întrebă dacă îl deranja pe Jusik să o țină acum în mână, dacă lama îi vorbea despre foşti frați abandonați sau dacă marca într-un fel părăsirea identității sale de Jedi.

— Săbiile nu sunt *snoabe*. Poți folosi una, indiferent cine a fost tatăl tău.

— *Scout* trebuie să rămână ageră. Jusik părea să aibă nevoie să se scuze pentru ceea ce făcea. Va trebui să se apere din nou într-o zi.

Jusik se învârti. *Scout* se mişcă pentru a-i bloca împingerea înainte ca el să-şi schimbe greutatea; părea că ştie încotro se îndreaptă chiar înaintea lui. O făcu din nou, şi din nou. Jusik ajunse să țină sabia aproape ca pe un cuțit, în stilul luptelor de cantină, cu greutatea pe ambele picioare, cu genunchii îndoiți, legănându-se într-o parte, apoi în cealaltă înainte de a sări. Dar ea tot îi bloca lama. Apoi se năpusti şi îi lovi platoşa toracică. O dungă carbonizată marcă învelişul verde.

— Îmi pare rău! Îşi duse mâna la gură. Uau, săbiile nu fac prea multe rele pe un *beskar'gam*, nu-i aşa? Apoi făcu un pas înainte şi îşi trecu degetul pe armura lui. A luat doar vopseaua. Metalul e în regulă.

— De aceea port *beskar*, şi nu duroțel. Jusik se uită în jos la semn, apoi făcu cu ochiul. Uite, *Kal'buir*, asta îmi va spori reputația. M-am luptat cu un Jedi şi am supraviețuit ca să arăt pagubele.

Chiar şi comentariile inofensive îi puteau reaminti lui Skirata imaginea haosului de pe *Podul Shinarcan*. Dar nu putea trece prin viață tresărind la fiecare cuvânt. Se obligă să înfrunte fiecare silabă dureroasă.

— Prânzul, *ad'ike*, spuse el, bătând din palme pentru a-i grăbi. Suntem puțini astăzi. Dacă o lăsăm pe Jilka să aştepte, o să ne jupoaie.

În bucătărie, Vau, Uthan şi Gilamar stăteau la masă şi urmăreau holoştirile, în timp ce Besany şi Jilka o ajutau pe Arla să servească mâncarea. Era prima dată când Arla li se alătura. Părea pierdută, dar o bucătărie putea fi un loc haotic şi zgomotos după ani de zile petrecuți într-o celulă capitonată.

— O să mă iertați că am adus holoştirile aici, spuse Gilamar. Dar lucrurile devin dificile pe Gibad.

— Este în regulă. Skirata se servi cu rulourile de pâine. Unde este toată lumea?

— Fi, Parja şi Corr au plecat la vânătoare cu *Mird*, spuse Besany. Kina Ha meditează lângă lac, iar toți ceilalți pescuiesc sau îl ajută pe Levet să semene fasole. Da, Laseema l-a luat pe Kad cu ea, dar s-a asigurat că este învelit călduros. Am uitat pe cineva?

— Mă cunoşti prea bine, *ad'ika*.

Besany îi făcu cu ochiul. Jilka nu plecase cu Corr, deci poate că relațiile cu Besany se dezghețaseră. Skirata spera să fie aşa.

— Vrea cineva să mă pună la curent cu Gibad? spuse el.

Uthan îşi ţinea ochii pe holoecran. Transmisia era din faţa parlamentului Gibadan, în direct, arătând o scenă înşelător de plăcută a unei pieţe mărginite de copaci, cu o fântână în centru. Skirata putea vedea vehicule blindate în faţa clădirii, trupe păzind uşile imense din bronz din vârful treptelor care se întindeau pe întreaga lăţime a clădirii cu coloane. Legendele de actualizare treceau pe ecran sau clipeau scurt ca pictograme statice.

— I-au spus lui Palpatine să le pupe *fundurile*, zise Gilamar. Aşa că a început numărătoarea inversă până la termenul de predare şi aşteaptă asaltul orbital.

Gibad nu merita o luptă, la cât de frumos era locul, decât pentru a da o lecţie restului galaxiei. Probabil că Uthan ştia ce urma. Skirata se întrebă dacă ar fi avut curajul să privească neputincios dacă ar fi fost Keldabe şi el ar fi fost abandonat la ani-lumină distanţă. Se îndoia.

Dar să *nu* se uite, probabil că se simţea ca o abandonare a datoriei.

— Doctore, mai ai familie acolo? întrebă Jilka.

— Familia indirectă, da. Colegii de la institut. Prieteni.

Skirata simţi un fior bolnav în stomac. *Nu a mai putut lua legătura cu casa ei de trei ani. Nu m-am gândit niciodată că ar putea dori să sune şi să vorbească cu familia, dar oricum nu aş fi riscat. Acum totul s-a schimbat. Să o las să o sune acasă?*

Părea deja prea târziu. Îşi strecură totuşi comunicatorul pe masă. Ea se uită la el, apoi îl luă. Dacă încerca ceva stupid, o putea împuşca oricând. Comunicatorul nu putea fi urmărit. Ea tastă un cod şi ridică încet comunicatorul la gură.

— Sessaly? Sessaly, tu eşti, dragă? Da, sunt Qail... da, sunt bine, sunt în siguranţă, sunt... Uthan îl privi pe Skirata doar pentru o secundă, apoi plecă privirea. Nu pot spune unde sunt, dar totul e bine... nu, cineva m-a scos, dar asta nu contează, sunt bine? Tu eşti bine? Urmăresc totul la ştiri...

Skirata îşi dorea să fi fost mai surd decât era, pentru că era îngrozitor să audă acea undă de panică din vocea lui Uthan. Fusese tare ca piatra – până acum. Asta făcea să fie mai rău. Jusik îi mângâie braţul când se aşeză lângă el şi, timp de câteva minute, toată lumea încercă să mănânce şi să se prefacă că nu auzea conversaţia din ce în ce mai emoţionantă a lui Uthan. Sessaly era verişoara ei, după cum se auzea.

Skirata se concentră asupra prezentatorului de ştiri şi îşi dădu seama că reporterul de la faţa locului era droidul din spatele holocamerei.

Bine, trimite o tinichea să înregistreze un război... Dar va fi prăjit în momentul în care vor începe cu turbolaserele. Ce fel de spectacol de propagandă e ăsta?

— Înţelegem că termenul limită de predare a trecut, fără ca guvernul de pe Gibadan să se angajeze, spuse prezentatorul. Împăratul a autorizat acum folosirea forţei pentru a restabili ordinea.

Gibad părea destul de ordonată pentru Skirata. *Oh, shab...*

— Sessaly, trebuie să găseşti un adăpost chiar acum. Uthan se ridică în picioare, răvăşindu-şi părul cu o mână. Te rog. Putem vorbi mai târziu. Intră într-un adăpost. *Te rog.*

Chiar şi o femeie pregătită să ucidă milioane de fiinţe avea sentimente. Skirata îi aruncă o privire lui Gilamar, întotdeauna mai sentimental decât majoritatea, şi îl văzu suferind alături de ea. Skirata nu ar fi crezut niciodată că cei doi se vor apropia.

— Nu..., murmură ea.

Legenda care rula în partea de jos a imaginii, scria *TERMENUL LIMITĂ PENTRU CAPITULAREA GIBADULUI A TRECUT – FORŢA OPERATIVĂ IMPERIALĂ VA ÎNCEPE*

ASALTUL.

— Sessaly, stai în subsol, mă auzi? Sessaly? *Sessaly!*

Gilamar lăsă să-i iasă o expirație lungă. Uthan se holbă la comunicator, cu ochii încremeniți.

— Cred că au fost bruiate comunicațiile de ieşire, spuse ea.

Exista o şansă ca Sessaly să reuşească, dar Skirata nu petrecu prea mult timp calculându-i şansele. Uthan îi dădu comunicatorul înapoi şi se holbă fără să clipească la ecran. *Scout* şi Jusik o priviră, cu fețele încruntate, apoi *Scout* se apropie şi îşi puse mâna pe brațul femeii. Ceea ce *Scout* şi Jusik puteau simți emanând de la Uthan părea să fie mult mai chinuitor decât putea vedea Skirata.

— Cine înregistrează asta? spuse Gilamar. Părea la fel de nefericit. *Shab*, începea să-i placă prea mult de Uthan. Dacă bombardamentul a început, va muri.

— Un droid, spuse Skirata absent. Până când îl va lovi un baraj laser. Ciudat…

Holocamera se înclină spre cer, se concentră pe ceva în nori, iar mici puncte întunecate începură să se transforme în nave de vânătoare – cel puțin aşa crezu Skirata. Apoi îşi dădu seama că nu erau nave militare, ci pulverizatoare droide. În timp ce holocamera apropia imaginea, putu vedea un nor fin ieşind de sub drone.

Gilamar păru să înțeleagă ideea înaintea lui.

— Nu, asta e prea dezgustător chiar şi pentru Palpatine.

Asaltul începuse, într-adevăr. Dar nu era un bombardament. Şi acum Skirata ştiu de ce reporterul era droid, pentru că nu aveau să fie turbolase îndreptate asupra oraşelor Gibadului. Locul avea să fie în picioare mâine. Pulverizatoarele făceau un singur lucru. Eliberau substanțe chimice. Şi asta părea să facă acum acea flotă.

— Arme chimice, spuse Gilamar. Absolut fără curaj. *Hutuune*.

Da, asta era arma unui laş. Skirata se întrebase dacă conta cum mori într-un război, atâta timp cât se termina repede, dar modul în care lupta o armată decidea dacă societatea era onorabilă sau o adunătură de sălbatici. Lansarea de substanțe chimice asupra unui oraş în loc de debarcarea de trupe era cel mai rău lucru posibil pentru Skirata. Orice ar fi crezut *aruetyc*, Mandalorienii aveau codul lor de conduită, iar târârea civililor într-un război – ca ținte, ca scuturi, ca orice – însemna că toate pariurile erau anulate. Un inamic ca acela nu merita nicio milă şi nu primea niciuna.

Dar e Palpatine. Nu vom lupta cu el. Nu acum, oricum. Aşa că voi păstra asta pentru viitor.

Ascunzătoarea de la subsol nu o va salva pe Sessaly sau pe oricine altcineva. Uthan închise ochii, îşi duse mâna la gură şi plânse în tăcere în timp ce camera droidului îşi schimbă poziția şi urmări oraşul în sine. Gilamar îi luă mâna şi îi aruncă lui *Scout* o privire care, pentru doar o fracțiune de secundă, îi făcu pe cei trei să pară o familie. Skirata privi în altă parte, simțindu-se ca un *voyeur*, şi se întrebă ce agent chimic folosise Imperiul. Apoi avu un gând îngrozitor.

Se întrebă dacă era măcar un produs chimic.

Capitolul 8

Nu văd nevoia de a distruge o lume întreagă pentru a pune capăt unui război. Gibadul este intact, cu excepția populației simțitoare. Clădirile sunt încă în picioare. Terenurile agricole şi mările sale sunt neatinse şi lumea poate fi recolonizată în câteva săptămâni. Războiul nu este niciodată plăcut, dar poate fi purtat într-un mod cât mai puțin distructiv, şi să nu uităm că această armă biologică a fost creată de un om de ştiință de pe Gibad. Ar fi putut fi îndreptată împotriva oricărei lumi paşnice din Imperiu. Asta înseamnă dreptate, nu-i aşa?

Împăratul Palpatine, făcând o declarație presei cu privire la politica sa privind proliferarea armelor pe lumile disidente

La bordul *Cornucopiei*, terminalul de marfă nr. 35, Oraşul Imperial

— Ai auzit asta? zise Prudii. Stătea cu o mână lipită de ureche, ascultând semnalul audio din casca lui Niner prin intermediul comunicatorului mărgea. Tipul ăla Melusar vorbeşte serios? Ascultați-l.

Ordo trăgea cu urechea prin sistemul căştii sale în timp ce *Ny* manevra *Cornucopia* de-a lungul benzilor de separare a traficului, trecând pe deasupra nivelului solului. Bolidul ruginit era doar o navă de marfă într-un şir ordonat de nave care transportau importuri din toate sectoarele galaxiei. Nimeni nu ştia cine erau.

Şi pentru că Imperiul era mai îngrijorat de cine se putea furişa *de pe* planetă, nu se uita prea atent la cine *intra*. Ieşirea avea să fie mai complicată, desigur. Dar îşi vor face griji pentru asta când se va întâmpla.

Ordo zări unul dintre terminalele de ieşire, acum o mare de cargoboturi care aşteptau autorizația de plecare. Fiecare navă de marfă era percheziționată; nimeni nu părea să se aştepte ca un fugar să se plimbe prin zona periculoasă. Era pur şi simplu neimaginativ. Ar fi trebuit să ştie că şi clonele din forțele speciale erau persoane care îşi asumau riscuri în mod compulsiv, nişte aventurieri crescuți să creadă că nimic nu-i putea opri şi că totul era realizabil într-un fel sau altul.

— Poate e o capcană, spuse Ordo.

Comandantul Melusar părea complet sincer şi avea perfectă logică. S-ar fi simțit ca acasă împărțind o sticlă de *tihaar* şi discutând politică cu *Kal'buir*. Dar era un Imperial şi i-ar fi vânat pe Ordo şi pe frații lui şi i-ar fi executat dacă ar fi putut. N-avea nicio şansă, desigur, dar era un conflict fascinant.

— Îi va adormi *pe vode* cu un sentiment de siguranță, îi va face să simtă că îi pot spune orice şi îi va elimina pe cei care se îndoiesc şi pe cei care nu sunt de acord.

— Avem nevoie de un Jedi pentru a-i citi sentimentele.

— Am rămas fără Jedi, în caz că nu ai observat. Verifică-i dosarul când ai ocazia, Jaing.

— Nu e ca şi cum comandourile au respectat *Ordinul 66* până la ultimul om, nu-i aşa? zise Mereel. Sau unele dintre *conserve*. Trebuie să-şi dea seama că probabil mai are câțiva oameni care nu cred că războiul le-a îndeplinit aşteptările în carieră.

Jaing chicoti înfundat.

— Palpatine ar trebui să ceară o rambursare de la Kamino. A luat cheile acelei

armate crezând că va primi o supunere oarbă de sută la sută. Fraier.

Ordo era dezamăgit că nu avusese loc un exod în masă în rândurile clonelor. Dar se uită la frații lui şi se întrebă dacă ar fi fugit fără ei, dacă nu ar fi existat Skirata prin preajmă care să le spună că au dreptul să ducă o viață diferită.

Încercase să vadă galaxia din perspectiva unei *conserve de carne*, sau chiar a unui comando al Republicii care nu se putea baza pe Skirata – şi încă mai erau destui care serveau. Era destul de greu să abandonezi singura viață pe care o cunoşteai fără să-ți laşi şi *familia* în urmă.

Mai ales dacă nici măcar nu înțelegi ce altceva ar mai putea exista pentru tine. Bieții shabuire. Nu au avut niciodată vreo şansă.

Un lucru era sigur. Nu ar fi fost multe clone care să fi rămas pentru că întradevăr credeau în viziunea politică a lui Palpatine.

— Cred că reprezentanții săi se vor duce pentru a discuta nemulțumirea sa cu de Lama Su, spuse Ordo. Poate nu acum, dar în cele din urmă se va întâmpla. Omul are o mulțime de planete de lovit înainte de a ajunge la Tipoca.

Ny nu scosese o vorbă de la ultimul ei schimb de replici cu *Controlul Traficului Terestru*. Întotdeauna arăta ca şi cum ar fi mestecat o *viespie sabie* în cele mai bune momente, nu ca o femeie pe care ai aborda-o aşteptând ajutor şi o vorbă bună, dar acum arăta foarte sumbru. Îşi bătea degetele pe consolă de fiecare dată când linia încetinea, gata să se oprească.

— *Ny*, eşti bine? Poate că ea observase ceva ce el nu observase, o verificare de securitate neaşteptată. Totul merge bine. Ai mai făcut inserții înainte.

— Mă faci să par ca puşcaşii marini galactici. Apoi bătu în cască. Ascult ştirile. Nu sunt bune. Au atacat Gibadul. Şi dacă sună urât prin *portavocea* aia Imperială, atunci îți poți da seama şi singur de restul.

Ordo avea un singur motiv să se îngrijoreze de viitorul Gibadului, şi anume efectul pe care l-ar avea asupra entuziasmului lui Uthan pentru munca ei. Skirata făcuse o înțelegere: dacă Uthan găsea o cale de a opri îmbătrânirea accelerată, atunci putea să-şi păstreze cercetările şi să plece acasă. Dacă acea casă era redusă la un râu incandescent de zgură topită, schema de stimulare a lui Skirata ar fi fost mult mai proastă. Iar Uthan nu părea genul care să poată fi amenințată să coopereze.

— *Shab*. Mereel se gândise, evident, şi el la asta. Nu putem continua să răpim geneticieni de top dacă ea îşi va pierde cumpătul.

— Mai rău decât atât, spuse Prudii. Uthan este cea care ştie cel mai multe despre mecanismul de îmbătrânire. După ea, restul sunt de mana a doua.

— Rămâi la datorie, *vode*. Ordo bătu în casca pe care Prudii o lăsase pe scaunul de lângă el. Nu putem face nimic acum. *Concentrează-te*. Avem o misiune. Puneți-vă *găleţile* şi gândiți precum *conservele*.

Ny încetini şi aduse *Cornucopia* să planeze la ieşirea principală.

— Şi țineți-vă capetele jos. Ne apropiem de poartă, iar dacă cineva decide să ne verifice, nu pot explica de ce am la bord patru soldați din trupele de şoc.

— Înțeles, spuse Mereel, simulând un ton de *conservă*. Da, *doamnă*.

— Ha ha... ei bine, pe mine m-ai păcălit.

— Toate clonele *Spaarti* sunt nişte *fotografii* proaste. Eu mă străduiesc să fiu mediocru.

Ny se încruntă la el.

— Este un lucru îngrozitor de spus.

— Ei bine, ei nu sunt făcuți din Jango proaspăt şi sănătos ca noi. Sunt ADN de

generația a doua, clone din clone. Cu tot felul de probleme, se spune.

— Cum poți să le respingi pe toate aşa când tu eşti primul care spune că eşti mai mult decât genele tale?

Ny nu glumea acum. Era ofensată, iar încruntarea era reală, nu simulată. Ordo îi întrerupse. *Ny* trebuia să fie liniştită, altfel s-ar fi putut să nu se mărite cu *Kal'buir*, iar găsirea altcuiva pentru tatăl său avea să devină tot mai dificilă pe măsură ce trecea timpul.

— Sunt clone *Spaarti*, spuse Ordo. Crescute într-un an. Nu materia primă este cauza problemelor, ci lipsa timpului de antrenament. Noi am avut blastere în mâini de când am putut să mergem. Probabil că ei au avut cel mult câteva luni de pregătire. Cu siguranță vom fi mai buni la tot ceea ce necesită abilități motorii – până când vom îmbătrâni puțin, desigur. Şi atunci vor fi capabili să ne lovească cu cei mai buni dintre ei.

Ny se sprijini de manşă şi se întoarse să se uite la el. Părea să-i studieze mâinile, ca şi cum şi-ar fi imaginat ce mărime ar fi avut un blaster pentru un copil de vârsta aceea doar pentru a-l putea apuca.

— Kal mi-a spus asta, zise ea liniştită. Despre faptul că mânuiați arme de mici şi despre toate acele teste şi experimente. Săracii de voi. E criminal. Nu-i de mirare că-i urâți pe Kaminoani.

— Oh, nu ne-au expus la foc real până la vârsta de doi ani. Ceea ce înseamnă cam patru sau cinci ani, în termeni de clonă. Nu eram *bebeluşi*.

Ordo nu glumea cu asta. Pur şi simplu corectase faptele şi nu se aşteptase să vadă ochii lui *Ny* înlăcrimați. Uneori, Besany avea şi ea privirea aceea, de milă, ca şi cum ar fi văzut ceva ce el nu putea şi pe care nu voia să îl menționeze.

Nu am nevoie de milă. Niciunul dintre noi nu are. Cel puțin nu noi, Nullii. Noi ne controlăm propriile vieți.

— *Kal'buir* ne-a salvat, spuse Ordo, şi după aceea, *momelile de aiwha* au fost cei care s-au temut, nu noi. Genetica nu e o rețetă de tort. Au aflat asta destul de repede.

Mereel părea liniştit. Totuşi, el voia să aibă ultimul cuvânt. Petrecuse mult timp lucrând la datele de cercetare de pe Kamino şi – Ordo trebuia să recunoască – devenise enervant de încrezut.

— Bine. Mă predau, spuse el. Băieții *Spaarti* pot fi la fel de buni ca noi dacă mănâncă verdețuri şi muncesc din greu.

— Trist, spuse *Ny* cu melancolie şi se întoarse să se uite la uşile cargobotului din fața ei. Foarte trist. Ea clătină din cap. Niner şi *Dar* ştiu că Palpatine e un Sith?

— Da, spuse Ordo. I-am spus lui Niner.

— Şi cum a reacționat *Dar* când i-ai spus că sunt refugiați Jedi la Kyrimorut?

— Nu i-am spus.

— Nu crezi că ar trebui să ştie?

Ordo avea sentimentul că *Dar* nu s-ar simți confortabil cu asta. Era mai bine să i-o spună când putea vedea cât de inofensivi erau cei doi Jedi.

— O să afle destul de curând.

În afara terminalului, altitudinea era restricționată, iar *Ny* trebuia să se limiteze la culoarele de transport de marfă. Imediat ce *Cornucopia* trecu de porți – fără opriri, fără inspecții, doar un droid care înregistra codurile transponderului pentru taxele portuare –, lăsă nava pe un culoar de marfă şi se îndreptă spre cel mai apropiat sector comercial al oraşului. Oriunde se uita Ordo, erau panouri publicitare

care îi îndemnau pe cetățeni să fie vigilenți şi să raporteze ființele care acționau suspect. Asta se aplica la jumătate de planetă într-o zi bună. Reclama pe care o găsise cea mai tulburătoare era una care înfățişa un umanoid de specie nedeterminată care se furişa pe o alee ca şi cum ar fi pus o bombă: *EL AR PUTEA FI VECINUL TĂU. PRIETENUL TĂU. FRATELE TĂU. FIUL TĂU. AI SUSPICII? APELEAZĂ LINIA NON-STOP DE SECURITATE IMPERIALĂ.*

Imaginează-ți să nu poți avea încredere în propriul tău frate.

Ordo găsi asta de neconceput. Trebuia să respecte capacitatea lui Palpatine de a convinge publicul să-i facă munca murdară, semănând îndoială şi discordie. Fiecare cetățean era un spion, temându-se de propria umbră şi căutând amenințări peste tot.

— Palpatine trebuie să aibă mai multă minoritate nefericită rămasă din război decât am crezut, spuse Mereel. După încetarea focului, întotdeauna vin epurările...

— Noii despoți sunt întotdeauna un pic nervoşi.

— El nu este chiar nou în acest domeniu.

— A avut Senatul şi Jedii la picioarele sale înainte. Poate că noua libertate de a-şi exercita influența îl face să fie puțin amețit.

— Am nevoie de indicații, spuse *Ny*. Adică, nu mi-ai spus încă unde mergem.

— Lucrăm la asta chiar acum, spuse Jaing. Dacă vezi un depozit alimentar, nu ezita să opreşti şi să încarci în timp ce noi vorbim cu Niner.

— Ştiu că sunteți băieți deştepți, spuse ea, dar mă îngrijorați. Ce s-a întâmplat cu planificarea precisă?

— Priveşte din punctul ăsta de vedere, *Ny*. Dacă nu ştim unde mergem în continuare, nimeni nu ne poate pregăti o ambuscadă, nu-i aşa?

Ordo îl privi sever pe Prudii.

— Monitorizează ce spune ofițerul acela. Lasă-l pe Niner în seama mea. Poți separa canalele audio?

— Pot lansa de la distanță naveta privată a Împăratului, dacă îmi dai o oră.

— Da sau nu?

— Da.

Ny pufni în sinea ei şi se ținu de linia de zbor. Oricum, nu putea depăşi limita de viteză. Ordo îşi activă comunicatorul securizat cu câteva clipiri, liniştit că *Ny* era atât de îngrijorată. Cei preocupați aveau tendința să verifice totul şi să nu facă greşeli stupide.

— Niner, poți să vorbeşti?

— Cine eşti?

— Ordo, *ner vod*. Ne-am îndepărtat de portul de marfă şi avem nevoie de un punct de întâlnire.

Ordo putea auzi zumzetul discuțiilor în fundal. Niner era încă în şedință.

— *Shab*, asta e pe repede înainte. Nu mai e brigada lui Zey, să ştii. Nu putem veni şi pleca după bunul plac şi suntem însărcinați abia în ultimul moment din motive de securitate. Trebuie să aranjez ceva.

Cel puțin cineva din Imperiu învățase din libertățile pe care Skirata şi le luase cu Generalii Jedi.

— Suntem gata când eşti şi tu, spuse Ordo. Ai cipul?

— Da. Niner părea că încearcă să nu-şi mişte maxilarul prea mult. Consoanele îi erau distorsionate. Şi să nu mă întrebi niciodată unde a trebuit să îl ascund.

— *Dar* nu are instalată o legătură securizată, nu-i aşa?

— Nu, droidul nu a putut avea acces la casca lui. Dar…

— Dar ce?

— Probabil că e mai bine aşa. Este supărat. Nu sunt niciodată sigur ce va face în continuare.

— A început să cedeze?

— *Ner vod*, şi-a văzut soția ucisă. E complet de încredere şi în formă maximă? Nu garantez. Nu i-am spus încă despre cip. Sau că sunt în contact cu voi.

Niner este întotdeauna cel ultra-precaut.

— Atunci ai îndoieli.

Grozav. Avem nevoie ca Dar să rămână calm. Nu contează. Îi putem extrage. O tratăm ca pe o evacuare sub foc. Sau pe un ostatic civil.

— Vă vom permite un minim de auto-ajutorare în această privință, atunci. Doar să nu vă simțiți insultați.

— Nu ne vom simți. Niner făcu o pauză. Ştii că ne-am dus după Generalul Camas, nu-i aşa? E mort. Şi ne-a costat un om.

— Ah, acela a fost *shabuirul* care avea de gând să ne *înghețe* după Geonosis, înainte să preia Zey conducerea. Ei bine, ai primit *Puncte Palpatine* în plus pentru că ți-ai ucis fostul şef. Va avea mai multă încredere în tine acum.

— Sperăm.

— Acum, acel comandant al tău…

— Roly Melusar. Tocmai l-a înlocuit pe tipul de la Informații, Sa Cuis.

— Pare dornic.

— Foarte. Aproape că m-a convins că aş putea salva galaxia, să asigur o pace durabilă şi să pun capăt nedreptății, totul înainte de prânz.

— Aproape? spuse Ordo.

Vocea lui Niner scăzu la o şoaptă.

— Vreau să merg acasă înainte să mă simt prea confortabil aici. Dar trebuie să plece şi *Dar*. Chiar are nevoie.

— Consideră că s-a făcut, zise Ordo. Vom continua să vă monitorizăm legătura audio. Încearcă să nu-ți opreşti *găleata* până nu ajungem la tine. Ordo, terminat.

Ordo ascultă înregistrarea audio în timp ce Prudii o monitoriza. Îl auzi pe Scorch: *Sfântul Roly*. Ordo spera ca să nu se ataşeze prea mult comandourile de acel om. Liderii carismatici precum Melusar te puteau inspira să faci orice şi să simți că era un privilegiu să mori pentru ei. Ordo simți o mică înțepătură de teamă strângându-i scalpul şi îşi reaminti că şi Skirata fusese la fel – scosese cuțitul la clonatorii Kaminoani, sfidase Generalii, insuflase un sentiment de invincibilitate oricărei clone pe care o antrenase, reuşind să fie în acelaşi timp înălțător şi periculos.

Oameni ca el puteau exercita o putere enormă, pentru bine sau pentru rău.

Poate că Melusar este într-adevăr un om decent. Dar poate că vrea să prevină riscurile de securitate. Va trebui să presupun ultima variantă până la proba contrarie.

— Acum, încotro? întrebă *Ny*.

— Facem lucruri normale, spuse Ordo. Luăm provizii conform foii de tranzit.

— *Cumpărături. Ny* apăsă pe computerul de navigație de pe consolă şi setă o rută de zbor. Să încercăm la *Depozitul de Comestibile al Nucleului*. E mai mare decât tot Keldabe, iar dacă nu au ce vrem, înseamnă că nu există.

Imperiul conducea mai strict decât Republica, asta era clar. Niner va trebui să-şi țină casca pe cap tot timpul, ca să nu atragă atenția în timp ce aştepta instrucțiuni. Ordo simți o mică picătură de sudoare nervoasă şerpuindu-i pe şira

spinării, care nu avea nimic de-a face cu temperatura din costum, şi îşi frecă spatele de scaun pentru a-şi uşura mâncărimea. De obicei nu devenea atât de nervos în timpul unei misiuni. Dar amintirea *Podului Shinarcan* îi ştirbise puțin încrederea.

Acea extracție fusese la doar câteva secunde de finalizare, nefiind nici măcar în teritoriu ostil, dar Etain fusese ucisă, iar Darman şi Niner rămăseseră blocați.

Nimic nu era lipsit de riscuri. Iar Nullii nu erau omnipotenți.

Doar mult mai rapizi, mai duri şi mai inteligenți decât oricine altcineva. Am fost făcuți pentru asta. Haide. O putem face.

— Bietul *Dar'ika*, spuse Mereel liniştit. Niner trebuie să creadă că şi-a pierdut complet controlul dacă nici măcar nu i-a spus că îi scoatem de acolo.

— Ah, îl ştii pe Niner, spuse Ordo. Buza de sus îl mânca acum de sudoare. Trebuia să-şi scoată *găleata* ca să se scarpine cât mai putea. El a inventat precauția. Are o ambiție secretă de a deveni contabil.

Prudii încă monitoriza şedința de informare, înregistrând-o pentru a extrage orice fărâmă de date şi orice indiciu subtil despre locațiile care ar putea fi utile într-o zi. Ordo se concentră asupra vocilor.

— Deci sunt interesați de un bărbat uman, Maestrul Djinn Altis, şi nu ştiu prea multe despre el sau câți adepți are... Un tip pe nume Jax Pavan... o grămadă de Padawani – în principal umani... Nişte Twi'leki, un Whiphid pe nume Krook sau cam aşa ceva, şi...

Mereel îşi ridică privirea din datapadul său.

— Ăsta ar fi K'Kruhk. Un Cavaler care a părăsit Ordinul pentru o vreme pentru că nu voia să folosească soldați clone.

— Se pare că majoritatea nu au supraviețuit *Epurării*. Prudii asculta cu atenție, mâzgălind ocazional pe datapadul său. Dar este clar că Serviciul Imperial de Informații nu are niciun număr precis şi nu ştie cine a dispărut şi cine a evadat. Ne putem folosi de asta, cred.

— Nu pot număra cadavrele? întrebă Mereel.

— Crezi că Ordinul Jedi i-a lăsat să aibă o copie a statelor de plată ale Templului, ca să-i poată bifa pe cei morți? Prudii scoase un sunet ca o pufnitură. Se pare că au omorât majoritatea Maeştrilor. Şi a Cavalerilor. Nu-i poți reproşa lui Palpatine lipsa planificării strategice. Aproape că i-a curățat complet.

— Când le vor menționa pe Kina Ha şi *Scout*, începeți să vă faceți griji.

— De ce? Adică, de ce să ne facem griji mai mult decât de obicei?

— Dacă Palpatine află despre vârsta Kinei Ha, va fi pe urmele ei ca un *borrat* pe o țeavă de scurgere. Îți aminteşti ce a spus Ko Sai despre motivul pentru care a fugit? Bătrânul *shabuir* a vrut ca ea să îi prelungească durata de viață.

Altis. Ordo îşi aminti de unul dintre Cavalerii sectei lui Altis, o tânără femeie pe nume Callista Masana. Chiar dacă Kaminoanii nu i-ar fi modificat memoria fotografică, nu ar fi uitat-o niciodată pe ea sau pe tinerii ei camarazi.

— I-am întâlnit pe unii dintre Jedii lui Altis, spuse el. Ei au propriile lor reguli. Nu ca ceilalți Jedi.

— Aceştia sunt cei care aveau familii? întrebă Jaing.

Chiar şi *Ny* tresări la asta.

— Le place să încalce regulile, nu-i aşa?

Nu, cu siguranță *nu* erau ca ceilalți Jedi. Altis permitea ataşamentul. Se întorseseră la practicile unei *epoci mai puțin rigide şi ascetice*, după cum spusese Etain. Îşi luau iubiți. Se căsătoreau. Ordo chiar o văzuse pe Callista sărutându-şi

iubitul, şi nimeni nu făcuse apoplexie din cauza asta. Găsea tulburătoare însăşi existența sectei lui Altis. Diferențele dintre ei păreau atât de profunde încât îi era greu să creadă că secta nu fusese un subiect permanent de discuție în cercurile Jedi.

Fiecare Jedi care trebuise să se îndepărteze de o iubire interzisă – şi trebuiau să fie destui, era sigur de asta, pentru că toate ființele aveau nevoie de cineva – ar fi găsit acea contradicție derutantă şi dureroasă.

Şi el o făcuse, dar din motive diferite. Existau Jedi pe care îi plăcea şi Jedi pe care îi disprețuia, iar apoi exista Ordinul Jedi, care nu era cu nimic mai bun decât Senatul din punctul lui de vedere. Exista pentru el însuşi, ca toate instituțiile. După aceea, lucrurile deveneau mai neclare. Existau disidenți, diverşi *Altis* şi *K'Krukh* ai galaxiei, şi existau tot felul de secte care foloseau Forța, despre care Ordo abia ştia.

Nu păreau o familie fericită de mânuitori ai Forței.

Comandantul Melusar îi considera pe toți periculoşi. Ordo nu avea un răspuns la asta, iar nesiguranța îl rodea ca o mâncărime. Argumentul era convingător.

Încercă să separe avantajul aparent nedrept de a fi capabil să folosească Forța de propriul său avantaj de a fi mult mai inteligent decât oricine altcineva în afară de frații săi. Era un gând interesant. Îl lăsă deoparte când *Ny* luă brusc o curbă la stânga, una neplanificată, care făcu computerul ei de traseu să sune şi să-i spună că s-a rătăcit. Ordo se uită în jur, aşteptându-se la probleme.

— Relaxează-te, *ad'ike*, spuse ea. Învățase câteva cuvinte *Mando'a*. Doar un ocol pe lângă un loc pe care aş prefera să nu-l survolez – nu încă. Cândva, poate.

— Ce loc? întrebă Mereel.

— *Podul Shinarcan*. *Ny* îşi apăsă căştile mai aproape de ureche pentru a urmări buletinul de ştiri. Şi Palpatine tocmai a dat o declarație despre motivul pentru care a trebuit să *pacifice* Gibad… cu un virus ucigaş.

* * *

Kyrimorut, Mandalore, la zece ore după eliberarea virusului prototip FG36

— Eu i-am ucis, spuse Uthan. Este numai vina mea.

Stătea cu capul în mâini şi cu coatele sprijinite pe masa din bucătărie. Jusik nu ştia de unde să înceapă să o consoleze. Pur şi simplu stătea cu ea, cu Skirata şi cu Gilamar la masă, în timp ce restul casei dormea. Trecuseră cinci ore de când Gilamar decisese că Uthan asistase destul la distrugerea civilizației ei, arătată prin amabilitatea *Rețelei Galactice de Ştiri* şi cu sponsorizarea generoasă a *Kuat Drive Yards*. Nu puteai să-i spui prea multe unui om de ştiință a cărui armă biologică tocmai fusese folosită pentru a măcelări milioane de ființe din propriul popor. Jusik îşi dorea ca Skirata să nu facă observația că cei care trăiau prin sabie aveau şi şanse mari să moară din cauza ei şi nu prea aveau dreptul să se plângă. Apoi avu un moment de panică trecătoare, când îşi dădu seama că se apropiase periculos de mult de a-l influența mental pe *Kal'buir* fără să se gândească la asta.

Nu este corect. Ştii că e cel mai rău lucru pe care-l poți face. Şi ştii că el nu e susceptibil. Dar în acel moment, Skirata era; garda lui era coborâtă. Se uită la Jusik ca şi cum ar fi simțit ceva. Unde era granița dintre a influența pe cineva în mod *greşit* şi a fi capabil doar să îl distragi în tăcere de la a spune ceva pentru că te cunoştea suficient de bine încât să-ți citească cele mai subtile gesturi? Jusik habar n-avea dacă folosise Forța sau nu. Se simțea plin în vinovăție – vinovăție pentru că avea acea abilitate, vinovăție pentru că-şi făcea griji pentru ea când milioane de oameni

mureau, vinovăție pentru tot ce avea legătură cu Uthan. Se mustra atât pentru că nu compătimise îndeajuns durerea lui Uthan, cât şi pentru că închisese ochii la slujba ei, care, cel puțin în parte, era să ucidă de la distanță în număr cât mai mare.

Certitudine morală. Ce glumă. După toate discuțiile mele cu Maestrul Zey despre folosirea clonelor, iată-mă suspendându-mi morala pentru că vreau ca Uthan să-mi salveze frații.

Dar ce putea face în legătură cu un om de ştiință ca Uthan, în afară de a o dezaproba? Ce cerea datoria – *etica* – atunci când se afla față în față cu cineva ca ea?

Nu ştiu. Pur şi simplu nu ştiu. Ar trebui să o aduc în fața justiției? Nici măcar nu ştiu ce este justiția în zilele astea.

Influența lui Jusik, oricare ar fi fost ea, nu îl făcu pe Skirata să se oprească pentru mult timp. Bătu în datapadul său, simulând că este distras.

— Eşti sigură că e virusul tău? o întrebă el pe Uthan. Sunt destule pe piață pentru Palpatine din care să aleagă.

Uthan îşi ridică în sfârşit capul. Fața îi era cenuşie, complet golită de sânge.

— Şi ce crezi că ar folosi pentru a-şi expune punctul de vedere?

— Dar de unde ştii că e opera ta? Poate că se pricepe atât de bine să se joace cu mințile noastre încât noi îi facem treaba în locul lui. Skirata îşi vârî datapadul înapoi în buzunar. Ce ai văzut de te face să crezi că e al tău?

Uthan privi ecranul mort al holoreceptorului pentru câteva momente de tăcere.

— E al meu, crede-mă.

Se ridică şi îşi împinse încet scaunul înapoi de la masă. Gilamar îi făcu lui Skirata un semn discret din cap, ca să-i spună că se va ocupa el de lucruri, şi o urmă afară din cameră. Jusik aşteptă până când paşii lor dispărură şi porni din nou ştirile. Gibad nu mai era nici măcar titlul principal al buletinelor orare. Atenția serviciilor de ştiri galactice era la fel de redusă ca în timpul Republicii, iar maşina de propagandă a lui Palpatine nu trebuia să lucreze prea mult.

Un om – un Sith – nu o poate face singur. Are nevoie de ajutor din partea celor leneşi şi dezinteresați.

— *Fierfek*. Skirata scutură din cap. Bătrânul *shabuir* îşi alege bine momentele.

Jusik se strădui să se concentreze pe micile detalii ale filmărilor holocamerelor din oraşele Gibadane. Toate dezastrele aveau o asemănare – peisajele urbane păreau aproape normale, familiare, până când resturile de pe străzi se transformau brusc în cadavre şi întreaga scenă se schimba. De-a lungul marginii inferioare a ecranului, titluri scurte apăreau şi dispăreau. Unele erau relevante pentru imagini, altele erau poveşti total diferite. Nimeni nu se mai oprea şi nu mai examina nimic cu atenție. Jusik încă se mai putea concentra, totuşi, şi urmărea titlul în timp ce defila laborios.

OMUL DE ŞTIINȚĂ FUGAR DE PE GIBADAN CARE A CREAT VIRUSUL ARMEI BIOLOGICE AR FI PUTUT FI FOLOSIT ÎMPOTRIVA IMPERIULUI, SPUN SURSELE.

— Este al ei, bineînțeles, spuse Jusik. Uite. Palpatine a dat-o în vileag.

Skirata se încruntă la ecran, părând distras.

— E cu adevărat drăguț, nu-i aşa?

— De ce se deranjează să îi spună numele? întrebă Jusik. Nu trebuie să se justifice, şi nu vor mai fi mulți Gibadani care să îi râvnească sângele.

— Ar putea fi o mulțime de Gibadani plecați de pe planetă, totuşi. S-ar putea să creadă că o vor denunța şi îl vor scuti de timpul pierdut.

— Dar a obținut ceea ce voia de la ea.

— Ei bine, el nu are virusul specific clonelor, sau o viață prelungită... şi este un

ratat înrăit. Skirata îşi frecă ochii. Dar cum o să-i ținem mintea concentrată pe cercetarea privind îmbătrânirea, când tocmai a văzut cum propria ei lume se duce pe apa sâmbetei datorită uneia dintre rețetele ei?

Skirata avea prioritățile lui şi, evident, printre ele nu se număra plânsul pentru Gibad. Jusik înțelegea de ce era un pas prea departe pentru el. Nu era prima lume care simțea pumnul lui Palpatine şi nu ar fi fost nici ultima; tot ce conta era că nu era Mandalore. Dar Jusik încă mai simțea o rezistență internă la ideea de a sta ascuns, o nevoie de a face ceva ce nu putea defini, chiar dacă ştia că era fără rost.

— Este o întrebare retorică, *Kal'buir*? întrebă el.

— Nu. Trebuie să o țin motivată, iar cel mai bun lucru pe care îl pot face este să-i amintesc că am putea ajunge să fim singurul ei instrument de răzbunare.

— Crezi că va dori răzbunare?

— Este om. Tu nu ai face-o? Bine, poate că tu nu…

— Este greu să pun deoparte aceste sentimente, chiar şi cu pregătirea mea.

Jusik ajunsese să-şi accepte latura întunecată, neplăcută. Fiecare ființă avea una. Negarea ei era o iluzie periculoasă. Oricine credea că poate fi înlăturată prin meditație sau voință pur şi simplu nu recunoştea motivele urâte pentru ceea ce erau şi le dădea o respectabilitate spirituală perversă. *Poți ucide fără să cazi de partea întunecată dacă nu simți furie sau ură. Asta m-au învățat Maeştrii. Oh, chiar aşa? Spune-i asta ființei pe care o ucizi.* Jusik avea nevoie să-şi cunoască întunericul normal, acceptabil, *inevitabil*, să dea mâna cu el şi să-i cunoască chipul, astfel încât să-l poată recunoaşte mereu în umbră. Trebuia să fie capabil să vadă *pragul* pentru a se îndepărta de el.

— Ceea ce ne trebuie, spuse Skirata, cu ochii ațintiți asupra unui punct imediat după Jusik, este ca Uthan să elaboreze o contramăsură pentru virusul ăla nenorocit, în cazul în care Palpatine încearcă să îl folosească împotriva *noastră*.

— Dar asta o va distrage de la cercetarea îmbătrânirii.

— Virusul îmi va ucide băieții cu mult înainte de îmbătrânirea rapidă. Aşa că trebuie să găsim o modalitate de a face ambele lucruri. Poate că *Mij'ika* o va putea convinge.

Jusik nu era niciodată sigur dacă Skirata – un om foarte emotiv, fără îndoială – putea simți prea mult pentru străini în zilele astea. Oricine putea să manifeste prea multă compasiune într-o viață fără să se prăbuşească, iar Skirata preluase deja povara fiecărei clone care avea nevoie de ajutor. Nu era corect să-l vezi insensibil față de Uthan doar pentru că avea alte priorități. Iar Jusik ştia că era mult prea uşor să compătimeşti un număr mare de străini din principiu, fără să fii capabil să aplici asta la carnea şi sângele care erau chiar în fața ta.

Obişnuiam să fiu atât de sigur de ceea ce e corect. Nu-i aşa?

Gilamar era un prieten loial pentru Skirata de mulți ani. Jusik încercă să găsească o limită acceptabilă între exploatare şi valorificarea unei prietenii în beneficiul reciproc. Nu îi fu uşor.

— Va dori să se răzbune pe Palpatine. Jusik ştia că din acea secundă era complice. I-am putut simți neputința şi nu e obişnuită cu asta. Trăieşte într-o lume în care face lucruri raționale şi obține rezultate din ele. E obişnuită să aibă controlul. Chiar şi în închisoare.

Skirata ridică o sprânceană.

— Ştiu la ce te gândeşti.

— Nu ai avut niciodată nevoie de simțurile Forței pentru asta, *Kal'buir*. Sunt

un jucător slab de sabacc.

— Da, o voi folosi cum pot. Ea a făcut chestia aia nenorocită. Ştie că trebuie să facă ceva fie pentru a se ispăşi, fie pentru a-l contracara pe Palpatine. Nu-mi pasă care dintre ele, şi nu mă simt prost că exploatez acea vină. S-ar putea chiar să o cauterizez pentru ea.

— Nu spun nu.

— Îmi pasă ce crezi despre mine, *Bard'ika*. Eu încă onorez înțelegerea pe care am făcut-o cu ea.

Jusik nu se simțea confortabil având atâta influență asupra lui Skirata. Nu aşa ar fi trebuit să fie lucrurile; un fiu avea nevoie de aprobarea tatălui său, nu invers, iar Jusik se simțea foarte mult ca fiul care avea cel mai mult de dovedit. *Kal'buir* era reperul său de devotament, atât de altruist încât ştersese cu buretele lunga sa istorie criminală. Dacă a furat sau a ucis în acele zile, a făcut-o pentru cei pe care îi iubea, iar asta îl includea şi pe Jusik. *Nu e parte întunecată dacă nu simți ură sau furie*.

Vechea dilemă nu voia să dispară. Jusik îşi dădea seama că se autojustifica la fel ca oricare dintre foştii săi frați Jedi. Diferența era... *shab*, că nu reuşea să-şi dea seama. Se simțea cumva diferit.

— Ştiu, *Kal'buir*, spuse el. Crezi că ea l-a testat vreodată pe oameni?

— Ei bine, ştim că nu a avut niciodată şansa să îl testeze pe clone. Nu vreau să mă gândesc la ce fac oamenii de ştiință în spatele uşilor închise. Mi se întoarce stomacul pe dos.

Jusik ştia că acțiunea medicamentelor, a bacteriilor şi a viruşilor poate fi modelată pe calculator, că acțiunile lor biochimice pot fi prezise şi trasate. Dar se simțea şi mai rău pentru că se gândea că un virus conceput exclusiv pentru a ucide fusese *testat* pe ceva viu. Era o senzație ciudată. Dintr-o dată, fu conştient de greutatea sabiei sale de la curea şi se întrebă exact când şi cum îşi dăduse seama un Jedi antic că o rază de energie putea să taie capul cuiva.

Mâinile nimănui nu erau complet curate. Tot ce putea face orice ființă era să se străduiască să se asigure că murdăria era minimă.

— Cred că ar trebui să fii direct şi să-i ceri antidotul şi să-i spui de ce, spuse în cele din urmă Jusik. Ea răspunde la rațiune.

Skirata aprobă din cap. Apoi se ridică în picioare, cu ambele mâini sprijinite pe brațele scaunului.

— E timpul să dorm puțin, spuse el. Se spune că ai nevoie de mai puțin somn pe măsură ce îmbătrâneşti, dar eu par să am nevoie de mai mult.

Skirata nu mai dormise într-un pat adevărat din noaptea în care îi salvase pe tinerii Nulli de la exterminare în Tipoca. Făcea ceea ce făcuse în fiecare noapte în ultimii unsprezece sau doisprezece ani: se aşeza pe un alt scaun, cu picioarele ridicate pe un scăunel, sau chiar se ghemuia pe podea, cu o pelerină rulată sub cap, ca şi cum ar fi fost încă pe câmpul de luptă. Nu vorbea despre asta. Toată lumea ştia de ce o făcea. Era un obicei care devenise un ritual, jurământul său tacit că nu o va lua uşor până când fiii săi clone nu îşi vor recăpăta viața. Jusik îl urmă în *karyai* şi îl privi cum se aşează confortabil – sau ceea ce părea a fi – pe unul dintre scaunele tapițate. Avea un dormitor al lui, ca toți ceilalți. Îl ocupau doar hainele şi puşca lui Verpină preferată de lunetist.

— O să vorbesc eu cu ea dimineață, se oferi Jusik. Nici măcar nu mă voi juca cu mintea ei.

— O voi face eu. Ea şi cu mine avem o înțelegere.

Jusik îşi aduse aminte de un comentariu pe care *Kal'buir* îl făcuse cu câțiva ani în urmă. Nu-şi mai amintea ce-l determinase, dar îl mişcase profund şi, din când în când, îi revenea în memorie: *Bard'ika, dacă îți doreşti vreodată un tată, atunci ai unul în mine.* Da, Jusik îşi dorea adesea un tată. Fusese predat Jedilor cu mult înainte de a fi suficient de mare pentru a avea vreo amintire proprie. Dar acum făcea parte dintr-o cultură în care tații şi paternitatea contau – nu descendența sau linia de sânge, ci datoria lungă şi infinită față de un tânăr care depindea de tine. Îşi dorea foarte mult să facă parte din această familie, o parte reală, formală şi permanentă.

— *Kal'buir*, spuse Jusik, mai ai loc pentru încă un fiu?

Skirata îl privi nedumerit câteva secunde, apoi zâmbi şi întinse mâna pentru a-l prinde pe Jusik de braț, în stilul *Mando*, de la mână la cot.

— *Ni kyr'tayl gai sa'ad, Bard'ika.* Te recunosc ca fiind copilul meu.

Adopția Mandaloriană era rapidă şi permanentă, câteva cuvinte pentru a recunoaşte pe cineva drept copil şi moştenitor, indiferent de vârsta sa. Având în vedere greutatea emoțională din spatele său, jurământul părea aproape inadecvat.

— *Buir*, spuse Jusik. *Tată.*

Toată lumea îi spunea lui Skirata *Kal'buir*, în semn de respect afectuos, dar acum cuvântul se schimbase pentru totdeauna pentru Jusik, pentru că dintr-o dată era real şi literal. În sfârşit, era *fiul* cuiva; cineva cu un nume, cineva pe care îl cunoştea şi de care îi păsa. Pentru un om fără trecut, acel sentiment brusc de împlinire fu amețitor şi neaşteptat.

— Mă întreb unde aş fi fost acum dacă nu erai tu.

Skirata îi dădu drumul la braț.

— Funcționează în ambele sensuri, *Bard'ika.* Asta e ceea ce ne face o familie.

Casa era complet tăcută, cu excepția sunetelor cărbunilor din şemineul uriaş din *karyai* şi a pocniturilor ocazionale când se contractau bârnele acoperişului. Jusik se îndreptă pe coridoare spre camera lui. Nici nu-şi amintea că adormise până când se trezi privind bolta întunecată a tavanului şi întrebându-se ce era zgomotul acela.

Ca întotdeauna, nu era doar un zgomot. Simți un întreg pachet de alte informații prin intermediul Forței. Era groază, confuzie şi nevoia de a fugi. Lăsă totul să treacă peste el pentru o clipă. Ghearele loviră lespezile din pasaj, iar uşa se deschise uşor.

— Ai auzit şi tu, *Mird*? şopti Jusik. Strillul avea propriul *radar*, sensibilitatea sa de prădător la fiecare zgomot şi miros. De unde ai ştiut că sunt treaz? Jusik îşi dădu picioarele jos din pat şi trase pe el nişte haine. Haide. Hai să vedem ce este.

Mird părea să ştie de unde venea sunetul. Jusik îşi puse centura şi sabia din pură obişnuință şi îl urmă pe animal dincolo de bucătărie, până la uşile principale din spate care dădeau în câmp deschis. Dezghețat sau nu, aerul era extrem de rece. *Mird* stătea complet nemişcat, cu nasul îndreptat spre briză, şi mormăia încet din gât. Cineva se plimba în jurul perimetrului, crăpând din când în când crengi din tufişuri, şi pentru o clipă Jusik se temu de ce era mai rău – că bastionul fusese găsit. Dar reacția lui *Mird* – calmă, mai mult *îngrijorată* decât defensivă – îi spuse că nu un străin dădea târcoale pe acolo, iar ceea ce simțea în Forță era un spirit tulburat.

Era probabil Arla, sau poate chiar Uthan care nu putea să doarmă. Nu... *Arla.* Era Arla. Săraca femeie, îşi revenea după tranchilizantele alea pentru *bantha* şi nu era în stare să rătăcească în frig şi întuneric într-un loc străin. O va aduce înapoi înăuntru. *Mird* porni fără să i se ceară, conducându-l pe Jusik printre copaci. Făceau suficient zgomot pentru a nu o speria. Jusik încercă să-şi imagineze ce ar fi putut-o

face să se aventureze afară şi se întrebă dacă era o idee bună să lase uşile descuiate. O zări stând pe malul pârâului care forma o graniță naturală la nord.

— Hei, Arla, strigă el. În ciuda zgomotelor pe care le făcuse, ea tot tresări. O să mori de frig. Vino înăuntru.

Jusik se apropie de ea, încercând să pară inofensiv. Se întrebî de ce unii pot trăi cu amintiri îngrozitoare şi alții nu. *Biata Arla*. Făcuseră un lucru bun când o scoseseră din locul acela. Nu avea să fie uşor să se adapteze la viața de afară, dar trebuia să fie mai bine decât într-o instituție.

Acum se afla la aproximativ un metru de ea. Ea emana atât de multă tensiune în Forță, încât el aproape că se aştepta să intre în panică şi să fugă, dar ea se întoarse cu fața la el aproape cu dezinvoltură, cu brațul drept la o parte, cu mâna stângă în buzunarul tunicii. Atunci îşi ridică brațul şi el văzu arma – lemn sau o bară de metal, nu era sigur ce anume. În fracțiunea de secundă înainte de a fi lovit, el deveni Jedi şi o aruncă înapoi cu o lovitură de Forță din pur reflex.

Ar fi trebuit să se aştepte la asta.

* * *

Sala de mese, cazarma Unităţii Speciale a *Legiunii 501*, Oraşul Imperial

Niner trebuia acum să gândească repede. Cu cât Ordo şi ceilalți stăteau mai mult pe Coruscant, cu atât riscau mai mult să fie prinşi. Trebuia să livreze datacipul, măcar atât. De asemenea, trebuia să-l pună pe *Dar* în poziția în care să dezerteze odată cu el, atunci şi acolo. Nu ar mai fi existat o a doua şansă sau să ceară o săptămână de gândire. Dacă Ordo trebuia să se întoarcă şi să treacă din nou prin controalele de securitate Imperiale, riscurile ar fi fost chiar mai mari decât dacă ar fi rămas pe aici.

Nu mai putea aştepta. Se uită nervos cum Darman zăbovea asupra farfuriei cu tăiței, iar în momentul în care acesta răsuci ultimele fire în jurul furculiței şi le sorbi, Niner îi luă farfuria şi se ridică în picioare.

— Poligonul de antrenament, spuse Niner. Chiar trebuie să mă perfecționez.

Era timpul pentru relaxare şi aveau să aibă zona de antrenament doar pentru ei pentru o vreme. Darman îi aruncă o privire şi nu îl contrazise. Se cunoşteau suficient de bine încât să evalueze ce era o problemă şi când trebuia discutată în altă parte.

— Bine. Darman luă farfuria înapoi şi o aşeză pe tava unui droid de serviciu care trecea pe lângă ei în nesfârşita sa căutare de farfurii murdare, tacâmuri şi resturi. Să vedem ce putem face. Dar nu uita că tipul cel nou o să apară peste o oră.

Shab. Niner uitase de Rede. Ei bine, puteau să termine până atunci, iar apoi îşi putea face griji despre cum să se ocupe de Rede.

— O oră e suficient.

Poligonul interior era izolat fonic, înconjurat de cabine şi zone de depozitare la îndemână, ideale pentru a evita întreruperile. Niner trecu pe legătura securizată a căştii sale în timp ce mergea pe coridor, fără ca Darman să audă.

— Ordo? Eu sunt. Unde eşti?

Ordo era evident în aşteptare. Nu urmă nici măcar o secundă de întârziere.

— La patru kilometri de poziția ta, *ner vod*.

— Sunt pe cale să îi dau vestea lui Darman. Ar fi o idee bună să ne dai o oră şi un loc. Lucrurile devin complicate aici.

De data asta, legătura rămase tăcută pentru câteva momente.

— Unde ai putea sta în armură completă fără să ieşi în evidență şi unde ar putea sta un cargobot?

— Asta conduci astăzi?

— *Lada* lui *Ny* Vollen. *Cornucopia*. Este un *CEC Monarch*, cu o lungime totală de treizeci de metri, înaltă de zece metri şi lată de cincisprezece metri.

Niner nu-şi amintea să fi văzut nava. Încercă să vizualizeze o navă de asemenea mărime şi locul în care ar fi putut sta o vreme fără să pară aiurea. Primul lucru care îi veni în minte fu o zonă industrială, dar nu era un loc în care să poată zăbovi un comando în echipament complet negru fără să atragă atenția la lumina zilei. Apoi erau zonele comerciale, cu magazine cu zone de încărcare de mărimea unor mici cartiere.

— Putem face asta când e întuneric? Niner îşi verifică ceasul. La ora şapte, aproximativ.

— Da.

— Ce zici de una dintre uzinele de prelucrare a deşeurilor? Sunt pline de zone de depozitare a navelor. Sau un parc de camioane cu repulsor.

— Parcul camioanelor are sens. Oricum, nu veți sta prea mult pe aici. Raportați în fiecare oră şi vom ajusta ora şi locația punctului de întânire.

— Recepționat.

— Foarte convingător, *Ner'ika*... Ordo, terminat.

Darman îi dădu un ghiont.

— Pui ceva la cale.

— Poate. Niner verifică dacă poligonul era liber, aprinse semnul de siguranță *NU INTRAȚI* şi îl conduse pe *Dar* în boxa din capăt. Scoate *găleata*.

Darman îşi scoase casca, o opri complet şi îşi băgă mănuşile în ea.

— Am înțeles ideea, şopti el.

— *Dar*, va trebui să menționez nişte lucruri dureroase.

Darman părea că se străduieşte din răsputeri să pară nepăsător.

— Bine, promit că nu voi mai mânca nimic care să-mi dea gaze.

— Sunt serios.

— Da, mi-era teamă de asta.

Niner nu-i spusese până atunci. Amândoi ştiau prea bine ce se întâmplase în noaptea *Epurării* Jedi şi se gândi că, cu cât îi amintea mai puțin lui Darman de nefericirea lui, cu atât ar fi fost mai în siguranță. Darman părea că nu voia nici el să vorbească despre asta. Acum trebuiau s-o facă.

— *Dar*, copilul tău are nevoie de tine. Trebuie să plecăm de aici. Îmi pare rău. Nu ştiu cum altfel să o spun.

Darman privi în altă parte pentru câteva momente, concentrându-se pe peretele rezistent la explozii.

— Ştiu, spuse el în cele din urmă. Dar încă simt că am rămas fără prieteni.

— Mai vrei să... pleci? Niner se feri să spună cuvântul *dezertezi*, chiar şi atunci când era sigur că nu putea fi auzit. Am decis că o vom face. Cu toții.

— Da. Îmi amintesc.

— Vrei să-l vezi din nou pe Kad, nu-i aşa?

Niner ştiu de îndată ce o spusese că păşea pe o gheață subțire.

Ochii lui *Dar* se umplură de lacrimi.

— Ştii ce? spuse el. Nu ştiu dacă mă pot uita la el. Când mă voi uita la el, o voi

vedea pe ea şi tot ceea ce nu am avut şansa să avem ca familie şi nu cred că pot suporta asta.

— Dar e fiul tău. Niner înțelegea exact ce voia să spună. Îl vei lua în brațe şi toate chestiile alea te vor inunda. Vei vrea să fii cu el exact din acest motiv – pentru că este al tău şi al lui Etain.

Era prima dată când Niner îndrăznea să-i rostească numele după mult timp. De fapt, nu era sigur că-l mai rostise vreodată din noaptea în care fusese ucisă. Moartea ei atârna deasupra lui şi a lui Darman ca o pală permanentă de fum pe care amândoi o puteau vedea, dar nu o menționau niciodată, pentru că prezența ei era atât de copleşitor de evidentă.

Dar închise ochii pentru o clipă şi îşi ciupi podul nasului.

— Cum am de gând să-l țin în siguranță? Ce se întâmplă dacă se întorc Jedii?

— Dacă o vor face vreodată, vor trebui să-l găsească mai întâi, iar apoi vor trebui să treacă de Skirata. Şi de Nulli. *Şi de mine.*

Cu cât aşteptau mai mult să evadeze, cu atât părea mai puțin urgent, cu excepția faptului că micul Kad creştea fără părinții lui. Niner oscila între aşteptarea cu nerăbdare a unei noi vieți şi teama că şi-o va irosi pentru că nu va şti ce să facă cu ea.

— Ce au făcut cu corpul ei? întrebă Darman. Un baraj părea să se fi rupt, revărsând întrebări care probabil îl mâncau de viu. Nu ştiu unde este. Au luat-o cu ei? Nu pot să-mi scot asta din cap. Nici măcar nu ştiu cum să aflu.

Părea un moment la fel de bun ca oricare altul pentru a-i spune.

— Îl voi întreba pe Ordo, spuse Niner.

Darman îşi ridică privirea foarte încet.

— Eşti în legătură cu Nullii.

— Da.

— Când aveai de gând să-mi spui asta, *ner vod?* Lui Darman nu i se spusese că are un fiu de optsprezece luni. Nu-i plăcea să fie ținut în întuneric, iar Skirata avea cicatricele pentru a dovedi asta. Asta explică multe.

— Nu, nu...

— Ştiam eu. Te-ai purtat ciudat.

— Jur că au luat contact abia astăzi. De aceea stăm aici acum.

Darman nu se prindea destul de repede.

— Termină cu *porcăriile*. Spune-mi.

— Au venit să ne scoată.

Privirea lui Darman pâlpâi.

— Îşi asumă un mare risc.

Skirata vorbea mereu despre *nunele* crescute în cuşti. Era greu să le eliberezi, spunea el, pentru că se născuseră în cuşti, iar gratiile erau tot ce ştiau. De multe ori se întorceau la cuşcă atunci când erau eliberate, ca şi cum dimensiunea câmpurilor deschise le copleşea. Niner crezu că vede acea privire de *nuna* pe fața lui *Dar*.

— De aceea trebuie să ne mişcăm, spuse el. Mai avem câteva ore. Îşi bătu casca. Jaing pare să aibă o sută de moduri de a intra în sistemele guvernamentale. Omul e foarte *inventiv*.

— Bine, spuse Darman din nou. Pot să vorbesc cu el? Pot să vorbesc cu Ordo? De ce te-a contactat pe tine, şi nu pe mine?

Nu era nevoie să citeşti gândurile ca să-ți dai seama ce voia Darman să întrebe.

— Spionul lui nu ți-a găsit casca în care să introducă comunicatorul, spuse

Niner. Vrei să-l întreb... despre Etain?

Darman îşi puse casca la loc.

— Da. Fă-o. Mulţumesc. Uite, mai bine mă duc să mă întâlnesc cu Rede. Ennen nu e încă în stare să fie sociabil.

Niner îl privi plecând şi îşi dădu seama că pierderea unei soţii era un alt fel de durere. Să jeleşti un frate ucis în misiune era rău şi nu devenea niciodată mai uşor; comandourile găseau zi de zi modalităţi de a face faţă situaţiei, iar Ennen avea să o facă şi el. Dar nu existau aşteptări cu privire la evenimente definitive într-o viaţă comună, niciunul dintre lucrurile pe care un cuplu presupunea că li se vor întâmpla – să aibă copii, să-i vadă pe acei copii crescând şi având copiii lor, şi în cele din urmă să îmbătrânească împreună. Lucrurile la care Darman începuse să se aştepte să i se întâmple nu aveau să mai aibă loc niciodată, chiar dacă se căsătorea din nou.

Viitorul cu Etain fusese întrezărit înainte ca o uşă să se trântească. Asta părea cumva chiar mai crud decât simpla lipsă a unui frate, în acel fel general în care el nu mai era acolo.

Niner îşi pus casca şi activă legătura, încă precaut şi pe jumătate aşteptându-se să fie interceptat.

— Ordo, eşti acolo?

— Te aud, *ner vod*.

— Darman trebuie să ştie ce s-a întâmplat cu trupul lui Etain.

Ordo tăcu câteva momente, ca şi cum ar fi trebuit să se gândească la asta.

— Am dus-o înapoi pe Mandalore şi a fost incinerată conform obiceiului ei.

— Obicei Jedi.

— *Kal'buir* a vrut. Ordo păru aproape ruşinat. Cenuşa ei n-a fost împrăştiată. Îl aşteptăm pe Darman să se întoarcă acasă.

Niner simţi o durere familiară în spatele ochilor şi îi închise strâns până îi trecu senzaţia.

— Îl voi anunţa. Niner, terminat.

În sala de mese, Darman şi Ennen stăteau înghesuiţi la o masă cu o clonă care trebuia să fie Rede. Era greu de explicat unor fiinţe concepute la întâmplare, dar în ciuda faptului că arăta aproape identic, acest om era un străin. Asemănarea se filtra, lăsând doar micile variaţii – linii, gesturi, tonul vocii – ca trăsături distinctive. Niner încă nu îl cântărise pe Rede. Şi avea *un an*. Mai mult sau mai puţin. Aproape tot ce ştia şi fiecare abilitate pe care o avea era rezultatul învăţării rapide. Pur şi simplu nu trăise suficient de mult ca să treacă prin antrenamentul de bază care ocupa primii ani din viaţa unei clone Kamino. I-ar fi fost greu să intre în operaţiunile speciale.

— *Sergent.* Rede se ridică drept. Soldat TK-70558, sergent.

— Probabil vei ajunge să-mi spui Niner. Se aşezară. Obiceiuri de echipă mică. Te-ai oferit voluntar?

— Nu, sergent. Evaluarea aptitudinilor.

— Dar ce zici despre faptul că ni te alături? Băiatul trebuia să înveţe că era liber să spună ce avea în minte. Eşti fericit? Deranjat? Supărat că eşti despărţit de vechii tăi prieteni?

Rede făcu o pauză, ca şi cum ar fi fost o întrebare capcană.

— Îmi va fi dor de ei, spuse el. Dar este o onoare să servesc în *501*, în special în corpul de comando.

Onoarea nu era aşa cum se pretindea a fi. Niner ştia exact cum era să o iei de la capăt într-o echipă complet nouă, printre străini.

— Destul de corect. Poți să tragi mai bine decât ceilalți băieți Centax?

— Întotdeauna putem folosi mai mult timp în poligon.

Bună atitudine. Niner era conştient de faptul că Ennen se încrunta la el.

— Deci, care crezi că este obiectivul nostru general?

— De a neutraliza insurgenții, agitatorii politici şi alte amenințări la adresa securității, din partea celor care încearcă să destabilizeze noul guvern, sergent.

Suna ca ceva ce Rede învățase pe de rost. Sărmanul copil; cum putea cineva să înghesuie într-un an suficient de mult într-o ființă umană pentru a o face funcțională, dar fără a o transforma într-un caz pierdut? Lui Niner tot nu-i suna bine. Şi acum exista o întreagă armată de ființe inferioare lui în liga victimelor. Nu era sigur dacă asta îl făcea să se simtă mai bine sau mult, mult mai rău.

— Te voi întreba din nou asta peste şase luni, dacă mai eşti cu noi, zise Niner.

Ennen îşi goli ceaşca de cafea şi se ridică.

— Dacă mai suntem în viață.

Rede se uită la Niner cu o expresie de anticipare sumbră, ca şi cum ar fi aşteptat nişte îndrumări.

— Ce facem acum, sergent?

Nu *Niner* era *Sergentul*, dar era un început. Niner se simțea vinovat că nu va mai fi prin preajmă pentru a avea grijă de Rede. Spera doar că Ennen se va agăța de el în zilele următoare. Era greu să se uite în ochii tipului şi să spună cuvinte liniştitoare când ştia că va dispărea până mâine dimineață.

— Începem să planificăm următoarea misiune, zise el. Ennen, arată-i lui Rede dulapul şi patul. Eu am un comision de făcut şi apoi mă voi alătura vouă. *Dar*? Vreau să vorbim.

Făcea să pară că avea de gând să-i facă lui Darman o mustrare privată. Ca toate minciunile, nu-i plăcea prea mult, dar era ceva temporar, pentru că mâine pe vremea asta aveau să fie în drum spre Mandalore, sau chiar să se simtă ca acasă în Kyrimorut. Niner nu văzuse niciodată Mandalore. Era ciudat să aibă un cămin spiritual pe care nu-l vizitase niciodată şi un oraş natal real – Tipoca – pe care nu voia să-l mai viziteze vreodată, cu excepția cazului în care se arunca asupra lui pentru a-l bombarda şi scufunda înapoi în mare.

Ieşi cu Darman pe una dintre platformele de aterizare ale cazărmii şi se sprijini de balustrada de siguranță, privind pădurea de turnuri şi blocuri de apartamente ale căror fundații se aflau la mai mult de un kilometru mai jos. Nu observase niciodată că în oraş existau atât de multe holocamere de supraveghere. Cândva fuseseră o sursă utilă de informații; acum erau o amenințare.

Şi era sigur că erau instalate mai multe decât fuseseră în urmă cu şase luni.

— *Dar*, am vorbit cu Ordo, spuse el. Când ajungi acasă, va trebui să faci ceva... ceva ce vei dori să faci, cred...

Niner încercă să-şi imagineze cum ar fi să ții în mână cenuşa cuiva pe care-l iubeai, dacă asta îți dădea o încheiere sau doar deschidea răni care nici măcar nu începuseră să se vindece. Dacă ar fi fost el...

Dacă ar fi fost el, ar fi văzut cu cât de puține lucruri îl lăsase viața.

Capitolul 9

Nu iau nimic de bun. Imperiul poate că are milioane de soldați, dar este încă fragil, încă în fază incipientă, şi întotdeauna vor exista unii care să vrea să îl răstoarne. Dar ei vor aştepta momentul în care vor fi suficient de puternici pentru a face acest lucru; habar nu au că cel mai bun moment pentru a lovi este acum, când eu încă nu mi-am consolidat puterea. Ca întotdeauna, ignoranța şi apatia populației lucrează în favoarea mea.

Împăratul Palpatine, către droidul său secretar

Kyrimorut, Mandalore

Skirata auzea de departe şi în surdină cum cineva se certa cu furie cu Generalul Zey. Dar Zey era deja mort, iar acest fapt îl deranja atât de mult, încât decise că asta însemna că visa. Aşa şi era. Se trezi pe scaun, dar țipetele continuară, pentru că erau reale. Era o încăierare în desfăşurare. Îi trebuiră câteva clipe să se trezească pe deplin şi să-şi dea seama că una dintre voci era a unei femei.

Shab, *Jilka a cedat în sfârşit cu Besany*... Se ridică greoi în picioare şi fugi pe pasaj, aproape împiedicându-se de *Mird* când se întâlniră la jumătatea drumului. Dacă ar fi fost intruşi, strillul i-ar fi sfâşiat: deci necazul ăsta era unul domestic.

— *Menav nil Menav ni, taan!*

Jilka nu vorbea *Mando'a* – nu, nu era *Mando'a*, era Concordiană. Era Arla țipând furioasă şi cerând să i se dea drumul. Skirata deschise brusc uşa spre holul din spate, lăsându-şi instinctiv cuțitul să-i alunece din mânecă în mâna dreaptă. Îl găsi pe Jusik ținând-o pe Arla, care avea ochii sălbatici, într-o strânsoare de braț. Acum Skirata putea vedea că era cu adevărat sora lui Jango. Ochii ei aveau aceeaşi furie nesățioasă, rănită.

— Îmi pare rău, *Kal'buir*.

Fața lui Jusik era presărată cu zgârieturi sângerânde. Arla încremeni, gâfâind de parcă şi-ar fi luat tras sufletul.

— A fost tot ce am putut să fac ca să o aduc înapoi aici fără să rup ceva.

— *Shab*, Skirata se întoarse în uşă şi strigă. *Mij'ika? Mij'ika*, te-ai trezit? Medic!

Arla îl lovi pe Jusik cu cotul în piept în momentul în care acesta îşi slăbi strânsoarea.

— Stai departe de mine, *Mando*, scuipă ea. Îți voi tăia gâtul nenorocit. Îți promit. Iar tu, *bunicule*, dacă te apropii de mine, te spintec.

Skirata auzi zgomotul cizmelor apropiindu-se. Arla îşi smuci capul înapoi în fața lui Jusik cu o lovitură puternică. În secunda următoare, ea se înmuie complet şi Jusik o coborî cu grijă pe podea, cu sângele curgându-i din nas. Skirata nu era sigur dacă se amețise singură sau pur şi simplu se prăbuşise. Gilamar apăru în pragul uşii cu geanta lui de medic şi se uită de la Skirata la Jusik şi înapoi.

— Va fi bine, spuse Jusik. Îşi şterse nasul pe dosul mâinii. Nu doare. Întreab-o pe *Ruu*.

— Ce?

— Neutralizare cu Forța. Îmi pare rău, dar a trebuit s-o fac. *Mird* se duse s-o

adulmece pe Arla şi să-i lingă faţa rece. E mai bine decât să-i rup încheietura mâinii.

Skirata avea tendinţa de a uita cât de multe abilităţi de luptă avea Jusik.

— Nu cred că asta ar fi oprit-o. Ce s-a întâmplat?

— Am găsit-o rătăcind afară, foarte agitată, şi când am încercat să o fac să se întoarcă înăuntru, a luat-o razna şi m-a lovit cu o bucată de lemn. Cu siguranţă ştie cum să se bată.

Gilamar ţinu un hipospray la lumină pentru a-l verifica, apoi se ghemui deasupra Arlei pentru a-l înfige în braţul ei.

— Asta se întâmplă când îi opreşti brusc medicaţia, spuse el. Acum ştiu de ce au dozat-o până la ochi. Trebuie să găsesc ceva care să înlocuiască *sebenodona* şi să-i reduc doza corespunzător.

— Poţi să traduci asta în Bazică pentru mine, spuse Skirata. Îi făcu semn lui Jusik şi îi examină rănile. Nasul îi era uşor într-o parte. O să se mai întâmple asta? Nu mă pot abţine să nu-l aud pe Vau spunându-mi că el *mi-a spus asta*.

— Doar pentru că este o criminală condamnată, nu înseamnă că acest episod este comportamentul ei normal, spuse Gilamar. Vine după un tranchilizant care ar paraliza un Hutt, este traumatizată şi speriată. Nimic nu sugerează că nu putem trece de această etapă.

— Mă simt mult mai bine ştiind asta, spuse Skirata.

Da, a fost ideea lui – şi a lui Jusik – să o scoată din azil, ştiind foarte bine că în dosarul ei scria *ucigaşă*. El însuşi omorâse de mai multe ori, aşa că nu putea avea prea multă încredere în dosarul penal al altcuiva.

— Cât de periculoasă este?

— Destul de periculoasă. Jusik se supuse unei intervenţii la nas şi rămase cu capul uşor înclinat pe spate. Gilamar i-l înclină din nou în faţă. Nu pot continua să mă lupt cu ea aşa.

— Ei bine, primul lucru pe care îl facem este să încuiem uşile şi să punem un lacăt la camera ei, pentru siguranţa tuturor, spuse Skirata. Asta era o complicaţie de care nu avea nevoie, dar acum era prins în ea. Eşti bine, fiule?

— O să trăiesc.

Toată lumea se trezise acum şi venise să vadă despre ce era vorba. O mică mulţime se adunase la uşă, condusă de Fi şi Vau.

— Hai s-o mutăm, spuse Fi.

El şi Parja nu păreau deloc surprinşi. Skirata trebuia să admire abilitatea familiei sale de a accepta absolut orice aşa cum era.

— Nu vrem să îşi recapete cunoştinţa cu o mulţime în jurul ei, nu-i aşa?

Vau clătină din cap.

— Ţi-am spus eu.

— Da... aşa ai făcut.

Skirata trebui să se uite în altă parte în timp ce Gilamar îi îndrepta nasul lui Jusik. Aproape că simţi durerea când cartilajul se mută înapoi la locul lui, cu un sunet sec.

— Dar nu o putem arunca înapoi într-un centru medical şi, chiar dacă vom găsi rude Fett pe Concord Dawn, nu îi vor putea face faţă în starea asta. Aşa că avem nevoie de o soluţie.

— Ce te face să crezi că noi putem vindeca ceea ce nu a putut *Centrul Valorum*? întrebă Vau.

— Avem un interes personal în eliberarea ei. Ei au vrut doar să o ia de pe

străzi.

Gilamar părea să dea un spectacol de bună dispoziție. Totuşi, nu era deloc fericit, iar Skirata nu trebuia să fie un Jedi ca să simtă asta.

— Kal, să-i faci pe oamenii nebuni să nu mai fie nebuni este o treabă lungă dacă i-a înnebunit o traumă. Dezechilibrele chimice ale creierului sunt relativ uşoare. Trebuie doar să *completezi uleiul*, din punct de vedere farmaceutic. Experiențele neplăcute nu sunt la fel de reparabile.

— Poate o pot face eu, spuse Jusik, cu vocea distorsionată de nasul spart. Mă pricep să lucrez cu creierul.

— Îl aduce pe Fi înapoi din morți şi, dintr-o dată, e chirurg pe creier. Gilamar îi făcu cu ochiul. Poți să vizualizezi ce anume din creierul ei cauzează problema? Aşa l-ai vindecat pe Fi, nu? Văzând ceva cu ochii minții şi manipulând cu Forța.

Jusik ridică din umeri. Skirata fu brusc conştient de *Scout*. Se strecurase printre mulțime şi îl privea pe Jusik cu atenție, ca şi cum ar fi spus ceva ce nimeni altcineva nu putea auzi.

— Trebuie să fie posibil, zise Jusik. Creierul e o maşină. Gânduri, sentimente, amintiri – totul se reduce la întrerupătoare chimice şi electrice care pornesc şi se opresc. Cred că noi manipulăm asta foarte mult, dar nu ne dăm seama că o facem.

— *Noi?* întrebă *Scout*.

— Utilizatorii forței.

Ceva captivase imaginația fetei. Skirata putea vedea asta scris pe fața ei.

— Spectacolul s-a terminat, *ad'ike*, spuse el. E timpul să vă faceți somnul de frumusețe.

În timp ce toți ceilalți începeau să se îndrepte spre camerele lor, *Scout* se uită din nou la Jusik ca şi cum ar fi vrut să-i pună o întrebare, dar se răzgândi. Besamy rămase prin preajmă.

— O voi ține sedată până când vom face rost de *sebenodonă*, spuse Gilamar. Dar asta nu va face decât să o țină sub control, în cel mai bun caz, şi poate îi va face rău în cel mai rău caz. Chestia asta are o mulțime de efecte secundare permanente. Acum, mă întorc în pat şi o să ne uităm la ea dimineață.

Nimeni nu pusese prea multe întrebări despre persoanele pe care le ucisese Arla. Skirata observase, aşa cum făcea din când în când, că *aruetiise* aveau o viziune diferită de a Mandalorienilor asupra laturii violente a vieții. Timp de milenii, ei făcuseră treburile care erau prea periculoase sau dificile pentru armatele altora şi vânaseră cei mai violenți criminali ai galaxiei. Uciderea se întâmpla. Şi când îți câştigai existența în acest fel, întotdeauna era cineva care aştepta să te omoare. În părțile mai elegante şi mai bine hrănite ale galaxiei, o singură crimă făcea ca ştirile şi vecinii să fie fascinați de groază săptămâni întregi. Aici... era pur şi simplu o parte a existenței, şi doar circumstanțele contau. Nu exista farmecul de a fi un ucigaş şi nici stigmatul, cu excepția cazului în care uciderea fusese *ori'suumyc* – mult dincolo, prea departe de regulile de conduită acceptabile ale *Mando*.

Se presupunea că Arla avea motivele ei până la proba contrarie. Dar ea nu era Mandaloriană, în ciuda ilustrului ei frate, şi Skirata îşi aminti că nu ştia aproape nimic despre ea.

— Ce ai făcut ca să o porneşti? îl întrebă Besany pe Jusik.

Jusik păru puțin indignat.

— Nimic, în afară de a fi bărbat.

— Încerc să nu-mi imaginez ce ar putea face o femeie să fie atât de speriată de

bărbați. Besany se uită la nasul lui Jusik şi îi aduse o cană de *shig*. El o bău cu greu. Şi ce ar da-o peste cap atât de mult.

— Ei bine, nu are nicio şansă să se facă bine până nu aflăm.

— Poate că a avut întotdeauna probleme psihice, spuse Skirata. Presupunem extrem de multe. Dacă toți cei care au avut o copilărie îngrozitoare s-ar transforma în psihopați, jumătate din galaxie ar fi la gâtul celeilalte.

Sună insensibil felul în care o spuse, şi nu asta voise să spună.

Besany păru că vrea să se încrunte.

— A sunat Ordo?

— Nu. Totul este în grafic.

— Oh, bine. Presupun că ne va anunța la timp. Besany căscă. Va fi bine să-i avem din nou prin preajmă pe Darman şi Niner. Locul ăsta nu pare complet fără ei. Noapte bună, *Kal'buir*.

Era trei dimineața. Skirata se întrebă cum se simte o viață liniştită. Dar băieții lui se întorceau acasă şi avea un fiu nou-nouț în Jusik, iar asta menținea într-o oarecare perspectivă obstacolele pe care trebuia să le înfrunte.

Iată pentru cine o faci. Acesta este motivul pentru care merită. Rezolvă problemele una câte una. În cele din urmă...

— Cum te simți, *Bard'ika*? Skirata îi ciufuli părul. Vrei un calmant?

— Voi fi bine, mulțumesc, spuse Jusik. Nu e primul nas rupt pe care îl am.

— Ar trebui să petreci mai mult timp vindecându-te, să ştii. Nu e egoism.

— Fi încă are nevoie de terapie. Şi sunt sigur că pot face ceva şi pentru Arla. Trebuie doar să aflu cum. *Kal'buir*, dacă ai putea simți lucrurile în Forță... Durerea care curge din ea e teribilă. E ca şi cum ar plânge permanent.

Skirata găsea revelator faptul că Jusik vorbea despre puterile sale în termeni atât de tehnici – terapie. El îşi vedea abilitățile Forței în termenii lumii reale, ca pe un instrument care se supunea legilor fizicii şi putea fi înțeles şi explicat. El nu fusese niciodată atât de mistic. Uneori, Skirata simțea că puterile sale îl stânjeneau pentru că nu erau logice şi că trebuia să le definească.

Dacă ar fi fost toți ca el. Dacă Jedii ar fi fost toți ca Jusik, nu am fi fost niciodată în război cu ei.

— Dormi puțin, *Bard'ika*, spuse Skirata.

Trecu pe lângă camera Arlei, doar ca să verifice dacă lucrurile reveniseră la normal. *Mird* era ghemuit chiar în fața uşii, cu un ochi auriu deschis şi privindu-l pe Skirata, cu nările fremătând pentru scurt timp în timp ce îi gusta mirosul. Strillul dormea de obicei la picioarele patului lui Vau. Fie fusese pus pe post de santinelă, fie hotărâse singur să păzească uşa Arlei.

Ny chiar are o slăbiciune pentru Mird. Os de bantha...

Deja îi era dor de ea. Spera că se înțelegea bine cu Nullii. *Mird* mormăi ca şi cum l-ar fi asigurat că totul era sub control şi că ar trebui să se odihnească acum.

Odihna nu era uşoară. Skirata îşi verifică ceasul pentru a calcula ora de pe Coruscant şi decise că Ordo avea să sune în curând. Apoi trebuia să se ocupe de Uthan înainte de a fi prea distrasă de soarta Gibadului pentru a se mai putea concentra pe ceea ce trebuia făcut. *Sunt o adevărată pacoste uneori, nu-i aşa?* Dintr-un motiv oarecare, se gândi la Dred Priest, probabil pentru că şi el era o adevărată pacoste, şi se întrebă dacă *chakaar* auzise că erau prin preajmă camarazii lui *Cuy'val Dar*. Toată lumea de la *Oyu'baat* ştia; Skirata trebuia să presupună că şi Priest ştia.

Nu era sigur cât de riscant putea fi Priest.

Nu, îi place prea mult să fie în viață. Şi dacă ştie că Gilamar e aici, nu va vrea să aibă probleme.

Skirata se aşează în bucătărie cu o cană de *shig* şi ascultă fluxul de ştiri pentru a afla ultimele noutăți despre Gibad. Nu erau prea multe de raportat, având în vedere că majoritatea locuitorilor erau morți, iar expatriații nu prea se grăbeau la cel mai apropiat studio din afara lumii pentru a-şi exprima indignarea.

Greşesc să mă bazez pe Uthan când ea tocmai şi-a pierdut întreaga lume? În cele din urmă, cu toții trecem peste cei de care nu ne pasă cu adevărat. Singura diferență este că eu nu mă mint aiurea în legătură cu asta.

După o vreme, comunicatorul lui sună. Ordo îl apela puțin mai devreme. Skirata deschise canalul, dorind să audă că *Dar* şi Niner erau pe drumul de întoarcere, dar realizând că probabil avea să le ia ceva timp să iasă de pe Coruscant.

Oraşul Imperial, Pe fundul meu. Corrie.

— Sergent? spuse o voce.

Nu era Ordo. Vocea era cunoscută, a unei clone, dar nu a unuia dintre băieții lui Skirata. Putea fi oricine; probabil că în sfârşit se răspândise vestea că exista un refugiu sigur pentru dezertori. Era greu să-i laşi pe cei care aveau nevoie de adăpost să ştie unde să găsească ajutor şi să păstrezi secretă locația lui Kyrimorut, dar vechiul cod de comunicator al lui Skirata era cunoscut de destul de mulți, iar acum nu mai exista nicio cale ca legătura să poată fi urmărită până la o locație anume.

— Cine vrea să ştie? spuse Skirata.

— Sunt eu, Maze. Fostul Căpitan Maze.

Maze era pe lista celor căutați. Era ultima clonă pe care Skirata ar fi pariat că va dezerta, dar soldații ARC erau o adunătură ciudată.

— Ai nevoie de ajutor, fiule?

— Am auzit că... ai un serviciu de relocare.

Skirata simți un val brusc de uşurare. Asta era ceea ce îşi propusese să facă. Existența lui era justificată.

— O să te rezolvăm. Vrei să-mi spui unde te afli?

— Cum rezolvăm asta?

— Nu ne dăm coordonatele prin stație. Alege un punct de întâlnire şi vom veni la tine.

Maze făcu o pauză.

— Fradian. Terminalul de minereu.

— Ar putea dura câteva zile. Skirata nu obținu o locație din comunicatorul lui Maze. Dar ar fi fost dezamăgit dacă un Căpitan ARC nu ar fi fost precaut până la paranoia. Eşti în regulă să rezişti?

— Da.

Skirata voia să-l întrebe pe Maze ce îl făcuse să *părăsească nava*, dar asta putea aştepta. Cu cât petreceau mai puțin timp în transmisie, cu atât mai bine. Îi va spune lui Maze despre garnizoana Imperială când va avea nevoie, dar niciun ARC nu avea să fie deranjat pentru că avea câțiva Imperiali ca vecini.

— Vrei să-mi dai codul tău de comunicator? Nu se vede.

— Este o cabină publică de comunicații, spuse Maze. O să te sun din nou când ajung la Fradian.

Ar fi putut fi oriunde, deci, şi avea motivele lui să nu o spună. Skirata închise legătura şi zâmbi pentru sine. Rătăciții şi vagabonzii veneau în sfârşit acasă.

Totul avea să meargă bine.

— Haide, *Ord'ika*, murmură el, uitându-se la ceas. Sună-mă. Spune-mi că băieții mei sunt pe drum.

* * *

Parcul navelor de marfă, sectorul G-80, Oraşul Imperial

Ny îşi dorea să fi cumpărat un sistem de securitate mai bun pentru *Cornucopia*. Camerele externe ale cargobotului îi ofereau o vedere limitată asupra lumii exterioare, doar asupra zonelor critice pe care trebuia să le supravegheze pentru siguranță – rampa de încărcare, evacuările motoarelor, solul imediat de sub trenul de aterizare şi trapa principală. În timp ce stătea şi se gândea cine putea fi la pândă în curte, aşteptând să o aresteze, îşi dădu seama cât de mult nu putea vedea.

Şi se va întuneca peste câteva ore.

— Relaxează-te, *Ny*. Prudii părea absorbit de datapadul său, dar avea o vedere periferică chiar mai bună decât credea ea. Nu se vor sparge ouăle.

În cală, un palet complet de ouă asortate – *nuna*, *marlello*, chiar şi ouă *ganza* de mărimea unei mese – era fixat pe punte. *Ny* spera că restul sarcinilor de pe listă vor fi la fel de uşoare ca şi aprovizionarea. Dacă ar fi ştiut cât timp aveau să rămână blocați aici, şi-ar fi făcut mult mai multe provizii.

— Nu de ouăle sparte îmi fac griji, spuse ea. E vorba de alte lucruri *rupte*. Cum ar fi picioarele şi gâturile.

Semnul luminos mare de pe partea opusă a complexului o deranja foarte tare. Era singurul lucru nou şi strălucitor pe care îl putea vedea în zonă, care încă mai purta semnele pagubelor provocate de tunurile invaziei eşuate a Separatiştilor, pereți loviți de explozii şi goluri în rândurile de clădiri ca nişte dinți lipsă. Semnul arăta un polițist amabil, dar serios, şi un soldat, unul lângă altul, gardieni ai noii păci Imperiale, cu cuvintele: *SUSPICIOS? NELALOCUL LUI? RAPORTAȚI. FIȚI OCHII ŞI URECHILE IMPERIULUI*. Afişele erau mari, strălucitoare şi peste tot. Îi dădeau fiori.

— Înjosesc imaginea militară, nu-i aşa?

Jaing îşi flexă umerii de parcă noua armură era prea strâmtă. Nulii erau mai puternic construiți decât soldații obişnuiți, iar *Ny* se întreba când va începe mâncarea de la Kyrimorut să se vadă pe talia lor.

— Urmează să pună soldații din trupele de şoc să dea amenzi de parcare.

Ny se întinse peste el şi îi aranjă cureaua.

— V-aş recomanda să încercați tancurile ascunse, băieți. Jedii le-au găsit foarte strâmte. Şi o să avem şase flăcăi voinici de ascuns la ieşire.

— Nu pentru mult timp, spuse Prudii. Şi costumele astea sunt etanşe în vid timp de o jumătate de oră.

Ny avu viziuni cu clonele care se agățau de exteriorul navei ca nişte copii ai străzii de pe Salgari care se deplasau pe furiş pe speederele de transport.

— Va trebui să-mi explici mai bine.

— Înseamnă că pot rezista şi la imersiune. Cine va căuta ilegalişti într-un rezervor plin cu apă? Sau într-un rezervor de combustibil, dacă ajungem la asta.

— Asta e o nebunie, spuse *Ny*. Ideea o făcu să tremure. Combustibilul era un lichid *trimoseratat* – nu la fel de volatil ca metalul lichid, dar destul de periculos. V-ați ieşit din minți.

— Nu ne putem abține, *Buir'ika*. Prudii stătea cu degetul lipit de ureche. Asculta transmisia audio de la Niner, dar adoptase o impresie credibilă de lunatic.

Momelile de aiwha ne-au construit nebuni.

Mereel ridică o sprânceană.

— Atâta timp cât nu trebuie să mă ascund în rezervorul de deşeuri...

— S-ar putea să nici nu încerce să ne abordeze, spuse Ordo. Iar încrederea ta în calitatea achizițiilor Imperiale este deranjantă.

Mereel nu muşcă momeala.

— Toată lumea e comică...

— Şi acum care e planul? întrebă *Ny*. Stăm aici?

Sfida un Împărat care nimicise o planetă pentru că se certase cu el şi îi era teamă că ea va fi veriga slabă care va compromite întreaga misiune. Nulii puteau trece prin asta fără să transpire, dar ea risca să-i dezamăgească arătând că are ceva de ascuns atunci când trebuiau să treacă de controalele de plecare.

Aşteptarea nu era uşoară. Îi dădea prea mult timp pentru a-şi face griji.

— Da, doar stăm aici, spuse Jaing. Doar dacă Niner nu cere ajutor.

Ordo nu era niciodată vorbăreț. Se holba la ceasul din perete, aşteptând cu totul altceva – apelul său programat către Skirata. La fiecare şase ore fix, contacta Kyrimorut pentru a-l pune la curent. *Ny* îi urmărea privirea fixată pe secundele de pe ecranul ceasului. Cinci, patru, trei, doi...

— *Kal'buir*? Totul e în regulă aici. Ai văzut ştirile de pe Gibad, presupun.

Jaing, Prudii şi Mereel păreau să ignore conversația. Prudii asculta transmisia audio a lui Niner în timp ce citea un manual tehnic şi îşi făcea notițe pe margine. Jaing şi Mereel urmăreau ceva pe ecranul datapadului lui Jaing.

— Doamne, spuse Jaing, plin de satisfacție, micul meu program ascuns a fost ocupat. Întotdeauna e îmbucurător când puii tăi ajung la maturitate şi se descurcă pe cont propriu.

— E al doilea pe care l-ai introdus în sistem? întrebă *Ny*.

— Era atât de încrezătoare, Republica. Atât de inocenți.

— Ce a găsit?

— Eşti sigură că vrei să ştii? Cu multă cunoaştere vine şi acidul gastric rău.

Skirata îi explicase cum Jaing dobândise imensa avere a clanului furând doar câte un credit – uneori jumătate de credit – din trilioane de conturi bancare prin sistemul de compensare galactic. Era, după standardele oricui, un jaf bancar la scară mare; furt, fraudă, un lucru foarte greşit. Dacă Jaing ar fi intrat într-o sucursală a *Băncii Nucleului* şi ar fi împroşcat personalul cu un blaster înainte de a pleca cu pungi de jetoane de credit, *Ny* l-ar fi catalogat drept un criminal. Dar când îl privea cum se bucura atât de clar de geniul său tehnic, tot ce vedea era un tânăr drăguț care avusese cel mai prost început de viață imaginabil şi care acum restabilea balanța în favoarea altor tineri ca el. Skirata numea asta *impozitare socială*.

Ny încercă să îşi dea seama cât de departe ar fi trebuit să meargă Nullii înainte ca ea să îi găsească înspăimântători sau respingători. Dar erau ucigaşi şi sabotori profesionişti, oricât de buni erau cu animalele şi de politicoşi cu bătrânele – oameni periculoşi fără ruşine care fuseseră crescuți să fie letali. *Ny* se întâmpla să fie în cercul lor defensiv, nu o țintă dincolo de acea graniță de protecție.

M-ar fi ucis dacă ar fi crezut că sunt o amenințare pentru planul lui Skirata?

Ea ştia răspunsul, chiar dacă ei nu-l ştiau.

— Îl falimentezi din nou pe Palpatine? spuse ea cu grijă.

— Mai degrabă caut prin sertarele lui. Jaing zâmbi. Păstrează o mulțime de lucruri în ele, sau cel puțin idioții lui de slujitori o fac. Fiecare cetățean este într-o

bază de date, date partajate între departamente, cu funcționari care folosesc numele animalului lor de companie *akk* drept parole... Odată ce treci de primul nivel de securitate, poți pur şi simplu să te plimbi prin jur şi să scoți tot ce vrei din sistem. Date de trezorerie, bancare, detalii personale despre angajații Imperiali, planuri de achiziții publice, orarul parcurilor de speedere ale guvernului... Ai fi uimită să vezi cum toate aceste lucruri alcătuiesc o imagine.

— Nu, n-aş fi, pentru că am spionat *Kuat Drive Yards* pentru voi, îți aminteşti? spuse *Ny*.

— Aşa ai făcut. Mereel zâmbi. Lui *Kal'buir* îi plac doamnele care riscă un pic.

Ordo nu-i băga în seamă, fiind încă adâncit în conversația cu Skirata. Părea să asculte mai mult decât să vorbească, cu ochii închişi din când în când, ca şi cum s-ar fi străduit să se concentreze. *Ny* îl auzi spunând:

— Ei bine... asta e o surpriză. Bine, *Buir*. Ordo, terminat.

Asta era îngrijorător în sine. Ordo avea totul bătut în cuie şi sub control. Nu era niciodată surprins de nimic, din câte putea spune *Ny*.

— Ce e o surpriză? întrebă Mereel.

Ordo se ridică şi îşi întinse picioarele.

— Ghici cine cere sanctuar? Maze.

Ny nu-şi amintea să-l fi întâlnit pe Căpitanul Maze. Celelalte clone îi dăduseră impresia că era lipsit de umor şi singuratic, deşi Fi spunea că era în regulă pentru o *scândură Alfa*, orice ar fi însemnat asta. Ordo părea să-l respecte cu reticență. Îl descrisese ca fiind persistent.

— Serios? spuse Mereel. Cred că îi lipseşti, *Ord'ika*.

— *Kal'buir* se gândeşte cum să-l ducă pe Mandalore. Nu s-a îndreptat direct acolo. Ciudat.

— Poate a crezut că e o locație prea evidentă pentru Kyrimorut.

— Şi tu, Jaing... *Kal'buir* vrea să ştie dacă programul tău poate căuta cazierul Arlei. Vrea detaliile crimelor. L-a atacat pe *Bard'ika*, şi cu cât au mai multe antecedente, cu atât mai mari sunt şansele de a o reabilita.

Ny era îngrozită.

— El este în regulă?

— Nasul spart şi câteva zgârieturi. E bine.

Prudii scutură din cap, în mod clar în dubiu în legătură cu toată povestea. *Ny* avea impresia că Nullii o acceptaseră pe Arla pentru că ceea ce spunea Skirata era lege, dar că, dacă ar fi fost după ei, nu ar fi salvat-o.

— Dacă vine după mine cu un satâr de carne, spuse Mereel, s-ar putea să-mi uit manierele.

Nimeni nu pomeni de Gibad sau cum primise Uthan vestea. Singura întrebare era, probabil, cât de devastator fusese şocul şi dacă savanta mai era capabilă să îşi continue sarcina. Promisiunea că i se va permite să se întoarcă acasă era tot ceea ce o ținuse în viață.

Prudii ridică brusc un deget pentru a cere linişte, privind defocalizat la peretele etanş în timp ce se concentra pe semnalul audio.

— Hei, Niner e în mişcare, spuse el. Melusar i-a chemat pe el şi pe *Dar* la o informare.

— Doar pe ei? întrebă Ordo. Nu şi pe ceilalți?

— Aşa se pare. Poate că ei sunt *savoarea lunii* pentru că l-au terminat pe Camas. Un premiu mare.

— Mai avem câteva ore. Orice ar fi, putem aştepta.

Ordo îşi încrucişă braţele şi păru suficient de relaxat încât să aţipească. Nulii păreau să trateze acest nivel de pericol ca pe ceva absolut normal, iar *Ny* le invidia încrederea rece. Skirata făcuse o treabă grozavă crescându-i să creadă că pot face absolut orice. Faptul că venise aici cu ei era o dovadă în acest sens. Făceau ca intrarea în curtea Împăratului şi înşelarea lui în plină zi să pară o rutină.

Noaptea era cel mai bun moment pentru o astfel de operaţiune, spunea Ordo, dar lui *Ny* îi fusese întotdeauna puţin frică de întuneric. Oamenii evoluaseră cu această frică înnăscută dintr-un motiv anume. Întunericul era periculos.

Îşi ajustă scaunul astfel încât să poată vedea toate imaginile camerelor de securitate de pe peretele etanş, aşteptându-se ca în orice moment să bată cineva în trapă şi să audă sunetul unui megafon cerându-i să părăsească cargobotul, să-şi pună mâinile la ceafă şi să se predea.

— Deci, ce crezi că e pe cip? spuse Mereel. Nume, locuri, coduri?

— Ai crede că vor memora lucrurile şi nu le vor înregistra. Jaing scutură din cap. Nu se învaţă niciodată.

— Bătrânul Jaller, murmură Prudii. Într-o zi, în curând, va trebui să-l scoatem de aici. Altfel va fi prins.

Ordo aruncă o privire prin fereastră. *Cornucopia* era prea înaltă de la sol pentru ca cineva să vadă în carlingă, iar *Ny* se asigurase că nava era întoarsă de la camerele de supraveghere. Păreau să fie un gest simbolic. Nimeni nu parca nave valoroase sau mărfuri în această curte. Era prea uşor de intrat. De aceea o alesese.

— Tocmai când crezi că toţi *aruteiise* sunt la fel, spuse Ordo, mai găseşti unul care îşi pune viaţa în pericol pentru tine.

Ny se gândi la asta, cu stomacul răscolit, şi se văzu pentru câteva clipe din exterior: o văduvă bătrână şi nebună cu o navă ponosită, care făcea contrabandă cu duşmanii statului, umblând cu o gaşcă de asasini şi hoţi şi încercând să fie mai deşteaptă decât un dictator care omora planete întregi pentru a-şi impune punctul de vedere. La vârsta ei, ar fi trebuit să tricoteze hăinuţe pentru *Kad'ika* şi să-i spună poveşti. Dar, îngrozită sau nu – nebună sau nu –, se simţea cu treizeci de ani mai tânără.

* * *

Cazarma Unităţii Speciale a *Legiunii 501*, Oraşul Imperial

Micul birou al Comandantului Melusar avea o linişte înmormântală, înăbuşită, care îl făcea pe Niner să simtă că i se înfundă urechile. Pereţii erau acoperiţi cu foi de flimsi – grafice, liste, calendare. O singură lampă de birou şi o proiecţie holografică luminau faţa lui Melusar de jos şi îl făceau să pară cadaveric. Totul semăna cu o şedinţă de pedepsire care era gata să aibă loc. *Motive explicate în scris şi fără cafea*, îi spunea Skirata, *cu un discurs laconic de la Comandantul tău.* Niner îşi ţinea casca sub braţ, cu sistemele încă active, întrebându-se cât de mult vor putea auzi Nullii.

— Camas a fost Comandantul vostru, nu-i aşa? spuse Melusar. Totuşi, nu părea a fi în modul de pedepsire. Nu trebuie să fi fost uşor să-l înfruntaţi aşa.

Acesta trebuia să fie un test. Niner era hotărât să-l treacă suficient de bine pentru a ajunge la punctul de extracţie. Melusar părea un tip destul de drăguţ, dar Niner şi Darman aveau multe de ascuns, aşa că orice figură a autorităţii Imperiale era o ameninţare până la proba contrarie.

Doi din vechea noastră echipă sunt fugari. Sergentul nostru şi toţi cei pe care îi cunoşteam – sunt cu toţii pe lista morţii. Nici măcar Zey nu avea încredere deplină în noi. De ce ar face-o Melusar?

— Nu eram conştienţi că este el în acel moment, domnule, spuse Niner.

Melusar îşi ridică privirea de la holohartă. Mişca cu un stylus markeri virtuali, fiecare punct de lumină verde reprezentând ultima locaţie cunoscută a unui Jedi evadat. Luminile verzi erau din ce în ce mai puţine.

— Poftim?

— Am fost puşi în stază când ne-am întors de pe Geonosis, apoi am reînviat după trei luni de război, spuse Niner. Aşa că nu l-am văzut prea mult pe Camas. Generalul Zey a fost Comandantul nostru în cea mai mare parte a timpului. Şi mai era ceva ce trebuia să adauge, pentru că observaţia lui Melusar nu avea sens decât dacă era prost – ceea ce în mod clar nu era – sau dacă încerca să-i prindă în capcană. Majoritatea trupelor au trebuit să-şi elimine proprii ofiţeri Jedi, aşa că nu a fost mai greu pentru noi decât pentru ei. Mai uşor, de fapt, domnule. Camas a tras în noi.

Omega nu executase *Ordinul 66*, desigur. Fuseseră prea ocupaţi să încerce să dezerteze. Niner avu o senzaţie groaznică de rău în stomac când îşi aminti cât de aproape devenea totul de o reluare a acelei nopţi îngrozitoare.

— Dar e vorba de a-ţi face treaba, sergent, spuse Melusar. Este vorba despre a fi un profesionist. Iar voi sunteţi încă aici când alţii nu sunt.

Doar un civil s-ar fi gândit la *Ordinul 66* în termeni simpli de loialitate neclintită sau trădare crudă. Nu era nici una, nici alta. Era mai complicat. Era genul de *complicat* pe care îl puteai înţelege cu adevărat doar dacă stăteai acolo cu o puşcă în mâini, dacă toţi prietenii tăi erau morţi, dacă înţelegeai exact de ce ordinele nu erau opţionale. Şi era genul de lucruri complicate pe care nu aveai timp să le dezbaţi şi să le contrazici în mijlocul unei crize.

Acesta era motivul pentru care te antrenai. De aceea aveai ordine. Pentru a te asigura că situaţiile – şi soldaţii – nu se destramă atunci când lucrurile devin dificile.

Existaseră clone care îi plăcuseră pe ofiţerii Jedi, îi urau sau nu îi cunoşteau suficient de bine pentru a avea o părere, şi existau clone care credeau că Jedii pur şi simplu folosiseră vieţile soldaţilor în planul lor de a răsturna guvernul. Dar majoritatea executaseră ordinul dintr-un singur motiv – ordinele legale nu puteau fi ignorate când aveai chef. Armata era acolo pentru a îndeplini ordinele guvernelor alese, nu pentru a decide singură politica. Ordinele veneau de la cei care aveau imaginea de ansamblu atunci când tu nu o aveai.

Dar noi nu ne-am supus. Nu a avut nimic de-a face cu vreo poziţie morală. Totul a avut de-a face cu dorinţa de a scăpa şi de a nu ucide doi foşti Jedi care au renunţat la tot pentru noi. Pe prietenul nostru. Şi pe soţia lui Dar. Niner nu se simţea bine în legătură cu asta. O parte din el se întreba acum dacă nu cumva soarta îl pedepsea pentru că lăsase baltă celelalte echipe. Ei se comportaseră ca nişte profesionişti, indiferent dacă asta le frânsese inimile sau nu, iar *Omega* nu.

Darman stătea la dreapta lui Niner, fără să spună nimic.

— Avem o treabă de făcut, domnule, spuse Niner fără să se complice. Simţea un miros de ierburi proaspete ca de ceai şi aroma metalică a cernelii sau a lichidului de copiat. Fără eroism. Doar treaba.

— Ei bine, tot sunt impresionat că l-aţi prins pe Camas, spuse Melusar.

— Părea să vrea să fie prins, domnule.

— Oh, ar fi fugit dacă ar fi putut. Dar Informațiile sunt destul de siguri că *Rangerul* a scăpat, posibil cu câțiva Padawani. Au pus cap la cap mişcările navelor care au coincis cu raidul vostru. Ultimele analize spun că Kester transportă evadații de pe o planetă pe alta şi apoi la câțiva Maeştri – Altis sau Vamilad.

Niner simțea cum datacipul ascuns îi roade buzunarul. Era atât de obişnuit să aibă de-a face cu ofițerii Jedi, încât se aştepta ca Melusar să-i poată simți înşelăciunea, dar Melusar era un tip obişnuit, iar asta schimba lucrurile.

Melusar bătu cu stylusul pe controlul holohărții. Încă o lumină verde se stinse.

— Ştii de ce înlăturarea lui Camas a fost o lovitură, Niner? Pentru că fiecare Maestru Jedi pe care îl eliminăm scade şansele Ordinului de a se reconstrui. Fără Maeştri, cultul începe să moară. Ei au învățat toate trucurile. Dacă nu le mai pot da mai departe, nu se vor mai putea organiza. Cu asta s-a terminat. Tăiați capul şi corpul moare în cele din urmă.

Niner nu era sigur de asta.

— Dar şi Cavalerii sunt destul de deştepți. Atâta timp cât există un Jedi acolo, ei vor şti destule lucruri de bază pentru a găsi sensibili la Forță şi a-i antrena.

— Exact. Melusar se uită la Darman, apoi dădu din cap pentru sine, zâmbind. Toți sunt un risc.

Niner nu reuşea să-şi dea seama dacă Melusar îi testa sau îi ducea spre vreo revelație.

— Vom face tot ce ni se va cere să facem, domnule.

— Jedii nu mai au numărul de partea lor, Niner, şi nu au contribuabili care să finanțeze nave şi arme pentru ei. Se vor ascunde pentru o vreme şi îşi vor linge rănile. Dar apoi vor trebui să facă două lucruri – să contacteze alți Jedi pentru a se regrupa şi apoi să se agațe de ființe normale pentru a pune la punct o insurgență. Au nevoie de o armată care să facă treaba murdară pentru ei. Vor adulmeca disidența oriunde o pot găsi, o vor fermenta şi apoi o vor *călări*. Nimeni care este atât de obişnuit cu puterea nu poate renunța vreodată la ea.

Niner înțelegea asta prea bine. Pe Qiilura, Zey şi Etain îi antrenaseră şi îi organizaseră pe localnici să lupte împotriva ocupației Separatiştilor; ei numiseră asta *rezistență*. Când Separatiştii făuseră acelaşi lucru împotriva Republicii, se numise *export de teroare*. Niner vedea totul ca pe o luptă prin orice mijloace disponibile, deşi ştia de partea cui era în orice moment.

Sunt la fel de răi unul ca celălalt. Iar noi suntem întotdeauna carnea care se toacă între ei doi.

— Domnule, nu înțeleg, spuse el. Astea sunt ordine noi? Îi vom urmări pe Jedi prin căutarea punctelor fierbinți ale insurgenților?

— Tot ce discutăm în această cameră nu merge mai departe.

— Asta este clar, domnule.

— Nu le veți spune nici măcar colegilor voştri de echipă.

Se simțea destul de inconfortabil. O echipă împărtăşea totul. Lui Niner nu-i plăcea niciodată să fie de acord cu ceva înainte de a şti despre ce era vorba, dar dezerta în câteva ore, aşa că asta era fie o informație pe care ar fi putut să o folosească în noua sa viață, fie ceva ce putea să uite în momentul în care nava lui *Ny* Vollen părăsea orbita. Darman doar privea – probabil că făcea tot posibilul să nu-şi piardă cumpătul, presupuse Niner. Nu trebuie să fi fost uşor să asculte o conversație despre *Ordinul 66*.

Melusar ştia? Ştia despre Etain, cine fusese şi ce se întâmplase cu ea? Niner îşi

storcea creierii să gândească cine ar fi putut fi prin preajmă şi în stare să bârfească. Nicio clonă, asta era sigur, dar fuseseră mulți polițişti din Forța de Securitate prin preajmă şi, oricât de secretoşi ar fi fost sub comanda lui Obrim, toată lumea vorbea mai devreme sau mai târziu.

— Am înțeles, domnule, spuse Niner.

— Sergent, acest birou este izolat fonic, iar eu îl verific de fiecare dată când deschid uşa pentru dispozitive de supraveghere. Melusar era un om după inima lui Niner. Asta chiar rămâne între noi.

Uau, e nervos. Sau are de gând să ne scuture.

— Am înțeles, domnule.

— Echipa ta a fost foarte apropiată de Generalul Jusik, nu? Dă-mi evaluarea ta despre el.

Stomacul lui Niner aproape că se înnodase complet acum. Nu i se citea pe față, era sigur de asta, pentru că învățaseră în Tipoca cum să prezinte o față inexpresivă în fața Kaminoanilor. Pentru soldații obişnuiți, asta îi salva de recondiționare. Pentru comandourile protejate de ferocii lor sergenți de instrucție, era doar un obicei, dar unul util.

— Depinde ce vreți să ştiți, domnule. Cum era ca soldat?

— Ca Jedi.

— A părăsit Ordinul, domnule. I-a fost ruşine de el în cele din urmă. S-a certat cu Maeştrii, i-a spus lui Zey că şi-au pierdut autoritatea morală. Nu a mai vrut să fie Jedi. Dacă vă întrebați dacă el ar regrupa supraviețuitorii – atunci nu, nu el.

Era adevărat. Niner spera totuşi că nu o spusese cu prea multă convingere.

— Eram doar curios. Am auzit că a renunțat, iar renunțarea la putere este destul de neobişnuită pentru majoritatea speciilor. Melusar părea să bată în retragere. Niner era acum în alertă maximă. Amintiți-vă că nu toți utilizatorii Forței sunt Jedi şi nu toți sunt pe fugă. Unii dintre ei sunt chiar aici, pretinzând că sunt de partea noastră. Dar eu nu cred asta. Singura tabără cu care tind să fie este a lor.

Niner se concentră doar pe luminile verzi ale hologramei, ca să nu spună ceva ce ar fi regretat. *Se referă la Vader? Ştie despre Palpatine? Dacă ştie, va fi un om mort. Păcat. Dar nu-l mai pot ajuta acum.* Niner era acum dureros de conştient de ticăitul ceasului, care îi întârzia evadarea, dar cel puțin Nullii ştiau de ce întârziau.

— Sunteți foarte tăcuți, voi doi.

Darman prinse brusc viață, speriindu-l pe Niner. Habar nu avea ce urma să iasă din gura lui *Dar*.

— Nu avem prea multe de spus, domnule.

— Ştiți de ce vă spun toate astea?

— Nu, domnule.

— Pentru că am nevoie de câțiva oameni în care să pot avea încredere în momente dificile. Estimarea lui Melusar aproape că îi aminti lui Niner de Vau. Nu mă îndoiesc de loialitatea şi disciplina niciunui soldat, dar uneori va trebui să facem lucruri fără să observe Informațiile. Şi din ceea ce am auzit în ultimul an sau doi – voi vă potriviți. Ați avut un sergent foarte *independent* în Skirata. I-ați fost complet loiali lui şi Marii Armate. În mod extraordinar, toate dosarele voastre Republicane, jurnalele căştilor şi orice altceva legat de serviciu a dispărut acum din rețeaua Apărării. Melusar făcu o pauză. Ştiu destule despre voi din război. Nu ați dezertat când ați fi putut cu ceilalți, dar nici nu l-ați trădat Skirata. Asta nu poate fi uşor.

Melusar habar nu avea cât de greu era. Niner se simțea îngrozitor de ruşinat în

timp ce încerca să găsească o scuză pentru a pleca. *Să dezerteze*. Încă nu putea scăpa de sentimentul că era o capcană. Dar Melusar îşi asumase un mare risc, mărturisindu-le că plănuia să pună Informațiile *pe tuşă*. Asta era prima lui zi ca şef al lor. Evident că nu credea în a sta degeaba.

— Ce vreți de la noi, domnule? spuse Niner. Trebuia să continue aşa cel mult o oră sau două. Doar spuneți.

— Nu sunt convins că cei de la Informații sunt lipsiți de utilizatori ai Forței. Ei cred că noi, oamenii obişnuiți, nu observăm, dar eu îi pot depista de obicei. Aşa că... uneori va trebui să vă însărcinez fără ştirea lor, pentru că ei nu pot fi niciodată de partea cetățeanului obişnuit. Încearcă să recruteze mai mulți de felul lor care folosesc Forța. Sau cel puțin aşa am interpretat eu cererea lor de a-i aduce în viață pe Jedii de pe lista Z şi pe alți amărâți. Melusar emana dispreț. Personal, aş prefera să cheltuiesc bugetul de securitate pe mai mulți câini de vânătoare *akk*.

Ca de obicei. *Omega* şi Nullii îşi petrecuseră tot războiul ascunzând lucruri de Serviciile de Informații, şi de Comandamentul superior, de asemenea. Şi nu era pentru că erau utilizatori ai Forței.

Dar Melusar chiar avea ceva cu toți cei cu puteri ale Forțşei. Niner se întrebă ce i se întâmplase ca să devină atât de turbat. Argumentele lui aveau sens, dar el îşi exprima neîncrederea şi antipatia cu fiecare celulă din corp. Transpira din el.

— Sunteți de acord cu asta? întrebă Melusar liniştit.

— Înțelegem perfect, domnule, zise *Dar*, înainte ca Niner să poată răspunde.

— Excelent. Melusar părea cu adevărat uşurat. Păcat că nu-l avem în echipă pe Generalul Jusik, care are principii. Un utilizator al Forței care nu vrea putere ar fi fost foarte util.

Niner spera ca Ordo să înțeleagă asta. Comentariul ar fi putut însemna orice. Ar fi putut fi o ofertă clară pentru Jusik, pe care – desigur – *Bard'ika* ar fi avut bunul simț să nu o accepte. S-ar putea să fi fost o înscenare.

Niner începea să fie supărat pe tot ce se întâmpla în lumea asta, pentru că îl făcea să se îndoiască şi să pună la îndoială fiecare cuvânt care i se spunea. Îşi dorea să trăiască într-o societate în care *bună ziua* însemna doar *bună ziua*.

Dar trebuia să profite de şansa lui. Acum părea un moment potrivit.

— Domnule, spuse el, în timpul războiului, Comandanții ne lăsau să mergem în oraş când nu eram de serviciu. Vă deranjează dacă facem asta? Nici măcar nu este menționat în regulamente, aşa că...

Melusar îl bătu pe umăr pe Niner de parcă i-ar fi fost *înțepată* conştiința.

— Bineînțeles, sergent. Un om trebuie să se relaxeze şi să bea o bere din când în când. Face bine la suflet. Poate îl luați pe Rede cu voi. Îmi fac griji pentru aceşti tineri.

Niner trebuia să plece, chiar acum, înainte să se afunde prea adânc.

— Mulțumesc, domnule.

— Liber. Şi nu vă mai faceți atâtea griji. Sunteți în continuare soldații care ați fost, şi toată lumea respectă asta.

Darman egală mersul grăbit al lui Niner pe coridor, păşind cât de repede putea fără să fugă.

— Nu-i plac deloc utilizatorii Forței, spuse Darman.

— Îl învinovățeşti?

— Nu. *Dar* părea să *rumege* ceva în timp ce mergea. Se holba la un punct aflat la câțiva metri în față. Dar sunt toți la fel, nu-i aşa? Jedi, Sith – nu contează cine e la

conducere în ceea ce-i priveşte pe majoritatea oamenilor. Utilizatorii Forţei conduc spectacolul, cel puţin în spatele scenei, şi niciodată noi.

— Crezi că Jedii au condus Republica?

— Ai spus că un Sith a făcut-o. Jedii erau forţele de ordine – chiar şi înainte de Palpatine.

— Asta nu mai contează acum.

— Nu, cred că nu.

— Eşti bine?

— Nu, sunt foarte speriat. Galaxia asta se destramă. *Dar* îşi coborî vocea în timp ce se întorceau în holul cantinei. Copilul meu. Ce se va întâmpla cu copilul meu? Ai auzit ce a spus *Sfântul Roly*. Acum nu mai poate avea încredere nici măcar în Serviciile de Informaţii. Am schimbat un regim putred cu altul.

— Bine ai venit în lumea reală, spuse Niner. Dar există întotdeauna o uşă pe care scrie *IEŞIRE*.

Nu aveau nevoie să ia nimic cu ei. Oricum, nu aveau nimic de valoare. Niner trebuia să-şi ţină casca pe cap pentru a menţine comunicaţiile cu nava.

Rede era ocupat să-şi curețe cizmele când intrară în camera echipei. Se uită în sus, cu ochii mari. Nu, ştiinţa nu putea să înghesuie suficient în aceste clone *Spaarti* într-un singur an. Bietul copil – îl lăsau baltă când avea cea mai mare nevoie de ei. Ennen nu era prin preajmă.

— Ai de gând să-mi arăţi nişte tehnici cu vibrolamele, sergent? întrebă Rede. Învăţ repede.

— Mâine, spuse Niner. Se simţea îngrozitor. Acum trebuia să mintă. Mergem doar să facem o recunoaştere prin oraş. Avem prieteni vechi de văzut. Ne întoarcem înainte de stingere.

Rede se încruntă uşor, dar continuă să curețe. Lucrul cu adevărat ciudat era că părea să se schimbe sub ochii lui Niner. Chiar învăţa cu fiecare minut. În decurs de o zi, prinsese obiceiuri şi gesturi. Orice ar fi încercat ştiinţa medicală să le facă fiinţelor umane pentru a le accelera dezvoltarea, ele tot trebuiau să treacă prin acel proces de învăţare de la adulţii din jurul lor şi apoi să se integreze în *trib*. Rede doar făcea asta mai repede decât o clonă Kamino.

Iar noi o făceam mai repede decât corciturile.

— Ne vedem mai târziu, spuse Darman.

Era destul de convingător.

Niner îşi puse casca la loc în timp ce treceau prin uşile principale şi se îndreptau spre poarta perimetrală. Dincolo de aceasta se întindea ceea ce fusese Oraşul Galactic, acum Oraşul Imperial, iar Niner ar fi putut număra probabil pe degetele de la o mână numărul de ori în care ieşise în acea lume civilă.

Deschise comunicaţia securizată.

— Ordo? Recepţionezi? Suntem pe drum.

— Apropo, frumoasă scuză. Ordo părea relaxat. Am prins cea mai mare parte din acea discuţie confortabilă. Ce tip amabil şi afectuos este *Sfântul Roly*.

— E nebun, spuse Niner. Îşi va conduce propria armată privată.

Jaing îi întrerupse.

— Sunt şocat, vă spun eu. Cine ar abuza atât de neruşinat de privilegiile sale de Comandant? Şi ghici ce – familia lui e de pe Dromund Kaas. Nu veţi găsi asta în baza de date, *ner vod*, pentru că nici măcar nu a fost pe hărţile Republicii. Locul este condus de ciudaţii ăia din partea întunecată, numiţi *Profeţii*. Se asigură că profeţiile

lor de osândă şi distrugere întunecată se adeveresc. Acum, nu sunt psiholog, dar între luptătorii cu sabia şi călugării nebuni, cred că pot ghici ce a modelat atitudinea proastă a şefului tău față de prietenii noştri înzestrați paranormal.

— Păcat că e de partea greşită, spuse Ordo. *Kal'buir* l-ar fi plăcut.

— *Kal'buir* nu va avea niciodată ocazia să-l placă. Niner acceleră când trecură de porțile de securitate. Ne întoarcem acasă, *vode*.

— *Oya manda*, spuse Mereel aprobator. Sper că nu vă deranjează să vă ascundeți într-un rezervor de apă cât timp scăpăm de pe planetă.

Mergeau pe Mandalore. Niner rareori îşi amintea să fi fost entuziasmat, dar asta nu semăna cu nimic altceva din ce cunoscuse până atunci. Era un salt într-o nouă viață, una pe care nici nu şi-o putea imagina, iar faptul că nu ştia era o senzație în sine. Se gândi că era ciudat pentru un om a cărui poreclă era *Îngrijoratul*.

Ar fi încercat agricultura. Pescuitul. Vânătoarea de recompense, dacă se plictisea de viața rurală. Îşi va găsi o fată drăguță, exact cum făcuse Fi.

Fi. Nu-şi mai văzuse fratele de aproape doi ani. Iar Darman... Niner nu-l întreba, pentru că nu era nevoie. *Dar* urma să fie reunit cu fiul său.

— Ce a avut Ordo de spus? întrebă Darman. El nu avea acces la legătura securizată, dar putea ghici că Niner vorbise cu Nullii. E totul în regulă?

— Totul merge bine, spuse Niner, regretând că nu va apuca niciodată să-l întrebe pe *Sfântul Roly* ce se întâmplase acasă de îl făcuse atât de amărât încât să sfideze agenții de informații care foloseau Forța. În curând vom fi acasă.

Capitolul 10

E ceva neobişnuit la clona aia Darman. Nu pot să-mi dau seama exact, dar se simte... diferit. Am o senzație neobişnuită de utilizatori ai Forței întrepătrunşi în ființa lui, iar el reacționează la mine ca şi cum ar simți ce sunt, ceea ce este imposibil. Ar putea fi periculos; fiți cu ochii pe el.

Sa Cuis, *Mâna Împăratului*, cu puțin timp înainte de moartea sa, într-o misiune de testare a hotărârii noului Lord Vader

Kyrimorut, Mandalore

— Ai fost aici toată noaptea? întrebă Gilamar.

Uthan îşi ridică privirea din notițe, cu coatele pe masa de laborator şi capul sprijinit pe mâini. În față avea schița aproximativă a unității de izolare de nivel 10 de care avea nevoie pentru a recrea în siguranță virusul care fusese dezlănțuit pe Gibad.

— Mai mult sau mai puțin, spuse ea.

— Cum merge?

Trase un scaun şi se aşează lângă ea, punându-şi mâna pe a ei cu genul de strânsoare fermă pe care probabil o rezerva mai degrabă amicilor săi de pahar decât femeilor. Era totuşi reconfortant să ai pe cineva care să te țină de mână atunci când lumea ta – în toate sensurile – era în ruine. Ea nu-l crezuse genul care să țină mâna.

— Nu mă aşteptam să lucrezi la asta. Dar... da, ajută. După ce a fost ucisă Tani, cred că am citit fiecare lucrare despre tumorile hipofizare din Institutul Republicii.

— Lucrez la justiție, zise Uthan. Şi nu mă refer la problema clonelor. Palpatine vrea să joace murdar? Bine.

Gilamar se uită la diagramă.

— Ai de gând să explici?

Era Mandalorian. Ar fi înțeles. Nu i-ar fi spus că o răzbunare brutală nu face decât să o coboare la nivelul dușmanului ei. Ar fi vrut să elimine amenințările viitoare. Îi plăcea mult de el.

— Încerc să găsesc cel mai rapid mod de a recrea şi fabrica virusul FG36 faza unu, spuse ea. Şi apoi am de gând să-i dau drumul pe Coruscant.

— Am înțeles, spuse el, aprobând din cap.

— Bineînțeles, odată ce voi avea câteva canistre, voi avea nevoie de transport către Nucleu. Este un virus foarte economic. Poți să-i accelerezi răspândirea prin distribuție aeriană, sau doar să însămânțezi câțiva purtători şi să-l laşi să progreseze în ritmul său propriu. Perioada de incubație este de aproximativ şase zile la oameni, infecțios timp de şase săptămâni, fiind proiectat să treacă printr-o întreagă populație şi să învingă măsurile normale de carantină. Haide, spune-mi cât de inteligentă sunt pentru că am construit un agent patogen atât de invizibil.

Aşteptă ca el să îi explice de ce ar trebui să stea acasă şi să aştepte momentul potrivit, să o liniştească şi să o sensibilizeze. Dar el doar aprobă din nou din cap.

— Aş face la fel, cred, dar cu ceva care să facă mult mai mult zgomot şi flăcări. Ridică datapadul şi păru să calculeze ce materiale sunt necesare. Este un proces

foarte simplu, deci. Pe ce te-ai bazat pentru virus?

— Este o versiune modificată a *nebelliei*.

— Care provoacă doar probleme minore ale tractului respirator şi diaree. Nu este fatal.

— Este după ce am făcut o mică ajustare a ADN-ului său...

— Fată isteață.

— Am nevoie doar de un eşantion de *nebellia* şi de o cultură celulară care să găzduiască virusul – de preferință *Gespelides ectilis* – şi pot creşte în câteva săptămâni cantități industriale de tulpină. Arme biologice de mare valoare – costisitoare pe partea de cercetare şi dezvoltare desigur, dar foarte ieftine în ceea ce priveşte producția.

— Ai putea doar să înmulțeşti spori de *monnen*, desigur, spuse Gilamar. Se găsesc în mod natural şi nu au nevoie de brevetare.

— Ştii, Mij, nu sunt sigură dacă mă încurajezi, îți bați joc de mine sau îmi faci pe plac. Văd doar partea negativă a acestei situații, dar şi dorința ta de a-ți răzbuna lumea şi de a-l lovi pe Palpatine atât de tare, încât să-i zornăie globii oculari.

Gilamar închise ochii pentru o clipă.

— Nu pot să-ți spun de prea multe ori cât de rău îmi pare. Nu trebuie să ți se spună cât de rău este. Cred că eşti genul de femeie care are nevoie să se răzbune.

Lui Uthan îi plăcea acea sinceritate. Simțea că putea spune în schimb tot ce-i trecea prin cap, iar el nu s-ar fi simțit niciodată ofensat.

— Ar fi un mare factor de descurajare pentru Mandalore.

— Ştii ce? Cred că ar fi mai bine să avem mai întâi un antiviral. Pentru că Palpatine ştie că jucăria lui chiar funcționează. S-ar putea să vrea să se joace din nou cu ea.

Uthan îşi dăduse seama că *Mando* priveau armele biologice şi chimice cu dispreț, o tactică de laş desfăşurată din siguranța unui fotoliu. Dar erau un popor prea pragmatic pentru a avea vreo obiecție etică războinică la a face lucrurile pe calea cea mai uşoară.

— Ar folosi Mandalore o armă biologică? întrebă ea.

— Noi preferăm lucrurile cu tăiş ascuțit. Cu vârf ascuțit. Şi lucruri zgomotoase pe care le putem vedea de la o distanță de douăzeci de kilometri, de preferință rezultând într-o minge mare de flăcări. Gilamar părea complet abătut, în ciuda tonului său vesel. I se părea ciudat să aibă un străin relativ în doliu cu ea. Problema cu chestiile invizibile este că nu ştii de fapt unde sunt, sau ce fac. Sau ce se întâmplă după ce le dai drumul.

— Dacă aş fi avut puțin bun simț, aş fi creat imunogenul în acelaşi timp în care am dezvoltat virusul. Dar chiar dacă aş fi făcut-o, n-aveam cum să-l duc pe Gibad. Fi şi prietenii lui m-au capturat cu mult înainte de asta.

Gilamar ignoră ironia.

— Cred că acel antiviral este destul de urgent acum.

— De acord.

— De ce ai nevoie pentru a-l produce?

Era un om bun, dar nu o lăsa să scape. Avea dreptate, desigur.

— În mod ironic, dezvoltarea unui vaccin este cel mai periculos şi rebel lucru pe care îl poți face Imperiului acum.

— Tocmai am manipulat două gene dintr-un virus la scară nanometrică care apare în mod natural.

Uthan îşi întoarse datapadul pe partea dreaptă şi mai calculă câteva dimensiuni.

— Tot trebuie să deținem un virus viu, aşa că avem nevoie de câteva măsuri de siguranță suplimentare. Dar FG36 se agață de o singură proteină din ADN-ul uman, iar proteina poate fi făcută rezistentă printr-o mutație genetică. Pot induce acea mutație genetică într-o populație cu un virus modificat.

— Bazat pe...?

— Ceva uşor transmisibil şi de grad scăzut, cum ar fi febra *rhinacyrian*. Foarte puțini umanoizi au rezistență la ea. O zi sau două de nas care curge şi mâncărimi ale ochilor, ceea ce este de departe mai preferabil decât să mori de hemoragie internă şi paralizie involuntară a muşchilor.

— Cât de repede?

— În câteva săptămâni.

— Cât de uşor este de tratat populația?

— Vaccinarea e cea mai bună, dacă poți strânge patru milioane de *Mando*. Probabil că ar fi mai simplu să îl laşi liber şi să te bazezi pe purtătorii umani pentru a-l răspândi. Sau să facem ce a făcut Palpatine – să-l împrăştiem în aer. Dar asta necesită o mulțime de echipamente şi cineva va observa.

— Bine, dă-mi lista de cumpărături, spuse el. Voi face rost de material cât de repede pot.

— Şi apoi cum rămâne cu distrugerea Coruscantului?

— Mai întâi lucrurile importante.

Se auzi o bătaie timidă în uşă. Uthan îşi ridică privirea pentru a o vedea pe *Scout* în prag şi speră că fata nu auzise conversația. I se părea indecent să discute despre planuri de crimă în masă în fața unui Jedi. Uthan nu era sigură de ce reacționa astfel, având în vedere că nu avea prea mult respect pentru Ordinul Jedi care jucase rolul de executor al Republicii, dar *Scout* era un copil speriat, iar asta o dezamorsa pe Uthan la un nivel instinctiv.

— Mă întrebam dacă vrei micul dejun, spuse *Scout*. O să ți-l aduc aici, dacă vrei. Este pace şi linişte. Şi tu, Mij?

— Mulțumesc, *ad'ika*, spuse Gilamar. Ai o inimă bună.

Uthan ascultă până când dispăru sunetul cizmelor lui *Scout*. Apoi se uită la Gilamar.

— Ce grup mic şi ciudat suntem, toți împreună. Numai pierderi şi singurătate.

— Toată lumea e singură până când găseşte spirite înrudite. Cred că aceasta este o comunitate de oameni care s-au săturat şi nu mai pot fugi.

— Sunt foarte recunoscătoare pentru bunătatea ta, Mij. E ca şi cum toată lumea a uitat în mod convenabil cu ce mă ocup de fapt.

Gilamar ridică din umeri.

— Majoritatea oamenilor de aici au luat viața altei ființe. Cred că asta îi include şi pe cei care folosesc Forța.

— Ce face Arla?

— Nu prea bine. Trecutul pare să se întoarcă la ea, şi cu siguranță nu sunt amintiri fericite.

Scout se întoarse mult mai repede decât se aşteptase Uthan. Se simți indignată şi apoi se simți vinovată pentru că se implicase prea mult cu Gilamar când erau atât de mulți morți. Dar era un gol în mizeria ei, un gol în legătura cu pierderea lumii ei, care se traducea într-o durere puternică, inconsolabilă pentru cei dragi.

Era supărată, şocată, îngrozită, furioasă – dar simțea că durerea ei era o fraudă, deoarece pierderea ei personală era minimă. *Nu am dreptul la compasiune*.

Sessaly era o verişoară îndepărtată pe care o vedea o dată pe an din motive de serviciu, dar era cea mai apropiată familie pe care o avea. Undeva, şi fostul soț şi socrii ei zăceau morți, dar ea nu mai vorbise cu ei de zece ani. Erau colegii de la universitate. Dar nu existau prieteni apropiați. Uthan se simțea ca un fan de holofilme care plânge după un actor mort, jelind pe cineva pe care nici măcar nu-l cunoştea, însuşindu-şi durerea. Viața ei fusese trăită într-un laborator şi fixată pe realizări, iar acum era stearpă în toate sensurile cuvântului.

— Ouă, spuse *Scout*, aşezând farfuriile într-un spațiu liber de pe masa de lucru. Ultimele ouă de *nuna* până când se întoarce *Ny*.

— Mulțumesc. Uthan observă că până şi *Ny* îşi găsise o nişă aici. Nu vom muri de foame.

Unele tragedii erau atât de mari, încât menționarea lor era de prisos. Uthan putea simți stânjeneala lui *Scout*, care nu ştia ce era potrivit într-un moment ca acesta, aşa că rupse tăcerea care urmă.

— Trebuie să fabric un antiviral, spuse ea. În caz că Imperiul va decide să folosească virusul aici. Ai fi interesată să mă ajuți?

Scout îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Asta implică să tai animale?

— Nu. Deloc. Eu doar modific un virus şi apoi îl pun într-o cultură de celule vegetale. Cu cât celulele se înmulțesc mai mult, cu atât obținem mai mult din virusul benefic.

— Înapoi la Corpul Agricol, spuse *Scout*. Sunt foarte bună cu plantele.

— De asta avem cea mai mare nevoie, spuse Gilamar. De fapt, asta ar fi o ciupercă. Dar încep să despic firul în patru. Eşti interesată de medicină?

Scout părea cu adevărat curioasă.

— Bardan chiar a reparat leziunile cerebrale ale lui Fi cu ajutorul Forței?

— Am văzut cum s-a întâmplat, spuse Gilamar. Am măsurat totul. Cu adevărat uimitor.

— Trebuie să fie minunat să fii capabil să vindeci. Totuşi, eu nu sunt puternică în Forță.

— Nu-mi place să-ți spun asta, dar cea mai mare parte a medicinei din galaxie este practicată de *păpuşari* obişnuiți ca mine, folosind un echipament destul de obişnuit, spuse Gilamar. Şi de tinichele, desigur. Droizii medicali sunt mai numeroşi decât *umezii* calificați. Forța este o terapie suplimentară, asta-i tot. Ai vrea să înveți puțin prim ajutor? Întotdeauna vine la îndemână.

Scout aprobă din cap. Nu avea prea multe de făcut aici, gândi Uthan, dar apoi îşi dădu seama că habar nu avea ce făceau în mod normal Jedii pentru a se ține ocupați. Poate că *Scout* reflecta şi ea la o viață fără prea multe contacte personale. Dar era destul de tânără pentru a evita să ajungă ca Uthan.

— Mi-ar plăcea asta, spuse *Scout*. Nu pot suporta gândul altor uciderи.

Gilamar aprobă din cap.

— Nici eu.

— O să te învăț eu chestiile deştepte, spuse Uthan. Doctorul *Mando* de aici se poate ocupa de tăierea furunculelor şi fixarea oaselor.

Lumea mea e moartă. Nu am niciun interes în viitor. Fără copii, fără moştenire academică, fără speranță, nimic.

Şansa de a învăța o tânără era ceva irezistibil. Se simțea ca şi cum ar fi plantat copaci. Nu era niciodată un efort irosit. Dacă profesorul era norocos, elevul ajungea să schimbe galaxia în bine. Uthan se agăța de acel gând.

Totuşi, asta nu însemna că nu i-ar fi dat lui Palpatine ceea ce merita de îndată ce ar fi avut ocazia. Dar *Scout* nu avea nevoie să fie învățată despre arta răzbunării.

* * *

Oraşul Imperial

Nimeni nu se uita prea atent la comandourile Imperiale înarmate care se plimbau pe aleile din Oraşul Imperial. Civilii păreau să fie foarte ocupați să nu-i observe pe Darman şi Niner mergând în pas vioi pe pasarela care lega cantinele şi restaurantele din Sectorul G-14 cu sectorul din ce în ce mai sinistru aflat la doi kilometri spre nord de punctul de întâlnire. Fabricile şi depozitele erau aşezate între blocuri rezidențiale şi câte un magazin de băuturi alcoolice dărăpănat. Nu era genul de loc în care să se aştepte cineva să vadă trupe de şoc de orice fel.

Poliția patrula aici doar ocazional, dar nu şi trupele.

— Le e frică de noi, spuse Niner.

Darman nu-i putea vedea pictograma în cască pentru că opriseră majoritatea semnalelor din cască, cu excepția comunicațiilor private de rază scurtă. Trebuiau să fie în oraş pentru a petrece seara şi în afara graficului, nu să se plimbe pe undeva unde cu siguranță nu ar fi trebuit să fie.

— Bine, nu am avut niciodată parade de bun venit acasă în timpul Republicii, dar nu-mi amintesc ca cineva să se fi temut de noi.

— Crezi că măcar şi-au dat seama că e un *chakaar*? Atâta timp cât există o holodramă bună pe HoloNet şi îşi pot permite destulă bere ca să adoarmă regulat, nu dau doi bani pe alții.

— Simți asta? Tot locul e diferit. Precaut. Nu ca înainte.

Înainte însemna acele câteva incursiuni rare în această lume extraterestră din afara perimetrului. Darman nu făcuse niciodată parte din Coruscantul civil şi nu credea că pierduse mare lucru. Imperiul nu era diferit de Republică pentru oameni ca el. Iar civilii primeau guvernele pe care le meritau.

Ei nu mai sunt problema mea acum. Mi-am făcut datoria. Separatiştii nu ne-au copleşit. Acum civilii îşi pot face griji pentru bunăstarea lor, iar eu voi avea grijă de mine şi de ai mei.

Darman redevenise Darman acum, adevăratul Darman, cel care putea simți durerea pierderii soției sale. Acum, după ce se confruntase de câteva ori cu durerea şi o lăsase să-i sfâşie inima, începuse să funcționeze din nou fără să fie nevoit să se detaşeze de realitate. Încă suferea. Dar găsise un mic spațiu deschis în mintea lui care avea loc pentru planificare, pentru concentrare, pentru a acționa în loc să fie doar copleşit de pierdere.

Am un fiu, şi toată lumea e o amenințare pentru el. Palpatine. Ciudățeniile de la Informații. Orice Jedi sau utilizator al Forței care vrea noi recruți. Orice clonator care vrea să-l folosească. Ştiu ce am de făcut. Melusar are dreptate. Ştiu asta. Cu toții suntem folosiți.

Cu cât Darman mergea mai mult, cu atât se simțea mai neliniştit.

— Îți vine să crezi că *Ny* a făcut ceva cumpărături? spuse brusc Niner. Părea să vorbească din nou cu Nullii. Darman nu îl putea auzi când trecea pe circuitul

securizat. Fac o extracție în spatele liniilor inamice şi găsesc timp să facă şi cumpărături.

— Spune-i lui Ordo că nu era nevoie să apară înarmat. Am fi putut să ne extragem singuri.

Niner tăcu pentru o clipă.

— Ordo spune că *Kal'buir* s-a săturat să tot aştepte. Cina este în cuptor. Dacă întârziem, o primeşte strillul.

Darman putea auzi tensiunea din vocea lui Niner. Muşchii i se încordaseră în gât şi îi forțau vocea puțin mai sus. Şi înghițea mult. Înghițitul suna mult mai tare în aceste căşti noi. Darman nu se putea hotărî dacă fratele lui era nervos sau emoționat, dar oricare dintre stări era neobişnuită pentru Niner.

— Mergem acasă, spuse Niner. Părea de parcă nu-i venea să creadă. Pe bune. Toată lumea înapoi împreună, aşa cum ar trebui să fie. Restul echipei. *Kal'buir*. Chiar şi Vau. Kad o să înnebunească când o să te vadă – *shab*, pun pariu că a crescut mult. Cresc repede la vârsta asta, nu-i aşa?

Darman încercă să înăbuşe gândul care îşi croia drum din acel colț senin al minții sale. El nu câştiga nimic. Gândul era o voce; nu una reală, nimic nebunesc sau înspăimântător, dar o voce totuşi. Era bunul său simț, datoria sa, miezul realității care nu-l lăsa niciodată să plece. Fusese capabil să o îngroape pentru o vreme. Dar nu dispăruse niciodată. Era vocea care nu avea îndoieli şi care îi spunea să nu se mai amăgească singur. Nu putea face ceea ce îşi dorea. Asta nu pentru că era sclav, ci pentru că era un om liber. Era responsabilitatea.

Pot să-l privesc pe Kad? Nu am putut să o salvez pe Etain. M-am chinuit să salvez o lume căreia nu-i pasă dacă trăiesc sau mor, şi mi-am dezamăgit propria soție. Cum să-i spun? Cum să mă uit la el şi să nu o văd pe ea?

Darman trebuia să fie sigur de ce nu era la fel de încântat ca Niner. Nu avea timp să se înşele pe sine. În zece minute, aveau să ajungă la punctul de întâlnire.

Nu pot urca la bordul acelei nave. Nu pot pleca. Trebuie să rămân aici, în interiorul sistemului, pentru binele lui Kad.

Darman merse încă cincizeci de metri înainte să se oprească şi să înfrunte inevitabilul. Se opri în fața unei cantine. Lumina se revărsa pe pasarelă de la o uşă deschisă, iar semnul luminos care ocupa un perete întreg avea atât de multe tuburi sparte, încât trebui să se uite la el câteva clipe pentru a-şi da seama că trebuia să fie un pahar uriaş de cocktail garnisit cu fructe.

Niner trecu pe lângă el pentru câțiva paşi înainte de a se întoarce.

— Ce s-a întâmplat, *Dar*?

— Nu plec.

De îndată ce cuvintele îi scăpară, Darman se simți mai bine. Nu mai fericit; stomacul i se zvârcolea, amenințându-l cu greața. Atât de mult îl durea să ştie că fiul său îl aştepta şi că nu-l va mai vedea pentru... nu ştia cât timp. Poate niciodată.

— Trebuie să rămân.

— *Shab*, *Dar*, ce a provocat asta?

Niner părea să nu-l creadă. Părea uşor enervat şi prinse brațul lui Darman ca şi cum acesta zăbovea şi avea nevoie de încurajare.

— Haide. Mişcă-te.

Darman îl scutură.

— Vorbesc serios, Niner.

— Scuipă tot. Care-i problema?

— Afaceri neterminate.

— Ce afaceri?

— Jedi, Sith, orice *shabuir* de genul ăsta.

— Ce?

— Nu s-a terminat. Kad va fi mereu în pericol din cauza lor.

— Şi ai de gând să scapi galaxia de midiclorienii de unul singur? *Dar*, în caz că nu ai observat, sunt milioane de oameni care se pot ocupa de asta. Cred că se pot descurca şi fără noi.

— Dar ei nu sunt eu. Asta e datoria mea. Pentru fiul meu.

— Oh, nu începe iar cu *osik*-ul ăla. Am fost cu toții de acord. Îți aminteşti? Uite, ştiu că nu a ieşit cum am plănuit, dar avem vieți de dus, iar Kad te aşteaptă. Imperiul nu are nevoie de tine aşa cum are fiul tău.

Era atât de dureros încât Darman simțea că se închide din nou, făcând trucul acela de detaşare *ramikadyc* doar pentru a face față următoarelor câteva secunde, şi apoi următoarelor.

— Voi fi doar o puşcă în plus pe Mandalore. Kad are o armată care să îl protejeze, cu mai multă putere de foc decât are nevoie cineva. Dar aici...

Darman observă că Niner îşi tot ducea mâna în partea laterală a căştii, ca şi cum şi-ar fi ciupit casca, un tic nervos când era stresat. Ordo auzea o parte a discuției. Probabil că intervenea cu gândurile sale, îndemnându-l pe Niner să-l facă pe Darman să tacă şi să-l ducă la punctul de întâlnire.

— Eu sunt în centrul problemei. Nu voi fi niciodată mai aproape de amenințări decât sunt aici. Melusar înțelege. El ştie care e situația.

— Nu-mi vine să cred, mârâi Niner. Copilul tău are nevoie de tine. Dacă nu aş fi fost rănit în acea noapte, ai fi plecat cu ceilalți şi ai fi fost cu el acum. Ştii cum mă face să mă simt asta? Că ți-ai abandonat băiatul ca să stai cu mine? Mă simt ca un *rahat*. Acum termină cu discursurile şi urcă-ți fundul pe cargobotul ăla. Nullii îşi riscă gâtul ca să ne scoată de aici.

Niner se întoarse şi plecă. Făcu vreo cinci paşi până când îşi dădu seama că Darman nu se clintise. Niner era cel mai solid şi mai ferm tip pe care Darman îl cunoştea şi nu-l văzuse niciodată pierzându-şi cu adevărat cumpătul în ciuda tuturor nemulțumirilor sale, dar acum era cu siguranță la limită.

Îl împinse pe Darman înapoi în perete şi îl scutură de câteva ori.

— *Shabuir* egoist ce eşti. Mişcă-te, sau jur că te pocnesc şi te târăsc acolo.

Niner nu vorbea serios partea cu *egoistul*, chiar dacă vorbea serios cu privire la restul. Darman putea auzi disperarea din vocea lui. Dar el tot nu voia să plece. Era în interiorul sistemului, într-un loc unde putea spiona, sabota şi intercepta, iar asta era mai presus decât să încerce să apere Kyrimorut când era prea târziu.

Vorbesc serios, nu-i aşa? Nu e vorba că nu am curajul să fiu un tată adevărat. Nu-i aşa? Darman petrecuse câteva ore cu fiul său. Nu zile, nu săptămâni; ci ore. Se întrebă dacă băiatul din imaginația lui semăna cu copilul real sau dacă era doar devotat ideii. Dar nu asta era problema. Când se gândea la propriile sale ordine – ştiind că Palpatine colecționa utilizatori ai Forței – ştia răspunsurile. Nicăieri nu era prea departe pentru a fi găsit. Şi dacă Palpatine cădea, Jedii se întorceau. Ciclul nu avea sfârşit.

Niner îl scutură din nou.

— Nu am vrut să fac asta, *Dar*...

Darman se pregăti pentru un pumn. Îl putea bloca pe Niner. Dar în timp ce

strângea pumnul pentru a se apăra, Niner îşi relaxă strânsoarea.

— *Dar*, spuse el. Ordo spune că Kad întreabă de tine. El tot întreabă de tatăl lui. Ordo spune că nu ştie cum o să-i explice că tatăl lui a decis să nu vină acasă.

Genunchii lui Darman aproape că cedară.

— Spune-i lui Ordo că a fost o încercare frumoasă, dar m-am hotărât. Spune-i lui Kad pentru mine, Niner. Spune-i băiatului meu că îl pot proteja mai bine de aici.

Darman nu credea că durerea ar putea fi şi mai mare, dar aşa era. Se întoarse şi începu să meargă înapoi spre cazarmă. Un tip se holba la el – era de înțeles, văzând două comandouri departe de teritoriul lor şi certându-se pe stradă – şi el cedă. Îşi ridică *Deece* în fața tipului, iar vocea pe care o putu auzi nu era deloc a lui.

— La cine te holbezi, *shabuir*? Şterge-o.

Niner era din nou în spatele lui. Apucă cu o singură mână arma şi o dădu la o parte.

— Pleacă, îi spuse Niner bărbatului îngrozit. Suntem un pic emotivi în seara asta. Dispari.

Omul nu avu nevoie să i se spună de două ori. Fugi imediat. Niner mai merse câțiva paşi cu Darman, brusc liniştit şi împăciuitor.

— *Dar*, acum îmi țipă *Ny* în ureche. Vrea să vorbească cu tine.

— Nu vreau.

— Bine, dacă tu nu pleci, nu plec nici eu.

— Trebuie să pleci, *ner vod*. Cineva trebuie să predea datacipul ăla. Corect? Orice e acolo, Obrim crede că e critic. Du-te acasă şi explică-i lui Kad.

Puteau juca jocul ăsta în doi. Niner avea o fărâmă mare de vinovăție duioasă pe care Darman se putea baza. Îl auzi şuierând exasperat.

— *Shabuir*, spuse el. Cum poți să faci asta?

Darman continuă să meargă. Era atât de amorțit acum, încât nu era conştient decât de senzația căii de rulare de sub cizmele sale şi de lacrimile nevărsate care-i înțepau ochii. Amorțeala era un reflex pur de data asta. Nici măcar nu trebuia să încerce. Aşteptă sunetul alergării sau impactul unui corp care se izbeşte de el. Dar nu veni nimic. Niner nu făcu acea ultimă încercare de a-l forța să urce în cargobot. Paşii deveniră din ce în ce mai liniştiți înainte de a accelera şi de a deveni o alergare constantă. Când se uită peste umăr, Niner dispăruse.

Darman îşi dădu seama că de fapt nu-şi luase rămas bun de la el. Când încercă să deschidă comunicația de rază scurtă, nu primi niciun răspuns. Niner întrerupse toate legăturile. Darman îşi regretă decizia imediat ce traversă puntea înapoi spre cartierul de divertisment. Dar ştia că regretul era din motivele corecte.

Să rămână aici era cea mai bună opțiune – nu doar pentru Kad, ci şi pentru toți frații şi prietenii lui care erau vânați de Palpatine. Şi ei aveau nevoie de un spion din interior. Iar el avea sentimentul că nu prea ar fi contracarat scopurile lui Melusar fiind spion. Începu să se gândească cum îi va explica Comandantului absența lui Niner. Nu avea să fie uşor. Probabil că o va lăsa pe mâine dimineață, în parte pentru a câştiga mai mult timp şi în parte pentru a fi mai credibil dacă ar fi folosit scuza unei seri de beție şi a faptului că nu-şi putea aminti când a dispărut de fapt Niner.

Restul *Echipei Omega* dezertase. Cine ar fi fost şocat de faptul că încă unul ar fi trecut dincolo? Oricât de mult îi displăcea lui Darman ideea, asta îl făcea să pară şi mai loial şi de încredere pentru Melusar. Ar fi avut încredere în el. Ar fi obținut mult mai multe informații. Nu era încă sigur cum le va transmite la Kyrimorut, dar va exista o cale, iar Jaller Obrim încă îi era aliat.

Shab, aş fi vrut să nu mă mai pierd aşa. Trebuie să-mi controlez temperamentul. Într-o zi, voi face ceva ce voi regreta cu adevărat.

Darman îşi înghiți ruşinea provocată de izbucnirile sale şi hoinări, pierzând timpul până când se putea strecura înapoi în cazarmă. Când se opri să se uite în vitrina unui magazin, îi atrase atenția un ecran public de holoştiri de pe o clădire şi îl privi pentru o vreme. Gibad suferise din plin furia lui Palpatine. Era un motiv în plus pentru Darman să rămână la treaba pe care o avea de făcut. Niner avea să realizeze asta, în cele din urmă. Darman spera doar că şi Kad o va face.

* * *

Cargobotul *Cornucopia*, Parcul de cargoboturi G-80, Oraşul Imperial

Ordo îşi scoase armura de soldat din trupele de şoc şi stivui plăcile pe punte. *Cornucopia* era întunecată, cu excepția iluminării slabe de la luminile roşii şi albastre ale sistemelor esențiale, interiorul ei arătând ca un club de noapte de pe Inelul Exterior care nu ajunsese să stăpânească arta ambianței.

— Niner? Îşi desprinse comunicatorul securizat de pe cască. Vino încoace. Am nevoie de echipamentul tău.

Niner îşi croia drum printr-o cursă cu obstacole formate din camioane repulsor şi alte nave de marfă, dirijat de Prudii pe un traseu care îl ținea în afara razei de acțiune a camerelor de supraveghere. Unele dintre *camioane* arătau ca şi cum ar fi fost abandonate acolo. În depărtare, luminile de navigație ale unui alt cargobot se clătinară spre *Cornucopia* în timp ce pilotul său se îndrepta spre un loc de parcare. Nu era aglomerat. Comerțul nu se reluase de la sfârşitul războiului.

De ce acum? De ce a decis Dar să facă asta acum?

Ordo avea de gând să scoată şapte nuanțe de *osik* din Darman în bătaie când, în sfârşit, îl va avea la bord. Omul îşi ieşise din minți de durere, dar asta era stupid, inutil, iresponsabil. Veniseră să îi extragă pe cei doi şi exact asta aveau de gând să facă. *Ny* îi aruncă privirea ei de genul *totul va fi bine*, cu liniile de pe frunte scoase în relief de luminile consolei. Niciodată nu arăta ca şi cum ar fi crezut ea însăşi asta.

Vocea lui Niner răsună în comunicație.

— Ce plănuieşti?

Prudii îl întrerupse, calculând raza de acțiune a camerelor în fiecare etapă.

— Niner – mergi în jos şi fă stânga la următoarea bornă.

— Am înțeles. Am întrebat: ce ai de gând, *Ord'ika*?

— Am de gând să mă întorc la cazarmă îmbrăcat ca tine şi să-l târăsc pe *Dar* de *gett'se*[17] dacă va fi nevoie.

A fi o clonă avea întotdeauna avantajele sale.

— *Shab*, nu-l pot contacta nici măcar prin comunicator.

— Asigură-te că ai înregistratorul pornit, *Ord'ika*, spuse Mereel. Întotdeauna e util să avem cât mai multe date despre interioarele instalațiilor inamice. Presupun că Niner nu a adunat date despre dispunere pentru noi, nu-i aşa?

— Nu, *Niner nu a făcut-o*, răbufni Niner. Oricum, nu înainte ca *tinicheaua ta de companie* să-mi meşterească *găleata*. Cum aş explica asta dacă cineva mi-ar verifica sistemele? Că mi-a fost frică să nu mă pierd pe drumul de întoarcere de la baie?

— *Udesii, ner vod*. Mereel îşi dădu ochii peste cap la Ordo. Ia-o uşor. Vom pleca

---

[17] *Gett'se* – boaşe.

de aici cât ai clipi.

Niner era un soldat al forțelor speciale care operase în spatele liniilor inamice pe tot parcursul războiului, fără să ezite vreodată. Pe Ordo îl făcea să se simtă inconfortabil să-l vadă zdruncinat de o extracție cu risc atât de scăzut. Poate că totul era prea încărcat emoțional pentru a fi tratat ca o luptă. Ar fi trebuit să fie relativ uşor. Nimeni nu ştia că erau aici, nimeni nu avea tunuri îndreptate spre poziția lor şi nimeni nu i-ar fi observat dacă ar fi intrat acolo şi şi-ar fi dat jos căştile. Dar tot s-ar fi putut termina tragic.

Cu toții am mai fost aici.

Niner nu răspunse. Ordo îi auzea respirația sacadată şi clănțănitul ocazional iritat al dinților, la fel ca Skirata.

Dacă nu-i duc pe Dar şi pe Niner acasă, o să-i frâng inima lui Kal'buir.

— Numai ei doi ar putea face o dramă dintr-o extragere în siguranță ca asta, mormăi Jaing.

Ny îşi smuci brusc capul.

— Tu numeşti asta *sigură*?

— Nu trage nimeni în noi, spuse el. Sau în ei. Relaxează-te, *Buir'ika*.

Ordo aşteptă lovitura în carena *Cornucopiei*. *Ny*, adaptată la fiecare sunet şi vibrație din nava ei, reacționă înaintea lui Ordo, iar el se gândi că era impresionant pentru o non-clonă fără niciuna dintre îmbunătățirile genetice pe care le primiseră Nullii. Ea eliberase una dintre comenzile trapei şi Ordo auzi zgomotul bocancilor care urcau pe scara metalică. Parcă trecu mult timp până când o formă blindată neagră apăru prin trapa fixată în punte.

Niner se trase în sus prin deschizătură şi îşi scoase casca.

— Deci poți să distrugi o întreagă bază de droizi cu o singură mână, dar nu-l poți face pe Darman să se poarte frumos şi să-şi aducă fundul aici, spuse Ordo. Ştia că nu-l ajuta să se răzbune pe Niner, dar nu putea suporta să-l dezamăgească pe *Kal'buir*. Scoate-ți echipamentul ăla şi lasă-mă să rezolv eu problema.

Niner îl opri şi băgă mâna în buzunarul de la centură.

— Asta e tot ce vei avea nevoie.

Întinse mâna, cu palma în sus. Ordo abia putea vedea cipul de date în întuneric, o placă de plastoid şi metal atât de mică încât un strănut ar fi putut-o zbura în aerul condiționat. Ordo îl luă cu grijă şi i-l dădu lui Jaing.

— Dă-mi un indiciu, Niner, spuse el, dându-şi seama că totul se dusese de râpă. Ai de gând să te întorci după el chiar acum? O pot face eu. Fără supărare.

— Nu, rămân aici. Nu-l pot părăsi pe *Dar*. Va face ceva extrem şi va fi ucis.

Iar începem.

— O să facem lucrul cel mai logic. Îl târâm afară.

— Uite, eu nu vreau asta mai mult decât tine, dar îi înțeleg punctul de vedere. Sau cel puțin văd de ce unul dintre noi ar trebui să rămână aici, doar că nu ar trebui să fie el. El ar trebui să fie cu copilul lui.

— Dacă ai de gând să foloseşti cuvântul datorie, *ner vod*, s-ar putea să uit că suntem o familie şi să te pocnesc până săptămâna viitoare.

Ordo putea să vadă o linie clară de trasat, o evadare finală de pe Coruscant fără legături care să îi tragă înapoi. Asta trebuia să se termine acum.

— E acelaşi *shabuir* care conduce spectacolul, îți aminteşti? Doar că, în loc de Jedi, îi are ca angajați pe *luptătorii cu sabia* din partea întunecată. Nu datorezi armatei ăsteia nimic, iar dacă ai o datorie, este față de clanul tău. Aliații tăi.

Niner făcu un pas înapoi şi îşi puse un bocanc pe prima treaptă a scării.

— *Dar* va face nişte lucruri periculoase şi nu-l las să le facă singur. Voi rămâne în contact şi vă voi transmite informații. Acum analizează cipul ăla – Obrim a spus că poți recupera datele, dar s-ar putea să fie nevoie să foloseşti un microscop de scanare pentru a ajunge la o parte din ele. A spus clar că e important.

Ordo zăbovi pe punctul de a-l apuca pe Niner şi de a-i pune pe frații lui să-l țină jos. Cu toții îşi puteau cere scuze mai târziu pentru ochii învinețiți şi dinții ciobiți. Era pentru binele lui Niner.

— Ultima şansă, spuse Ordo. Dă-mi armura ta.

— Când suntem gata, putem să evadăm oricând vrem. Bine?

Ordo îi făcu semn lui *Ny* să închidă trapa în spatele lui Niner. Mereel se apropie, gata să-l placheze. Apoi Prudii înjură pentru sine.

— Atenție, *vode*, avem companie… Cineva se mişcă pe acolo.

— E un parc de marfă, spuse Mereel. La ce te aştepți?

Ordo se uită la monitoare. Nişte siluete apărură pe un ecran şi apoi apărură din nou pe altul, în timp ce cineva se mişca de la dreapta la stânga, fiind surprins de camerele carenei de pe fiecare parte a cargobotului. *Ny* se înclină în față în scaunul ei, cu capul plecat. Oricine s-ar fi aflat la sol nu ar fi putut să vadă mare lucru prin fereastra carlingii, nici măcar strălucirea slabă.

— Ştii, poate ar trebui să aşteptăm în altă locație.

— Nu puteți decola pur şi simplu? spuse Niner. Îşi puse celălalt bocanc pe următoarea treaptă. Mereel avea să-l apuce în orice moment. Nu trebuie să ieşiți prin punctul de control al terminalului de marfă.

— Trebuie, dacă vrem să ne mai întoarcem aici.

Ny strâmbă din nas de parcă nu putea vedea. Ar fi fost o idee bună să o doteze cu ochelari de vedere pe timp de noapte.

— Nava asta apare în sistem ca o navă comercială legitimă. Atâta timp cât respect regulile, putem merge oriunde. În clipa în care stric vreun program de zbor sau nava nu apare pe panoul de bord al cuiva, o vor semnala pentru abordare sau reținere. Să ne ascundem la vedere. Asta spuneți voi întotdeauna, nu-i aşa?

Timpul nu era o problemă. Ordo credea că ar putea rezista aici câteva zile, poate chiar mai mult, dar cu cât petreceau mai puțin timp aici, cu atât era mai bine. Se simțea frustrat pentru că zburase ani-lumină doar pentru a fi împiedicat la cinci kilometri de țintă de Darman, care decisese să devină agent dublu.

Pot intra şi ieşi din barăcile alea în mai puțin de o oră. Bine, s-ar putea să fim reperați. Ny va trebui să țină motoarele în funcțiune. Dar e o nebunie să ne întoarcem şi să plecăm acasă cu mâna goală.

— Nu vreau să îngrijorez pe nimeni, dar cred că sunt nişte *antreprenori* locali care fac o mică achiziție de bunuri, spuse Prudii. Hoți *shab'ikase*. Uite.

Jaing introduse cipul în brățara mănuşii sale şi îşi verifică arma. Ordo se uită la imaginea granulată de pe unul dintre monitoare. Trei siluete – doi oameni, unul Bothan – treceau de la un vehicul la altul, încercând trapele. Între ei şi *Cornucopia* erau acum două camioane şi o mică navetă de curierat. Bothanul stătea de pază în timp ce cei doi oameni zgâlțâiau încuietorile manuale ale unuia dintre camioane şi dispăreau înăuntru.

— Relaxează-te, spuse Ordo. Va trebui să aştepte până când hoții vor pleca înainte să se aventureze afară. Niner era şi el blocat. Pentru o clipă, Ordo se gândi dacă să plece pur şi simplu cu Niner şi să se întoarcă mai târziu cu altă navă după

Darman. N-am mai văzut un hoț Bothan până acum.

— Sper să nu cheme cineva poliția, spuse Prudii.

— Vor trece mai departe.

Niner şovăia. Ordo îşi dădea seama. Ritmul clipitului îi crescuse şi se tot uita în josul puțului trapei de sub el. Avea de gând să fugă. Dar Ordo avea nevoie de armura neagră. Chestia albă era bună pentru hoinăreală generală, dar ca să intre şi să iasă din Unitatea Specială *501* rapid, uşor şi fără agitație – genul de agitație care implica blastere şi ieşiri rapide – avea nevoie de o armură de comando Imperial.

Apoi ar fi trebuit să-l imobilizeze cumva pe Darman şi să-l scoată din complex. Să facă asta fără să fie reperat urma să fie o provocare chiar şi pentru Ordo.

Shab, s-ar putea să fie nevoiți să se regrupeze şi să încerce în altă zi. Cum spunea *Ny*, se puteau întoarce oricând, atâta timp cât *Cornucopia* nu-şi păta *cartea de vizită*. În fiecare zi, milioane de nave se deplasau în jurul capitalei galactice şi, chiar şi cu securitatea întărită, asta însemna că şansele de a intra şi de a ieşi nestingheriți erau bune. Totuşi, dacă erau cu adevărat disperați şi nu doreau să folosească din nou cargobotul ca acoperire, puteau intra şi ieşi pe oriunde doreau. Nici măcar Palpatine nu putea bloca o planetă atât de mare şi de complexă.

— Zece puncte pentru tupeu, spuse Prudii. Uite. Fură tot camionul.

Camionul repulsor ieşi în față din linie şi se întoarse. Dar în loc să plece în viteză, vehiculul se opri după câțiva metri, iar cei doi oameni săriră afară pentru a forța uşile următorului. Intrară şi ieşiră din nou în ceea ce părură a fi câteva secunde, cărând o ladă de ambalaj între ei.

Prada intră în partea din spate a camionului furat. Acum banda se pregătea să lucreze la naveta de curierat. Ordo îi urmări cum se luptară cu comenzile trapei timp de câteva minute, înainte să renunțe.

Nu existau premii dacă ghiceau unde urmau să ajungă. Vehiculul lor de fugă dispăru pentru o clipă din raza de acțiune a camerei laterale, iar apoi îi surprinse camera de sub fuzelaj. Hoții stăteau chiar sub trapa burții, privind în sus.

— Nici să nu te gândeşti la asta, *shabuire*, mormăi Mereel. Mişcați-vă. Nu e nimic de văzut aici.

Mâna lui *Ny* se întinse încet spre consolă şi pluti deasupra comenzilor trapei.

— Dacă blochezi trapa de aici, spuse Ordo, vor auzi mecanismul pornind.

— Are vreo importanță asta? Îi va face să se dispară imediat.

— Dacă va trebui să stăm aici mai mult, s-ar putea ca lumea să fie curioasă de ce o navă stă aici în modul întunecat, dar cu un echipaj la bord.

— Nu-i văd pe ăia sunând la poliție.

— Ați văzut afişele. Toată lumea trebuie să îşi denunțe vecinul pentru a arăta cât de loiali sunt.

Toată lumea îşi ținu respirația. Niner îşi puse casca la loc, cu o singură mână, şi rămase parțial în trapă, aşteptând. Ordo nu îndrăznea să facă scandal prinzându-l acum.

— *Osik*. Prudii lăsă să-i iasă o respirație ascuțită. Ordo îi putea vedea pe cei doi oameni încercând trapa exterioară. Sunetul flanşelor metalice şi zgârietura unei balamale se transmiteau prin coca navei tăcute.

— Chiar nu vrei să faci asta, *chakaare*. Bine, întunecă nava, *Ny*.

Niner sări înapoi pe punte şi se întoarse să înfrunte ceea ce venea pe scara de sub el. *Ny* stinse toate luminile consolei şi monitoarele. Vizorul cu lumină albastră al lui Niner dispăru împreună cu indicatorul de încărcare de pe *Deece*. Singurele sunete

erau respirațiile ocazionale şi clicurile slabe ale armelor care erau țintite.

Dacă hoții se hotărau să vină pe punte, Ordo nu avea de ales. Nu-i putea lăsa să plece. Şi mai era unul afară pe care ar fi trebuit să-l reducă la tăcere – pe Bothan. Erau doar nişte infractori mărunți, *chakaare*, care în mod normal nu meritau uciși, dar lăsase garda să coboare pentru câteva minute şi acum trebuia să curețe mizeria. Riscul era prea mare ca să nu o facă.

Noi ar trebui să ştim mai bine. Suntem forțe speciale de elită. Şi totuşi greşim la lucruri mărunte. Eu am greşit.

Ny îşi folosea scaunul ca acoperire, cu un blaster mic îndreptat spre trapă. Ordo habar n-avea cum se descurca sub foc. Frații lui ştiau fără să stea pe gânduri ce ar fi făcut ceilalți şi cum ar fi luptat, dar *Ny* era o surpriză. Ordo pocni din degete pentru a-i atrage atenția şi îi făcu semn să stea jos.

Lasă asta în seama noastră, Ny. Hai să facem asta în linişte.

Fără imaginile infraroşii din cască care să-l ghideze, Ordo putea doar să vadă forme vagi în întuneric şi să urmărească sunetele. Țesătura foşnea dedesubt. Ceva metalic scârțâi pe o treaptă – capace din duroțel sau un blaster – şi se încordă să vadă ce va urma.

Haideți. Amândoi. Nu vreau ca vreunul dintre voi să blocheze trapa în timp ce celălalt scapă.

Ordo îşi dădu seama cât de repede putea să iasă şi să-l oprească pe şoferul fugar. Ieşirile cargobotului erau toate puncte de blocaj. Şi un lucru pe care nu-l putea face era să folosească micul tun defensiv al *Cornucopiei*.

Shab…

Primul hoț urcă pe punte, aparent neştiind că intră într-o ambuscadă. Chiar se întoarse pentru a-i da o mână de ajutor amicului său. Ordo aşteptă două secunde ca amândoi să fie departe de trapă, apoi Niner sări pe unul dintre ei. Ordo auzi o bufnitură şi zgomotul unei vibrolame ejectate, urmate de un gâlgâit umed. Ordo lovi cu patul armei pe cel mai apropiat om de el. Când bărbatul căzu, îl prinse într-un ghem şi îl răsuci brusc până când auzi un pârâit.

Totul durase câteva secunde şi fusese aproape tăcut.

Toată lumea înghețase. Apoi *Ny* lovi consola, aprinzând luminile panoului de bord. Fu suficient pentru a vedea ce se întâmplase.

— Ah…, spuse ea, holbându-se. Ah, la naiba…

— O să scăpăm de ei, şopti Mereel. Nu-ți face griji.

Se auzeau sunete prin trapă. Un motor tură înainte să coboare la ralanti. Uşa vehiculului se deschise şi se închise în linişte.

— Hei, ce se întâmplă? Era o şoaptă puternică, nervoasă. Forrie? Kimm? V-am pierdut comunicatorul, băieți… băieți?

Bothanul nu încercă să intre prin trapă. Făcu doi paşi, părând că se retrage. Ştia că ceva nu era în regulă. Zăvorul metalic al unei uşi se închise brusc.

Niner se uită la Ordo. Totul se schimbase. Lui Ordo nu-i plăcea să renunțe, dar aveau probleme cu totul noi.

— Trebuie să-l opresc. Niner strecură ataşamentul lansatorului de grenade pe *Deece*-ul său. Îmi pare rău. Când o să trag, dă-i drumul, pentru că vor fi polițişti aici în câteva minute. Plecați, pur şi simplu. Oh, şi roagă-ți *tinicheaua* să modifice casca lui *Dar* ca a mea, bine?

— Aşa voi face, spuse Ordo. *K'oyacyi, ner vod.*

Niner coborî prin trapă şi aterizâ cu un zgomot surd. Decizia lui Ordo fusese

luată. Ultimul lucru pe care îl auzi înainte ca trapa să se sigileze fu un motor de repulsor care vâjâia.

— Abandonăm, spuse el. *Ny*, scoate-ne de aici. Niner, ai ieşit din navă?

Ordo îl auzi gâfâind în timp ce alerga.

— Acum da.

— Asigurați toate trapele. Aşteptați. *Ny* apăsă pe aprindere şi repulsoarele de manevră intrară în funcțiune. Eşti sigur că e liber, Ordo?

O explozie puternică o întrerupse când grenada îşi găsi ținta. Navele vizibile pe monitoare se aprinseră în galben pentru câteva clipe înainte de a se transforma din nou în flăcări reflectate. Niner era un trăgător de încredere.

— Cred că are o problemă cu cutia de viteze. Veselia forțată a lui Niner nu păcălea pe nimeni. Tocmai a sărit cincizeci de metri în aer.

— Capul jos, *ner vod*, spuse Ordo. Liber la decolare, *Ny*.

Ny puse *Cornucopia* într-o urcare abruptă, făcând obiectele libere să alunece pe punte. Două dintre ele erau cadavre. Ar fi trebuit să fie aruncate, dar asta trebuia să aştepte acum.

— O să fie dur, spuse *Ny*. Şi dacă ne vede *Controlul Traficului Aerian*, suntem terminați.

Ordo se aşeză pe scaunul copilotului, observându-l pe Mereel în timp ce se răsucea. Se simțea ruşinat şi inutil. Lucrurile n-ar fi trebuit să meargă atât de prost. Şi nici nu era doar vina lui Darman.

— Vor fi bine. Mereel îi putea citi gândurile. În plus, informațiile de la sursă sunt neprețuite. La fel ca şi abilitatea de a ajunge şi a lovi Imperiul.

— Ştii ce? Am abandonat doi frați. Poți să-ți bagi undeva informațiile.

— Încercam doar să te fac să te simți mai bine, *Ord'ika*...

— N-o face. Am dat-o în bară.

— Cu toții am dat-o în bară, zise *Ny*. Ordo, pregăteşte-te să sari în hiperspațiu la semnalul meu.

Ordo apăsă mărgeaua comunicator în ureche şi ascultă. Niner chema Forțele de Securitate şi echipajele de pompieri. Părea absolut calm, raportând o oprire şi percheziție care escaladase.

— Asta nu va părea suspect pe camerele de securitate ale complexului? Vocea lui *Ny* tremura. Cum îi va explica toate astea *Sfântului Roly*? Chiar va fi bine?

— Se va gândi el la ceva, spuse Jaing. Strecură datapadul înapoi în buzunar. Desigur, problema cu camerele de securitate şi de trafic este că anumiți ofițeri de la antiterorism au acces la ele şi tind să şteargă înregistrările. Nu-i aşa că nu-ți place când se întâmplă asta?

— Ai mai cerut o favoare de la Obrim.

— Schimb echitabil. Îi vom salva fundul când nu va mai avea noroc şi va trebui să dispară împreună cu familia sa.

Cargobotul urcase acum suficient de mult pentru a porni în siguranță motorul subluminic. Zbură pe deasupra oraşului, cât mai departe posibil de locația lui Niner, înainte ca *Ny* să atragă atenția *Controlului Traficului Aerian* prin urcarea verticală la o altitudine sigură de hipersalt. Era o manevră care striga *Uită-te la mine, sunt foarte grăbit să scap*. Cât timp dura trimiterea navelor de luptă? Destul de mult. Ordo număra secundele până când *Controlului Traficului Aerian* din Oraşul Imperial intră pe comunicația navei.

— *Controlului Traficului Aerian* apelează *Cornucopia*, nu ai autorizație vamală

sau de zbor, repet, nu ai...

— Taci. *Ny* apăsă cu pumnul tare pe controlul audio pentru a-l reduce la tăcere. Revocă-mi licența. Baftă şi cu amenda. Ordo, eşti gata?

— Gata.

— Bine, în cinci... sari.

Cornucopia tremură. Constelații familiare dispărură instantaneu. La fel şi şansa de a-i aduce pe Niner şi Darman acasă, cel puțin pentru moment. Ordo nu putea decide care dezamăgire îl va bântui cel mai mult. A lui *Kal'buir* sau a lui Kad. Avea să afle destul de curând. Cel puțin saltul în hiperspațiu înainte de a putea contacta Kyrimorut îi dădea timp să se pregătească pentru reacție.

— Pare un băiat de treabă, spuse *Ny*, privind înainte în golul fără caracteristici. Îl mângâie pe Ordo pe genunchi. Solid. De încredere.

— Niner?

— Da. Nu l-am mai întâlnit până acum. Nici măcar nu am avut ocazia să mă prezint.

Asta îl duru pe Ordo. Nu-şi dăduse seama.

— E *mando'karla*. Are chestiile *Mando* potrivite.

— Oamenii liberi iau propriile decizii, Ordo. Ține minte asta. Chiar dacă ne supără, amândoi fac ceea ce vor să facă, nu ceea ce i-a obligat cineva să facă.

Oamenii liberi îşi asumă şi consecințele acțiunilor lor. *Aş fi putut face toate astea altfel. Nu le-am făcut*. L-ar fi aşezat pe Kad jos şi i-ar fi explicat cât de bine putea unui copil mic că tatăl lui a vrut să vină acasă, dar că unchiul Ordo, *Ba'uodu Ord'ika*, a greşit totul şi a trebuit să îl lase în urmă.

Dacă Kad avea să se simtă dezamăgit de cineva, nu va fi de tatăl lui.

Capitolul 11

Iată de ce nu ne puteți extermina, aruetii. Nu suntem îngrămădiți într-un singur loc, ci acoperim întreaga galaxie. Nu avem nevoie de lorzi sau conducători, aşa că nu ne puteți distruge comanda. Putem trăi fără tehnologie – deci putem lupta cu mâinile goale. Nu avem specii sau linii de sânge, aşa că ne putem reface rândurile cu alții care vor să ni se alăture. Suntem mai mult decât un popor sau o armată, aruetii. Suntem o cultură. Suntem o idee. Şi nu poți ucide idei – dar noi vă putem ucide pe voi.

Ranah Teh Naast, *Mandalore Distrugătoarea*, fiica lui Uvhen Chal, oferindu-i consulului de pe Luon o ultimă şansă de a se preda în timpul asediului oraşului

Kyrimorut, Mandalore

— Te-am dezamăgit, *Kal'buir*.

Ordo coborî pe rampa *Cornucopiei*, cu bărbia lăsată în jos, părând că se aşteaptă la o bătaie bună. Skirata îşi aruncă brațele în jurul lui şi îi dădu o îmbrățişare feroce.

— Nici să nu te gândeşti la asta, îl certă el. Ai auzit? Nu m-ai dezamăgit niciodată. Încă îi putem recupera oricând vrem. Haide. Se despărțiră pentru a-i îmbrățişa pe ceilalți Nulli, unul câte unul. Hai să ducem lucrurile astea înăuntru. Mâncați.

Ny ieşi din cargobot cărând o tavă cu ouă. Îi aruncă lui Skirata o privire compătimitoare şi ridică din umeri.

— Îşi făcea griji cum vei primi vestea, şopti ea. Întotdeauna e atât de încrezător în legătură cu orice altceva, dar e speriat de moarte de tine.

Părea că se întreabă ce făcuse Skirata ca să-l facă să fie aşa.

— Îl iubesc pe băiatul ăla mai mult decât propria mea viață, spuse Skirata indignat. El ştie că nu l-aş învinovăți niciodată pentru asta. Pentru nimic.

— Ştiu. E doar trist să îl priveşti făcând asta.

Nevoia lui Ordo de a-i face pe plac îi frângea mereu inima lui Skirata. Nu-i dăduse niciodată lui Ordo vreun motiv să se teamă de el, dar Kaminoanii întipăriseră deja în psihicul Nullilor ideea că eşecul nu era niciodată tolerat. Eşecurile trebuiau să fie *recondiționate* – ucise. Oricât de multe ori i-ar fi spus Skirata lui Ordo că era perfect, asta nu ar fi şters niciodată acea lecție din copilărie.

— Mă crezi, nu-i aşa? zise Skirata. Iată-l speriat la rândul lui de dezaprobarea lui *Ny*. A făcut ce trebuia. Retrage-te, regândeşte-te, încearcă din nou mai târziu.

— Te cred. *Ny* lăsă o cutie pe punte şi îi prinse fața în ambele mâini, dându-i o mică scuturare. Eşti un băiat rău, *Scundule*, dar nu se îndoieşte nimeni de devotamentul pe care îl ai pentru copiii tăi.

Se ținu de el câteva secunde mai mult decât era nevoie pentru a-şi face înțeles punctul de vedere. El îşi dădu seama că habar n-avea cum să răspundă. Uitase *mişcările* după atâția ani. *Ny* îi dădu drumul brusc şi luă din nou cutia, iar el rămase să se întrebe dacă nu cumva ratase indiciile şi o dezamăgise.

— Cred că am comandat prea mult, spuse ea, uitându-se la lăzile care mai

trebuiau mutate. Dar dacă toată lumea se satură de ouă, le putem pune la murat.

Fi şi Atin săriră pe rampă, făcând un spectacol de veselie. Erau disperați să-i vadă din nou pe Niner şi Darman.

— Noi nu ne săturăm niciodată de nimic, spuse Fi, scotocind prin marfă. Bucuria noastră este o a doua porție. Ooh, ne-ai adus nişte nuci *warra*! Iuți şi picante, şi sărate, şi acre! *Kandosii!*

— Zece kilograme din fiecare. Ea îi dădu un zâmbet indulgent. Skirata observă că se încadrase în rolul matern cu Fi fără să ezite nicio clipă. Şi dacă le mănânci pe toate dintr-o dată, Parja te va face să dormi în hambar. Pe riscul tău să fie.

— O să mă moderez.

— Hei, Fi... Îmi pare rău că nu i-am adus înapoi pe *Dar* şi pe Niner. Dar o vom face. Totul va fi bine. Îți promit.

— Poate că vom putea vorbi cu ei cumva. Fi părea melancolic, ca un copil pierdut, şi nu se prefăcea. Niner are o legătură securizată. Putem vorbi cu el, nu?

— Da, puteți. Ochii lui *Ny* părură brusc sticloşi. Jaing poate face să se întâmple asta.

Atin se dădu în spate pentru a-l lăsa pe Fi să mute repulsorul încărcat de pe navă.

— Mă duc cu Mij să iau echipamentul pentru Uthan, spuse el. Ne vom întoarce într-o zi sau două. Mai avem nevoie de ceva?

— S-ar putea să vrei să te întorci prin Keldabe şi să vezi ce pune la cale nenorocitul de Dred Priest... *Chiar nu am nevoie să adun mai multe probleme acum. Priest poate aştepta, cu siguranță.* Vezi dacă Vau vrea şi el o excursie. Bietul bătrân *chakaar* are nevoie să-şi ia gândul de la Sev pentru o vreme.

— Asta înseamnă să-l ia şi pe *Mird*.

— Şi? Aerisiți cu aerul condiționat de două ori pe oră.

Atin îl bătu pe Skirata pe umăr.

— Aşa voi face. Ne vedem mai târziu.

— Şi ăsta e un mic miracol, spuse Skirata în timp ce se îndepărta. El şi Vau – o adevărată dușmănie de moarte. Vau i-a făcut cicatricile alea. Dar au încheiat un armistițiu. Orice e posibil.

Ny îşi frecă discret nasul, ca şi cum ar fi crezut că Skirata nu observase lacrimile.

— Dar nu şi reconcilierea cu *Garda Morții*.

— Asta face parte din secțiunea de posibilități de genul *apei care curge în sus*. Nu.

Skirata o conduse în jos pe rampă cu ultimele lăzi cu ouă şi închise trapa. De unde putea să înceapă? Trebuia să ştie dacă avea de gând să se integreze cu adevărat. Chiar şi fără discuție, părea să existe o acceptare tacită a faptului că *Ny* era un element permanent.

— Vrei să te stabileşti aici? întrebă Skirata.

Ny clipi de câteva ori.

— Cred că am făcut-o deja.

— Adică să devii *Mando*. Cum se cuvine.

Îşi dădu seama că deschisese un subiect delicat, care ducea la întrebarea ce o punea de fapt. Sări peste asta, incapabil să se ocupe de alte complicații emoționale în acel moment.

— Vreau să spun că există atâta supărare între noi şi ei încât trebuie să fii

conştientă de asta.

— Desigur.

Ny îşi băgă mâna în geacă şi scoase ceva – un teanc de credite în numerar. Îi deschise una dintre pungile de la curea şi aruncă jetoanele în ea. De fiecare dată când ea punea mâna pe el, el încremenea pe loc şi nu ştia cum să reacţioneze.

— N-aş vrea să fac vreo gafă socială la *clubul* din Keldabe.

Skirata tânjea să fie în largul lui.

— Ți-am spus să-ți păstrezi creditele. Nimeni nu crede că ne vrei banii.

— Şi le dau înapoi. Frumoasă treabă de hoț de buzunare, totuşi. Acum, *Garda Morții*. Au încercat să-l înlăture pe Jaster Mereel pentru că îi plăcea legea şi ordinea, iar asta le-a stricat jocul. Mare război teritorial. Şi i-au ucis părinții Arlei pentru că l-au adăpostit pe Jaster. Cum mă descurc?

Skirata se bucura că nu spusese *război civil*. Războiul era pentru soldați, oameni cu disciplină şi onoare. *Garda Morții* erau doar nişte criminali care se întâmplau să împărtăşească acelaşi sistem. Nu erau deloc Mandalorieni adevărați.

— Nu-i rău, zise el. Se deghizau în patrioți care doreau întoarcerea la vremurile bune ale Imperiului *Mando*, dar era doar o acoperire pentru crima organizată.

— Dar voi nu aveți un guvern propriu-zis ca alte specii. Aveți acest aranjament liber al clanurilor şi aveți un şef de stat care apare doar cu jumătate de normă şi nu face regulile. Cum poate *Garda Morții* să răstoarne ceva? Nu e nimic de răsturnat.

— Ei ne pot distruge coloana vertebrală.

Ny pufni.

— Da? Mult noroc cu asta.

— Am avut momente în trecut când am lăsat *Mand'alori* putrezi să ne conducă pe nişte căi urâte. Se mai întâmplă, *Ny*. Ideile prind rădăcini. Societăți întregi se implică în unele lucruri fără să gândească, pentru că sunt doar idei, nu? Doar lucruri inofensive. Dar ar lupta până la moarte pentru a rezista dacă o armată invadatoare ar apărea şi ar încerca să ne impună aceste schimbări. Nu ne dăm seama de ideile proaste decât după ce au făcut rău.

Era tot ce trebuia să spună pentru moment. *Ny* văzuse suficient din Arla pentru a-şi face o idee că *Garda Morții* comitea atrocități, iar asta era suficient.

În casă, masa *veshok* era aşezată cu o serie impresionantă de *skraan'ikase*, un sortiment de mici gustări sofisticate care puteau fi savurate ore în şir. Era o masă pentru ocazii speciale, de la nunți la înmormântări şi, uneori, ambele în acelaşi timp.

Jilka, Corr şi *Ruu* ronțăiau deja carnea prăjită crocantă. Skirata deschise una dintre sticlele de *tihaar* de pe masă. *Ny* se holbă la ei.

— Uthan nu va găsi asta puțin… nepotrivit? Adică… e un pic prea *festiv*.

— Aşa facem noi lucrurile. Skirata încercă una dintre prăjituri. *Shereshoy bal aay'han*. Nu le poți separa pe cele două.

Asta ar fi trebuit să fie o petrecere de bun venit acasă pentru Darman şi Niner.

Skirata nu vedea nimic ciudat în a o combina cu un doliu respectuos pentru poporul lui Uthan. Viața era plină de contraste puternice; nu puteai aprecia bucuria fără să înțelegi tristețea. Oaspeții fericiți de la acest tip de masă le aminteau celor nefericiți că viața va fi din nou frumoasă într-o zi, iar cei în doliu le aminteau celor care sărbătoreau să nu ia niciun moment din viață drept ceva de la sine înțeles. Actul era unul de afirmare, de căutare a părții pozitive a momentului.

Avea sens pentru orice *Mando*. Skirata voia să aibă sens şi pentru *Ny*. Se opri să o întrebe dacă participase vreodată la un priveghi şi îşi dădu seama că nu ştia

prea multe despre trecutul ei. Cu cât o cunoştea mai bine, cu atât îi era mai greu să vorbească despre soțul ei mort.

Laseema ieşi din bucătărie cu o tavă de produse de patiserie miniaturale umplute cu produse atât de transparente şi viu colorate încât păreau pietre prețioase. Era o bucătăreasă impresionantă.

— Ar fi bine să mâncăm, spuse ea. Ceilalți vor apărea când vor simți mirosul mâncării. *Haili cetare*. Umpleți-vă cizmele.

— Unde e toată lumea?

— Jaing a plecat în fugă să se joace cu cipul de date. Ea înghiți o prăjitură, păru mulțumită de rezultat şi îşi linse degetele. Kina Ha l-a luat pe Kad la o plimbare ca să ardă ceva energie.

Lui Skirata îi sunară clopotele de alarmă.

— Ai lăsat o Kaminoană să plece cu el? Regretă răbufnirea în secunda în care cuvintele îi ieşiră din gură. Asta îi spunea că ura lui față de Kaminoani era la fel de înrădăcinată acum ca frica de eşec a lui Ordo şi la fel de imună la dovezi şi rațiune. Îmi pare rău. Spune-mi doar că nu au mers prea departe.

— Are o mie de ani sau cam aşa ceva, *Kal'buir*. Laseema îl luă de braț ca pe un bătrân şi îi dădu un sărut pe obraz, făcându-i pe plac. Cât de repede ar putea să fugă? Sunt în curte, hrănesc *nuna*.

Iar Dar şi Niner sunt la ani-lumină distanță.

Skirata încercă să nu-şi mai facă sânge rău. Erau în viață şi luaseră propriile decizii. Dar mai era Kad, şi Kad încă mai credea că tati se va întoarce acasă. Atâta timp cât Darman şi Niner erau în spatele liniilor inamice şi nu aici, Skirata nu putea avea niciun sentiment de pace.

Mi-am lăsat copiii să plece la război iar şi iar.

Care era diferența? Soția lui fusese acolo pentru ei. Kad avea de ales între mai multe mame aici, cel puțin o duzină de unchi şi un bunic. *Aliit ori'shya tal'din* – familia era mai mult decât o linie de sânge. *Dar* nu trebuia să fie aici tot timpul pentru ca băiatul lui să se simtă iubit şi în siguranță. Însă era mai mult decât atât. Era vorba despre Etain şi despre încercarea de a vindeca acea rană. Încă nu-şi putea da seama a cui era rana. Bănuia că era mai mult a lui decât a lui Darman. Cenuşa lui Etain îl bântuia. Se duse la dulapul în care era păstrată urna funerară şi rămase acolo privind-o ca şi cum ea ar fi fost prinsă înăuntru. Era un gând ciudat pentru un Mandalorian, într-o societate care trebuise să renunțe la cimitire şi la venerarea rămăşițelor în locuri fixe; morții nu erau acolo, iar legătura cu ei în viață era o armură – sau o sabie de lumină. Dar Etain era cumva într-un fel de limbo în mintea lui Skirata, aşteptând ca Darman să-i împrăştie cenuşa şi s-o elibereze.

A deveni una cu Forța nu era aşa. Jusik îi tot spunea asta.

— Îmi pare rău, *Et'ika*, spuse Skirata. Poți să-l mai aştepți puțin pe *Dar*? O face pentru băiat.

Ny era chiar în spatele lui când închise uşa şi se întoarse. Îl strânse de braț.

— O să o aduc pe Uthan, zise ea. Încep să-mi fac o idee despre *shereshoy bal aay'han*.

Skirata se trezi ieşind încet din amorțeala speranțelor năruite şi intrând într-o etapă de furie. Era furios pe Darman pentru că îi făcuse pe toți să treacă prin asta, când ar fi putut să plece pur şi simplu. *Ai un fiu aici – asta nu te trage înapoi? Cum poți să-i faci asta?* Se simțea foarte asemănător cu procesul de doliu; şoc, apoi furie, apoi durere, autoînvinuire şi urcuşuri şi coborâşuri iraționale înainte de a accepta că

era pentru totdeauna şi că trebuia să trăieşti cu asta sau să nu trăieşti deloc.

Skirata se lupta cu emoții familiare, chiar ştiind că va trece printr-o secvență de sentimente de neputință. Dar de data asta, cei pierduți pentru el se puteau întoarce. Asta nu era moarte. Trebuia să se concentreze pe asta.

Am vrut ca ei să aibă libertatea pe care o au toate celelalte ființe. Am vrut să aibă de ales. Ei bine, au avut şansa. Şi au ales, iar dacă mie nu-mi place – foarte rău.

Capul lui ştia asta. Dar inima lui rămânea încăpățânată şi ignorantă. Se forță să se concentreze asupra camerei care se umplea cu familia lui şi... cu oaspeți? Prizonieri? Prieteni? Nu ştia. Nu era sigur dacă mai conta.

Clanul meu. Nu e acesta un miracol în sine? Niciunul dintre noi nu ar trebui să fie aici. Nepotriviți, refuzați, fugari, vieți despensabile. Cumva, reuşim să facem totul să meargă.

— Bea ceva, spuse Fi. Îndoi degetele lui Skirata în jurul unui pahar de bere. Fi se întorsese cu siguranță din morți, cel mai profund simbol al *speranței îndreptățite* pe care Skirata îl văzuse vreodată. Ne vom gândi la ceva pentru care să fim recunoscători. Ce-ar fi să începem cu *Bard'ika*? Un nou frate. Putem avea rivalitate între frați şi să ne certăm pentru anumite lucruri şi toate cele.

Uthan stătea şi privea mâncarea, dar era clar că mintea ei era în altă parte. Skirata se întreba de câte ori reluase în minte ştirile despre Gibad, doar pentru a încerca să asimileze enormitatea lor: genocidul lumii ei, ceva ce puțini ar fi putut trăi vreodată. *Scout* stătea aproape de ea ca o fiică iubitoare. Skirata miza pe faptul că Gilamar o lăsase cu ordinul de a avea grijă de Uthan cât timp el era plecat.

— Eu cred în luptă, spuse Uthan. Luă o farfurie din grămada de farfurii care nu semănau unele cu altele, şi puse câteva bucățele pe ea ca şi cum încerca să arate că voia. Deci acesta este punctul în care Imperiul trebuie să înceapă să-şi facă griji din cauza mea. Un antigen pentru galaxie, dar o surpriză specială pentru Coruscant.

Skirata trase o duşcă din bere. *Lejer. Poartă-te normal.*

— Coruscant?

— O planetă cu un trilion de ființe, înghesuite laolaltă. Scenariul ideal pentru răspândirea unui agent patogen. Ea mestecă şi aprobă politicos din cap. Inima Imperiului. Scoateți inima...

Băieții mei sunt pe Coruscant. Nu doar Dar şi Niner. Şi celelalte comandouri pe care le-am antrenat.

— Deci ai un antidot, spuse Skirata. Nu era momentul pentru o dezbatere. Bună treabă. Putem să-l răspândim în linişte? Astfel încât Palpatine să nu ştie că va trage cu gloanțe oarbe în viitor?

— În linişte, spuse Uthan. Dar vă dați seama că răspândirea aici înseamnă că şi garnizoana va fi imunizată. Veți pierde cea mai eficientă armă împotriva Imperiului.

Skirata se surprinse ezitând pentru o secundă. Trupele de şoc erau clone cam la fel ca băieții lui, nu voluntari, nu recruți, ci sclavi. Ştia că va trebui să-şi stăpânească acest sentiment sau Imperiul îl va învinge din start.

— *Shab*, atunci va trebui să-i împuşcăm în stilul vechi, spuse el şi speră că vorbea serios.

— Întotdeauna pot inventa ceva nou.

Skirata nu răspunse. Camera era mai zgomotoasă acum şi nu lăsa să se propage o tăcere răsunătoare pe care să o poată interpreta cineva. Uthan avea un motiv de război cu întregul Imperiu. Tot ce voia Skirata era un colțişor în care familia

lui să poată trăi în pace şi să nu invite necazurile să îi viziteze.

Aşadar, ce facem dacă Dar sau Niner ne trimit informaţii care nu ne sunt de folos nouă, dar care ar putea ajuta vreo rezistenţă undeva? Ce facem cu acele informaţii?

Lăsă ideea la o parte. S-ar putea să nu se întâmple niciodată. O privi pe Besany stând cu braţul în jurul taliei lui Ordo – era clar devotată lui – şi pe Parja drăgălindu-l pe Fi, şi pe Corr şoptindu-i ceva la ureche Jilkăi şi stârnindu-i râsul. Asta voia Skirata pentru băieţii lui – viaţa normală pe care orice alt bărbat uman o lua de bună. Rebeliunea era problema altcuiva.

Ny se aşeză lângă Skirata pe scaunul plin de perne şi îl împunse cu cotul.

— Ce ai de gând să faci în legătură cu ceilalţi?

— Care ceilalţi?

— Cum vor găsi pe cineva cu care să se stabilească în mijlocul pustietăţii? Şi dacă nu-i pot duce acasă ca să-i cunoască pe ai lor? Iubirile se destramă. Iar *foştii* care devin nemulţumiţi ştiu întotdeauna unde locuieşti.

Ea avea dreptate, iar el încercase să nu se gândească la asta. Kyrimorut era deja mai puţin decât un secret. Rav Bralor renovase locul cu mână de lucru locală, iar fiecare clonă care trecea pe acolo va avea o locaţie care putea fi dezvăluită.

— Este un risc pe care ni-l vom asuma, spuse Skirata, neştiind de unde să înceapă rezolvarea problemei. *Mando* îşi ţin gura închisă.

— Ce se întâmplă dacă unul dintre băieţi întâlneşte pe cineva de care îi place şi care nu este *Mando*?

— Va trebui să o închidem după ce ajunge aici.

Îi făcu cu ochiul lui *Ny*, dar ea doar zâmbi ca şi cum nu ar fi înţeles. Era la fel de bine. Nu-şi putea face griji pentru propriile nevoi cât timp erau atât de multe de făcut pentru băieţii lui.

— Ne vom gândi la ceva.

Kad se deplasa clătinându-se de la o persoană la alta, fiind luat în braţe şi giugiulit la fiecare oprire. Când ajunse la Ordo, Skirata îl privi, ştiind ce va urma. Ordo îl luă în braţe şi se îndepărtă câţiva paşi, intrând într-un spaţiu separat.

Ordo nu era obişnuit cu copiii, dar părea hotărât să înveţe. Skirata îi văzu expresia schimbându-se când băiatul îl privi în faţă cu acea aşteptare cu ochii mari care îi dezarma pe adulţi de fiecare dată.

— *Kad'ika*, tatăl tău nu s-a putut întoarce de data asta. E vina mea. Unchiul Ordo cel rău a făcut o prostie. Îi bătu nasul lui Kad cu vârful degetului, ceea ce de obicei îl făcea pe copil să chicotească, dar nu şi de data asta. O să vedem dacă putem face ceva inteligent care să-l ajute să vorbească cu tine. Îi este dor de tine. Ţi-ar plăcea asta?

Era greu de spus ce înţelegea Kad, pentru că întotdeauna reacţiona ca şi cum ar fi ştiut exact despre ce vorbeau adulţii. Skirata putea să-i vadă bărbia clătinându-se şi o încruntare formându-se. Ar fi putut să răspundă la suferinţa lui Ordo mai degrabă decât să se simtă supărat din cauza lui Darman.

Dar Kad nu plângea. Rareori o făcea, pur şi simplu încasa şi îşi vedea de viaţă, chiar şi la acea vârstă fragedă. Skirata încercă să îşi imagineze bărbatul care va deveni.

— Va fi un tată grozav într-o zi, spuse *Ny*.

— Kad?

— Ordo. Încă se obişnuieşte cu asta. Uită-te la faţa lui Besany.

Ny zâmbi cu tristeţe. Besany se uita la Ordo cu o adoraţie totală, uitând de

orice altceva. Era oricum o femeie izbitoare, dar expresia beatifică o făcea luminoasă.

— Suntem înnebunite după tipii care sunt buni cu copiii şi animalele.

— Atunci putem uita de *nenorociții* bogați şi puternici.

— A fi bogat chiar nu rezolvă problemele vieții.

Avea dreptate. Fondul în creştere rapidă din *Banca de Economii a Clonelor*, cum îi spunea Jaing, nu-i adusese încă acasă pe *Dar* sau pe Niner şi nici nu oprise îmbătrânirea rapidă.

— Adevărat, zise Skirata. Dar îți oferă mai multe opțiuni decât dacă eşti sărac.

Skirata închise ochii şi vizualiză lista de lucruri care mai trebuiau rezolvate. Jusik putea merge acum să-l recupereze pe Maze şi va putea să-i ia cu el pe *Ruu* sau pe Levet. Amândoi meritau o pauză. De îndată ce Gilamar şi Atin se întorceau, puteau începe să construiască fabrica de viruşi a lui Uthan, apoi să pună din nou pe picioare cercetarea anti-îmbătrânire. Apoi mai era şi Arla. Ce naiba avea de gând să facă cu ea? Şi Jedii; nu puteau rămâne aici pentru totdeauna şi nici nu puteau pleca.

O să mă gândesc la ceva.

Închise ochii şi adormi pe jumătate, liniştit de toată conversația relaxată din jurul lui. Kad se urcă în poala lui, mirosind a dulciuri lipicioase şi pudră pentru bebeluşi, şi adormi.

O să mă gândesc la ceva...

— Buir?

O mână îl apucă uşor de umăr. El deschise ochii şi privi chipul nedumerit al lui Jaing.

— Nu sunt mort, fiule. Doar mă gândesc.

— Am recuperat o bună parte din datele de pe acel cip, spuse Jaing. Arată ca o mină de aur. Încă mai trebuie să trec de criptarea conținutului unor fişiere, dar din ce am răsfoit, arată ca un ghid complet despre cum să ascunzi un Jedi evadat. Adăposturi, simpatizanți gata să ofere ajutor, nave, locații, coduri de comunicații, depozite de arme – tot tacâmul. Obrim trebuie să fi ajuns destul de departe cu programul său de recuperare şi şi-a dat seama ce avea.

Skirata se ridică încet, încercând să nu-l deranjeze pe Kad.

— Eşti sigur că nu e o momeală pentru a-l abate pe Palpatine de la adevărata pistă? Nici măcar Jedii nu sunt atât de naivi încât să rişte să înregistreze toate astea pe datacipuri.

— Pirații ca mine se bazează pe naivitate, *Buir*. S-ar putea să fie doar o mică parte a rețelei lor, desigur, caz în care nu sunt atât de proşti pe cât par.

— Atunci de ce a transpirat Obrim cărămizi pentru a ni-l da? Fără supărare pentru oaspeții noştri, dar chiar nu-mi pasă câți Jedi prinde Imperiul. Mi-aş plăti cu plăcere taxele dacă i-ar prinde pe toți.

— E un dosar acolo care ar putea lovi mai aproape de casă.

Skirata era foarte treaz acum.

— Cât de aproape?

— Nave şi nume. Prieteni. O să cunoşti cel puțin unul dintre ei.

Skirata se simți uşor amețit. Ştia ce avea să urmeze. Chiar ar fi trebuit să-şi lase suspiciunea naturală să predomine. Era vina lui pentru că nu pusese o întrebare foarte evidentă cu luni în urmă.

Am fost orbit. Durere şi lăcomie. Etain moartă, şansa unei rupturi genetice chiar în poala mea. Suferință, lăcomie şi... am devenit prea moale.

Skirata se uită încet prin cameră să vadă unde era *Ny*. Vorbea cu Cov, sergentul din *Echipa Yayax*. Era plăcut să-i vezi pe băieții din *Yayax* participând. Aveau tendința de a se ține separați, venind rar la masă cu ceilalți.

— E *Ny*, nu-i aşa? spuse Skirata încet.

Jaing aprobă din cap.

— Da, *Buir*. Aşa este.

* * *

Biroul Comandantului Melusar, Operaţiuni Speciale, *Legiunea 501*, Oraşul Imperial

— Îmi pare rău, domnule. Lucrurile au scăpat puțin de sub control.

Pentru Niner, faptul că stătea pe scaun în biroul lui Melusar în loc să stea în picioare în fața biroului era un semn bun. Dar Melusar era un ofițer cu inimă şi minte. Iar acesta era doar un raport de rutină privind descărcarea de arme într-un loc public. Un cartuş de grenadă împotriva unui camion repulsor, iar grenada câştigase. *Sfântul Roly* nu avea nevoie să ştie mai mult.

— Adică? spuse Melusar.

— Ar fi trebuit să alertez poliția. Lui Niner îi era greu să nu spună *Forța de Securitate*. Am folosit forța letală pentru a opri un hoț de maşini.

— Nu cred că asta va fi o infracțiune capitală sub acest Imperial, sergent. Dar aş vrea să ştiu de ce ai făcut-o. Eşti experimentat. Din Forțele Speciale. Nu vreun agent de pază cu mâncărime la deget.

Niner recurse la o minciună sfruntată. Era uşor. Nu îşi dăduse seama cât de uşor.

— Cred că exagerez, domnule. Mi-e greu să mă deconectez de la război. Totul mă stârneşte. Lucrurile obişnuite.

Melusar doar se uită la el, nu cu expresia aia de genul *aştept adevărul* pe care ar fi avut-o Zey, ci cu îngrijorare. Preocupare reală, nu un act pe care îl învățase la cursurile de leadership. S-ar putea să fi fost doar un mare actor, desigur. Niner nu avea de gând să renunțe la prudență.

— Aş fi surprins dacă nu ar fi aşa, spuse Melusar în cele din urmă. Şi nu cred că există un remediu rapid, pentru că este o parte din ceea ce te face un soldat bun. Ai fost în situații de viață şi de moarte. Reacționezi instantaneu pentru a rămâne în viață. Asta nu vine cu un întrerupător.

Niner se simțea groaznic. Primea simpatie pe care nu o câştigase. Nu era nimic în neregulă cu el, absolut nimic. Nu era ca Darman, izbucnind când lucrurile deveneau prea grele. Sau era?

Aş fi ştiut. Aş fi ştiut dacă mi-aş fi pierdut cumpătul. Sunt sigur că aş fi ştiut.

Dar o voce mică şi insistentă îi amintea că se simțea mereu urmărit, spionat, amenințat în zilele astea. Imperiul îşi supraveghea cetățenii chiar mai strict decât o făcuse Republica. Pretutindeni apăreau noi holocamere publice vizibile, aşa că ştia că nu-şi imagina totul. Dar nu ştia unde să tragă linia dintre real şi imaginar, iar asta îl măcina.

— Ştiu că Darman nu era cu tine în acel moment, spuse Melusar. Totuşi, vreau să vorbesc cu amândoi. Se ridică şi deschise uşile pentru a chema un droid. Niner îl auzi pe hol. 5-M, adu-l pe soldatul Darman, te rog.

Uşile rămaseră deschise de data asta şi Melusar se aşeză. Niner nu-l mai

văzuse pe Darman de când se întorsese prin porțile principale şi raportase incidentul. Nu se putea ascunde din punctul lui de vedere, indiferent ce ar fi făcut Obrim cu holofilmele de securitate, şi se hotărî să nu discute cu Darman şi să-l tragă şi mai mult în asta.

Dar măcar ştie că m-am întors?

Nu erau prea multe lucruri care scăpau neobservate într-o lume mică şi închisă ca acea unitate. Niner îşi ținu privirea fixată pe perete, ferindu-se să facă contact vizual cu Melusar şi să intre în vorbă, pentru că tipul era pur şi simplu prea uşor de vorbit cu el. În starea asta, Niner se gândea că ar putea spune orice. În cele din urmă auzi paşi vioi pe coridor. Darman păşi înăuntru, cu casca sub un braț, şi luă poziție de drepți ca şi cum nici nu ar fi observat că Niner era acolo.

— Pe loc repaus, Darman. Melusar făcu un gest către scaunul de lângă Niner. Ia loc.

Darman stătea cu degetele împletite pe stomac şi cu coatele sprijinite pe brațele scaunului. Pentru o secundă, ochii lui îi întâlniră pe ai lui Niner. Tot ce putu vedea Niner a fost o dezamăgire tăcută, nu surpriză sau furie.

Melusar închise uşile de la controlul biroului, afundând încăperea din nou în acea liniște izolată fonic şi capitonată.

— Nu am fost pe deplin sincer cu voi, spuse el. Dar cred că ştiți deja asta.

Niner încercă să se oprească din a ghici unde va duce asta, dar nu se putu abține. Evalua amenințările rapid. Fusese antrenat să facă asta încă din copilărie. Doar el şi *Dar* erau aici; asta însemna că nu era vorba despre *Echipa 40* şi nici despre fostele comandouri ale Republicii, pentru că Ennen era absent, iar Ennen avusese un sergent de instrucție Corellian. Factorul comun: doi oameni dintr-o companie de comando antrenată de Mandalorieni. *Restrânge căutarea: Darman nu a fost implicat în aruncarea în aer a camionului, deci nu e vorba despre incident.* Niner ar fi putut pur şi simplu să aştepte să vadă ce va urma, dar nu putu să se abțină.

— Probabil ați observat că prima mea mişcare la preluarea acestei unități a fost să vă individualizez, spuse Melusar. Nu a fost vorba doar de faptul că am fost uimit de uciderea lui Camas. Darman, tu chiar l-ai deranjat pe agentul Cuis. Îmi place asta la un soldat.

— Nu am avut prea multe contacte cu agentul Cuis, domnule. Darman părea să fie foarte direct. Îmi pare rău dacă i-am dat motive de îngrijorare.

— Mie nu-mi pare rău. Ştiai că e un utilizator al Forței, nu-i aşa? Şi el ştia că tu ştiai.

Laringele lui Darman se clătină în timp ce înghiței.

— Nu pot să nu remarc faptul că ați folosit timpul trecut, domnule.

— Agentul Cuis a fost ucis la datorie. Nu am auzit toate detaliile, dar am auzit destule. Serviciile secrete sunt pline de aceşti mistici şi de micile lor clişee. Cu riscul de a fi expus spunându-vă asta... Vreau ca voi doi să-mi raportați direct mie, numai mie, şi să nu vă ocupați de amicii noştri din alte lumi. Sunteți pregătiți pentru asta?

Cum ar fi putut cineva să refuze asta?

— Definiți *să nu vă ocupați*, domnule, spuse Niner.

— Nu mă refer la neutralizarea lor. Sunt excentric, dar nu nebun. Vreau să spun să adun informații despre ei, poate chiar să le deraiez planurile când e nevoie.

— Nu este asta... trădare, domnule? Pentru noi, vreau să spun.

— Depinde de avocat. Eu mă gândesc la asta ca la o supraveghere a inamicului din interior. Ei nu sunt de partea Imperiului. Imperiul aparține cetățenilor săi

obişnuiți. Nu vreau să-l văd secătuit de aceşti nenorociți. Altfel, doar i-am schimbat pe Jedi cu un alt cult secret.

Melusar cu siguranță nu se prefăcea. Era la fel de entuziast şi afabil ca întotdeauna, dar Niner îi urmărea mâinile pe birou. Îşi ținea stylusul într-un pumn cu încheietura albă, degetul mare răzuind ritmic în sus şi în jos pe clema metalică şi răsucind capătul cu unghia. Cealaltă mână îi era întinsă pe lemnul lustruit, ca şi cum ar fi vrut să se ridice şi să plesnească puternic.

— Nu suntem singurele comandouri care ar putea face asta, domnule, spuse Darman.

Bună observație; şi Niner nu era sigur de ce era inclus în această conversație, în afară de faptul că făcea parte din dublul act.

— Pot depista utilizatorii Forței. La fel şi dumneavoastră, evident. Nu există magie în asta.

— Ştiu ce obişnuiau să spună despre *Echipa Omega*. Ciudați supraestimați iubitori de *Mando*. Sergentul Barlex era un pic mai neutru – Mandalorian renăscut. *Mando* nu sunt uimiți de utilizatorii Forței. Unii *Mando* chiar îi urăsc.

— Au mai rămas o mulțime de oameni din echipele antrenate de Mandalorieni, spuse Niner. Destul de mulți dintre cele ale lui Kal Skirata şi Walon Vau, de fapt.

— Dar nu a mai rămas nimeni care să fi fost atât de aproape de trupele ARC Null şi atât de pătruns de naționalismul Mandalorian – cu excepția voastră. Ai lui Skirata.

Niner nu muşcă momeala.

— Suntem buni, domnule, dar nici măcar noi doi nu suntem armata de care păreți să aveți nevoie.

— Cu cât cercul este mai mic, cu atât riscul este mai mic, spuse Melusar. Dar, la fel cum utilizatorii Forței din Serviciile de Informații nu pot ține totul secret față de noi, pentru că nu pot evita contactul cu ființele normale, camarazii tăi au ajuns să ştie destul de multe despre tine. Şi cred că eşti la fel de motivat ca şi mine, în felul tău, să reduci dominația utilizatorilor Forței în politica galactică.

Nu intră în detalii. Poate că ştia ceva sau poate că *pescuia*, aşa că Niner nu se grăbi să umple tăcerea care urmă. Nici Darman. Melusar mai aşteptă un pic, apoi păru să accepte că avea de-a face cu nişte experți.

S-ar putea să fi existat speculații în rândurile lor despre Darman şi Etain. Dar şansele ca Melusar să ştie despre Kad erau minime.

Darman se mai holbă puțin la el, apoi îşi puse vocea pe inofensiv.

— Familia dumneavoastră este de pe Dromund Kaas, nu-i aşa, domnule?

Melusar păru surprins pentru o clipă, cu buzele uşor întredeschise.

— Sistemul Dromund este doar un mit.

— Dacă aşa spuneți dumneavoastră, domnule…

Nici Niner, nici Darman nu ştiau nimic mai mult decât de unde provenea *Sfântul Roly*, dar era o carte mare de jucat. El nu avea nici cea mai vagă idee cum ar fi putut şti ei ceva despre o lume Sith obscură care nici măcar nu se afla pe hărțile Republicii. Privirea lui îi spunea lui Niner că simțea că muşcase mai mult decât putea mesteca cu Darman. Niner decise că era un loc bun pentru a opri jocul de sabacc pentru moment. Melusar păru să înțeleagă şi el aluzia.

— *Beskar*, spuse el, nu atât schimbând tactica, cât sărind peste unele preambuluri. Totul depinde de fierul Mandalorian. Ştiți totul despre *beskar*, nu-i aşa? Ei bine, Achizițiile Imperiale au făcut o înțelegere cu Mandalorienii pentru a-l

extrage. *Beskarul* este oarecum exagerat având în vedere mărimea şi puterea armatei Imperiale, aşa că asta este pentru a face față Jedilor şi altor utilizatori ai Forței. L-ați văzut vreodată în acțiune?

— Vreți să spuneți dacă am văzut o lovitură de sabie deviată de *beskar'gam*?

Niner nu-şi putea aminti. Totuşi, Skirata jurase pe asta, iar Nullii aveau toți armuri autentice din *beskar*.

— Majoritatea sergenților de instrucție *Mando* îl purtau. Bate durotelul şi alte aliaje.

— *Beskar'gam*, spuse Melusar.

— Armură. Înseamnă *piele de fier*. *Mando* trăiesc în armura lor.

— Oricine ar vrea să pună utilizatorii Forței la locul lor ar face bine să aibă o rezervă din chestia asta, nu-i aşa?

Niner putea urmări logica. Melusar voia să găsească un avantaj față de agenții de informații din partea întunecată ai lui Palpatine. Dar ştia el că Palpatine era un Sith de asemenea? Dacă ştia, muşca mult mai mult decât putea mesteca. Dacă nu ştia, atunci totul era la fel în cele din urmă.

Niner îi dădu *Sfântului Roly* o speranță de viață de doar câteva luni.

Dar nu de asta suntem încă aici, şi nu pe Mandalore acum? Pentru că Dar vrea să îl protejeze pe Kad de toate astea? Şi întregul nostru clan? Avem o cauză comună.

— Şi o rezervă de fierari *Mando* care ştiu cum să lucreze *beskarul*, spuse Niner. Aveți avea nevoie şi de asta.

Melusar păru să nu se fi gândit la asta – o ridicare rapidă a sprâncenelor, o privire într-o parte pentru o fracțiune de secundă – şi părea să mestece ceva.

— Puteți pleca de aici şi putem uita că s-a spus vreodată ceva.

Darman îşi desfăcu mâinile.

— Vă puteți baza pe mine, domnule.

Nu spuse pentru cât timp. Niner ura aceste discuții alcătuite din sensuri duble şi deducții. Ordo le numea *ambiguități*. Niner le vedea doar ca pe o frânghie suficientă pentru a se spânzura, dar aprobă oricum din cap.

— Nu am nicio amintire despre Dromund Kaas, dacă mai contează, spuse Melusar. Am crescut fără tatăl meu. Şi într-o zi, îmi vei putea spune cum de ştii că lumea există.

— Asta va fi interesant pentru amândoi, domnule.

Melusar făcu o pauză.

— Sunteți liberi, oameni buni.

Niner acceptă cu un semn din cap şi plecă împreună cu Darman. Merseră în tăcere până când uşile de la holul central se închiseră în urma lor şi ajunseră la terenul de paradă, un loc la fel de privat ca oricare altul. Darman nici măcar nu se uita la el. Aveau cam două minute de mers ca să se ocupe de lucrurile nespuse înainte să se întoarcă între ziduri care puteau foarte bine să aibă urechi.

— Sergentul Barlex, spuse Niner, încercând să se împace cu *Dar*. *Regimentul Doi Aeropurtat*, *Batalionul 212*. Îți aminteşti de el? Un *di'kut* mizerabil. Ne-a numit *Mando* renăscuți, iar omul lui de la încărcare a spus că au fost împotriva unor *Mando* care luptau pentru Separatişti, iar el ne-a numit…

— Trebuia să fi plecat, spuse Darman. De ce dracu' te-ai întors? Ce ai făcut de fapt? Ți-am spus să pleci.

— Totul s-a dus de râpă. Ghinion prostesc şi a trebuit să termin un *chakaar* care a văzut un pic prea mult.

— Totuşi, nu de asta te-ai întors, nu-i aşa?

— Nu, nu de asta.

— Nu vreau vinovăția asta. Nu o poți arunca pe mine.

— Hei, nu sunt un martir, bine? A fost alegerea mea. Nu aş fi avut o secundă de linişte pe Mandalore îngrijorându-mă de ce ți se întâmplă ție aici, iar acum că ştiu ce are Melusar în minte, mă bucur că am rămas.

— Ei bine, lăsând să cadă detonatorul despre lumea lui natală i-am atras atenția, aşa că trebuie să trăiască şi el cu ceva incertitudine. Darman încetini. Ploua. Se formaseră bălți mici pe terenul de paradă, iar aerul nopții mirosea a permacretă umedă. Dar îmi place tipul. El şi *Kal'buir* – păcat că sunt în tabere opuse. Amândoi sunt în război cu Forța din aceleaşi motive.

— Cred că amândoi vor doar ca Forța să-i lase în pace, de fapt.

— Ştii ce întrebare *ucigaşă* am uitat să pun?

— Care?

— Dacă *Sfântul Roly* crede că Mandalore ar trebui să facă parte din Imperiu. El crede în Imperiu, să ştii. Doar că nu în echipa sa de conducere.

— Garnizoana de la Keldabe te sperie? Pentru Kad, vreau să spun.

Dar clătină din cap. Aveau zece paşi lenți pentru a încheia asta.

— Nu cu tot clanul acolo. Nu.

— Bine.

— O să încerc să-i trimit holomesaje lui Kad; ca să nu uite cine sunt.

— Ăsta e spiritul. *Oya.*

Darman întinse mâna pentru a tasta codul cheii de securitate de la uşa blocului de barăci.

— Şi mulțumesc, *ner vod.* Ar fi fost greu aici fără tine.

Uşile se despărțiră, iar dramele serii se încheiară. Darman era din nou pe un făgaş echilibrat. Mai devreme sau mai târziu, însă, se va pune din nou problema să fugă. Tot ce ştia Niner acum era că nu încă.

* * *

Cargobotul *Cornucopia*, în drum spre Fradian, Inelul Mijlociu, în dimineaţa următoare

— Va fi bine să-l revăd pe Maze, spuse Jusik. Nu e un tip rău când ajungi să-l cunoşti.

Ruu privi prin carlinga cargobotului. La insistențele lui Atin, o schimbare rapidă a codurilor transponderului dăduse navei lui *Ny* o nouă identitate pentru moment, iar navele de clasă *Monarch* erau unele dintre cele mai obişnuite nave pe Fradian. Nimeni nu ar fi căutat una anume aici, nu încă. Dacă ar fi căutat-o totuşi.

— Sunt impresionat că *Ny* are încredere în tine cu transportorul ei, spuse *Ruu.*

— Sunt un pilot sigur. Merge să ai midiclorienii în plus.

Toate ființele vii le aveau în celule. Cu cât aveai mai multe, cu atât erai mai capabil să exploatezi Forța. *Nimic special. Aşa sunt eu.* Jusik o tratase întotdeauna ca pe o abilitate pe care o avea din întâmplare, în acelaşi fel în care Jaing avea un talent pentru tehnologia datelor. Îndemânarea era etichetată drept *Jedi*, atât ca explicație, cât şi ca identitate. Acum, Jusik descoperise că îşi ştersese sentimentul de Jedi prin simpla schimbare cuvântului *Jedi* în *midiclorienii*, în mintea lui. Era un Mandalorian care pur şi simplu se întâmplase să aibă mai multe midiclorienii decât alți *Mando'ade*

şi fusese antrenat să le folosească.

Încă mai aflu cine este Bardan Jusik. Acum că am dezlipit eticheta, pot să văd ce se află de fapt în sticlă.

— Eu am midiclorienii? întrebă *Ruu*.

— Fiecare celulă vie îi are. Cu cât ai mai multe, cu atât ai mai mult potențial de a folosi Forța.

— Chiar şi animalele şi copacii.

— Da. Un gând îl lovi. Şi ce se întâmplă dacă eşti un *nerf* cu un număr mare de midiclorienii?

— Ăsta e un test? întrebă ea.

Jusik fu îngrozit de faptul că nu mai pusese niciodată acea întrebare. Nu avea un răspuns şi, din acel moment, ştiu că va fi mereu chinuit de acea idee.

— Nu, eu doar gândesc cu voce tare.

— Ei bine, utilizator latent al Forței sau nu, pun pariu că cineva l-a mâncat. Nimeni nu i-a evaluat potențialul decât pentru tocană şi cotlete.

Ruu era ciudată. Jusik nu se putea gândi la ea ca la o femeie mai în vârstă, aşa cum se gândea la *Ny* sau la Uthan, deşi faptul că era cu cel puțin zece ani mai în vârstă decât el ar fi trebuit să o mute în categoria oamenilor de la care se aştepta să ştie mai multe decât el despre viață. În schimb, ea părea o adolescentă neliniştită care văzuse prea multe, prea repede. Era ciudat felul în care trecea de la întrebări absolut deschise la cinism obosit.

— Nu sunt sigur că voi mai mânca vreodată *nerf*, spuse el.

— Sau *sorris greens*. Legumele au şi ele midiclorienii.

— Acum încerci să mă enervezi.

— Nu. Ilustrez un punct de vedere despre incapacitatea noastră de a ne feri complet de a provoca durere. A fi în viață are un preț.

Ruu îl speria uneori. Aceasta era noua lui soră. Îşi amintea cât de entuziasmat fusese Fi să dobândească o familie instantanee prin adopție, mai degrabă decât prin sânge, iar acum înțelegea cât de importante erau acele formalități pentru oameni.

— Deci nu aveți încredere în Maze, spuse ea. Nu i-ați dat coordonatele către Kyrimorut.

— Doar în caz că e compromis. Nu are nimic de-a face cu încrederea. Chiar şi trupele ARC pot fi depistate. Noi l-am găsit pe Sull când se ascundea, îți aminteşti?

— Într-o zi, Imperiul va trimite o clonă loială să se infiltreze.

— Nu crezi că *Kal'buir* s-a gândit la asta?

— Asta tot nu rezolvă problema a ceea ce se va întâmpla când o va face.

Jusik simți o scurtă înțepătură de teamă vagă, fără formă, un reflex animalic care-i încordă muşchii gâtului. Dar exact asta *vindea* Palpatine. Frica ținea ființele în frâu. Frica – lucruri în umbră, lucruri nespecificate, lucruri pe care nu le puteai vedea şi de care nu te puteai agăța – te făcea să nu ai încredere şi să suspectezi pe toată lumea. Îi separa pe oameni. Fiecare se retrăgea în sanctuarul propriului cap, incapabil să aibă încredere chiar şi în cei mai apropiați de el. Iar ființele divizate nu se adunau în grupuri pentru a se revolta. Frica era un agent patogen ieftin şi uşor de dezlănțuit asupra unei populații, la fel de distructiv în felul său ca viruşii lui Uthan.

— Suntem pregătiți pentru asta, spuse Jusik. Şi până atunci, asta nu ne va opri să ne ajutăm frații la nevoie.

Ruu doar ridică din umeri şi se lăsă înapoi pe scaunul copilotului, cu brațele încrucişate la piept.

— Tata e un pic cam agitat în momentul de față. S-a certat cu *Ny* sau ceva de genul ăsta?

Şi Jusik observase. Ceva se schimbase uşor la întâlnirea de ieri, iar *Kal'buir* emana o nelinişte distinctă în Forță. Ar fi putut fi consecințele salvării eşuate, pentru că toată lumea se străduia să aibă o față curajoasă pentru asta. Dar Jusik îl cunoştea prea bine. Altceva îl supărase şi era încă nervos când plecaseră ei.

— Poate. Jusik privi computerul de navigație; mai era o jumătate de oră până la reintrarea în spațiul real. S-ar putea să simtă presiunea lui A'den, care încearcă să-i căsătorească. Jusik îşi dădu seama că fusese puțin insensibil. Îmi pare rău. Am uitat că ți-ai pierdut mama.

— A fost cu ani în urmă, spuse *Ruu*. Şi tata şi-a câştigat mai mult decât dreptul de a merge mai departe.

— Ți-e dor de Corellia?

— Nu mi-e dor de nimic. Nu m-am integrat niciodată.

— Nici măcar în Kyrimorut?

— Asta e altceva. E centrul *inadaptaților*.

Jusik nu o întrebă dacă îi era dor de cei doi frați ai ei. Dacă ar fi vrut să discute despre asta, avea sentimentul că i-ar fi spus-o în termeni clari. Activă holograma şi studie planurile străzilor din terminalul de minereuri al Fradianului.

Maze executase *Ordinul 66*, mai mult sau mai puțin. Jusik nu întâlnise încă o clonă care să o fi făcut, iar pentru o clipă asta îl făcu să se simtă ciudat.

Ordo spusese că Maze îl arestase de fapt pe Generalul Zey, dar că Zey îi ceruse să-şi termine treaba, pentru a-l scuti de orice i-ar fi pregătit Palpatine. Zey primise o lovitură de blaster în cap, dar în condițiile lui. Iar Jusik încă se mai simțea vinovat pentru gândul urât care nu-l părăsise niciodată: că Ordinul Jedi culesese ceea ce semănase şi că acceptarea unei armate de sclavi îi provocase propria pedeapsă. Forța echilibrase cărțile. Evitase discuția asta cu *Scout*. Ea era Jedi. El nu mai era.

Se întrebă dacă se va întoarce vreodată la poziția de mijloc şi îşi va privi fosta alianță cu mai multă neutralitate.

Cornucopia ieşi din hiperspațiu la timp, iar Jusik ateriză împreună cu toate celelalte nave de transport minereu şi de aprovizionare. Nu existau trupe Imperiale care să patruleze în port, ci doar agenți de securitate locali, dar el decise să-şi schimbe armura. Mandalorienii erau foarte vizibili. Dacă îi surprindea vreo holocameră de securitate, se putea dovedi a fi încă o piesă dintr-un puzzle pe care îl asambla vreun agent Imperial. *Ruu* îl privi cum îşi transfera trusa de comunicații din cască pe hainele *aruetyc*.

— Ne-ar prinde bine o armură discretă, spuse ea.

Armura discretă era unul dintre puținele lucruri care erau greu de găsit pe Mandalore. Toată lumea purta *beskar'gam*, pe față şi la vedere. Ascunderea pur şi simplu nu era în mentalitatea *Mando*.

— Voi face rost de câteva, spuse Jusik. Dar vom fi bine astăzi. Doar intrăm şi ieşim – şi apoi ne întoarcem acasă pentru cină.

Ruu verifică nivelul de putere al blasterului ei.

— Asta am spus şi eu chiar înainte să ajung într-un lagăr de prizonieri al Republicii.

— Cum ne-ai numit?

— *Risipă de carbon*, nenorociți, *kriffing*...

— Mă refer la ce ai spus despre Republică. Noi vă spuneam Separatişti, dar voi

vă autodenumeați *Confederația Sistemelor Independente*. Care era porecla voastră pentru noi?

Ruu păru că parcurge o listă lungă cu ochii minții.

— *Jackboots*[18], spuse ea.

— Logic.

— Control. Supraveghere. Verificări. Fiecare mişcare şi mesaj de comunicare înregistrat. Totul pentru binele vostru, totul pentru a vă proteja. Şi voi toți ați căzut în plasă.

Ruu scoase sursa de alimentare din blaster cu un pocnet puternic şi o schimbă cu alta.

— Singurul lucru de care cetățenii Republicii au avut vreodată nevoie să fie protejați a fost propriul lor guvern. Iar acum au primit ceea ce meritau.

Era fiica lui Kal Skirata, într-adevăr. Jusik se minuna de asemănările de viziune, chiar dacă *Kal'buir* nu fusese prin preajmă pentru a-i influența viziunea asupra lumii. Dar Corellia şi Mandalore aveau un mare lucru cultural în comun: nu le plăcea să fie îngrădite.

Jusik asigură cargobotul şi merseră prin curtea de încărcare spre porți, ferindu-se de droizii încărcători care transportau paleții către nave.

— Mă incluzi şi pe mine în asta?

— Nu, spuse ea. Tu ai fost instituționalizat, şi tot ai reuşit să le spui să se ducă dracului.

Instituționalizat. Brutal, dar adevărat.

— Toate familiile sunt nişte instituții. Din punctul meu de vedere, Ordinul era familia mea.

— Mincinosule. Trebuie să fi ştiut că lipseşte ceva, altfel nu te-ai fi agățat de tata şi cu siguranță nu ai fi renunțat aproape total la sabie. *Ruu*, care se plimba dezinvolt ca şi cum ar fi făcut în fiecare zi traseul respectiv, se uită la cureaua lui. Apropo, unde este?

— Undeva de unde nu o pot scoate fără să mă gândesc.

— Inteligent.

— Mă obişnuiesc să mă gândesc mai întâi la blaster. Pistol Verpin, de fapt.

— Da, am observat că tata îşi iubeşte Verpinele.

Paznicul de la porți citea o holorevistă, cu brațele încrucişate pe blatul din cabina sa. Îşi ridică privirea când Jusik şi *Ruu* îşi introduseră cipurile de identitate în scaner, se încruntă la ecran şi le făcu semn să treacă cu un mormăit. Pentru o clipă, Jusik uitase complet cu ce identitate falsă călătorea astăzi. Ceva ciudat îi distragea atenția şi nu era încă sigur ce anume era. Într-un fel, semăna cu sentimentul de pericol al Forței sale, cu nevoia de a se uita peste umăr sau cu o constrângere de a fi atent la un anumit loc; dar nu se simțea amenințat. Simțea doar că îi scăpase ceva.

Toate astea se datorau faptului că *Ruu* vorbise despre supraveghere şi *Jackboots*, nimic mai mult. Îl făcuse nervos.

— Mai bine ai verifica dacă amicul tău e acolo, spuse ea.

Jusik îşi deschise comunicatorul.

— Maze? Ce mai faci?

Maze avu nevoie de câteva momente pentru a răspunde. Părea încordat.

— Bine ați venit în *Oraşul de Tinichea*. Pitoresc, nu-i aşa?

---

[18] Jackboots – termen folosit ca simbol al unui comportament sau al unei reguli crude sau autoritare.

Terminalul arăta ca şi cum ar fi fost proiectat de un arhitect care îşi ura slujba şi voia să fie concediat. Unele peisaje industriale îşi păstrau frumusețea lor austeră, utilitară, dar pentru Jusik, Fradian era pur şi simplu urât.

— Trebuie să cumpăr o holovedere pe care să o trimit oamenilor, spuse Jusik. Bine, ne întâlnim la cafeneaua cu cele mai puține încălcări ale igienei alimentare?

— Am *împrumutat* un speeder. Hai să nu o facem.

— Proprietarul legal nu ştie, desigur.

Jusik se simțea liniştit că încă îşi mai putea da seama când cineva era stresat. Bietul Maze. Fusese legat de cartierul general ca ajutor al lui Zey şi rareori ieşea să facă toate înjunghierile, furturile şi sabotajele pe care le făceau ceilalți soldați ARC. Nu era obişnuit să fure vehicule.

— Bine...

— Ce mijloc de transport aveți?

— Un cargobot.

— Poate lua la bord un speeder mic? De două locuri?

Uşile de încărcare ale *Cornucopiei* erau pe toată lățimea navei.

— Sigur. Dar nu trebuie să te agăți de el. O să te echipăm cu tot ce-ți trebuie.

— Acum sunt în speeder, iar plecarea va fi... ciudată. Maze nu detalie. Puteți să ajungeți la zona de procesare a deşeurilor şi să parcați pregătiți să deschideți trapa pentru o plecare rapidă?

Jusik îşi consultă datapadul.

— Dă-mi zece minute să mă întorc pe jos la navă. Voi ateriza la intersecția cu drumul de serviciu.

— Bun plan, domnule.

Deci Maze încă se gândea la el ca la *Generalul Jusik*.

— Acum sunt doar Bardan, *ner vod*.

— Aşa şi eşti, spuse Maze.

Jusik închise legătura şi o prinse de braț pe *Ruu* pentru a o întoarce spre navă.

— Asta explică sentimentul meu ciudat, spuse el. Maze s-a băgat singur într-o încurcătură. E un pic lipsit de antrenament.

— Acum îmi spui despre senzație... Chestii legate de Forță, presupun.

— Da.

Ruu înainta într-un ritm impresionant.

— Şi vrea să-şi aducă speederul la bord.

— Da.

— Cred că e ciudat.

Jusik îşi amintea de toate vehiculele abandonate pe care activitatea ilicită a lui Skirata pe Coruscant le lăsase în urma sa. Fusese o muncă cu normă întreagă pentru femela Wookiee Enacca să se asigure că toate erau recuperate, aruncate sau repuse în parcul de transport cu o nouă identificare şi însemne noi.

Vehiculele abandonate îi făceau pe polițişti suspicioşi şi lăsau dovezi.

— Doar în holofilme nu-şi face nimeni griji pentru logistica de bază, spuse Jusik. Iar Maze este destul de ciudat.

— *Bard'ika*, nu-mi place asta.

— Ascultă, tu ai fost prinsă. Se urî pentru că o spuse chiar în momentul în care o spusese. Nimeni nu m-a prins *pe mine* vreodată. Relaxează-te.

În timp ce se întorceau prin porți, paznicul îşi ridică privirea de la holorevistă şi se încruntă.

— Actul de identitate, spuse el, uitându-se la Jusik. Ai lăsat ceva în urmă?

— Schimbare de itinerar. Trebuie să mut nava.

— Ai rezervare pentru trei ore.

Deci nu era chiar atât de neobservant până la urmă. Jusik îşi scoase cipul de identificare.

— Sunt un pilot enervant care îți va strica ziua cu muncă administrativă suplimentară. Tu decizi dacă închizi ochii pentru că nu merită deranjul în care mă voi transforma. O să ne uiți în momentul în care vom decola.

Jusik îi înmână paznicului ambele cipuri, al lui şi al lui *Ruu*. Gardianul oftă şi le înmână înapoi.

— Nu vei face decât să-mi strici ziua cu muncă administrativă suplimentară, spuse el. Şterge-o. Şi fără rambursări pentru timpul nefolosit.

Jusik doar zâmbi şi merse mai departe. Ura să folosească influența minții Jedi, dar făcuse o înțelegere cu el însuşi să o facă doar atunci când familia lui sau o altă clonă avea probleme. Asta era o manipulare justificată. Nu şi-ar fi făcut un obicei din asta. Sincer. Dar uneori chiar era cel mai bun lucru de făcut.

Ruu nu scoase niciun cuvânt până când trapa *Cornucopiei* nu se închise în urma lor.

— Şi ce naiba a fost asta, *îndoitorule de linguri*?

— O tehnică de persuasiune pe care ne-au predat-o la academie. Jusik porni motoarele, cu un ochi pe ceasul din perete. Nu noi eram infractorii pe care îi căuta. Ceva de genul ăsta.

— Ceva de genul când m-ai doborât fără să pui mâna pe mine?

— N-am lăsat nicio vânătaie, nu-i aşa?

— Uneori mă sperii, *ner vod*.

— Promit că nu voi folosi niciodată trucurile Force pe tine fără consimțământul tău.

— Hai să zicem pur şi simplu că nu le vei folosi *niciodată*.

Cargobotul se ridică şi trecu la mică înălțime peste kilometri de conducte supraînălțate înşirate între puțurile de aer şi uzinele de prelucrare. Instalația de deşeuri strălucea sub el ca un lac în peisajul arid şi prăfuit, dar când Jusik aduse nava la sol, suprafața apei se transformă într-un rezervor de tratare a apelor uzate. Nimic nu putea rămâne o iluzie frumoasă pentru mult timp aici. Putu vedea o zonă de parcare pentru speedere, cu rânduri de vehicule, şi câțiva muncitori care stăteau în jurul unui generator mobil, discutând şi bând din pahare mici.

Îl apelă din nou pe Maze.

— Maze, ai contact vizual cu mine? spuse Jusik, menținând repulsoarele în funcțiune. *Ladă* din clasa *Monarch*. Îmi aprind luminile de navigație acum.

— Te-am văzut. Eşti greu de ratat. Uşile de încărcare sunt deschise?

— Intră. Jusik simțea acum ceva foarte ciudat în Forță, aproape ca şi cum ceva ar fi pătruns înăuntru cu nisipul şi aerul cald atunci când trapa de încărcare se deschisese. Încercă să se concentreze asupra sarcinii pe care o avea de făcut. Încă nu ştia unde era Maze. Ai furat vreun speeder al companiei de deşeuri?

— Vor observa când voi porni chestia. M-am ascuns aici încă din zori.

— Tot nu înțeleg de ce nu poate să coboare şi să vină la noi, mormăi *Ruu*. Ei nu-l vor opri. Probabil nici nu vor şti ce este, darămite cine este.

— Mă mişc acum, zise Maze, cu vocea încordată. Rămâi pe poziție până intru.

Maze era clar foarte stresat; Jusik nu avea nevoie să i se spună asta. Nu putu

distinge speederul printre rândurile de vehicule şi aşteptă mişcarea care să-i atragă atenția. Apoi un speeder, roşu aprins cu însemne albe, se ridică şi începu să iasă încet din hangar, târându-se cu viteza regulamentară de siguranță de-a lungul şirului spre poziția *Cornucopiei*. Trebuia să treacă de grupul de muncitori.

— Ah, la naiba..., spuse *Ruu*.

— Mişcă-te, Maze...

Maze suspină audibil. Jusik încă era cu ochii pe muncitorii de la uzină şi, în timp ce speederul aluneca pe lângă ei, unul se uită în jur nepăsător, ca şi cum ar fi vrut să verifice care dintre amicii lui era. Jusik nu îi putu auzi strigătul, dar văzu degetul îndreptat, modul în care se întoarseră restul muncitorilor şi apoi valul de praf când Maze apăsă accelerația şi țâşni spre cargobot. Muncitorii începură să alerge după speeder.

— Pune-ți centura, *Ruu*, spuse Jusik. Va fi o plecare rapidă.

— O sută de metri, spuse Maze.

Jusik simțea transpirația adunându-se pe buza de sus. Trebuia să simtă unde se afla Maze în raport cu nava, şi viteza lui, şi să construiască instantaneu o imagine tridimensională în mişcare în mintea lui. Orice alt sentiment negativ din Forță care îşi cerea atenția trebuia să aştepte. Jusik închise ochii.

— Aminteşte-ți că ai frâne, Maze...

— Cincizeci de metri.

— Începe să frânezi, *ner vod*.

— Uau...

— Am spus să frânezi!

Jusik simți speederul ca pe o perturbare a Forței care era pe cale să i se prăbuşească prin spatele craniului. Nava se zgudui, iar *Ruu* înjură. Vocea lui Maze spuse *Liber!* şi Jusik apăsă pe comanda trapei, închizând uşile cargobotului.

Nu se gândi la nimic altceva până când cargobotul nu se avântă spre cerul care se întuneca cu fiecare secundă. Se îndreptă spre punctul de salt imediat ce trecură de stratul superior al atmosferei Fradiene.

— Şi dacă nu e Maze? spuse *Ruu* în cele din urmă.

Jusik respiră din nou.

— Maze?

Acum simțea că ceva nu e în regulă. Îşi scoase arma Verpină. Era sigur că îl simțea pe Maze în Forță, dar mai era cineva cu el. Jusik simți un utilizator al Forței şi o prezență pe care credea că o cunoaşte, dar care se mişca şi oscila ca un semnal de comunicație prost. Maze era un soldat ARC şi îşi urma ordinele ca un profesionist. Jusik bănui că avea cu el pe unul dintre agenții Sith ai lui Palpatine.

— *Ruu*, când indică computerul de navigație, apasă butonul de salt, zise Jusik.

— Nu putem arunca lucruri prin sas dacă suntem în hiperspațiu...

— Fă-o.

Jusik coborî scara şi se îndreptă cu precauție prin pasajul lat cât umărul care făcea legătura între cala de marfă din față şi cala de marfă propriu-zisă. Îşi pregăti armele: Verpina în mâna dreaptă, sabia în stânga. Lama prinse viață, verde şi bâzâind. Ambidextria era o abilitate utilă.

În lumina slabă a punții, putea vedea un speeder prăfuit care vibra uşor în ton cu nava. O trapă se deschise, foarte încet, iar el ridică arma Verpină.

— Maze, ieşi afară. Cu mâinile pe cap şi stai la vedere.

Trapa se deschise suficient de mult pentru ca Maze să poată ieşi. Da, era Maze.

Purta o tunică maro şi murdară şi avea o barbă de câteva zile, dar era chiar el.

Maze îşi puse ambele mâini pe cap, cu degetele încleştate.

— Nu e aşa cum pare.

— Şi amicul tău. Jusik se uită spre trapa din stânga. Dacă Maze ar fi încercat ceva, l-ar fi putut doborî cu Verpina, dar utilizatorul Forței ar fi avut nevoie de puținul plus de persuasiune al unei săbii de lumină. Ieşi pe punte. Cu mâinile pe cap. Stai pe loc, sau nu vei mai avea cap.

Jusik simți acea prezență oscilantă în Forță trecând de la ceva vag şi schimbător la ceva pe care îl cunoştea într-adevăr foarte bine. Se întrebă dacă nu cumva era un truc. Nu se ştia pe cine sau ce angajase Palpatine să lucreze pentru el zilele astea. Şi chiar dacă silueta *şubredă* care se strecură din trapa speederului era greu de recunoscut, prezența brusc clară în Forță nu era.

— Generale? spuse Jusik, îngrozit. Maestre Zey?

Omul care stătea în fața lui, ascultându-i instrucțiunile, era mult mai slab decât Zey pe care îl cunoscuse el şi arăta de parcă ar fi trecut prin fiecare dintre cele *Nouă Iaduri ale Corellliei*.

— Nu sunt înarmat, spuse Zey. Maze mi-a luat sabia.

Jusik se uită la Maze, ținându-l în continuare pe Zey în vizor şi pregătit să ridice propria sabie spre el dacă mişca. Era şocat de propria sa reacție.

— L-ai împuşcat. Ordo a spus că l-ai împuşcat. În noaptea *Ordinului 66*.

— Ordo nu e nici pe jumătate atât de deştept pe cât se crede, zise Maze. Ei bine, este, dar de data asta a înțeles greşit.

— Ai mințit, Maze. Ne-ai înscenat totul.

— Am omis doar un detaliu.

— Vrei să îl salvăm şi pe el? Asta este? Sau este o ofertă de pace cu care să se joace Kal?

— Da, spuse Maze. Vă cer să ne ajutați pe amândoi.

Ruu trebuie să fi ascultat prin sistemul navei.

— Şaizeci de secunde până la salt, spuse ea calmă. Ultima şansă de a-i arunca prin sas.

Jusik se uită la Maze. Omul merita mai mult. Dar nu avea nicio idee ce să facă în legătură cu Zey, sau chiar cum îşi ascunsese prezența. Asta nu era o operațiune de salvare Jedi. Asta era pentru oamenii pe care îi folosiseră şi de care se lepădaseră.

Avea doar câteva secunde să decidă. Apoi făcu un gest de compasiune, dar nu lăsă armele jos. Îşi făcuse o promisiune că le va folosi mai târziu dacă totul va merge prost. Şi ar fi avut de dat nişte explicații lui Skirata.

— Treizeci de secunde, *Bard'ika*, spuse *Ruu*. Eu zic să-l aruncăm pe Maze pentru că e un mincinos şi să-i aruncăm pe Jedi doar pentru că este Jedi.

Cincisprezece secunde. Zece.

— Sari, spuse Jusik.

Capitolul 12

Toată lumea are ceva murdărie serioasă în istoria sa, doamnă. În zilele Vechi Republici, noi, Mandalorienii, am exterminat cel puțin o specie sensibilă doar ca să dovedim că putem – pe Cathari. Ne este ruşine de asta? Sper că da. Dar dacă cineva încearcă să ne elimine, mă simt mai bine ştiind că am făcut cândva ceva pentru a ne merita soarta. Este mai uşor de acceptat decât să fim doar victime fără pată.

Wad'e Tay'haai, istoric şi mercenar, în discuţie cu Kina Ha

Kyrimorut, Mandalore

— Dar eu nu am fost niciodată parte din asta, spuse *Ny*. Nu m-am alăturat nimănui, nu am semnat nimic, nu am fost de acord cu nimic.

Era o neputință în acea inocență care o lăsase pe *Ny* să se clatine. Ce putea să spună? Nişte Jedi îi adăugaseră numele pe o listă de piloți care puteau fi contactați pentru a muta fugari. Ei nu o întrebaseră; ea nu ştiuse nimic. Tot ce ştia acum era că cei pe care îi iubea şi în care avea încredere se uitau la ea ca şi cum ar fi fost o trădătoare care ar fi putut aduce Imperiul la uşa lor. A'den, întotdeauna prietenul loial, se sprijini de spătarul scaunului ei, cu mâna odihnindu-i-se pe umăr.

— E în regulă, ştim, zise el. Vrem doar să ne întoarcem puțin ca să ne dăm seama cum, pentru că asta ne-ar putea spune cu ce ne-au mai împovărat *Jetiise*.

Se simțea ca la un interogatoriu, chiar dacă era înconjurată de prieteni – Skirata, Ordo, Mereel şi A'den. *Ny* se simțea vinovată că era credulă. Nu se gândise niciodată la ea în acest fel. Ceea ce o speria mai mult decât orice nu era Imperiul, îşi dădu ea seama, ci să fie disprețuită de singurii prieteni pe care îi avea acum.

— Kal, tu mă crezi, nu-i aşa?

Skirata stătea pe un scaun lângă uşă, frecându-şi din când în când fața cu o mână, ca şi cum ar fi fost obosit şi încerca să se concentreze. Privirea lui se întoarse la ea şi o fixă cu acea privire albastră implacabilă care ar fi putut fi ură sau doar distragere a atenției. Nu, el se gândea la altceva. Clipi şi, dintr-o dată, chiar se uita la ea.

— Resurse. Pocni din degete. Toată lumea şi totul este o resursă pentru ei. Ia o navă, ia un pilot, ia o armată. Toate pentru cauza lor sfântă, totul justificabil, şi nici măcar nu se gândesc la ce lasă în urma lor, pentru că au *intenții bune*.

Ny se gândi că asta semăna foarte mult şi cu stilul lui Skirata, dar nu era în poziția de a-i ține o predică în acel moment.

— Ei bine, am ajuns la informație înaintea Imperiului, spuse Ordo. Mulțumită lui Niner şi Obrim.

— Omul ăsta mi-a salvat fundul de prea multe ori. Skirata începu să se ridice, dar Ordo îi făcu semn să se aşeze din nou şi îi reumplu cana. Părea să existe un fel de telepatie între ei. Întrebarea este acum cine mai deține această informație. Pentru că şansele ca ei să o păstreze pe un singur cip sunt zero.

Mereel îşi supse dinții disprețuitor.

— Împreună cu şansele lor de a afla că cel mai sigur loc pentru a ascunde ceva este în capul tău.

— Atunci nu e doar foc de paie, spuse A'den. Nu a fost plantată ca momeală.

— Nu cu datele lui *Ny* pe cip, zise Ordo. Nu aveau de unde să ştie că va ajunge aici.

— Eşti sigur?

— Dacă ar fi fost în stare să planifice atât de departe, spuse Ordo, Palpatine nu ar fi fost în stare să facă *Epurarea*, nu-i aşa?

— Ei bine, putem sta şi aştepta să cadă şi celălalt pantof, sau putem ieşi şi să ne descurcăm, spuse Skirata. Să vedem ce mai scutură Jaing din asta. Apoi ne putem da seama cine şi ce ar putea avea.

— Îmi pare rău, Kal, spuse *Ny*. Se simțea ca un copil obraznic, cu adulții vorbind peste capul ei despre ce ar trebui făcut în privința ei. Îmi pare foarte rău.

Se aştepta ca Skirata să-i spună că nu era vina ei. Avea nevoie să audă asta. Toată sudoarea, toată durerea, toate viețile care duseseră la crearea acestui refugiu sigur, iar acum ea ar fi putut fi cauza prăbuşirii lui pentru că fusese credulă. Cu greu putea suporta să gândească dincolo de următoarea secundă teribilă.

— E vina mea, spuse Skirata. Nu m-am oprit niciodată să întreb ceea ce este evident. Mi-ai spus că erau Jedi care căutau un loc unde să se ascundă. Odată ce ai menționat-o pe Kina Ha, nu m-am oprit să mă întreb de ce, dintre toți piloții pe care i-ar fi putut alege, au ajuns tocmai la tine.

Ny încercă să reconstituie succesiunea evenimentelor. Piloții de marfă şi ilegaliştii mergeau mână în mână. Unii piloți o făceau pentru credite, alții o făceau din milă, iar alții nu ştiau deloc că o fac, pentru că nu îşi asigurau navele sau nu îşi verificau cala suficient de bine. Ea o făcea din milă. Şi o făcuse şi pentru A'den, pentru a obține orice informație putea despre nava soțului ei, când îl transportase pe soldatul ARC Sull de pe Gaftikar pentru a-l salva de la a fi împuşcat ca dezertor.

— Ştiam că *Ny* va ajuta refugiații, spuse A'den. Ceilalți piloți de cargoboturi obişnuiau să spună că era blândă. Aşa am cunoscut-o şi de aceea i-am cerut să facă comisioane pentru noi. Jedii au înțeles şi ei asta. Îți place sau nu, *Buir*, avem mult prea multe în comun cu Jedii când vine vorba de exploatare.

Ny habar nu avea că era văzută ca o persoană atât de blândă. Nu era sigură dacă se simțea insultată sau nu.

— Ei bine, nu am aruncat niciodată un pasager clandestin prin sas şi nu am chemat poliția portuară, spuse ea. Pe unii i-am dat afară când i-am găsit la verificările dinaintea lansării. Pentru unii mi-a părut rău. *Scout* m-a abordat şi nu am putut refuza un copil Jedi înfometat atât de curând după moartea lui Etain. Aşa că am spus *poate*.

Skirata îşi sorbi cafeaua şi se ridică să se plimbe prin bucătărie.

— Suntem deja vulnerabili. Palpatine are luptătorii săi, tot felul de soldați care îi pot adulmeca pe cei sensibili la Forță. I-ar putea detecta pe Kad şi pe *Bard'ika* dacă ar ajunge în raza lor. Presupun în mod periculos că prezența Kinei Ha şi a lui *Scout* aici nu agravează problema şi că este un compromis față de beneficiile pe care le putem obține din materialul genetic al Kinei Ha. Dar de îndată ce Uthan termină cu ea...

Skirata se opri brusc, dar *Ny* îi continuă şirul gândurilor.

— Vrei să plece, spuse ea. Dar ele ştiu despre acest loc. Şi chiar dacă nu vor da de bună voie această informație, li se poate extrage pe calea cea grea. Ceea ce îți lasă o singură opțiune. Spune-mi că nu ai de gând să o accepți.

El părea cu inima frântă. Aşa făcea adesea în zilele astea, dar ea ştia ce-i trecea

prin minte de data asta: *Nu eşti una dintre noi, nu eşti femeia care credeam că eşti.*

— *Ny*, jur că nicio clonă nu va mai muri pentru a salva pielea unui Jedi, spuse el. Nici măcar una. Înțelegi? Dacă îmi ceri să aleg între viața unui Jedi şi cea a unei clone, o voi alege pe cea a clonei. Jedii au avut viață uşoară timp de secole, iar acum nu mai sunt speciali sau privilegiați, sunt sacrificabili, aşa cum au fost băieții mei. Nu le datorăm nimic.

Îşi aruncă resturile de cafea în chiuvetă şi ieşi din cameră.

— E în regulă, spuse Ordo. *Buir* ştia de la început că e un risc. E doar supărat pe el însuşi. Dacă ți-ar fi spus să dispari şi ar fi refuzat să o ascundă pe Kina Ha, acum s-ar fi bătut pe sine pentru că a ratat şansa de a obține ADN-ul ei.

A'den strânse umărul lui *Ny*.

— Chiar dacă Palpatine ar avea cipul de date, cum ar putea să te identifice pe tine, sau nava, sau chiar să ştie unde eşti? Oricine caută Mandalorieni ştie oricum de unde să înceapă. Chiar şi un Weequay.

Erau băieți de treabă, băieți buni. Nu putea suporta să vadă că li se întâmplă ceva.

— Spune-mi ce trebuie să fac ca să îndrept asta şi o voi face. Orice ar fi.

— Nu poți face nimic, spuse Mereel. Nimeni nu poate face nimic. Cred că am învățat cu mult timp în urmă că nu va exista niciodată un moment în care să putem închide uşa, să ne ridicăm picioarele pe masă şi să spunem: *Ei bine, totul va fi uşor de acum înainte*. Noi nu trăim în genul ăsta de lume. Vom lupta mereu.

Skirata se întoarse câteva minute mai târziu cu câteva foi de flimsi în mână, citind în timp ce mergea.

— Jaing crede că are cam nouăzeci la sută din date, sau le va avea în câteva ore. Atunci are nevoie doar de cineva care să le cearnă şi să le evalueze.

— Eu, spuse Mereel. Având în vedere că nu am nicio întâlnire în seara asta.

— Da, ai nevoie de odihnă, mormăi Ordo.

— Altis apare des. Skirata părea să fi uitat cearta cu *Ny*. E un băiat ocupat. Se pare că are cel puțin două rute de scăpare. Cineva să-mi găsească nişte informații despre *Fântâna lui Plett*.

— N-am auzit niciodată de ea, dar asta e o provocare căreia nu-i pot rezista, spuse Mereel. Vreun indiciu?

— Un adăpost Jedi, după cum se aude. Poate că acolo s-au îndreptat toți supraviețuitorii.

Skirata ridică privirea şi îi atrase atenția lui *Ny*. Spera că el nu se gândea la ce e mai rău. Spunea că acum nu se mai implica în războaiele nimănui, ci doar avea grijă de ale lui.

— Asta ar fi o prostie să se adune într-un singur loc. Crezi că ar fi trebuit să învețe de la noi. *Bas'lan sheu'la*. Împrăştierea. Nu prezentați o singură țintă.

— Ceva coordonate?

— Dacă Jaing le poate găsi, vor fi utile.

Ny nu îndrăzni să spună niciun cuvânt. Nu era momentul să-l provoace pe Skirata. Îl cunoştea destul de bine ca să-şi dea seama că acesta trecea la un mod de protecție sălbatic atunci când credea că familia lui era amenințată, iar în acea stare de spirit nu ar fi ezitat deloc să distrugă planete întregi, darămite ființe individuale. Nici măcar nu era sigură că ar fi regretat după aceea.

El nu e ca bărbații pe care i-ai cunoscut acasă. A crescut fără reguli. A fost mereu la limita supraviețuirii. Nu e tot timpul Tata Kal.

— *Bard'ika* nu a sunat încă? întrebă Skirata.

— Nu încă. Dă-i câteva ore.

Skirata părea liniştit. Se apropie de scaunul lui *Ny*, cu ochii încă ațintiți asupra foilor de flimsi, şi o bătu pe cap, aşa cum făcuse cu clonele.

— Te-au folosit, *Ny*, spuse el, fără să se uite la ea. Acum e rândul nostru.

Se aşează din nou în fotoliu şi continuă să citească. Din când în când, pufnea pentru sine sau spunea *Shab*... şi apoi dădea din cap. În cele din urmă, Jaing veni în bucătărie cu un teanc gros de flimsi tipărite şi îl aruncă pe masă.

— Poftim, şi asta e doar o treime din tot, spuse el. Bietul bătrân Camas. L-ar enerva foarte tare să afle că îi umblăm prin toate datele. Pot să iau o pauză de cafea?

— Fiule, eşti un geniu.

— Şi modest. *Bard'ika* încă nu a venit? Poate că i-a făcut felul *Ruu* pentru lovitura de Forță din lagărul de prizonieri. Ea e o aşchie de pe un bloc vechi, *Kal'buir* – nu uită niciodată o ranchiună.

— *Munit tome'tayl, skotah iisa*. Skirata îi făcu cu ochiul. Asta înseamnă *memorie lungă, fitil scurt*, *Ny*. Caracterul Mandalorian.

Ea nu ştia ce să înțeleagă din asta.

— Vă las pe voi, băieți, să vă ocupați de asta, spuse ea, ridicându-se şi trecând pe lângă scaunul lui. E timpul pentru turele mele.

— *Ny*, nu e mare lucru. Skirata îi prinse brațul, de parcă ar fi făcut asta tot timpul. Suntem destul de siguri că ai fost doar un nume pe o listă. Nimic altceva.

— Ştiu, spuse ea.

Dar ştia, de asemenea, că el o va încolți pe *Scout* şi o va întreba de ce alesese *Cornucopia*, doar ca să mai verifice o dată, şi că, dacă ar fi fost în locul lui, ea ar fi făcut exact la fel.

Ny se plimbă prin casă, verificând cine şi unde era, ca şi cum locul era nava ei şi asigura trapele pentru lansare. Obiceiul era reconfortant. *Scout* era cu Uthan în laborator, adâncite într-o conversație care părea să le facă bine amândurora, două suflete pierdute ale căror societăți fuseseră şterse într-o clipă. Kina Ha ațipise în camera ei – sau poate că medita. Besany încerca să-l facă pe Kad să stea nemişcat pentru a-i lua măsurile pentru haine. Creştea repede. Parja stătea în fața camerei Arlei. Uşa era uşor deschisă, iar *Ny* o auzea pe Laseema vorbind. Parja avea blasterul în toc.

— Nu ne asumăm niciun risc, şoptea ea. Cu cât *Mij'ika* se întoarce mai repede cu ceva mai puternic pentru ea, cu atât mai bine.

Afară, *Ny* îi putu vedea pe Jilka şi Corr plimbându-se braț la braț pe marginea pârâului. Aceea era cu siguranță o poveste de dragoste în desfăşurare. În depărtare, putea auzi sunetul vibrodrujbelor şi strigătele ocazionale ale lui Levet şi ale băieților *Yayax* care construiau un gard. Sau poate era un hambar. Chiar nu ştia cu ce se ocupau ei de cele mai multe ori, dar păreau destul de fericiți făcând asta. Orice s-ar fi întâmplat în restul galaxiei, viața de aici făcea un efort feroce pentru a reveni la normal.

Plimbarea o duse pe toată lungimea perimetrului, o plimbare suficientă pentru a-şi limpezi mintea şi a pune lucrurile în perspectivă. Pe măsură ce încheia plimbarea şi se întorcea prin curte, ferindu-se de *nunele* care se certau pentru viermii de noroi, îl zări pe Fi sprijinit de perete şi uitându-se în pădure. El nu o observă pentru o clipă. Părea complet abătut, cu umerii căzuți, şi îşi lăsase capul în jos pentru o clipă, ca şi cum ar fi plâns. Când cizmele ei pocniră pe ceva pietriş, el îşi

ridică privirea şi se transformă instantaneu în Fi cel vesel şi glumeț.

— Deci, ai de gând să suni la poliție şi să raportezi că ți-a fost furat cargobotul? spuse el. *Bard'ika* probabil că l-a înfăşurat în jurul unui copac până acum. E la fel de nervos ca o cutie de *chagi* Hapani când ajunge pe scaunul pilotului.

Ny se aşeză lângă el, tresărind la marginea ascuțită a cărămizii de sub fundul ei, şi îşi puse brațul în jurul umerilor lui.

— Termină cu teatrul, *ad'ika*, spuse ea. Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

— Nu sunt proastă.

— Bine, sunt supărat din cauza lui *Dar* şi Niner. Mi-e foarte dor de ei. Chiar am nevoie să-i văd din nou. O să trăiesc destul de mult ca să îi văd venind acasă?

El se uită la ea o vreme, ca şi cum se aştepta ca ea să-i spună să se liniştească. Nu-şi dăduse seama cât de repede avea să înceapă îmbătrânirea să deranjeze clonele. Poate că acum simțeau cu toții că viața se scurge pe lângă ei, confruntați cu schimbarea anotimpurilor pe o planetă rurală. Timpul era vizibil aici.

Da, Kal. Înțeleg. Înțeleg de ce ai face orice pentru aceşti băieți.

— Bineînțeles că o vei face, Fi, spuse ea. Nu va fi pentru totdeauna. Şi toată lumea bate şansele aici, nu? Uită-te la tine. Ca nou.

— Nu chiar. Dar destul de aproape.

Ny îi ține companie, trăgându-şi gulerul în sus împotriva vântului rece de primăvară. Spera că glumea în legătură cu abilitățile de pilotaj ale lui Jusik.

Responsabilitate sau nu, cargobotul acela era ultima legătură cu vechea ei viață. Erau amintiri despre Terin în el. Nu era sigură când ar fi fost pregătită să renunțe complet la ele.

* * *

Kyrimorut, Mandalore

Cornucopia se aşează pe amortizoarele sale, iar *Ruu* se lăsă pe spate în scaunul ei. Tăcerea din carlingă aproape că pulsa.

— Bine, o să am eu grijă de tata, spuse ea în cele din urmă. Ştii că o să înnebunească, nu?

— O să mă ocup eu de el. Jusik îşi desfăcu centura de siguranță şi se întoarse să îi fixeze pe Maze şi Zey cu o privire de avertisment. Niciun cuvânt până nu-l liniştesc, bine?

Maze, cu brațele încrucişate, părea mai intimidant acum decât fusese vreodată în armura lui albă şi elegantă. Jusik nu era sigur dacă era din cauza bărbii sau a privirii din ochii lui.

— Nu mi-e frică de bătrân, spuse Maze. Eu am făcut asta. Va fi în regulă să-i spun de ce.

Zey părea zdrobit. Era un om mare, cu o personalitate mare, dar tot ce putea Jusik să simtă de la el era un sentiment de vinovăție care îl *micşorase*.

— Aş putea doar să plec şi să dispar din nou, spuse Zey. Ar fi mai bine pentru toată lumea.

Ruu se aplecă peste consolă şi apăsă pe comenzile trapei.

— Nu acum că ştii unde suntem. Nu pleci nicăieri până când nu spune tata că poți.

Maze îi făcu lui Jusik o plecăciune falsă din cap.

— După tine, *Bard'ika*.

Trebuia să fie făcut. Ca toate lucrurile incomode, cel mai bine era să se facă repede şi fără tergiversări, decise Jusik. Se întrebă dacă nu cumva ar fi trebuit să-l avertizeze pe Ordo înainte ca nava să aterizeze. Dar asta însemna doar că altcineva ar fi avut sarcina de a-i da vestea lui *Kal'buir*.

Jusik nu se putea eschiva de la responsabilitățile sale în felul acesta. Rampa îi părea a fi ultimul drum al unui condamnat spre eşafod.

Ceea ce făcu să fie şi mai rău fu primirea călduroasă a lui Skirata când Jusik păşi de pe rampă pe pământ. Ordo stătea chiar în spatele lui.

— Mă bucur să te avem înapoi, fiule, spuse Skirata.

— S-ar putea să te răzgândeşti când vei vedea ce am adus cu mine.

— Ah, niciodată. Skirata, numai zâmbete, se uită dincolo de Jusik la trapa deschisă. Maze este în regulă. Nu-i aşa, *Ord'ika*?

— Nu mă refer la el. *Spune-o. Fă-o odată. Buir*, Maze avea pe cineva cu el când l-am luat. Şi eu am fost cel care a decis să nu-i aruncăm prin sas.

Skirata zâmbi pe jumătate.

— Atâta timp cât nu e vreun *shabuir* din *Garda Morții*.

— Nu. L-am adus înapoi pe Arligan Zey.

Cumva, Jusik reuşise să uite ceea ce ar fi fost cel mai mare şoc pentru Skirata: faptul că Zey era încă în viață. Skirata doar îl privi clipind, ca şi cum ar fi crezut că nu auzise bine şi încerca să ghicească ce cuvinte auzise aiurea. Dar vestea nu îl opri pe Ordo.

— Maze l-a împuşcat, spuse Ordo. Am auzit descărcarea blasterului. I-am lăsat pe amândoi în biroul lui Zey.

— Mă rog, Zey e în viață, iar Maze l-a salvat. Jusik făcu un pas înainte şi prinse umerii lui Skirata. *Buir*, îmi pare rău. A trebuit să iau o decizie pripită. Probabil că a fost una greşită.

Skirata părea cenuşiu. Asta era mai rău decât să-l vezi izbucnind în furie. Se uită uşor într-o parte la Jusik, probabil nevenindu-i să creadă că Zey chiar ar fi ieşit pe trapa aceea.

— De ce, fiule? Vocea lui era o şoaptă. De ce nu m-ai anunțat mai întâi?

Jusik voia să moară de ruşine. Primul său act substanțial după ce Skirata îl adoptase fusese un moment de nebunie, o nebunie periculoasă care înrăutățise totul. Nu merita un tată ca acesta.

— Din prostie, spuse Jusik. Şi poate că nu sunt atât de Mandalorian pe cât cred că sunt.

Ordo interveni şi preluă conducerea, aşa cum făcea întotdeauna când simțea că lucrurile erau pe cale să scape de sub control. Urcă furtunos pe rampă şi dispăru în navă. Cu toate simțurile suplimentare, Jusik nu reuşi să perceapă senzațiile Forței, pentru că era atât de fixat pe durerea şocată de pe fața lui Skirata. Auzea voci ridicate – *Ruu*, Maze, Ordo – şi fu conştient de mişcarea din fundal când Fi, Besany şi *Ny* ieşiră din casă să vadă ce se întâmplă.

Jusik ştia că, cu cât Skirata era mai tăcut, cu atât lucrurile aveau să se înrăutățească. Lui *Kal'buir* îi era mai uşor să se descarce în legătură cu probleme minore. Tăcerea lui începuse ca un şoc şi acum se transforma într-un blocaj de furie, resentimente şi durere. Jusik simțea totul în Forță. La mică distanță, era ca şi cum ai fi stat în fața unui cuptor deschis. *Un Mandalorian adevărat nici nu ar fi clipit să-l abandoneze pe Zey. Sunt încă un Jedi ascuns? Kal'buir are îndoieli în privința mea?*

Durerea lui vine de la mine?

Skirata păru distras de ceea ce se întâmpla în spatele lui Jusik. Când Jusik se întoarse, Zey cobora de pe rampă, flancat de Maze şi *Ruu*. Ordo era chiar în spatele lor, ca şi cum îi împingea afară din navă.

— Nu credeam că vei fi încântat să mă vezi, spuse Zey. Întinse mâna nesigur, dar Skirata nu i-o luă. Mulțumesc, oricum.

— Nu e nimic personal. Vocea lui Skirata era răguşită, ca şi cum conversația îl sufoca. Dar dacă vreun Jedi s-ar fi putut întoarce din morți, aceea ar fi trebuit să fie Etain.

— Am auzit, spuse Zey. Îmi pare atât de rău.

— Nu pot să cred că eşti atât de *jare'la* încât să vii aici. Ăsta e tupeu. Asta e chiar aroganță.

Ordo îi aruncă lui Jusik o privire de gheață pură şi îl întoarse pe Skirata cu fața spre casă.

— Intră în casă, *Kal'buir*, spuse el ferm. Nu putem rezolva asta aici. *Ny*? *Ny*, pune nava la adăpost. Haide, înăuntru. Acum.

Jusik simți cum furia lui Skirata îl înghite cu totul, un mare tunel roşu în care sunetul şi lumina se îndepărtau instantaneu la infinit. Erau momente în care Jusik se acorda atât de mult cu o altă ființă în Forță încât aproape că simțea ceea ce simțea ea, iar de data asta îl sperie. Căzu în acel vortex roşu pentru o secundă. Pulsul puternic al lui Skirata îi zgudui întregul corp şi pe al lui Jusik odată cu el. Avu nevoie de toată voința lui Jusik ca să se smulgă din el şi să stea din nou separat. Frustrarea lui *Kal'buir* pentru cei trei ani de un război urât, susținută de deceniile de resentimente, căuta o supapă prin care să se descarce. Aceasta urma să țâşnească în direcția lui Zey. Skirata se întoarse furtunos înăuntru.

Scout şi Kina Ha apărură la uşi, dar se dădură la o parte ca şi cum un speeder ar fi fost cât pe ce să le calce. Jusik întinse brațul pentru a le opri să-i urmeze pe Skirata şi Zey în *karyai*, dar Kina Ha se ridică la înălțimea ei maximă şi îl ofili cu o privire căpătată de-a lungul secolelor.

— Nu aş abuza niciodată de ospitalitatea voastră, zise ea. Dar acest om este un Jedi, aşa că este treaba mea la fel de mult ca a ta.

— I-am fost Padawan, spuse Jusik, ca şi cum ar fi fost un răspuns.

— Eşti sigur că nu-i mai eşti?

Era greu să ascunzi îndoiala în fața unui alt utilizator al Forței. Jusik fu atât de rănit de acest comentariu încât nu mai blocă uşa. Un mic grup furios se adunase în *karyai*. Maze se holbă la Kina Ha şi *Scout*, aproape ignorându-l pe Skirata. Căpitanul nu păruse niciodată genul care să fie şocat, dar era clar că nu se aşteptase să vadă Jedi aici.

— Deci nu ai avut curaj, Maze, spuse Skirata. Sau ți-a vândut vreun *osik* despre respectul lui pentru toate viețile şi despre ce clonă mică şi grozavă erai? Cum ai putut îndrăzni să-l aduci aici?

Jusik încercă să readucă situația sub control.

— Eu sunt de vină, *Buir*. E vina mea. Nu da vina pe Maze.

— Nu, vreau să ştiu de ce crede că e în regulă să aducă un Jedi aici, mai ales acum că avem o garnizoană Imperială la uşa noastră. Dacă l-a împuşcat sau nu, e treaba lui, dar când vrea să-l aducă aici, e treaba mea.

Maze părea distras de Kina Ha şi *Scout*.

— Ei bine, se pare că e *Noaptea Jedi* la casa lui Kal, dacă nu te superi că spun

asta. Şi tocmai o Kaminoană? Te înmoi, sergent? Chiar ai de gând să-mi ții predici despre asocierea cu inamicul?

— Kal, hai să discutăm cu calm, spuse Zey. Nu te condamn pentru că eşti furios.

— Locul ăsta e pentru clone, spuse Skirata. Ai înțeles? Ei sunt cei care au nevoie de ajutor. Nu *shabla* Jedi plângându-se cât de grele sunt lucrurile şi cum au nevoie de protecție. Este acesta un experiment pentru a vedea cât de multe insulte pot spune fără să implodeze întreaga galaxie?

Zey nici măcar nu încercă să se apere. Jusik încercă să evalueze cine va ceda primul. Parie pe Ordo.

— Nu sunt mândru de ceea ce am făcut, Kal, spuse Zey. Nu pretind că sunt nevinovat sau că am urmat doar ordinele. Dar nu crezi că ne-am primit pedeapsa pentru asta?

— Şi ce vrei de la noi? Strângem atât de mulți Jedi aici încât vom apărea ca Academia Jedi pe radarul de Forță al lui Palpatine.

— Atunci ştiți că e un Sith.

— Bineînțeles că ştim că e un Sith. Am făcut afaceri cu ei timp de generații. Ştim lucruri despre Sith pe care Ordinul Jedi le-a şters din arhive. Pur şi simplu nu poți ascunde istoria de toată lumea, Zey – întotdeauna există o altă sursă. Singura noastră problemă este să sesizăm diferența dintre voi, două găşti de nebuni.

— Kal, ştii că Sithul sunt o veste proaste. Ei sunt răi. Întotdeauna au fost cauza războiului fără sfârşit şi a măcelului din galaxie.

— Oh, asta e una bună, spuse Skirata. Imită mârâitul baritonal al lui Zey. *Decapitările mele sunt mai valide moral decât decapitările voastre*. Singura diferență pe care o văd este că ei plănuiesc să sfârşească cu trilioane de morți, iar voi, binefăcătorii, reuşiți asta din greşeală.

— Nu-ți cer să salvezi Ordinul Jedi, Kal. Nici măcar nu-ți cer să mă salvezi pe mine. Pot să plec. N-ar fi trebuit să vin aici.

— Singurul mod în care vei pleca de aici este mort, Zey. Pentru că nu aş avea încredere în tine că nu ne vei preda pe noi, sălbaticii *Mando,* Imperiului.

Era inutil să-i spui lui *Kal'buir* că Zey era sincer şi distrus. Skirata nu ar avea milă. Părea împărțit chiar şi în privința lui Maze. Jusik simțea valurile contradictorii de compasiune şi furie când Skirata se uita la el.

Skirata se holbă la fața lui Maze.

— Doar spune-mi, spuse el încet, că nu ai făcut asta din loialitate.

Maze se aplecă doar un pic. Nu, nu era deloc intimidat de Skirata.

— Am făcut-o pentru că am crezut că ar trebui să aibă parte de un proces corect. Şi pentru că el obişnuia să facă cafelele în birou. E ciudat cum lucrurile mărunte îți spun tot ce trebuie să ştii despre un om.

— Deci, dacă îți dau o cană de cafea – fără zahăr, cu un strop de smântână şi poate nişte prăjituri frumoase – e în regulă să trimiți oameni la moarte fără să-i întrebi dacă îi deranjază.

Ordo părea gata să intervină. Lui Maze nu-i era frică nici de el, chiar dacă Nullul îl luase odată la pumni. Maze ridică cu un deget spre Skirata, dar se opri înainte de a i-l înfige în piept.

— Zey e aici, mârâi el. Eu sunt responsabil pentru asta, războiul s-a terminat, iar tu trebuie să schimbi înregistrarea, sergent, pentru că devine cam monotonă.

— Vei muri din cauza lui.

— Şi? Va fi alegerea mea. Nu sunt una dintre bietele tale clone victime proaste. Nu le-ai eliberat de Jedi. Doar le-ai spălat creierul pentru Mandalore. Când ai de gând să-i laşi să gândească pentru ei înşişi?

— Chiar acum, spuse Ordo.

Chiar când pumnul lui Ordo se ridică, Jusik reacționă instinctiv şi îl împinse cu Forța înapoi. Maze se dădu câțiva paşi înapoi, ca şi cum pumnul eşuat ar fi lovit; o altă împingere prin Forță care nu era a lui Jusik. Pentru o fracțiune de secundă, ambele clone părură dezorientate, iar Zey îl apucă de braț pe Maze.

— Tu ai fost, nu-i aşa? întrebă Maze.

— Îmi pare rău. Zey scutură din cap. Nu vă certați din cauza asta. Vă rog.

— Haideți. Jusik păşi între Skirata şi Maze. *Buir*, du-te la o plimbare. Toată lumea, ieşiți afară şi lăsați-ne să vorbim. Şi voi două la fel.

Ordo îl îndrumă pe Skirata spre uşă, forțându-le cumva pe Kina Ha şi pe *Scout* să iasă înaintea lor. Maze se încruntă, dar se uită la Zey pentru un semn că poate să plece.

— Ține minte ce eşti, *Bard'ika*, spuse Ordo.

Fu unul dintre acele momente în care Jusik simțea că îşi transmitea cele mai intime temeri.

Uşile se închiseră şi el rămase singur cu fostul său Maestru. Lucrul cu adevărat ciudat era că acum nu mai simțea nimic din trecut, nu-şi amintea cum se simțise de fapt să fie legat de Zey în ucenicie. Îşi amintea toate detaliile, dar pur şi simplu nu mai putea reproduce emoțiile.

— Unele lucruri nu pot fi anulate, spuse Zey. Ar fi trebuit să ştiu că Skirata va reacționa aşa. Şi are dreptate. Nu-mi datorează nimic, iar eu nu-i pot aduce decât alte necazuri. Îmi pare rău, Bardan.

Jusik se zbătea. Voia să fie un *Mando'ad* bun.

— Deci, unde te vei duce? *De ce îl întreb asta? Îl scutur pentru informații?* Ce ai de gând să faci?

— Nu ştiu. Nu pot fugi la nesfârşit.

— Şi Maze?

— El şi-a riscat viața pentru mine. Ca un egal, în caz că te întrebai. Trebuie să mă gândesc la bunăstarea lui.

Jusik decise să nu-l menționeze pe Altis.

— Trebuie să ştiu ceva. Nu se simțea în regulă să-i spună lui Zey pe niciun nume acum – Maestru, General, Zey, *Arli*, orice. Nu mai ştia ce însemna Zey pentru el, doar că omul îi fusese esențial în tinerețe, iar asta trebuia să conteze pentru ceva. Ai de gând să încerci să reconstruieşti ceea ce au avut Jedii înainte?

— E o întrebare capcană?

— Trebuie să ştiu dacă orice aş face pentru a vă ajuta va sfârşi prin a tăia gâtul fraților mei într-o zi.

— Ce ți-am făcut noi vreodată, Bardan? Ce ți-am făcut eu ca să te îndepărtezi aşa? Nu e vorba doar de o poziție de principiu față de degenerarea Ordinului – oricât de mult aş respecta asta.

— Încă lucrez la asta.

Totul sau nimic; aşa era Jusik, şi el ştia asta. Fusese crescut într-un cult şi se mutase fără probleme în altul. Ştia toate astea; înțelegea de ce legătura transcendea chiar şi familia, de asemenea, dar asta nu însemna că avea vreun control asupra ei. Se va acomoda şi va găsi un echilibru în anii următori, dar nu acum. Nu-şi putea

înfrunta trecutul de Jedi din foarte multe motive. Mandalore reprezenta acceptarea neîndoielnică şi timp pentru a rezolva totul.

— Aceasta este familia mea. Trebuie să fiu aici pentru ei. Voi face tot ce pot pentru tine, dar nu în detrimentul lor.

— Pierderea lui Etain te-a înclinat? întrebă Zey. Cu toții am pierdut prea mulți prieteni. Nu a mai rămas nimeni.

— Poate că da. Jusik simți durerea lui Zey. Maze trebuie să fi fost singura persoană în care mai putuse avea încredere. Ai crezut că Maze te va împuşca?

Zey îşi trecu mâna uriaşă prin părul grizonat şi răvăşit, cu ochii închişi.

— Chiar până în momentul în care proiectilul blaster a lovit peretele la un metru de mine. Nici măcar nu i-am simțit emoțiile.

— Maze este un om bun.

— Bun prieten. Da.

— Haide, o să-ți arăt o cameră. Avem destule. Kal se va calma şi apoi vom putea vorbi cu mai mult bun simț.

— *Buir* înseamnă tată, nu-i aşa?

— Da. M-a adoptat.

Zey nu mai spuse niciun cuvânt. Doar îşi puse mâna pe umărul lui Jusik în timp ce mergeau pe coridor, deviind pe un alt coridor pentru a evita bucătăria. Jusik putea auzi vocile de acolo. Îi arătă lui Zey unul dintre dormitoarele de rezervă care încă îi aşteptau pe dezertorii care aveau nevoie de o nouă identitate, îi aruncă un prosop din dulap şi îl lăsă să se spele. Apoi se duse în căutarea lui Jaing.

Jaing era în micul atelier pe care îl amenajase în alt dormitor.

Ecranele acopereau fiecare raft, iar scândura groasă de lemn a unui banc de lucru se întindea pe toată lățimea peretelui. Kom'rk îşi rezervase un colț pentru el şi era aplecat deasupra unei holoharte bidimensională, tastând numere într-un datapad, complet absorbit de calcule.

— Cine s-ar fi gândit la asta, *Bard'ika*? spuse Jaing, fără să-şi ridice privirea de la ecranul din fața lui. Bătrânul *di'kut* a apărut chiar aşa, din senin. Morala poveştii – întoarce-te întotdeauna şi verifică dacă are puls.

— Ordo nu va accepta niciodată asta, mormăi Kom'rk. Ha... ha...

Jaing mai tipări nişte date.

— Este greu pentru tine? Cu Zey, vreau să spun. Relația Maestru-Padawan trebuie să fie destul de strânsă.

— Nu e diferită de familii. Sau de căsătorii. Jusik nu voia să fie disecat. Unele sunt grozave. Altele nu sunt. Unii nu se înțeleg deloc. Eu şi Zey... nu ştiu. A fost mai mult managerială decât paternă.

— Dar nu e un spectator nevinovat ca Kina Ha sau *Scout*. Rangul de Comandant trebuie să însemne ceva. Jaing făcu o pauză, zâmbind pentru sine, ca şi cum ar fi găsit ceva *suculent* în dosare. Totuşi, e greu să ucizi pe cineva care stă acolo şi arată patetic, chiar dacă ştii că vei regreta într-o zi că nu o ai făcut-o.

— Eu aş face-o, spuse Kom'rk. Nu e nimic personal. Doar necesar.

— Sau am putea să îi folosim în avantajul nostru. Jaing bătu cu degetul pe grămada de flimsi. Pentru că, într-o zi, Imperiul o să ne enerveze cu adevărat şi o să avem nevoie de abilitățile unor Jedi care ne sunt datori.

Kom'rk râse.

— Au datorii față de o mulțime de oameni de multă vreme. Nu prea văd cum îşi vor plăti datoriile.

— Da, dar există modalități de a impune obligațiile morale.

Jaing rânji. Întotdeauna o făcea. Îi plăceau problemele şi avea încredere deplină în propria capacitate de a le rezolva.

— Cum ar fi prin menținerea unei strânsori ferme pe boaşele lor.

Jusik putea vedea logica. Şi i se părea revelator faptul că Jaing se putea gândi la el ca la un fost Jedi şi ca la un non-Jedi în acelaşi timp.

— *Buir* vrea ca Jedii să iasă din viețile noastre, cu sau fără avantaje.

— Să nu ne grăbim. Ştim unde le sunt *găurile* şi, cu puțină ingeniozitate, le putem urmări mişcările. Dacă ies din rând – Imperiul va primi o hartă a comorii pe care scrie *aici sunt Jedii*.

Kom'rk râse din nou.

— Băiatul ăsta e bolnav.

— Ai aflat locația? întrebă Jaing. Mai repede. Mişcă-te.

— Imediat. Seamănă cu *Plawal Rift*.

— Ce este? întrebă Jusik.

— Principalul adăpost pentru copiii lor. Cred că îi spun *Fântâna lui Plett*. Unele dintre datele de aici provin din arhivele Templului Jedi.

Şantaj; suna urât, dar să ai informații murdare despre alții şi alții să aibă informații murdare despre tine era un liant care unea ființele din întreaga galaxie. Era o putere cu echilibru şi armonie la fel de mare ca Forța.

— Desigur, dacă ştim unde se ascund, i-am putea nimici pe ceilalți acum, spuse Kom'rk. Sau chiar să facem o înțelegere cu Imperiul. Dar nu am încredere în niciunul dintre ei.

Jusik lua în serios zicala Mandaloriană conform căreia *duşmanul duşmanului nu este întotdeauna prietenul tău*. Dacă ar fi fost, atunci nu ar fi fost pentru mult timp.

— Ordo crede că am devenit blând cu vechii mei asociați, spuse Jusik. Nu-l pot învinovăți.

— Chiar aşa?

— Crezi că sunt?

— Nu. Vrei să te împuşc dacă eşti?

Kom'rk avea genul ăsta de umor mortal. Dar umorul avea un scop serios în viață.

— Da, spuse Jusik, cu jumătate de intenție. Fă-o înainte să fac vreo pagubă reală.

Jaing doar se uită la Kom'rk, cu cea mai mică pauză, ca şi cum nu ar fi fost amuzant.

— S-a făcut, *ner vod*, spuse Kom'rk şi se întoarse la holograma sa.

* * *

Cazarma Unității Speciale *501*, Oraşul Imperial

— Droidul a venit să-ți repare casca, spuse Rede, încingându-şi centura. E acolo. A spus că nu e nimic în neregulă cu ea şi că trebuie să citeşti manualul.

Darman îşi înfăşură prosopul în jurul gâtului, frecându-şi părul ud cu un capăt, şi se holbă la casca aşezată pe pat. Nu-şi amintea să fi raportat vreo defecțiune. Apoi îşi dădu seama: droidul era amicul lui Jaing, cel care modificase *găleata* lui Niner pentru a-i oferi o rută sigură spre Nulli. Jaing nu stătuse pe

gânduri. Legătura audio fusese instalată. *Pot vorbi cu Kad. Pot vorbi şi cu Fi şi Atin. Şi cu Corr. Şi cu Kal'buir.*

Starea de spirit a lui Darman se îmbunătăți instantaneu. Era aproape la fel de bine ca şi cum ar fi fost acolo. Verifică ceasul de pe perete şi încercă să-şi dea seama cât era ceasul la Kyrimorut, apoi îşi dădu seama că nu avea nicio idee pentru că nu ştia unde se afla locul. Fără o citire a longitudinii, nu-şi putea da seama.

Voi suna oricum. Oricine va răspunde nu se va supăra dacă va fi trezit.

— Nu am primit niciun manual, spuse Darman.

— Poate că glumea.

Poate că şi Rede glumea. Era greu de spus. Puştiul absorbea experiența şi cunoştințele ca un burete, iar Darman găsea asta puțin enervant. Se trezi spunând lucruri pe care Skirata obişnuia să le spună pe Kamino, când era surprins de cât de repede asimilau clonele lucrurile şi cum se schimbau sub ochii lui.

Creşte prea repede. Este vocea sergentului Kal, sau a mea? Şi despre cine vorbesc. Despre Rede, sau despre fiul meu?

O lună era aproape doi ani în ceea ce priveşte dezvoltarea lui Rede. Darman îl privi cum parcurgea lista de verificare pentru DC-17, fără nimic din uşurința inconştientă pe care anii de folosire a puştii o dăduseră comandourilor de pe Kamino.

Se întreba dacă asta însemna că Rede va continua să îmbătrânească în acelaşi ritm. Era un gând destul de deprimant. Noile clone ar putea fi chiar mai rele decât generația lui Darman. Ştia că *Kal'buir* o pusese pe Uthan să lucreze la o modalitate de a evita îmbătrânirea accelerată. Dar nu avea de gând să se bazeze pe asta.

Niner era încă în baie, dar Ennen stătea pe marginea patului său, pe jumătate îmbrăcat în combinezon şi în plăcile din partea inferioară a corpului. Se holba la gresie. Echipa trebuia să se adune la ora 06:00, ceea ce nu-i lăsa timp să se dezmorțească.

Darman bătu în ceasul de pe perete pentru a-i atrage atenția lui Ennen.

— Hei, fii atent, *ner vod*. Avem uşi de dărâmat şi chestii de aruncat în aer.

Ennen avu nevoie de câteva momente pentru a reacționa.

— Care-i rostul? Unde e pacea şi libertatea şi toate gunoaiele alea pe care trebuia să le vedem când ne terminam treaba? Ce sunt toate astea, oricum?

Darman ştia că era vorba despre faptul că îi era dor de Bry. Mai văzuse asta la alte clone. Continuau să facă față pierderilor o lungă perioadă de timp, iar apoi o moarte – nu întotdeauna a fratelui lor cel mai apropiat, dar de obicei – îi lovea suficient de tare încât să îi dea peste cap. Ennen luptase timp de trei ani grei şi sângeroşi alături de Bry, iar acum Bry nu mai era. *Dar* şi Niner aveau ceva care să aştepte cu nerăbdare. S-ar putea să nu fi fost la îndemână în acest moment, dar era acolo; era plin de promisiuni şi potențial pe care el încă îl putea vedea, chiar şi prin durerea zilnică de a se gândi la toate felurile în care Etain nu ar mai fi fost acolo pentru a fi cu el.

Eu am un fiu. Am o casă la care să mă duc într-o zi. La fel şi Niner.

— Vrei să vorbim, *ner vod*?

Ennen se uită la ceasul de pe încheietura mâinii.

— Trebuie să plecăm acum. Se ridică în picioare şi îşi ataşă plăcile de piept şi spate. Războiul s-a terminat. S-a terminat, şi Bry a trecut prin el, şi apoi a fost ucis când s-a terminat. Dacă aş crede că există un scop pentru asta, ceva mai mult decât ceea ce văd, cred că aş putea suporta. Dar aşa va fi zi după zi, nu? Până când vom muri cu toții şi nu vom mai avea nimic de arătat.

Sunetul apei care curgea se opri. Darman îl putea auzi pe Niner fluierând în timp ce se usca. În absența sergentului, el trebuia să se ocupe de problemă.

— Ennen, trebuie doar să treci peste această perioadă proastă. Cum putea Darman să-i spună că ştia cât de inutilă se poate simți viața, pentru că el îşi pierduse soția? Cu toții am fost acolo. Chiar şi *Delta*, îți aminteşti? Uite, *Sfântul Roly* nu se supără dacă mergem în cantine. Când ne întoarcem, ce-ar fi să mergem să bem o bere şi să rezolvăm toate astea?

Ennen se holbă la el o clipă, ca şi cum ar fi căutat capcana, apoi aprobă din cap.

— Da. Hai să o facem. Dacă aş avea ceva care să dea sens la toate astea, un sfârşit vizibil, ar fi o diferență. Pur şi simplu eu nu văd nimic.

El chiar întreabă? Nu ştiu cum ajung băieții să afle despre Kyrimorut. Să-i spun?

Era o decizie grea. Simpla menționare a locului era un mare risc, pentru că dezvăluia ceea ce Darman ştia şi sugera că el ştie mult mai multe, deşi nu ştia de fapt. Oricum, Ennen nu fusese crescut de vreun *Mando Cuy'val Dar*. Dar nici Levet, iar Niner spunea că şi el dezertase pe Mandalore.

Voi găsi o cale să-i spun, dar nu acum. Trebuie să-l întreb pe Ordo cum să fac asta.

Niner se întinse după combinezon.

— E totul în regulă aici?

— Gata de plecare, zise Ennen, punându-şi casca. Se schimbase complet. Tot ce putea face un tip era să se agațe şi să continue pentru moment. Încă se *măturăă* nivelurile inferioare?

Niner aprobă cap.

— Polițiştii au făcut o oprire de rutină unui bărbat uman cu un speeder furat şi el a scos o sabie de lumină asupra lor. Cu înțelepciune, pentru că nu sunt complet *di'kute*, l-au urmărit de la o distanță sigură, iar acum au un zid de speedere în jurul locului în care s-a ascuns. Nu voi şti niciodată de ce fug mereu la nivelurile inferioare. Este prea evident.

Mandalore era tot o *gaură* evidentă. Dar, spre deosebire de Mandalore, nivelurile inferioare ale Oraşului Imperial încă erau un loc unde lumea putea dispărea.

— Ce înseamnă *di'kute*? întrebă Rede.

— Nu-i încuraja, puştiule, zise Ennen. Te vor transforma într-un Mandalorian. N-ai vrea asta.

Rede făcu o pauză. Darman îşi dădea întotdeauna seama când consulta afişajul din vizor pentru că se clătina puțin, ca şi cum şi-ar fi pierdut echilibrul pentru o fracțiune de secundă. Nu era obişnuit cu masa de imagini şi telemetrie care îi umplea câmpul vizual în timp ce încerca să se uite dincolo de ele la ceea ce se afla în fața lui. Nu avusese suficient timp în viață pentru a se obişnui cu asta. Era încă dezorientant. Darman şi Niner purtaseră căştile aproape în fiecare zi de când erau suficient de mari să țină o lingură în mână pentru a se hrăni singuri.

— Acum ştiu, spuse Rede. În mod evident, digerase datele din *M* pentru Mandalore. Da, acum ştiu ce este un Mandalorian.

Niner se aplecă aproape de el în timp ce plecau.

— Baza aia de date, spuse el, nu-ți va spune mai nimic demn de ştiut despre Mandalore.

Rede nu răspunse. Poate că încă nu putea să citească afişajul, să-şi

urmărească mediul înconjurător şi să vorbească în acelaşi timp.

O canonieră LAAT/i îi aştepta pe pista de aterizare.

Darman nu se aşteptase să vadă atât de multe încă în serviciu, având în vedere viteza cu care Imperiul lansase noile echipamente, dar erau nave nou-nouțe după standardele militare, iar Imperiul nu era atât de prost încât să arunce la gunoi totul din vechiul regim. La fel ca metamorfoza de la *Cancelar* la *Împărat*, schimbarea de la *Marea Armată a Republicii* la *Armata Imperială* se rezuma adesea la o vopsea şi un nume nou. Canoniera avea şi noile simboluri şi însemne Imperiale.

E tot un larty.

Darman era în secret încântat să o vadă. Sări înăuntru ştiind unde se află totul. În bezna totală şi cu capul în jos, putu găsi fiecare întrerupător, mâner şi dispozitiv de siguranță. Era o bucățică din ceea ce obişnuia să considere *acasă*, iar zgomotul motorului era – aşa cum fusese întotdeauna – o voce liniştitoare care vorbea despre salvare, reaprovizionare şi adăpost sigur. Rede stătea lângă el în cala echipajului şi apucase o curea de punte.

— Ai mai făcut asta în oraş până acum? îl întrebă Niner. E ca nimic altceva. Doar să vezi o clădire la fel de mult sub tine ca şi deasupra ta este ciudat.

— Da, iar vecinilor le place să zburăm pe lângă ei şi să ne holbăm prin ferestre, spuse Ennen. Vei fi uimit de ceea ce poți vedea. Foloseşte-ți filtrul infraroşu pentru a râde cu adevărat.

Sărmanul Rede; Darman se îndoia că antrenamentul lui fulger – unul de zece ori mai rapid şi mai comprimat decât al oricărei clone de pe Kamino – ajutase la umplerea golurilor. Pilotul avea uşa carlingii închisă, aşa că nu avu ocazia să spună nicio glumă. Canoniera se ridică deasupra cazărmii, făcându-i dinții lui Darman să vibreze cu acea frecvență familiară, şi îşi croi drum printre blocurile impunătoare ale oraşului.

Lui Fi îi plăcea asta. Oraşul chiar îi plăcea. Acum pot să vorbesc cu el. A trecut... Cât, mai bine de doi ani? E căsătorit. O să aibă copii când o să ajung să-l văd.

Vocea lui Niner interveni. Lipsa unei pictograme audio în afişajul lui Darman îi spunea că acesta nu era un canal de comunicare oficial.

— Deci eşti conectat, *Dar*...

— Ne pot auzi?

— Nu. Dar Ordo sau unul dintre ceilalți probabil că pot.

Asta era bine. Darman nu avea secrete față de ei.

— Când ne întoarcem, am de gând să cer să vorbesc cu Kad. Vreau să-i spun de ce nu sunt acolo pentru el.

— Da, putem face asta din când în când.

— Ai vorbit cu ceilalți?

— Nu încă. Ştii cum sunt eu, *Dar*. Tot trebuie să fim atenți.

— Cred că ar trebui să-i spunem lui Ennen despre Kyrimorut.

— E destul de deprimat, nu-i aşa?

— Are nevoie de puțină lumină la capătul tunelului.

— Bine, dar clarifică asta cu Ordo sau *Kal'buir*.

Nava de luptă trecu printr-o pădure de clădiri înalte din sticlă şi, pentru câteva clipe, zbură la acelaşi nivel cu un vast ecran publicitar care îi îndemna pe cetățenii Imperiali să fie atenți la noii veniți suspecți în cartierul lor, în timpul tulburărilor care urmaseră războiului. *EI POT ARĂTA EXACT CA NOI*, avertiza ecranul. Darman se întrebă cine erau acei *noi* pe o planetă cu o mie de specii diferite, dar înțelese ideea.

Este Ennen un pariu sigur? O să se ducă la autorități dacă îi spunem că poate dezerta oricând? Darman pur şi simplu nu ştia. Ar fi trebuit să vorbească cu Ordo. Niner avea dreptate. Ordo ar fi avut un răspuns rezonabil.

Rede, care părea puțin nervos, judecând după felul în care se apropiase de marginea navei pentru a privi dedesubt, arătă cu degetul în jos.

— Uau, au izolat o mulțime de culoare de zbor pentru un singur tip.

Darman se aplecă să privească. Nava zbura la câteva niveluri deasupra zonei vizate, iar polițiştii nu-şi asumau niciun risc. Blocaseră fiecare intersecție pe patru niveluri şi, într-o rețea stradală tridimensională, asta însemna o grămadă de polițişti care se asigurau că nimeni nu intra în zona de cordon şi opreau pe oricine încerca să iasă. Darman spera că evacuaseră zona imediată. Stilul lui era cu adevărat afectat când trebuia să se îngrijoreze şi de aruncarea în aer a vecinilor.

— E un Jedi, spuse Niner. Trebuie să ne luăm măsuri de precauție.

— Nu m-am luptat niciodată cu Jedi, zise Rede. E atât de greu cum se spune?

Darman se îndoia că Rede luptase vreodată, dar nu era momentul să-l facă de râs întrebându-l.

— Cu siguranță nu sunt invincibili, spuse Darman. Fac greşeli ca toată lumea. Şi mor ca toată lumea.

El ştia asta mai bine decât oricine.

Capitolul 13

Rezervele de beskar ale lumii Mandalore depăşesc cu mult nevoile ei interne. Populația este de patru sau cinci milioane – un sat după standardele noastre. Ei obțin venituri din contractele de construcție de nave şi echipamente pe care le încheiem cu ei, au suficient minereu pentru a-şi echipa o flotă moderată – limitată, atenție, pentru că sunt un popor incomod – şi asta îi va face fericiți în timp ce noi ne concentrăm asupra activității de stocare a beskarului. Un material care este eficient împotriva utilizatorilor Forței nu trebuie să fie vândut niciunui alt guvern. Desigur, vom avea nevoie de cooperarea metalurgilor Mandalorieni pentru a produce beskarul finit... dar vom aborda această problemă când vom ajunge la ea.

Churg Anaris Hej, director adjunct al Achiziţiilor Imperiale

Oraşul Imperial, nivelurile inferioare

Canoniera coborî printre culoarele de zbor din ce în ce mai înguste până când ajunse la cea mai apropiată platformă de aterizare de cordon. Era cu câțiva metri mai lungă şi mai lată decât o navă de poliție obişnuită, dar Niner se îndoia că Jediul evadat luase în calcul acest lucru când coborâse aici. Echipa sări din *larty* şi alergă spre nodul de ofițeri de poliție care se adăposteau în spatele speederelor la perimetrul cordonului.

Niner se uită înapoi la navă şi îl văzu pe pilot bătând cu un gest exagerat pe cronometrul de pe platoşa de pe antebraț. *Contorul merge*. Niner nu-l cunoştea, dar cel puțin avea simțul umorului. O treabă ca asta putea dura minute sau ore.

— Unde este? întrebă Niner, căutând ecusonul cu numele pe uniforma celui mai apropiat polițist: ANSKOW.

Nu-i cunoştea pe niciunul dintre polițiştii ăştia. Nu erau niciunul dintre ofițerii lui Jaller Obrim. Banda albastră de pe insignele lor arăta că erau polițişti comunitari cu jumătate de normă, de obicei recrutați pentru controlul mulțimii la evenimentele mari sau pentru sarcini de circulație.

— Aveți sistemul de supraveghere de la distanță în funcțiune?

Anskow arătă spre o cantină închisă. Aceasta era flancată de un magazin alimentar şi de un magazin de lenjerie a cărui vitrină conținea articole despre care Niner decise că nu păreau valabile sau confortabile.

— O să râdeți, spuse el, dar cu toate holocamerele din acest oraş, nu avem nimic care să supravegheze aici jos. Acolo unde sunt cele mai multe infracțiuni. Ciudat cum cheltuiesc ca nebunii pe dispozitive de spionaj pentru sus, dar nu şi aici.

— Cred că Împăratul e mai interesat de un alt tip de infracțiuni. Ai deja un plan al etajului?

Anskow îşi scoase datapadul.

— Cel mai bun pe care îl putem face e acesta de la autoritatea de planificare, dar este vechi. S-ar putea să existe unele modificări la pereții nestructurali.

Niner luă datapadul şi transmise planul către afişajele echipei.

— Bine, pare destul de simplu.

— Nu credem că are ostatici. Localul nu se deschide până seara. Bucătarul e

de obicei primul care intră.

— Jedii nu iau ostatici. Niner se uită la polițiștii care stăteau în spatele protecției vehiculelor lor, unii cu puşti blaster sprijinite pe capote. Nici nu îi ştiu să se lase pradă unui schimb de focuri, dar acum fug să-şi salveze viața. Ce avem, deci?

— Ce vrei să spui?

— Padawan, Cavaler, Maestru? Vreun indiciu? Padawanii poartă o împletitură subțire, dar trebuie să şi le fi tăiat dacă nu sunt idioți.

— Doar un tip de vreo douăzeci şi cinci, treizeci de ani. Sabia a fost tot ce am avut timp să observăm, pentru că i-a luat mâinile unuia dintre oamenii mei.

— Probabil că nu e un Padawan, atunci.

— Are vreo importanță? Toți sunt periculoşi, nu?

— Contează pentru noi. Niner îi aruncă o privire lui Darman, care se întorsese pe pasarela de deasupra şi se plimba ca să vadă mai bine. Niner îi putea vedea pictograma în casca sa. Avem ordinele noastre. Padawanii, îi luăm în viață. Maestrii, îi împuşcăm pe loc. Cavalerii – depinde de ei, dar probabil că vom folosi forța letală.

Anskow îi aruncă o privire lungă de dubiu.

— Bine. Am evacuat magazinele şi unitățile rezidențiale până la această linie. Zona din spatele cantinei este industrială – atelier de reparații, depozit de combustibil şi aşa mai departe. Am oprit totul şi acolo.

— Vom încerca să nu-l lovim. Face mizerie când explodează.

Anskow îi aruncă lui Niner o privire care spunea că nu ştia dacă glumeşte sau nu, apoi le făcu semn ofițerilor săi să ia poziție. Darman, însoțit acum de Rede, îşi îndreptă degetul spre intrarea în cantină.

— Nu pleacă nicăieri decât dacă încape cumva într-o țeavă de canalizare, spuse Darman. E blocat acolo. Va avea un motiv în plus, desigur.

Jedii puteau ieşi din nişte situații destul de rele. Niner nu lua nimic de-a gata şi îşi amintea ce i se întâmplase lui Bry; chiar şi cel mai elevat Jedi avea probabil să lupte murdar când întreaga sectă le era exterminată. Părea un loc prost pentru a fi încolțit. Trebuia să fie o înscenare, la fel ca data trecută.

— Fără riscuri inutile, *vode*, spuse Niner. Vreau ca toată lumea să se întoarcă cu capul încă ataşat. Iar el ştie că suntem cu toții aici, aşteptând, aşa că… Mări volumul la difuzorul extern al căştii sale până la nivelul de portavoce. Jedi! Suntem forțele armate Imperiale. Pur şi simplu nu suna bine – nu încă. Ieşi afară, pune armele la pământ şi mâinile deasupra capului. Rămase cu ochii pe poziția lui Darman din pictogramele din cască. Ultima şansă, sau intrăm noi.

În mod previzibil, nu veni niciun răspuns. Darman scoase o rolă de bandă detonatoare din buzunarul de la centură şi o aruncă în mână.

— Cioc cioc.

— Bine, pune o încărcătură pe uşile din față. Niner le făcu semn lui Rede şi Ennen. Ennen – la semnalul meu, bagă o grenadă paralizantă prin fereastra de la etajul inferior. Rede, tu plasează una prin luminatorul de pe acoperiş. Poți ajunge la el de acolo?

— Da, sergent.

— Bine. Va fi rapid. Uşi explodate simultan, grenade paralizante, apoi intrăm.

Niner privi în sus pentru o clipă. Deasupra lui, dincolo de nivelul cordonului, putea să vadă partea de jos a unor speedere staționare plutind pentru a vedea mai bine. Era sigur că operațiunea avea audiență, iar orice ar fi făcut ei, mai devreme sau mai târziu, avea să apară la ştiri. Trebuia să termine repede cu asta.

— E prea bătrân pentru un Padawan. Niner se apropie, la douăzeci de metri de uşi. Trageți mai întâi, făceți-vă griji mai târziu pentru nevoile de recrutare ale Serviciilor de Informații.

— Ce? spuse Rede.

— Nu contează. Toată lumea pe poziții.

Niner îl văzu pe *Dar* coborând de pe pasarelă pe linia sa de rapel şi îmbrățişând zidul în timp ce se îndrepta spre uşile cantinei. Îi trebuiră câteva secunde să pună detonită pe punctele slabe şi să se adăpostească. Niner verifică afişajul căştii pentru a vedea unde erau ceilalți: Rede era aliniat pe lucarna din acoperişul cantinei, iar Ennen era fixat lângă fereastra mare din oțel transparent. Lansate din ataşamentul unui *Deece*, grenadele paralizante făceau o gaură prin orice înainte de a exploda într-o minge inofensivă, dar paralizantă, de lumină orbitoare şi asurzitoare.

— Dați-i drumul! spuse Niner.

Dar putea oricând să pregătească o detonare spectaculoasă pentru o intrare rapidă. Nu-şi pierduse îndemânarea.

Buuum.

Niner se feri când explodă detonita şi făcu uşile să se prăbuşească. Se năpustiră prin fum, lămpile tactice măturând tejgheaua neiluminată şi reflectându-se în sticle şi oglinzi. Niner auzea bocancii zăngănind şi strigăte de *Liber!* Apoi lemnul se fărâmă undeva. Se trezi față în față cu Rede. Făcu un gest spre stânga; Ennen apăru şi arătă în spatele lor spre bucătării. Dar nu ajunseră prea departe, pentru că zumzetul familiar al unei săbii de lumină acoperi orice alt sunet şi îi făcu pe toți să se întoarcă deodată.

Oglinda din spatele barului era luminată cu o lumină albastră blândă.

— Tejgheaua, spuse Ennen. Sub tejghea.

Plonjă spre capătul deschis al barului şi deschise focul. Niner încă aştepta capcana, ambuscada, prefăcătoria. Din poziția lui, părea că totul se întâmpla simultan: o siluetă care se ridica din spatele tejghelei, sclipirile albe ale unui *Deece* care îşi golea încărcătorul, un fascicul albastru de energie care lăsa o imagine secundară pe retină şi cineva se prăbuşi pe podea.

Ennen continuă să tragă. Părea că trecuseră minute întregi până când se opri. Ar fi putut fi doar câteva secunde. Tăcerea fu bruscă şi completă.

— Asta e pentru Bry, spuse el.

Păşi peste ceva, scârțâind pe sticlă spartă, apoi mormăi. Niner se încordă, aşteptându-se ca Jediul să declanşeze un dispozitiv. Era genul de cascadorie pe care ar fi făcut-o un operator inteligent, un act de sacrificiu pentru a lua trupele Imperiale cu el, aşa cum încercase Camas. Poate că Jedii care rămăseseră aici primiseră ordin să facă pagube maxime. Lui Niner nu-i părea a fi stilul Jedi, dar nici încercarea de a-l răsturna pe Palpatine prin violență nu-i suna prea bine, iar ei făcuseră şi asta.

Dar el e un Sith. Asta înseamnă că e în regulă sau nu?

— Nu pot detecta niciun explozibil, spuse Ennen, ridicându-se din nou în picioare. Să vedem cine e glumețul ăsta.

Zgomotele sunau ca şi cum ar fi scotocit prin hainele tipului. Mai puțin de trei minute de la intrare la ieşire; era ceva care să-i impresioneze pe localnici.

Trupele de şoc Imperiale nu se jucau. Niner îşi deschise comunicatorul.

— Anskow? Clădirea este sigură. Vom verifica dacă există capcane, pentru orice eventualitate.

— Poate că ar fi trebuit să facem asta mai întâi. Rede se uită peste tejghea. I-au

lăsat în urmă doar pe Jedii cei mai proşti? Sau sunt toți la fel de inutili?

Ennen se ridică în picioare, întinzând o mână cu un teanc cipuri de de identitate.

— La naiba, spuse el, aruncând cipurile lui Niner şi ieşi. La naiba.

— Ce e cu el? întrebă Darman.

Niner se uită prin actele de identitate. Erau toate licențe de pilot de taxi, fiecare cu aceeaşi imagine, dar cu nume diferite. Răsturnă cadavrul şi îi lumină fața cu lampa. Rămăsese suficient pentru o identificare pozitivă.

— Cred că am prins doar un hoț la întâmplare, spuse el. Ceea ce explică de ce nu a opus rezistență. Probabil că tot ce a putut să facă a fost să pornească sabia şi să o agite.

Căută mânerul şi îl găsi în *covorul* de sticle sparte.

— Cum a putut face rost de ea? întrebă Rede.

— Erai prin preajmă când s-a emis *Ordinul 66*?

— Nu am fost detaşat atunci.

— A fost haos. Jedi omorâți peste tot. Clădiri în flăcări. Nu era nevoie de un geniu criminal pentru a lua o sabie dintre resturi, ci doar de un oportunist.

— Bine, treabă a fost făcută, spuse Darman şi ieşi. Bine lucrat, oricum, Rede.

Anskow se uită la cipurile de identitate şi petrecu ceva timp pe stația de comunicații verificând cu cineva. Luă chiar şi amprentele de pe cadavru. Expresia lui stânjenită îi spuse lui Niner ce informații primea din Camera de Control.

— Ei bine, i-a smuls mâna unui tip cu chestia aia, spuse el în cele din urmă. Ce ar fi trebuit să credem?

Niner ridică din umeri.

— Mai bine să fii în siguranță decât să-ți pară rău. N-o să vă facem factură.

Era o dezamăgire, dar nu era prima gafă în care era implicat Niner şi nu avea să fie nici ultima. S-ar fi pus nişte întrebări despre cum ar fi ajuns tipul la sabie, iar cineva – nu ei, era sigur – ar fi fost însărcinat să verifice contactele bărbatului, doar pentru a se asigura că nu exista o legătură reală cu Jedii pe undeva. Niner îşi scoase asta din cap şi se urcă înapoi în LAAT/i. Avea să depună un raport mai târziu.

Avertismentul legal a fost dat, suspectul nu s-a predat, a scos sabia, apoi a fost neutralizat de soldatul IC-4447 – Ennen. Ce mod prostesc de a muri, totul pentru un speeder furat şi un suvenir periculos. Idiotul. Avea familie? Ce sfârşit nenorocit şi fără rost pentru părinții lui. Fusese doar un speeder. Câteva luni în închisoare, poate. Nu merita să-ți pierzi viața pentru asta.

Unii oameni pur şi simplu fugeau, chiar dacă trebuia să fi fost evident că nu vor scăpa. Canoniera se ridică de pe platformă şi se întoarseră la cazarmă.

— Eşti bine, Ennen? întrebă Niner.

Ennen stătea pe banca din dreapta, cu brațele încrucişate la piept şi cu capul înclinat pe spate, astfel încât casca îi zăngănea pe panoul de duroțel al peretelui etanş.

— Da. Sunt bine.

Nu era bine. Niner ştia asta.

Darman îşi scoase casca şi îşi scărpină bărbia.

— Ennen, dacă tipul ăla chiar ar fi fost un Jedi, ar fi fost o captură bună. Nu te învinovăți.

— Imbecil nenorocit, mormăi Ennen. El a cerut-o. Ce fel de bețivan crede că e o idee bună să agite o sabie de lumină într-un moment ca ăsta?

— Un cretin care nu avea la el nici măcar un blaster? spuse Rede.

Darman se întoarse spre el.

— Dacă nu iei în serios o sabie de lumină, *ner vod*, mârâi el, vei sfârşi mort.

— *Udesii*, *Dar*, zise Niner. Hai să ne relaxăm cu toţii. Nu mai putem face nimic acum.

Niner rămase cu ochii pe pictograma lui Ennen tot drumul înapoi la bază. Aceasta rămăsese fixă, ca şi cum ar fi privit la capul punţii, deşi ăsta nu era un indiciu despre direcţia în care erau îndreptaţi ochii lui sau chiar dacă erau deschişi. Când canoniera ateriză, Ennen fu primul om care coborî şi plecă de parcă ar fi avut ceva urgent de rezolvat. Niner ştia că va avea o sarcină grea în încercarea de a uni această echipă la fel de strâns cum fusese *Omega*.

Îl lăsă pe Ennen să plece. Uşile către baie se trântiră în urma lui. Acolo, cel puţin, putea avea câteva minute de intimitate. Avea să iasă când era pregătit. Poate că *Dar* îl va putea scoate mai târziu la o bere. Invitaţia deschisă la vechiul club al personalului Forţelor de Securitate Coruscant era încă valabilă pentru toate echipele lui Skirata şi era un loc la fel de bun ca oricare altul.

— Hai să stăm prin preajmă şi să-l aşteptăm, spuse Darman. Ca să ştie că nu plecăm şi nu lăsăm un frate când e în toane proaste.

— Ce înseamnă *udesii*? Rede se încruntă la zgârieturile crestate în armura lui de cioburile sparte. Încerc să ţin pasul cu argoul vostru.

Bietul copil.

— E în Mandaloriană, zise Niner. Înseamnă *ia-o uşor. Calmează-te. Relaxează-te*.

Rede se uită la Darman.

— *Ner vod*, spuse el. Amice?

— Frate, spuse Darman. Fratele meu. Sau sora mea, ca să zic aşa. Rede îi aruncă doar o privire nedumerită. Ennen stă cam mult timp.

Da, aşa este. Niner se plimbă pe coridor de câteva ori.

— Nimănui nu-i ia atât de mult în baie. Sper că nu a căzut.

— Mă duc să văd cum e.

Darman intră şi îl strigă pe Ennen de câteva ori, dar uşile se închiseră înainte ca Niner să audă vreun răspuns. Aşteptă, privindu-l pe Rede cum se frământa la armura lui. În scurt timp, puştiul avea să fie prea fericit să vadă plastoizii deterioraţi ca fiind *onoruri* de luptă.

— N-o vei păstra niciodată impecabilă, spuse Niner. De fapt, cu cât…

Bdapp. Pocnitura unui blaster descărcat îl opri brusc. Uşile băii îl înăbuşiseră, dar sunetul era prea puternic şi prea caracteristic pentru a fi altceva. Niner se împinse prin uşi înainte să se gândească la asta. Darman bătea cu pumnul într-unul dintre standuri.

— Ennen? Ennen! Deschide uşa asta nenorocită.

Niner încercă să spargă uşa încuiată cu bocancul, în timp ce Darman se strecura spre partea de sus a peretelui despărţitor. Încremeni când se uită în jos, în cabină, apucând partea de sus a panoului de duraplast.

— *Fierfek*.

— Respiră, *Dar*? Niner ştia răspunsul. Darman văzuse destule victime. Dacă îngheţa, era pentru că nu mai avea rost să facă nimic altceva. Te rog… nu-mi spune că a făcut ceva stupid.

Darman se lăsă înapoi, fără să spună nimic, şi îşi izbi umărul de încuietoare.

De data asta cedă. Probabil că Ennen simțise că nu făcea nicio prostie. Pentru el, era lucrul corect. Stătea acolo, uitându-se la tavan fără să-l vadă, cu casca pe podea, fără semne vizibile pe față, dar în mod clar mort.

Arma lui DC-15 căzuse pe jumătate sub peretele despărțitor al cabinei.

— Rede, adu droizii medicali, strigă Niner. Evident sau nu, cineva calificat din punct de vedere medical trebuia să-l declare mort. Spune-le să aducă o targă.

Darman nu spuse nimic. Sinuciderea era neobişnuită în rândurile trupelor de comando. Niner nu-şi putea aminti alt caz, dar nu era sigur că i s-ar fi spus despre asta. Nici nu ştia cât de des hotărau *conservele de carne* că se săturaseră. Tot ce ştia era că îl dezamăgise pe unul dintre oamenii lui şi că nu şi-o va ierta niciodată că îl lăsase pe Ennen să se zbată fără să-şi dea seama cât de aproape era de margine.

Ce l-a hotărât? Omorârea unui civil? Sau faptul că nu a omorât un Jedi?

Începură să apară mai multe comandouri. Nu puteai descărca o armă în cazarmă fără să atragi atenția.

— Ştergeți-o, zise Niner. A murit. Ennen şi-a făcut felul, bietul *shabuir*. Acum întorceți-vă la ceea ce făceați. Ăsta nu e un cabaret.

Rede părea nesigur dacă face sau nu parte din categoria celor care să plece, şi rămase pe acolo până când Niner îi făcu semn să se întoarcă cu o mişcare bruscă a degetului mare. Doi droizi medicali intrară în baie cu o targă cu repulsor şi ieşiră câteva minute mai târziu cu trupul lui Ennen acoperit de un cearşaf.

— Ei bine, nu mai e nefericit, spuse Niner, nefiind sigur ce era potrivit într-un moment ca acesta. E groaznic, dar măcar s-a terminat pentru el.

— Nu ştiam că a ajuns atât de departe. Darman părea amorțit. Se holba la mâinile lui. Aveam de gând să-l scot în oraş şi să-l fac să vorbească despre toate astea.

— Da, ei bine, nu cred că era genul care să vorbească.

Niner trebuia să raporteze incidentul lui Melusar acum. Ce se întâmpla în astfel de cazuri? Nu avusese niciodată de-a face cu o sinucidere până atunci şi nici măcar nu-şi amintea dacă exista vreun regulament care să se refere la asta. Cel puțin aveau un ofițer comandant care avea să se asigure că Ennen primea ritualul funerar pe care şi-l dorea, totuşi.

— Ar fi trebuit să rezolv problema mult mai devreme. *Shab*, ar fi trebuit să...

Darman îşi tot scotea una dintre mănuşi şi o punea din nou pe mână, iar şi iar. Nu era cu adevărat atent la Niner.

— Asta e ultima dată, spuse el, când mai amân să fac ceva până mai târziu. Nu va exista niciodată un *mai târziu*.

Îşi luă casca şi se îndreptă spre uşi. Niner crezuse că *Dar* se simțea bine şi că ieşise la suprafață din cea mai mare parte a disperării sale, dar acum orice îl putea arunca din nou în prăpastie. Nu puteai să-i pierzi de prea multe ori pe cei apropiați înainte să cedezi. Chiar dacă Ennen fusese un necunoscut, era totuşi un frate de echipă.

— *Dar*, unde te duci? Niner se duse după el. Hei, stai...

Darman încetini şi se întoarse.

— E în regulă, *ner vod*. Nu am de gând să mă împuşc. Am pe cineva pentru care să trăiesc. Începu să-şi pună casca. Şi am de gând să-l sun cu prima ocazie.

* * *

Kyrimorut, Mandalore, la zece ore după sosirea lui Zey

Vau se întorsese, şi era furios.

Ordo vedea conversația dintre el şi *Kal'buir* derapând la vale fără frâne. Expresia de bună dispoziție îngâmfată a lui Vau se evaporă la doi paşi pe scara carlingii navetei lui Gilamar, iar Ordo era destul de sigur că propoziția *Zey a apărut viu* a avut ceva de-a face cu asta. Gilamar şi Atin continuară să descarce proviziile de laborator ca şi cum ar mai fi văzut luptele astea, ceea ce era adevărat. Spectacolul Skirata şi Vau fusese o distracție de bază în timpul orelor libere de pe Kamino.

— Ți-ai ieşit din minți? bubui Vau. El nu țipa niciodată. Era un aristocrat Irmenu, moştenitorul Contelui Gesl înainte ca tatăl său să-l renege, iar nobilii nu țipau ca oamenii de rând. Totuşi, puteau dezaproba cu voce tare. Întreaga fermă îi auzea pe cei doi sergenți veterani dezlănțuindu-se. Pentru ce avem nevoie de Zey? Nu înțelegi riscurile? Nebunule.

— Crezi că l-am invitat pe *shabuir* să treacă pe aici pentru o cafea şi prăjituri? Skirata nu avea nicio problemă cu țipetele. E aici. Mie nu-mi place asta mai mult decât ție. Dar este aici, aşa că împacă-te cu ideea până rezolvăm problema.

Skirata plecă furios. Ordo îi dădu câteva minute să se răcorească de la clocot la o fierbere lentă, apoi se duse după el. Din câte ştia Ordo, lui Vau nu-i displăcea Zey. Aproape că părea să se bucure de disputele verbale necesare pentru a se pune cu Generalul, chiar ştiind că Zey era conştient că era păcălit cumva. Dar dacă exista un loc pentru Jedi, acela nu era Kyrimorut.

Sunt de acord. Cu toții suntem de acord. Dar se pare că nu reuşim să-i evităm.

Skirata se sprijinea de zidul de lângă cocina *robelor*, aruncându-şi cuțitul cu trei fețe în stâlpul gros de *veshok* al porții aflat la câțiva metri distanță. Una dintre *robe*, un mistreț bătrân cu o barbă impresionantă de păr roşcat atârnându-i de bărbia multiplă, se opri din scormonit în noroi împreună cu ceilalți şi se ridică pe picioarele din spate, cu copitele din față pe perete, pentru a vedea ce se întâmplă.

— E în regulă, *ner vod*, îi spuse Skirata animalului. Trimitea lama de fiecare dată în acelaşi loc de pe stâlp şi făcea trei paşi pentru a o recupera. Nu e încă timpul pentru măcelar. Doar mă descarc.

— Vau o să înțeleagă în final. Ordo avu senzația enervantă că *roba* le urmărea conversația. Priveşte lucrurile logic. Zey are la fel de mult de pierdut ca şi noi dacă ne dezvăluie locația.

Skirata îşi recuperă din nou lama şi îi atinse vârful ascuțit cu degetul mare.

— Mai mult chiar. Şi mă voi ocupa personal de asta.

— Jaing are dreptate. Întotdeauna există un avantaj care poate fi obținut din aceste situații.

— Doar din necesitate. Nu am vrut să mai văd un Jedi cât timp aveam să trăiesc. Dar se pare că nu pot scăpa de ei.

Skirata inspiră, îşi ținu respirația şi lăsă cuțitul să zboare din nou. Ordo se întreba adesea ce-i trecea prin minte când făcea asta.

— Şi dacă crezi că Vau e furios acum, să vezi ce se va întâmpla când o să-i spun că ne gândim să facem o înțelegere cu Altis.

Skirata îl mângâie pe braț şi se întoarse în casă, lăsându-l pe Ordo aplecat peste peretele de la cocina *robelor*. Dilema era dureroasă. Principiul general de a pune capăt influenței Jedi în galaxie – sau dominației Jedi, în funcție de cât de serioasă era amenințarea pe care o considerau Mandalorienii – se bazase întotdeauna pe Jedi anonimi, sau cel puțin Jedi de care nu le plăcea. Dar în fața sărmanei *Scout*,

a venerabilei Kina Ha şi a unui om destul de plăcut pe care îl cunoşteau bine, devenea brutal de greu să pui capăt la ceva anume.

Asta nu însemna că Ordo nu ar fi făcut-o, desigur. Doar că nu era sigur cât de rău s-ar fi simțit după aceea. Dar fusese antrenat să ucidă fără pasiune pentru că amenințările trebuiau înlăturate, iar el nu vedea nicio diferență reală între o amenințare pe care nu o cunoşteai şi o amenințare cu o față cunoscută.

Iar ceea ce era cunoscut – locația Kyrimorut – nu putea fi şters altfel, decât dacă Jusik mai avea şi alte trucuri ale Forței în mânecă.

Ordo îşi dădu seama că acum stătea aproape nas în nas cu mistrețul *roba*. Animalul îl privi în față şi mârâi. În acel moment de contact vizual, simți o legătură cu animalul, la fel ca atunci când privea o ființă umană în ochi, şi se întrebă cum se va simți când va ajunge în cele din urmă să-l mănânce.

Oare asta este? Doar faptul că nu ştim face ca uciderea să fie acceptabilă?

Ordo se scutură de dezbaterea mentală şi se duse să vadă cum progresează descărcarea. Cov şi frații lui se oferiseră să transforme o anexă în ceea ce el numea o *fermă de gândaci* pentru Uthan, iar cele patru clone discutau un plan schițat pe o foaie de flimsi. Cu doar câteva luni în urmă, Uthan ar fi dezlănțuit cu bucurie un agent patogen special conceput pentru a-i ucide pe ei – şi pe Ordo, şi pe toți frații lui.

Acum îi trata ca pe nişte nepoți preferați. Da, cunoaşterea părea să facă toată diferența pentru unii oameni. Uthan părea cu siguranță încântată de transportul de echipamente şi materiale de laborator, zâmbind de fiecare dată când deschidea o ladă. Se bucura să-l vadă pe Gilamar înapoi, desigur, iar Ordo se bucura de asta; toată lumea ştia că între ei se înfiripa o idilă, şi nimeni nu se supăra.

Impersonalitatea pură a misiunii ei de a nimici clonele, îi scotea cumva din încurcătură. Problema măcelului în masă era închisă. Îşi primise pedeapsa înainte chiar de a-şi comite crima.

Vau se putea împăca cu ideea că Jedii erau în siguranță datorită distrugerii reciproce asigurate. Unele lupte până la moarte puteau fi oprite şi schimbate. *Kal'buir* părea să-şi fi depăşit ura înrădăcinată, plasându-i pe *Scout* şi pe Kina Ha într-un loc etichetat *Nu chiar Jedi*.

Ordo se întreba dacă era vreodată posibil să explici unui străin – *aruetii* în sensul cel mai literal, cât de adâncă putea fi o duşmănie. Mai mult de patru mii de ani de războaie, trădări şi masacre; cum ar putea cele două părți să aibă vreodată încredere una în cealaltă? Era la fel de adânc înrădăcinată în ambele facțiuni precum schisma religioasă de pe Sarrassia, cu excepția faptului că exista o a treia parte în ostilități, şi anume Sithul. Uneori erau asemănați cu Jedii, ca o variație pe tema utilizatorilor Forței. Uneori erau duşmani, aliați incomozi sau chiar angajatori de *Mando'ade*. Ordo se îndoia că mulți dintre soldații clone ai Marii Armate ar fi putut vedea lucrurile astfel, dar era ceva atemporal şi inevitabil în faptul că un Lord Sith folosea o armată formată efectiv din Mandalorieni pentru a-i ataca din nou pe Jedi. Doar data se schimbase.

— Oh, mulțumesc! Uthan se aplecă asupra unei lăzi deschise pentru a-i examina conținutul, apoi se îndreptă, arătând de parcă ar fi primit un cadou de ziua ei. Mij, ți-ai amintit.

Ordo se aştepta să vadă ceva exotic şi minunat în ladă. În schimb, erau doar pachete de foi de *pulpă de lemn*, genul de material absorbant folosit în centrele medicale.

— Asta pentru că am notat-o, spuse el, zâmbind. Şi dacă te uiți în pachetul

rece... Întotdeauna am spus că drumul spre inima unei femei este cu o cutie frumoasă de agenți patogeni nocivi. Mostre de virus *nebellia* şi *rhinacyria*. Distracție plăcută, Doctore.

Uthan strălucea de-a dreptul.

— O să le găsesc imediat o casă, spuse ea, făcând virusurile să sune ca un buchet care are nevoie de o vază. De îndată ce le voi modifica, vom putea începe culturile de celule.

Gilamar se întoarse spre Ordo.

— Unde s-a dus Vau? Încă se mai ceartă cu Kal?

— Stau prin preajmă, în caz că ajung să se certe, spuse Ordo.

— Ei bine, e un pic şocant – bătrânul Maze să facă o cascadorie ca asta. Abia aştept să aud cum l-a scos pe Zey de pe planetă.

— Sunt sigur că va fi fascinant, spuse Ordo. Deşi nu sunt sigur de ce a simțit nevoia să mă păcălească să cred că l-a împuşcat pe Zey. Dacă l-aş fi vrut mort, aş fi făcut-o chiar eu.

Ordo nu trebui să-i caute prea mult pe Vau şi *Kal'buir*. Urmări doar vocile furioase care pluteau în aer. Skirata părea să se fi hotărât să stârnească totul mai devreme şi să-i spună lui Vau întregul plan. Toți ceilalți găsiseră ceva presant care să-i ocupe, cu excepția lui Jusik, care părea gata să-i despartă pe cei doi dacă se ajungea la bătaie.

— Am de gând să fac afacerea, spuse Skirata. Nu e ca şi cum Altis ar fi genul de Jedi interesat de putere politică şi de construirea de temple. Nu-i aşa, *Bard'ika*?

Ordo se plimba prin *karyai* cât de dezinvolt putea. Jusik îi atrase atenția şi îi dădu o scuturare aproape imperceptibilă din cap. Vau încă părea livid, cu muşchii maxilarului zvâcnind. *Mird,* întotdeauna un indicator de încredere al stării de spirit a stăpânului său, stătea întins pe podea într-o tăcere absolută, cu privirea fugind de la Vau la Skirata şi înapoi.

— Se spune că jumătate dintre adepții lui nici măcar nu sunt sensibili la Forță, spuse Jusik. Şi se pare că mii de Padawani s-au antrenat la academia sa de la bordul unei nave. Dacă ar fi fost cu adevărat interesat de putere, am fi ştiut până acum.

— Nu este de mirare că a scăpat, spuse Skirata. Continuă să se mişte. *Shabuir* inteligent.

— Înțelegi ceva din toate astea? răbufni Vau. Ai uitat complet ultimii trei ani? Întregul scop al războiului? Nu războiul lui Palpatine. Războiul lui Jango. Vau se întoarse şi înțepă cu un deget în direcția lui Ordo. De ce crezi că a fost creat? Pentru a umple vreun gol emoțional în viața ta jalnică? Nu. Jango a făcut-o pentru a pune capăt Jedilor pentru că nu putem avea încredere în ei. Nu am putut niciodată să avem încredere în ei. A mizat totul pe faptul că l-a lăsat pe Dooku să-i folosească ADN-ul pentru a construi singura armată care avea vreo şansă să-i doboare pe aceşti *hut'uune*. Şi acum vorbeşti despre concesii pe care vrei să le faci. Îmi faci greață.

— În caz că nu ai observat, spuse Skirata, brusc nefiresc de calm, nici tabăra învingătoare nu ne place prea mult. Suntem tot sub călcâiul utilizatorilor Forței. Doar că unii cu săbii roşii de lumină.

— Atunci de ce să ne punem în pericol? De ce să nu-l împuşcăm pe Zey şi să terminăm cu asta? Kina Ha – pot înțelege. E un specimen de laborator. *Scout* – este parte din pachet. Dar Zey? Lasă-l să plece, iar el îşi va căuta prietenii şi va încerca să reconstruiască vechiul Ordin. Nu trebuie să faci o înțelegere cu Altis ca să ți-i ia din cârcă. Ai nevoie de o puşcă Verpină şi de ceva curaj.

— Bine, *mir'sheb*, du-te şi termină-i. O femelă în vârstă şi un copil. *Ori'jagyc*. Un om mare.

— Crezi că nu aş face-o?

— Dacă nu – atunci ce vom face cu ei?

— Am ajuns până aici. Vau îşi întinse braţele. Am ajuns până aici. Am scăpat în sfârşit de Jedi şi de lacheii lor linguşitori. Şi tu ce faci? Îi ajuţi să supravieţuiască şi să se regrupeze. Tu, dintre toţi oamenii. Acum îi urăşti de moarte şi îi vezi ca pe inamici, în clipa următoare te înduioşezi de ei. Cea mai veche şmecherie – să pui copii, bătrâni şi epave jalnice în bătaia focului pentru a proteja o armată laşă. Ştii cât de mult disprețuim un inamic care încearcă să exploateze asta.

— Nu e... nu e vorba de asta, Walon.

Vau făcu un gest larg de dezgust.

— Dacă Fett ar trăi astăzi, te-ar scuipa, ştii asta? Pentru ce au murit toate acele clone, Kal? Ca să le dăm Jedilor o a doua şansă? *Sheb'urcyin... aruetii*. Pupincurist. Trădător.

Ordo se aşteptă ca Skirata să-i dea un pumnm dar el nu o făcu. Încasa în tăcere. Vau se întoarse şi plecă, pocnind din degete pentru *Mird* să îl urmeze. Jusik îşi târşâi cizmele şi păru stânjenit.

— Cred că toată lumea revizuieşte istoria sub stres, zise Jusik. A uitat că nimeni nu ştia că Jango a înscenat asta până când nu a avut loc *Epurarea*. Niciunul dintre noi nu avea idee la ce servea de fapt armata de clone, dincolo de ceva despre care Consiliul Jedi nu a pus suficiente întrebări.

— Totuşi, are dreptate, nu-i aşa? Skirata încă stătea cu privirea ațintită spre podea. Mă dau peste cap să fac un lucru decent pentru Jedi. Dar nu-mi voi ajuta propriul *Mand'alor*.

— O spui de parcă ai fi avut un plan care să țină cont de toate astea, *Buir*, spuse Ordo. Singurul tău plan a fost să salvezi cât mai mulți dintre noi. Nu ți-ai propus niciodată să distrugi Ordinul Jedi, Fett a făcut-o. Este o problemă separată.

— Sigur că este, spuse Skirata. Ar fi bine să văd ce pune la cale Zey, în caz că reconstruieşte Templul Jedi aici şi Maze îl ajută. Ajunse la jumătatea drumului spre uşi şi se întoarse. Nu faptul că sunt sensibili la Forță mă deranjează. E vorba despre organizație. Felul în care ne calcă pe toți în picioare pentru a-şi păstra puterea.

Jusik aşteptă până când Skirata ieşi din raza auditivă şi ridică din umeri.

— Nu-mi place când au amândoi dreptate. Să mergem. Ar fi bine să fim pregătiți să-l oprim să-l sugrume pe Zey.

Vau fusese mult mai apropiat de Jango Fett decât fusese Skirata vreodată. Înțelesese – poate prea târziu, dar în cele din urmă – profunzimea aversiunii lui Fett față de Jedi. Aceştia îl costaseră pe Fett tot ce avusese mai scump; *Garda Morții* îi răpise şi mai mult – o familie şi un tată surogat –, dar Fett tot aşteptase ani de zile şi îşi păstrase actul suprem de răzbunare pentru Jedi. Asta îi spunea totul lui Ordo.

Şi ai câştigat, Jango. Păcat că nu ai trăit să o vezi.

— *Bard'ika*, îl cunoşti pe Zey la... un alt nivel decât mine, spuse Ordo. Ce ar putea să facă dacă îl lăsăm să plece?

Lui Jusik îi luă mult timp să răspundă.

— Zey este un pragmatic, zise el în cele din urmă. Gândeşte în termeni de ființe vii cu chipuri şi nume, nu de concepte spirituale. De aceea se înțelege Maze cu el.

— Asta nu răspunde la întrebarea mea. Ştiu că nu s-ar grăbi să ne predea Serviciilor Secrete Imperiale, dar ar încerca să reconstruiască Ordinul Jedi după

vechiul tipar?

— Nu cred că ar face-o, chiar dacă ar putea.

— Asta s-ar putea să te supere, dar eu sunt pregătit să-l execut.

— Da, mă supără pentru că îl cunosc prea bine pentru a-i întoarce spatele şi da, înțeleg perfect.

Ordo se aşteptase la asta de la Jusik – onest, plin de compasiune, dar în cele din urmă pragmatic, la fel de pragmatic ca Ordo însuşi, la fel de pragmatic ca Ordinul Jedi care cheltuise viețile armatei de clone pentru un bine mai mare imaginat.

Toți suntem la fel. Doar că Jusik şi cu mine o spunem cu voce tare. Cu toții decidem că o viață valorează mai puțin decât alta.

— Dacă va trebui făcut, spuse Jusik, eu voi fi cel care o va face. Bine?

Asta era tipic pentru *Bard'ika*. Întotdeauna îşi asuma responsabilitatea, aproape până la martiriu.

— Ultimul lucru pe care îl vrem este ca Kyrimorut să devină cel mai prost păstrat secret al rămăşițelor Jedi, spuse Ordo. Asta e o măsură de securitate. Dar înțelegi punctul de vedere al lui Vau. Ai curățat vreodată buruieni? Dacă laşi măcar un centimetru de rădăcină, încolțeşte din nou. Cred că viețile fraților noştri clone ar trebui să cumpere mai mult decât o amânare temporară.

Ieşiră în hol, unul dintre nodurile circulare ale complexului din care ieşeau pasaje ca spițele unei roți excentrice. Casa era un lanț de redute conectate prin coridoare de suprafață şi tuneluri subterane, dar farmecul pitoresc era o coincidență cu scopul ei. Acesta era un bastion construit pentru a rezista unui asediu. Ordo nu uita niciodată asta.

— Nu-mi pot închide simțurile Forței, aşa cum nici tu nu poți gândi prosteşte, spuse Jusik. Şi am aceste... premoniții. Jedii le numesc *certitudini în Forță*. Eu nu accept viitorul fix, dar am sentimentul că Jedii se vor reface într-o zi, la fel ca Sithul. Cel mai bun lucru pe care îl putem face este să stăm departe de ambele fațiuni cât mai mult timp posibil – şi cu siguranță să nu mai luptăm niciodată în războaie pentru ei.

Aceasta fusese cea mai sensibilă idee pe care Ordo o auzise toată ziua.

Îi găsiră pe Zey şi Skirata privind lucrările de construcție pentru bucătăria de viruşi a lui Uthan, fără vreo urmă vizibilă de animozitate între ei, doar doi bărbați obosiți de o anumită vârstă care îşi doreau ca lucrurile să fi decurs altfel.

Zey nu întoarse capul. Părea concentrat asupra lui Cov şi Jind, care tăiau cu ferăstrăul lungimi de lemn şi făceau îmbinări întrepătrunse din ele. Aceştia erau oamenii pe care îi comandase.

— Unde ai învățat tâmplăria? întrebă el.

— Dintr-un manual. Jind aproape că spuse *domnule*, dar se opri. La fel cum Levet învață să facă agricultură.

— Şi ce construiți?

Cov îi aruncă o privire lui Skirata.

— Un depozit, spuse el în cele din urmă.

Skirata preluă conversația.

— Doctorul Uthan inversează îmbătrânirea accelerată a clonelor. Are nevoie de mai mult spațiu de laborator.

Nu avea rost să-i spună lui Zey că Kyrimorut urma să manipuleze agenți patogeni vii. Dar, odată ce se va linişti şi va începe să vorbească cu Kina Ha şi *Scout*,

chiar dacă asta se va întâmpla după ce vor fi plecat de pe Mandalore, va afla totul; virusul FG36, fiecare detaliu care privea Imperiul, şi nu într-un mod sănătos.

— Deci garnizoana Imperială se limitează la zona Keldabe? întrebă Zey.

— Din câte ştiu eu, spuse Skirata,

— Asta nu te îngrijorează?

— Nici pe jumătate cât mă îngrijorezi tu.

— Kal, îți jur că…

Zey se opri brusc. Se uită peste umăr, apoi se întoarse şi privi spre uşa din spatele lui. Ordo se întrebă ce îl oprise până când îl văzu pe Kad apărând în pragul uşii. Nu-l mai puteau ascunde acum. Cu siguranță nu aveau cum să-l ascundă de un Maestru Jedi.

— Oh, Doamne, spuse Zey. Pot să simt cine este. Habar n-aveam… Oh, bietul copil…

Jusik îl scuti pe Skirata de povara de a răspunde. Pentru că acum putea simți în Zey lucruri pe care nimeni altcineva nu le putea simți.

— Da, spuse Jusik. Ăsta e fiul lui Etain. Fiul lui Darman. Acum înțelegi un pic mai bine miza?

Ochii lui Zey se umplură de lacrimi şi se ghemui până la înălțimea unui copil. Kad se apropie de el, precaut şi cu fața încruntată, apoi se uită la Skirata pentru a se linişti.

— Da, spuse Zey. Înțeleg.

* * *

Laboratorul lui Uthan, Kyrimorut

— Şi cum ai de gând să testezi asta? întrebă *Scout*. Arăta foarte diferit într-o salopetă de laborator, cu mănuşi, încălțată ca un tehnician şi cu o şapcă peste păr. Cum vei şti dacă funcționează sau nu?

Uthan deschise uşa frgiderului şi scoase mostrele sigilate de virus.

Ingeniozitatea lui Gilamar o uimea. Se întreba de unde îşi procura materialele medicale şi de laborator şi cum reacționa vânzătorul la apariția unui Mandalorian în armură completă care îi prezenta o listă de cumpărături ca aceea. Dar un om care putea fura o masă de operație dintr-un centru medical nu era uşor de descurajat.

— Ei bine, ar trebui să infectez un subiect de test cu virusul *rhinacyria* modificat şi apoi să-l expun mai târziu la FG36. Uthan puse probele în dulapul de biosiguranță şi îl sigilă. Dar am avea nevoie de un om. Aşa că plănuiesc să îl testez pe mine. Dacă trăiesc, funcționează. Este prea important ca să avem încredere în modele pe computer sau în celule izolate.

— Dar atunci de unde o să ştii că atât virusul FG36, cât şi celălalt chiar funcționează?

— Asta e o întrebare bună.

— Şi asta înseamnă că vei avea un virus mortal care stă într-o sticlă aici…

— Nu chiar într-o sticlă, dar ai nimerit exact partea mortală.

— Kal şi Mij trebuie să aibă mare încredere în tine.

Uthan alinie recipientele cu enzime şi substanțe chimice gata să modifice ADN-ul *rhynacyriei* şi se gândi la asta. Da, evident că aveau încredere. De fapt, nu se gândise la asta în aceşti termeni, pentru că… ei bine, aşa îşi făcea ea treaba. Se ocupa de agenți patogeni periculoşi. Era prima dată când se oprea să se gândească

câtă încredere aveau oamenii ăştia în ea, că nu o să-i omoare sau să le distrugă întreaga lume. Având în vedere modul în care le întâlnise prima dată pe clone, se simți pentru o clipă inconfortabil de vinovată.

Lumea mea a dispărut. Ar putea crede că nu mai am nimic de pierdut. Că încă sunt hotărâtă să nimicesc armata clonelor.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât îi era mai greu.

Scout era o fată deşteaptă, învăța repede şi era remarcabil de îndemânatică. Şi urma instrucțiunile întocmai – pregăti gelul de electroforeză, steriliză recipientele şi fiolele şi aşeză diferitele enzime, reactivi şi soluții nutritive exact la locul potrivit. Nu bâjbâia şi nu scăpa lucrurile, ca mulți dintre tehnicienii pe care Uthan îi pregătise la universitate. Uthan nu observase până acum cât de precise şi sigure erau mişcările Jedilor, acea capacitate vizual-spațială extraordinară. Dar expresia lui *Scout* îi spunea că era mai puțin interesată de tehnicile de îmbinare şi comutare a genelor decât de Uthan însăşi.

— L-ai folosi? *Scout* se uită în lateral la ea. Ştiind ce face, ce înseamnă cu adevărat – ai folosi chiar tu virusul FG?

Dacă m-ai fi întrebat acum câteva zile… acum câteva săptămâni…

— Nu m-am gândit niciodată la mine ca la un monstru, spuse Uthan. Nu sunt. Nu? Nu sunt diferită de majoritatea ființelor, cred. Dar există o parte din mine care se întreabă dacă nu cumva am un punct mort în legătură cu asta. Şi apoi mă gândesc – contează arma? Contează numărul de morți? Dacă împuşc un inamic cu un blaster, sau tu tai un inamic cu sabia ta, nimeni nu va crede că suntem monştri. Câți trebuie să omorâm, şi cum, şi de ce, înainte să trecem acea linie şi să devenim… monştri?

Scout îşi muşcă buza gânditoare.

— Asta e o întrebare pentru un Maestru Jedi.

— Nu avem nevoie de Maeştri Jedi care să definească moralitatea pentru noi.

— Presupun că vreau să spun că nu ştiu.

— Ai ucis vreodată pe cineva?

— Nu.

— Dar eşti înarmată. Ți-ai folosi sabia dacă ai fi amenințată.

Scout păru să scaneze fața lui Uthan în căutarea unei dovezi a lipsei de monstruozitate, iar Uthan se trezi regretând că nu o văzuse pe *Scout* crescând, chiar dacă fata era o străină. Era cel mai ciudat sentiment, ca şi cum ai avea o fiică care a reapărut în viața ta abia după o absență prea lungă.

Precum Kal şi Ruu. Asta trebuie să-l doară uneori. Şi pe ea. Tot acel timp pierdut care nu mai poate fi recuperat niciodată.

— Probabil că m-aş gândi că nu am altă alegere, spuse *Scout* în cele din urmă. Dar nu ar fi cu mult diferit de ceea ce ai făcut tu – să crezi că trebuie să ucizi în legitimă apărare. E doar un sentiment că e diferit. Nu un motiv.

Uthan îi zâmbi.

— Îmi plac conversațiile noastre. După aproape trei ani în care nu am avut altă companie decât muştele *soka* şi doctori de mâna a treia care credeau că sunt nebună, nu ai idee cât de bine mă simt să am o conversație provocatoare.

— Deci şi muştele *soka* credeau că eşti nebună?

Uthan avea momente în care greutatea totală a distrugerii Gibadului o lăsa incapabilă să gândească limpede. Nu ştia dacă să se urască pentru celelalte momente, cele în care îşi continua viața şi chiar îi făcea plăcere. Oricum, îşi permise

să râdă.

— Le-am dat nume. Muştelor. Ce ştiu ele?

De la fereastră, putea să vadă turma de *robe* roind la marginea pădurii, în timp ce *Mird* le privea de la o distanță prudentă. Viața rurală se desfăşura în jurul ei, o existență care nu se schimbase prea mult în cinci mii de ani.

— Dacă nu e stricat, nu-l repara, îşi spuse ea.

— Poftim?

— Nimic.

— Doctore, crezi că este corect să infectezi pe toată lumea de pe planetă cu asta? întrebă *Scout*. Este doar un virus care se răspândeşte ca orice boală. Nimeni nu o poate evita. Nu au de ales odată ce este eliberat.

— Hai s-o spunem aşa, spuse Uthan. Este mult mai etic decât să-l privesc pe Palpatine folosind FG36 asupra populației şi să ştiu că aş fi putut să-i salvez.

Mama ştie ce e mai bine. Nu e întotdeauna aşa? Dar odată ce toată lumea va şti că există o contramăsură pentru virus, Palpatine va folosi pur şi simplu altceva.

Asta ținea Mandalore cu câțiva paşi înaintea a ceea ce Imperiul îi putea face mai rău. Dacă nu-l putea doborî pe Palpatine, cel mai bun lucru era să aibă grijă de o planetă care ar putea fi o mare durere pentru Imperiu.

— E un pic ca şi cum ai coace prăjituri. *Scout* îşi ridică privirea de pe capacul curbat din oțel transparent al micului dulap biohazard în care probele de ADN urmau să fie replicate şi împărțite în genele componente. Uau. Poți să auzi asta?

Uthan se opri din scuturat flaconul din oțel transparent din mâna ei. Acustica gospodăriei şi liniştea acestui loc îndepărtat însemnau că sunetul se propaga, dar tot ce putea auzi era bâzâitul slab al vocilor. Nu părea o ceartă. Auzise destule în ultimele câteva zile. O voce feminină. Nu Besany sau Jilka... nu *Ny*... Arla, poate. Cu siguranță nu Laseema sau Kina Ha.

— Să mergem să vedem odată ce lotul ăsta este gata să ruleze, spuse ea. Orice ar fi, antigenul vine primul. Ce este în neregulă?

— E Arla. E din ce în ce mai rău.

Arla trăia cu amintiri îngrozitoare. Poate că medicația le elimina, sau poate că pur şi simplu era prinsă cu ele, dar o lăsa incapabilă să țipe sau să fugă. Traumele aveau efecte diferite asupra minților diferite. Skirata fusese galvanizat pentru a supraviețui, Ordo învățase să şi le ascundă în cea mai mare parte a timpului, iar Arla pur şi simplu nu le putea suporta. Nu existau reguli în psihologie pe care Uthan să le poată urma, nu ca lumea mai previzibilă şi ordonată a microbiologiei.

Era la limita şamanismului.

Gilamar părea să devină tot mai frustrat pe zi ce trece, aproape învinovățindu-se pentru că nu era în stare să rezolve problema. Era şi el un om cu dureri în trecut. Scăpa cineva din acest loc de vreo tragedie sau suferință? Uthan nu credea. Era o colonie a celor afectați şi deposedați.

Şi eu. Durerea m-a găsit şi pe mine. Niciunul dintre noi nu este normal. Dar oamenii normali nu fac niciodată nimic notabil, nimic magnific, nimic care să schimbe lumea sau care să fie pe muchia de cuțit a riscului. Locul meu este aici.

— Bine, să lăsăm acest lot şi să revenim mai târziu, spuse ea. Aşează flacoanele în dulap şi setă ciclul de încălzire să ruleze. Trei ore. Verifică-ți cronometrul. Acum să mergem şi să fim sociabili.

După anii de detenție solitară, lui Uthan îi era greu să se obişnuiască cu o casă plină de activitatea a treizeci şi ceva de Mandalorieni, Jedi, clone şi ființe asortate

care îşi aruncaseră soarta alături de ei. Chiar şi pe Gibad, ea nu trăise niciodată alături de mai mult de trei sau patru oameni. Se întreba cum reuşea Skirata să le țină socoteala tuturor. Dar aceasta era o familie mică după standardele lui. Cumva, el avusese grijă şi îi antrenase nu numai pe Nulli, ci şi o întreagă companie de peste o sută de comandouri. La fel şi Gilamar, şi Vau. I se părea uimitor.

Gilamar stătea pe coridor, lângă camera Arlei, cu Jusik şi Jaing, toți trei mormăind de parcă lucrurile nu mergeau bine. Gilamar ținea într-o mână un hipospray, umplându-i rezervorul dintr-un flacon de plastoid.

— Pot să fac ceva? întrebă Uthan.

Gilamar ridică hipospravul.

— Mă gândeam dacă să folosesc asta sau nu. Chestie care să oprească o bantha. Chiar nu-mi place să-i dau *sebenodonă*, dar acum îşi face singură rău.

Uthan auzea zgomotul de trosnituri venind din interiorul camerei. Uşa era uşor deschisă. Se auzea ca şi cum cineva ciocănea tencuiala cu un ciocan moale.

— Ea este?

— Da. Gilamar trase aer în piept şi îşi coborî bărbia ca un berbec pe cale să atace, pregătindu-se pentru luptă. Îmi plac schimburile de focuri. Sau o bătaie bună de modă veche. Dar nu-mi place să domin doamnele.

— De ce să nu o fac eu? spuse Uthan. Era foarte conştientă de faptul că *Scout* stătea într-o parte, cu ochii închişi. Jusik făcea la fel. Treaba asta cu Forța o neliniştea. E mult mai calmă în preajma femeilor. Eu nu arăt amenințătoare. Şi ştiu cum să folosesc un hipo fără să rup țesuturile moi.

— Nu. Jusik întinse mâna, cu ochii încă închişi. O să crezi că sunt un *shabuir* insensibil, dar eu zic s-o laşi o vreme. Sevrajul e destul de neplăcut, ştiu, dar e ceva care iese la suprafață în ea. Se simte… rațional. Cu margini ascuțite. Real. *Scout*, poți simți asta?

Uthan se luptă cu impulsul jenant de a râde. *Scout*, cu ochii strâns închişi, îşi înclină capul pe spate pentru a se concentra. Era o ființă slăbuță, iar Jusik era un om mic, alături de Jaing şi Gilamar; arătau ca două fetițe înfometate care adulmecau aromele cinei altcuiva. Dar era ceva serios. Omul de ştiință din Uthan se revolta împotriva ideii de diagnosticare prin comunicare cu invizibilul. Voia rezultate de laborator, numere, reactivi care îşi schimbau culoarea.

— Da, spuse *Scout* în cele din urmă. E ca o altă prezență, aproape, dar e ea. E mai solidă. Mie mi se pare că… oh, asta o să sune stupid, ştiu, dar simt un bloc mare de granit întunecat sfâşiind draperiile groase.

— La mine toate marginile sunt ascuțite, contrastul alb-negru, spuse Jusik. Uthan se întrebă dacă Jedii erau toți sinestezici[19]. Ca şi cum ceva ar forța revenirea în mintea ei conştientă, în vechiul ei sine, şi nu este ceea ce vrea să vadă. Deschise ochii. Trauma suprimată, evident. Urăsc să-i fac asta, dar simt că e mai bine dacă aflăm ce este.

— Cred că ştim asta, nu-i aşa? spuse Uthan. *Garda Morții* i-a măcelărit familia şi a răpit-o.

— Trebuie să fim mai specifici decât atât pentru a o ajuta.

Gilamar părea fascinat. Încă ținea hipospravul în poziția de umplere.

— Ți-a făcut cineva vreodată o scanare a creierului? întrebă el. Aş da orice să-ți

[19] Sinestezie – asociere între senzații de natură diferită care dau impresia că sunt unul simbolul celuilalt.

văd activitatea cerebrală în timp ce simți chestia asta.

— De acord? spuse Jusik, cu buzele încremenite într-o linie sinistră. Lăsăm toate lucrurile astea să iasă la iveală?

— Am putea la fel de bine. Gilamar puse capacul la loc pe hipo. Pentru că ori e asta, ori o ținem drogată până la ochi până în ziua în care moare. Dacă ai de gând să încerci psihoterapia, asta e singura cale.

— Nu-i e frică, spuse *Scout*, cu ochii încă închiși.

— Ce?

— De obicei, e speriată. Puteam să o simt. Nu atât de mult acum. E... plină de ură și vinovăție.

— Ei bine, asta se potrivește cu amintirea ei reapărută. Gilamar ridică din umeri. Ură pentru *Garda Morții*, vinovăție că ea a supraviețuit și ai ei nu.

— Nu, nu e vorba de asta. E vorba despre ea. Urăște să fie ea însăși.

Uthan privea, fascinată și îngrozită. Psihologii erau toți la fel, chiar și cei amatori ca Jedii. Totul era atât de nebulos.

— Ei bine, eu tot mă duc să vorbesc cu ea. Laseema nu e prin preajmă?

— L-a dus pe Kad să o viziteze pe Rav, spuse Jusik. Cu Besany și Ordo. Până când se relaxează *Kal'buir* un pic cu privire la faptul că are copilul în același spațiu cu Zey.

— Bine. Uthan își dădu jos tunica de laborator. Nu voia să arate ca un asistent medical. Cât de greu poate fi? Cel puțin acum cunosc vinovăția supraviețuitorului.

Uthan deschise ușile mai larg și păși în camera Arlei. Era destul de mare și aerisită încât să nu se simtă ca o celulă de la *Valorum*, cu o priveliște frumoasă spre câmp deschis, așa că măcar biata femeie nu avea impresia că schimbase o închisoare cu alta. Arla își împinsese patul într-un colț și stătea în genunchi pe el, cu fața la perete. Bătea cu pumnul în perete, lovindu-și mâna de tencuială. Uthan se strecură până ajunse la capul patului și putu vedea mai bine.

— Arla? Sunt eu, Qail.

Riscă să se apropie puțin. Era la un metru distanță, chiar în afara razei de acțiune a unui pumn dacă Arla ar fi cedat. Pentru o clipă, aruncă o privire panicată la ceea ce ar putea fi la îndemână și pe care Arla l-ar putea folosi ca o bâtă. Dar era sigură că un bărbat nu ar fi fost în stare să se apropie atât de mult.

— Arla, draga mea, trebuie să te simți mizerabil. Vrei să-ți aduc o cafea, sau să stau cu tine?

Uthan credea că Arla folosea muchia pumnului. Dar nu era așa. Putea vedea acum că își folosea încheieturile, cu oasele acoperite de o piele subțire ca hârtia, și că pe peretele de culoarea mierii era o pată umedă de sânge.

Două dâre subțiri de sânge curgeau în jos și dispăreau în spatele patului.

— Arla, spuse ea. Poți să oprești asta pentru un minut ca să putem vorbi?

Uthan întinse mâna – încet, nervoasă – și abia atinse cu vârful unui deget umărul Arlei când femeia se smuci și se târî la celălalt capăt al patului.

— Nu mă atinge!

— Bine, îmi pare rău. Dar mâna ta e însângerată. Asta trebuie să fie dureros. Eu sunt doctor. *Ei bine, nu un medic, dar merită să încerc*. Lasă-mă să mă uit.

— Nu face asta!

Arla se holbă la mâna ei pentru o secundă și apoi își înfipse unghiile cu putere în interiorul antebrațului opus. O scoase cu sânge. Uthan nu putu decât să se uite îngrozită.

— Sunt o murdară. Sunt o mizerie. Stai departe de mine.

— Nimeni nu crede că eşti murdară, Arla.

— Tu nu ştii.

— Ştiu că trebuie să doară şi că ai nevoie de un doctor care să se ocupe de rănile tale.

— Tu nu ştii ce sunt eu. Nu ştii ce am făcut. Arla începu să se legene, cu brațele strânse în jurul genunchilor, cu capul îngropat. Sângele era acum peste tot. Voi fi bine într-un minut. Lasă-mă în pace. Nu vrei să fii lângă mine. Pleacă.

Uthan nu fusese niciodată în viața ei atât de speriată. Putea face față pericolului, privațiunilor, oricărei extreme care îi ieşea în cale, dar să vadă pe altcineva atât de devorat de disperare şi dezgust de sine era terifiant. Nu avea niciun control asupra situației. Şi nu ştia cum să înceapă să o facă pe Arla Fett să se simtă mai bine.

Ştiu totul despre structura vieții. Cum funcționează celulele. Ce ne face ceea ce suntem. Ce conduce maşina vieții. Dar nu am nicio idee cum să ajung la o altă ființă din purgatoriu. Dar avea de gând să încerce.

— Nimeni nu te judecă, Arla, spuse Uthan cu amabilitate. Cum ar putea?

Habar nu avea ce o împinsese pe Arla să ucidă, doar că îşi pierduse familia în cele mai îngrozitoare circumstanțe. Uthan cunoştea o mulțime de criminali care nu-şi pierdeau niciodată apetitul pentru următoarea *gustare*. Iar aici era această femeie ghinionistă, instituționalizată de ani de zile, făcându-şi rău în agonia vinovăției.

Uthan decise să spună orice ar putea să o liniştească.

— Sunt sigură că ai avut motive să ucizi… să te aperi…

— Nu asta, scuipă Arla. Nu pentru ei. Ei nu erau nimic. Vreau să spun lucruri rele. Lucruri dezgustătoare.

Arla se mai legănă puțin, apoi respirația îi încetini şi păru că se liniştește, sau cel puțin că se epuizase. Se târî într-o poziție cu picioarele încrucişate, îşi sprijini coatele pe genunchi şi îşi sprijini capul în palme.

Părea un moment la fel de bun ca oricare altul pentru a se strecura afară. Uthan se îndreptă spre uşă, iar Gilamar se uită înăuntru.

— Oh, *shab*.

Jusik îşi iți capul. Uthan îi conduse înapoi un pic pe coridor şi închise uşile. Jaing era absorbit de ceva pe datapadul său.

— Ei bine, încep să înțeleg mai bine de ce medicii de la *Valorum* au ținut-o atât de mult sedată, spuse Gilamar. Nici măcar nu are nevoie de ceva ascuțit pentru ca să se automutileze.

— Mij, nu ştiu despre ce vorbea, dar se învinovățeşte pentru ceva.

— Ai spus că vrei să intru în baza de date a justiției penale, spuse Jaing, fluturându-şi datapadul. Ei bine, iată. Arla Vhett – scris corect – trei capete de acuzare pentru crimă şi cel puțin alte şase despre care se credea că i se datorează, dar instanța a decis că nu există probe suficiente. Condamnată, dar transferată într-o unitate psihiatrică securizată după ce a executat un an sau doi într-o închisoare normală. Asta e fata noastră.

— Deci, este ceva din asta de folos pentru noi? spuse Jusik.

— Ah, dar pe cine a omorât este ceea ce o face interesantă. Presupunând că cele şase capete de acuzare pe care nu i le-au putut atribui sunt ale ei, atunci nu par întâmplătoare, dar nu par nici logice. Cel puțin nu logice pentru un criminal în serie, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Gilamar luă datapadul de la el şi citi, cu fruntea încreţită de concentrare.

— Toţi bărbaţi, toţi proprietari de afaceri – o cafenea, o firmă de transport, una de catering şi... hei, numele ăsta îmi sună cunoscut. Vargaliu. A fost vânător de recompense, cu mult timp în urmă.

Cei trei bărbaţi se uitară unul la altul. Uthan avea senzaţia că s-ar fi simţit mai bine dacă Arla ar fi fost genul care ucide numai bărbaţi cu părul roşcat, o nebună consecventă. *Scout* o trase de mânecă.

— Am senzaţia celei mai îngrozitoare vinovăţii, spuse ea.

— Biata femeie se sfâşie de vină.

— Şi nu pentru victimele ei, judecând după ceea ce spune, mormăi Jusik.

— Deci, ce putem face pentru ea? întrebă Uthan.

Jusik părea şi el vinovat.

— Am putea angaja un psihiatru adevărat, doar că nu vrem mai mulţi vizitatori decât avem deja. Aici seamănă cu portul spaţial Oraşul Galactic. Eu zic să o mai lăsăm să iasă la suprafaţă şi să vedem cu ce avem de-a face.

— Şi apoi?

Jusik ridică din umeri.

— N-am nicio idee.

— Nici eu, zise Gilamar. Dar dacă e nerezolvabil, avem medicamentele.

Jaing nu spuse nimic. Jusik insistase s-o salveze pe Arla, dar nimeni nu-şi imaginase ce formă va lua psihoza ei. Fusese naiv şi bine intenţionat, o reacţie de moment pe care orice fiinţă plină de compasiune ar fi avut-o faţă de cineva aflat în chinuri. Dar acum se părea că Arla nu va putea niciodată să ducă o viaţă normală sau să se întoarcă pe Concord Dawn.

— A fost ideea mea, spuse Jusik, aşa că este responsabilitatea mea. Într-un fel sau altul o voi scoate din asta.

Compasiunea era o povară. Uthan îşi dădea seama că o evitase în cea mai mare parte a vieţii ei, iar Jusik îşi făcuse o vocaţie din asta.

Se întreba care dintre ei era mai fericit.

Capitolul 14

Un simbol de logodnă trebuie să fie portabil, să poată fi uşor convertit în credite în caz de urgenţă şi, dacă este purtat, să nu împiedice purtătorul în luptă. Cerceii sunt excluşi. La fel şi lanţurile lungi. Pietrele preţioase din inele ar trebui să fie montate cu grijă şi suficient de plate pentru a putea fi purtate sub mănuşi. Nu vreţi să vedeţi ce se întâmplă dacă prindeţi un inel într-un cablu în mişcare sau într-o piesă de maşină.

Sfaturi de cumpărare pentru pretendenţii Mandalorieni de la Tsabin Dril, bijutier şi specialist în artilerie

Staţia spaţială *Coth Fuuras*, Regiunea de Expansiune

Darman ştia că nu trebuie să aibă încredere în nimeni la fel de mult cum avusese încredere în Skirata, dar Roly Melusar era un fel de ofiţer de treabă. Îi întrebase cum voiau să procedeze acum, că Ennen nu mai era.

Da, spusese asta. Chiar cu cuvintele astea. *Cum vreţi să jucăm asta, oameni buni? Vă descurcaţi cu un înlocuitor pentru Ennen, sau preferaţi să acţionaţi ca o echipă de trei oameni pentru o vreme?* Nimeni nu mai făcuse vreodată ceva atât de simplu, atât de grijuliu pentru ei – cu excepţia lui *Kal'buir*, desigur.

Darman nu voia încă să-l înlocuiască pe Ennen. Era destul de greu să se lege de Rede. Dacă i s-ar fi ordonat să o facă, ar fi făcut-o, desigur, dar pe moment se simţea mai puţin dureros să rămână în cercul restrâns pe care îl cunoştea, fraţi care îşi pierduseră camaradul într-un mod deosebit de îngrozitor.

Niner spunea că ar fi mai uşor să opereze ca o echipă mai mică cât timp aveau de antrenat pe cineva ca Rede. Dar nu credea că Rede era chiar atât de slab. Absorbea totul într-un ritm înfricoşător şi ştia mai multe despre ei decât ştiau ei despre el. Rede avea puţin peste un an şi petrecuse aproape tot acest timp într-un tanc de gestaţie. Ce era de ştiut despre el?

— Ştii ce face afacerea asta cu Ennen mai rea? ziuse Niner, cu bărbia sprijinită pe braţele încrucişate în timp ce privea monitoarele de securitate ale staţiei. Nu doar faptul că s-a sinucis. Ci faptul că nu ne-am înţeles cu el. El nu ne plăcea, şi nu sunt sigur că noi îl plăceam pe el. Şi n-am crezut niciodată că voi spune asta, dar... Ei bine, într-un fel e chiar mai rău decât să pierzi un frate pe care îl iubeai.

Darman încercă să pară mai interesat de imaginile asortate ale principalelor artere ale staţiei spaţiale. Stătea privind bancul de ecrane, trecându-şi unghia degetului mare pe bărbie. Probabil că asta nu-l păcălea pe Niner.

— Vina, spuse Darman. Vina te mănâncă de viu.

Niner nu o putea spune în faţa lui Rede, dar amândoi ştiau ce se învinovăţea Darman că nu făcuse.

— Nu cred că asta l-ar fi oprit, *Dar*.

Ba da, l-ar fi oprit. Dacă ar fi ştiut că exista un loc în care putea să fugă şi să-şi ia viaţa de la capăt – nu şi-ar fi băgat un blaster în gură şi nu ar fi apăsat pe trăgaci. Nu a fost doar moartea lui Bry care a înclinat balanţa. A fost şi faptul că nu avea nimic altceva care să facă să merite supravieţuirea.

— Ce l-ar fi oprit? întrebă Rede.

Niner umplu golul fără să clipească.

— Noi, încercând să înțelegem chestia aia a lui cu Corellienii.

— Mi-a plăcut de el, spuse Rede. A fost destul de bun cu mine. E o problemă atât de mare faptul că voi toți aveți culturi diferite?

— Nu am fost toți diferiți, spuse Darman. Cei mai mulți dintre noi au avut sergenți Mandalorieni, şi aşa am crescut. Doar un sfert dintre comandouri au avut sergenți *aruetyc*.

— Da, ştiu ce înseamnă asta.

Nu era vina lui Rede că nu era Fi, sau Corr, sau Atin. Darman făcu un efort conştient să îşi amintească asta. Încercă să îşi imagineze cum era să ajungi la vârsta adultă fără niciun contact real cu alte ființe, având tot ce ştiai băgat în creier în timp ce pluteai într-o supă nutritivă. Asta era definiția lui Darman pentru un coşmar. Nu-i venea să creadă că Rede se putea comporta atât de normal în acele circumstanțe.

— Spune-ne dacă simți că te excludem, zise Niner. Nu am vrut să facem asta.

— Ați fost în *Echipa Omega*, nu-i aşa?

— Da. Niner se ridică puțin pe scaun. Ceva îi atrăsese atenția. Băieții în *Negru Plictisitor*. Aşa ne spunea *Delta*.

— Cum vă simțiți când prietenii voştri dezertează şi vă lasă în urmă?

Niner îşi puse mâna pe brațul lui Darman în mai puțin timp decât îi luă lui Darman să inhaleze pregătindu-se să-l tragă de ureche pe Rede. Dar înțelese aluzia.

— Ne este dor de ei, spuse Darman. *Dar am de gând să vorbesc cu ei în curând, şi cu fiul meu*. Îşi dorea ca Rede să nu spună ceva insultător despre ei, în caz că se enerva pe el. Întotdeauna ți-e dor de frații tăi. De toți.

— *Dar*, cred că ăsta este tipul nostru. Niner bătu cu degetul pe ecranul monitorului, apoi sări în picioare şi se duse în camera de control alăturată. O echipă de droizi şi trei ofițeri de securitate Sullustani supravegheau zonele publice ale stației. Îl vezi pe tipul ăsta? Urmăreşte-l. Țineți o cameră pe el în permanență şi vom prelua transmisia în căştile noastre. Acum închideți porțile de plecare şi sigilați secțiunile de la A-9 la A-15. Rutele de evacuare de urgență, de asemenea. Vreau ca acea parte a stației să fie *etanşă*.

— *Etanşă*, spuse unul dintre gardieni. Trecu un ochi exersat peste mulțimea care se învârtea pe ecranele sale. Cu atâtea corpuri în mişcare, cel mai sigur lucru este să facem o evacuare de rutină în caz de incendiu. Să coborâm pereții etanşi interni. Oricum sunt declanşați de zeci de ori pe săptămână de emisiile navelor. Sistemul este mult prea sensibil. Crede că totul este un incendiu sau o scurgere de combustibil.

— Orice e nevoie.

— Cine e tipul ăsta, oricum?

— Borik Yelgo. Un Cavaler Jedi.

— La naiba, o să mai existe stația când veți termina de luptat?

— Promitem să nu spargem învelişul, spuse Niner. Dar asta va însemna să scoatem mai întâi civilii din drum fără să-l alertăm.

Nu acelea erau ordinele lor – cel puțin nu cele de la comandamentul lui Palpatine. Odată ce îi lăsai pe Jedi să ştie că se pot ascunde în spatele civililor, că nu vei risca pagube colaterale, ei ar fi exploatat acest lucru. Darman ştia că Palpatine avea dreptate măcar de data asta. Dar Niner fusese întotdeauna neliniştit de genul ăsta de lucruri. Tot ce trebuiau să facă civilii era să-i predea pe Jedi şi să stea departe de ei atunci când li se ordona.

Şi când treaba asta va fi gata, voi găsi un colţ liniştit înainte să ne întoarcem la bază şi voi apela Kyrimorut. Cumva, faptul că erau la ani-lumină de Oraşul Imperial făcea ca acel apel să pară mai sigur. Darman trecea de la nervozitate la entuziasm pe măsură ce plănuia ce avea să spună şi cu cine avea să vorbească. Asta împinse capturarea Jediului pe un loc secund nesemnificativ.

— Bine, dacă o luăm prin pasajele de serviciu, vom ajunge de cealaltă parte a A-15, spuse Niner. Apoi ne putem mişca înapoi prin secțiune în timp ce ei închid peretele etanş în spatele nostru.

Darman îl împinse pe Rede în fața lui în timp ce îl urmau pe Niner pe coridorul zonei de servicii, un canion slab luminat cu pereți din duroțel lustruit înşiraţi cu cabluri, conducte şi țevi. Luminile indicatoare şi strălucirea panourilor de control erau singura sursă de lumină. În timp ce Darman alerga, putea vedea panourile sistemului de alarmă clipind: monitoarele sensibile ale atmosferei detectaseră emisii de particule şi ioni peste un anumit nivel – grație intervenției echipei de securitate a stației – şi sistemul automat oprise toate mişcările de trafic. Era ceva de rutină, ca şi cum ai declanşa o alarmă de incendiu dacă ai prăji prea mult batoane de pâine.

— Nu cumva civilii se vor grăbi să intre în alt sector şi să-l ia pe Yelgo cu ei? întrebă Rede.

— Tot ce trebuie să facem este să-l încolțim, astfel încât să nu ajungă în conductele de serviciu, spuse Niner.

— Nu îți face griji. Fii cu ochii pe el în afişajul căştii tale. Poți alerga şi să te uiți în acelaşi timp, nu-i aşa?

— Lucrez la asta, spuse Rede.

Le luă câteva minute să alerge prin zona de servicii a stației şi să iasă în secțiunea A-15. Schemele spuneau că era un pasaj, dar Darman se trezi într-o piață largă, luminată, flancată de magazine, buticuri scutite de taxe şi restaurante. *Coth Fuuras* era o escală populară atât pentru navele de pasageri, cât şi pentru cargoboturi. Îşi putea da seama care dintre ființe erau vizitatori obişnuiți şi care nu după nivelul de anxietate pe care îl manifestau atunci când sistemul de sonorizare le spunea să evacueze secțiunea în mod ordonat. Piloții şi stivuitorii în salopete ponosite se plimbau, ronțăind gustări şi sorbind cafea, iar turiştii – indiferent de specie – păreau să tropăie, fără să pară panicați. Un incendiu pe o stație spațială era cât se poate de rău. Nu-i putea învinovăți că erau îngrijorați. Nimeni nu părea să ia în seamă trei comandouri în armură neagră. Poate că civilii îi vedeau doar ca pe nişte oameni în uniformă, făcând parte din echipa de control al incendiilor. Era greu de spus.

— Bine, găsiți-l, spuse Niner. Despărțiți-vă.

Darman stătea cu un ochi pe afişajul trimis din camera de supraveghere, încercând să-şi dea seama unde se afla în raport cu fațadele magazinelor pe lângă care trecea Yelgo. Jediul – un om de aproape douăzeci de ani, cu o spărtură distinctă în nas şi o grămadă de pistrui – mergea într-un ritm alert ca toți ceilalți, fără să se uite peste umăr. Nu avea nevoie, la urma urmei. Îşi putea simți împrejurimile.

— Simțul pericolului nu se va declanşa? spuse Rede, ținând pasul cu Darman.

— Uneori nu pot distinge o sursă de pericol de alta – ca pe un câmp de luptă.

— Dar aici nu există niciun pericol real.

— Da, dar civilii nu ştiu asta şi pun pariu că generează suficientă teamă sau orice ar fi, pentru a-l scoate din joc.

Darman putea vedea persoane care se opreau pentru a încerca uşile de

urgență şi le găseau încuiate. Se apropiau de o intersecție în stație, unde un pasaj se intersecta cu altul ca o stradă. Forma curbată a stației spațiale – un inel care se rotea în jurul unui nucleu gravitațional central, ca o bobină uriaşă de fibre – crease un orizont ciudat. Darman se simțea ca şi cum ar fi alergat constant pe un deal şi putea vedea mai departe decât ar fi putut pe plat. În imaginea din casca lui, îl văzuse pe Yelgo oprindu-se la una dintre zonele de plecare, dar întorcându-se când o găsi închisă. Era la o sută de metri de el, poate mai puțin. Niner îl apelă înainte să o poată face Darman.

— Cafeneaua, spuse el. Fă la dreapta la intersecție, urmăreşte semnul de deasupra capului pentru *Plecări Verde-6* şi caută franciza *Călătorul Vesel*. Acolo este.

Mulțimea mergea cu paşi repezi spre peretele etanş A-5, care urma să se închidă în spatele lor în timp ce incendiul era stăpânit – sau cel puțin aşa credeau ei. Nu avea să se deschidă. Magazinele îşi coborau obloanele, personalul ieşind cu expresii iritate care spuneau că făceau asta mult prea des şi că vor trebui să lucreze până târziu pentru a recupera timpul pierdut. Darman încetini, ca să nu-i atragă atenția lui Yelgo.

Mulțimea care se evacua era acum orientată în aceeaşi direcție. Ştiau încotro se îndreptau. Darman, pierdut în marea de trupuri, îşi dădu seama că îl pierduse pe Yelgo. Dar trebuia să fie aproape.

— Haide, spuse Niner. Unde a plecat?

— Ştie. Rede apăru în extrema stângă a lui Darman, înaintând şi uitându-se înapoi în fluxul de civili care se apropia. Ştie că suntem aici.

— Haideți... haideți, haideți...

Yelgo nu putea părăsi stația, dar putea provoca o mulțime de probleme în timp ce ei îl vânau. Dacă s-ar fi întors. Doar dacă... Merita încercat. Darman se hotărî să-l *bată pe umăr* prin intermediul Forței. Dacă simțurile Jediului erau în alertă, atunci ar fi trebuit să fie capabil să simtă ostilitatea atât de aproape – ostilitatea țintită. Darman vizualiză chipul lui Yelgo din fotografiile de cazier pe care le memorase şi din imaginile camerelor de securitate pe care le văzuse şi se concentră asupra urii. Nu îi fu greu. Se gândi la Etain şi la ceea ce îi fusese furat – un viitor, o viață normală – şi îşi imagină că Yelgo era responsabil pentru asta. Se gândi la Geonosis, unde restul primei sale echipe şi jumătate din comandourile desfăşurate fuseseră ucise în primele ore de luptă, pentru că Jedii nu mai avuseseră niciodată de luptat într-un război de infanterie şi risipiseră vieți din pură ignoranță şi panică.

Nu trebuie să fiu rezonabil. Sau realist. Trebuie doar să radiez ură. Să o fac să fie personală. Urâtă, sălbatică şi personală.

Nu ar putea fi mai personal decât ceea ce urma să i se întâmple lui Borik Yelgo.

Tu, shabuir... Darman nici măcar nu-l cunoştea, dar nu conta. *Mori, Jedi. Oricine ai fi.*

Şi un cap se întoarse. Doar pentru o clipă, cineva din fața mulțimii se uită peste umăr, iar o clipă fu tot ce îi trebui lui Darman. Nasul, pistruii; el era – şi dacă Darman nu ar fi purtat cască, ar fi făcut contact vizual pentru o fracțiune de secundă.

— L-am găsit! Darman atacă prin mulțime. Era mai bine să dai oamenii la o parte şi să le provoci o sperietură şi poate o vânătaie decât să-i laşi să stea în calea blasterelor. Rede, l-ai văzut?

— Îl văd.

— L-am văzut, spuse Niner. Dintr-o dată, vocea lui răsună din difuzorul căştii.

Forțe Imperiale înarmate! La pământ! Toată lumea jos!

În mod previzibil, aproape toată lumea îngheță şi căzu. Majoritatea ființelor de aici tocmai trecuseră prin război. Ştiau ce înseamnă *jos*. Comandourile avură la dispoziție o secundă sau două în timp ce Yelgo fugea şi toți ceilalți ezitau, neştiind încotro să se îndrepte. În acele câteva clipe, mulțimea – ca un stol de păsări, ca un banc de *shanjifini* – reacționă ca un singur animal, văzând amenințarea în mişcare şi apoi se îndepărtă ca şi cum ar fi găsit instantaneu cel mai bun loc în care să nu se afle când ar fi început împuşcăturile.

Darman, Niner şi Rede fugiră după el. Majoritatea civililor erau în spatele lor: Yelgo era în față. Şi singura ieşire la care putea ajunge era acum închisă de peretele etanş de siguranță, care cădea din capul punții ca o ghilotină. În holofilme, eroul reuşea întotdeauna să treacă la timp pe sub chestia aia şi să scape, dar aceea era doar ficțiune, iar asta era realitate.Jediul nu reuşi. Îi lipsiră câțiva metri şi apoi se întoarse cu fața la comandouri, căutând cu privirea o cale de ieşire.

Jedii erau destul de buni. Dar nu erau chiar atât de buni.

— Ai văzut vreodată un *akk* mânând turma de *nerfi*? spuse Niner. Ei bine, este exact la fel.

Echipa îl separase pe Yelgo de turmă, în stilul *akkilor*. Şansele lui de a părăsi stația erau minime. Pentru majoritatea ființelor ar fi fost zero, dar acesta era un Jedi, iar Darman nu lua nimic de-a gata.

Niner îşi îndreptă *Deece*-ul spre Yelgo.

— Presupun că nu ai de gând să te predai.

— Tu te-ai preda? întrebă Yelgo, întinzând mâna după sabia sa.

Era Cavaler, destul de jos în clasament pentru a fi o treabă de genul *viu sau mort*. Serviciile Secrete Imperiale doreau Jedi pe care să îi poată *transforma*, acesta fiind cuvântul lor pentru un agent pe care să îl poată amenința, tortura, spăla pe creier sau – doar uneori – convinge prin argumente raționale să treacă de partea lor.

— Probabil că nu, spuse Darman. Deci, calea uşoară sau calea grea, Jedi?

Era prea mult să spere că Yelgo se va ucide cu sabia sa sau că va accepta un sfârşit rapid cu un proiectil de la un *Deece*. Yelgo se uită la Rede pentru o clipă, ca şi cum l-ar fi identificat ca veriga slabă a echipei.

— Ați putea să mă lăsați să scap de aici.

— Nu şi de data asta, spuse Darman şi deschise focul.

Yelgo respinse şuvoiul de fulgere cu sabia sa şi se învârti pentru a devia tirul lui Niner. Apoi o luă la fugă spre peretele lateral. Imediat ce îl lovi cu bocancul, se răsturnă într-un salt pe spate, ferindu-se de Rede în timp ce acesta se îndrepta spre el pentru a trage de aproape, şi ateriză la zece metri distanță aşa cum numai un utilizator al Forței putea. Rede se întoarse, trăgând. Şi probabil că asta voise Yelgo: să-i facă să-şi golească încărcătoarele. Comandourile aveau la dispoziție douăzeci de secunde de foc continuu, după care trebuiau să reîncarce, aşa că, dacă Yelgo cronometra bine, putea să prindă secundele de care avea nevoie ca să sară peste ei, să deschidă cu Forța o uşă şi să dispară în măruntaiele stației. Dar Rede făcu o pauză şi îşi menținu ținta.

Darman crezu că i se oprise arma, că *Deece*-ul înghețase. Dar Rede nu părea tulburat. Cu siguranță țintea. Darman şi Niner traseră în continuare, prea uimiți pentru o clipă ca să mai țipe la el. *E prea nou. O să fie ucis. Idiotul. Copil tâmpit.*

— Rede! lătră Niner. Mişcă!

Rede sări spre Yelgo. Şi exact când Niner rămase fără muniție, Rede deschise

focul. Puştiul nu era chiar atât de prost până la urmă. Yelgo tot se trezi nevoit să se ferească de două şuvoaie de foc. Dacă ar fi fost o ființă obişnuită, cineva l-ar fi doborât mai devreme sau mai târziu. Dar el era un Jedi. Putea să se rotească şi să respingă proiectilele cu precizia unui droid de antrenament la *slingball*. Acest schimb de focuri era ca şi cum ai omorî un cerb, ştiind că coarnele lui încă te mai pot sfâşia dacă te apropii prea mult.

Poate că ar fi trebuit să aducem un al patrulea om până la urmă.

Ritmul de foc rapid de la trei *arme* îi făcuse pe civili să urle căutând adăpost. Coridorul sigilat era numai lumină staccato, zgomot şi raza verde intermitentă a sabiei, care lăsa în urma ei o urmă înceţoşată de imagini. Ricoşeurile sabiei erau împrăştiate peste tot, lovind pereții şi arzând pete negre pe podeaua sintetică.

Putea să sară peste noi, să încerce să smulgă o uşă laterală. Nicio problemă. Dar apoi va fi în mijlocul unei mulțimi de civili. Se va baza pe faptul că nu vom trage?

Mulțimea din spatele lui Darman, prinsă de celălalt perete de urgență de la capătul îndepărtat al galeriei comerciale, nu putea decât să privească şi să țipe.

Shab, nu se opresc. Darman sperase ca mulțimea să rămână pe loc şi să nu fugă, pentru că singurul loc în care puteau ajunge era înapoi în arcul de foc al echipei. Yelgo se îndrepta pas cu pas spre peretele din oțel transparent al unui bar.

Trebuia să fie un truc. Avea de gând să facă ceva.

Darman reîncărcă, scoțând un încărcător şi introducând altul în câteva secunde. Încercă să anticipeze ce urma să încerce Yelgo. Văzu brațul stâng al Jediului întinzându-se într-o parte, ca şi cum ar fi reținut ceva, apoi Rede reîncărcă, iar Niner traversă în fugă spre peretele îndepărtat, trăgând din mers.

O grenadă? Riscant. Zona este prea închisă.

Rede îşi puse un nou încărcător. Darman era cu un ochi pe peretele din oțel transparent, o foaie transparentă uriaşă decorată pe interior cu un logo sclipitor din folie verde de la podea la tavan. Rede se apropie, scoțându-şi arma de şold şi trăgând cu *Deece* cu o singură mână.

Nimeni nu putea spune că *instanturile Spaarti* nu aveau curaj.

Darman îl văzu pe Yelgo închizând ochii – încă respingând loviturile cu sabia. Peretele din oțel transparent începu să tremure, apoi să vibreze. Darman putu ghici ce urma. Îl văzuse pe Jusik dărâmând clădiri întregi cu ajutorul Forței.

Oh, shab... oțel transparent. Şapte metri pe patru metri, două kilograme şi jumătate pe metru pătrat pe milimetru grosime – adică...

Aproape două tone de cioburi ascuțite ca briciul erau pe cale să-l lovească pe Darman cu o viteză explozivă, zdrobite şi canalizate de Forță într-un val de maree care avea să rateze mulțimea, dar să taie prin echipă.

Şi prin Yelgo. Da, şi el va muri, dar acum nu-i pasă.

— *Dar*, Rede! strigă Niner. Jos!

Rede îşi schimbă brusc ținta la un metru deasupra capului lui Yelgo şi îşi goli încărcătorul în oțelul transparent bombat. Poate că de vină erau tensiunile enorme la care era acum supusă foaia; poate că Rede era un geniu în calcularea punctelor slabe. Oricum ar fi fost, zidul se sparse şi căzu, plouând cu fragmente strălucitoare ca o avalanşă de diamante, în loc să le sufle spre ei. Yelgo îşi pierdu concentrarea la prăbuşirea prematură a zidului.

Rede fu peste el într-o clipită. Se năpusti asupra lui, în interiorul razei de acțiune a sabiei de lumină. Pumnul lui lovi în jos. Momentul păru să se prelungească la nesfârşit, dar fu o clipire, o secundă, şi Yelgo era în genunchi, uitându-se la

sângele întunecat care-i curgea din tunică, în timp ce Rede se dădea înapoi un pas şi apoi trăgea de două ori în capul Jediului. Şi totul se terminase: era gata.

Tăcerea fu întreruptă de un oftat comun. Apoi se rupse şi se auziră mai multe țipete. Nu, luptele cu focuri de armă nu se terminau niciodată aşa în holofilme. Civilii erau întotdeauna şocați să descopere asta.

— Rede, spuse Darman. Rede, *ner vod*, nu voi mai spune niciodată vreun cuvânt urât despre voi, *soldații instant*. Niciodată. Asta a fost *ori'kandosii*.

Pereții etanşi de urgență se ridicară, iar gărzile de securitate ale stației apărură pentru a-i îndepărta pe civili. Rede îşi zgârie bocancul pe sol, încercând să scape de oțel transparentul spart care i se înfipsese în talpă.

— Să înțeleg că asta înseamnă că m-am descurcat bine, spuse el.

— *Shabla* genial, puştiule. Darman se simți brusc bătrân, la fel de bătrân precum *Kal'buir* şi la fel de responsabil pentru un comando tânăr. Poți să rămâi.

Şeful securității, un Sullustan grăsuț, se *rostogoli* pe covorul de fragmente şi examină pagubele.

— Ar fi putut fi mai rău, presupun. Nimeni altcineva nu a fost rănit.

— Trece-o în contul Împăratului, spuse Darman.

Se duse la cadavrul lui Yelgo şi luă sabia de lumină dintre resturi. Da, unele lucruri erau mai rele decât să fii mort. Nu-şi putea imagina ce le făcea Palpatine Jedilor pe care îi prindea şi asta îl speria, pentru că Darman văzuse destule în război pentru a-şi imagina mai mult decât era bine pentru liniştea lui sufletească.

Bună decizie, Yelgo.

Darman îi înmână sabia lui Rede.

— Nu te tăia cu ea, spuse el. Dacă ai fi fost un *Mando'ad*, ai fi purtat-o la curea ca să arăți cât de *ori'beskaryc* ai fost.

— Pot să fac şi asta, spuse Rede, admirând arma.

Darman se gândi că ar fi o notă frumoasă dacă Melusar l-ar lăsa pe puşti să o păstreze şi să o poarte.

Ar inspira pe toată lumea. Se descurcă bine pentru un copil de un an.

— Niner? O să plec o vreme. Mă întorc în 15 minute.

Niner ştia ce plănuia să facă. Iar aici, nimeni nu se uita la ceas şi nu se întreba unde este echipa.

— Este timpul tău, spuse Niner şi plecă cu Rede. Vom fi în biroul securității, bându-le cafeaua.

Darman se plimbă privind magazinele şi chioşcurile care se redeschideau acum că urgența se terminase, căutând un loc liniştit. În cele din urmă găsi un dulap de serviciu şi trecu de încuietoare. În mediul sigilat al costumului său, de fapt nu conta de unde efectua apelurile de comunicare, dar se simțea stânjenit şi avea nevoie să se ascundă.

Ce să-i spun?

Kad era un copil. Avea nevoie doar să audă vocea tatălui său. Era miezul nopții la Kyrimorut? Păcat. Dacă Darman îi trezea, ar fi înțeles. Petrecu câteva momente calmându-se cu respirații adânci înainte să selecteze în cele din urmă canalul securizat al Nullilor cu câteva clipiri.

Jaing – sau prietenul lui droid – ştie ce face. Această comunicare nu poate fi urmărită. Nu apăru nicio pictogramă intermitentă care să indice starea comunicației, un alt semn distinctiv al precauției lui Jaing. Oricine ar fi luat casca nu ar fi văzut nimic diferit de modelul standard.

Darman aşteptă. În cele din urmă, auzi un zgomot de statică şi o voce pe care o recunoscu.

— *Dar*, ar fi bine să fii tu.

— Ordo? Te-am trezit?

— Nu chiar. Unde eşti?

— Staţia *Coth Fuuras*. Tocmai am prins un Jedi.

Ordo nu răspunse pentru o clipă.

— Pe care dintre ei?

— Borik Yelgo. Hei, pot să vorbesc cu Kad? Cu Fi? Cu oricare dintre *vode*?

— Cât timp ai la dispoziţie?

— Cincisprezece minute sau cam aşa ceva.

— Aşteaptă puţin.

Ordo se auzea ca şi cum s-ar fi îndepărtat de microfon, numai zgomote de zgârieturi şi ocazionale lovituri îndepărtate. Darman se trezi bătându-şi degetele pe placa de pe coapsă. În cele din urmă, cineva se întoarse şi preluă comunicatorul cu un zgomot puternic de răzuire.

— *Dar?* Ce mai faci, *vod'ika*? Sunt eu – sunt Fi.

Fi suna diferit. Ultima dată când îl văzuse Darman, începuse să iasă dintr-o comă profundă. Dar nu mai conta. Acesta era fratele lui. *Shab*, îi fusese dor de el. Simţea cum ochii îl înţeapă cu lacrimi.

— Fi, mă bucur să te aud.

— O să fie bine, *Dar*. Când vei veni acasă, vei vedea. Fi trase aer în piept. Îmi pare rău pentru Etain. Nu ştiu ce altceva să spun. Îmi pare atât de rău.

O altă voce îl întrerupse.

— *Dar!* Nu mai lenevi, *shabuir* leneş, şi vino acasă. Cocina *robelor* trebuie curăţată. Era Corr. Ce mai faci?

— Mi-e dor de voi, băieţi. Hei, unde e Atin?

— Îl pregăteşte pe Kad să vorbească cu tine.

— Cum e? Creşte repede? Este…

— *Dar*, sunt Atin. Uite-l pe fiul tău. Vrea să spună câteva cuvinte.

Darman îl auzi pe Atin şoptind.

— *Kad'ika*, ăsta e *Tata*. Îţi vorbeşte de la mare distanţă. Salută-l pe *Buir*.

Darman închise ochii pentru a se concentra, încercând să îşi imagineze cum arăta fiul său acum. Când îi auzi vocea, aproape că i se opri respiraţia.

— *Buir*. Îl vreau pe *Boo*. Kad încă încerca să se obişnuiască cu *Buir*. Unde e *Boo*?

— Sunt aici, fiule, şopti Darman. Nu era sigur cât de mult putea înţelege un copil mic. Îşi dădu seama cât de puţin ştia despre copiii non-clone. Tata te iubeşte. Voi veni acasă cât de repede pot.

Urmă o tăcere lungă. Atin părea că îl încurajează pe Kad să continue, dar nu ajungea nicăieri.

— Cred că a devenit foarte timid, spuse Atin. Dar ştie că eşti tu. Zâmbeşte de la o ureche la alta. Când te întorci, *Dar*? Să nu aştepţi prea mult.

— Am lucruri de făcut mai întâi.

— Uthan lucrează la chestia cu îmbătrânirea, spuse Fi. N-o să-ţi vină să crezi, dar avem aici o Jedi *momeală de aiwha* bătrână de o mie de ani, iar doctorul lucrează la modul în care au proiectat-o. Şi ghici cine a apărut zilele trecute? Zey. E adevărat. Maze nu l-a omorât până la urmă.

Darman simți cum îl înțeapă scalpul de o frică îngrozitoare. Auzise cuvântul Zey şi nu-i păsa cine era în viață sau ce făcea Uthan, pentru că mintea lui se blocase la cuvântul Jedi. *Jedi. Jedi la Kyrimorut. Nu, nu, nu, nu.*

— Asta e o glumă, nu? spuse Darman. *Jedi, locuind sub acelaşi acoperiş cu copilul meu?* Spune-mi că e o glumă.

Fi păru să-şi dea seama că spusese prea mult.

— Nu, *Dar*, e adevărat. E în regulă. *Kal'buir* e cu ochii pe tot. Totul va fi bine.

Darman nu se putu concentra asupra conversației. Tot la ce se putea gândi era că acum Kyrimorut era plin de Jedi şi că era locul unde Kad ar fi trebuit să fie în siguranță față de ei. Îşi simți pulsul bătându-i în gât. Cum a putut Skirata să-i lase acolo? La ce se gândise?

— *Dar? Dar*, mai eşti acolo?

— Sunt aici, spuse el, amorțit şi şocat. Voia să le spună să-l aducă pe Jusik, dar nu putea suporta să mai stea o clipă aici, neajutorat şi speriat, la o galaxie distanță de fiul său. Trebuie să plec. Spune-i lui Jusik să-l țină pe Kad în siguranță. Fă-l să jure asta. Spune-i că dacă Jedii îmi iau băiatul, voi veni după el. Spune-i.

— *Dar*, e în regulă, nu e aşa...

— Spune-i.

— *Dar?*

— O să sun mai târziu.

Închise canalul de comunicare fără să aştepte răspuns şi se aşeză tremurând, cu mâinile sprijinite pe genunchi. Jedi, în paradisul său, cu fiul său. *Jedi.* Nu avea de gând să accepte asta. Trebuia să se calmeze, să se gândească bine şi să vină cu un nou plan. Nu avea niciun rost să lupte împotriva utilizatorilor Forței de partea lui Melusar dacă Ordinul Jedi avea un punct de sprijin în propria lui casă.

* * *

Kyrimorut, Mandalore

— Răspunde, *Ord'ika*? întrebă Skirata. Funcționează chestia aia?

Ny se gândea că Ordo începea să arate obosit din cauza lipsei de somn, dar răbdarea lui cu tatăl său nu dădea niciodată greş. Îi înmână comunicatorul.

— Funcționează, spuse el. Tocmai l-am apelat pe Niner. *Dar* a primit-o rău. *Kal'buir*, nu a existat niciun mod bun de a-i spune despre Jedi. Nu da vina pe Fi.

— Nu îl învinovățesc pe Fi. Mă învinovățesc pe mine.

Skirata se plimba prin *karyai*, cu o mână în buzunar, cu cealaltă la gură, cu capul plecat şi uitându-se la podea. *Ny* nu-l văzuse niciodată pe Skirata cedând sub presiune. Cu cât avea mai multe probleme, cu atât părea mai puternic. Se întrebă cum se va descurca când lucrurile se vor linişti în sfârşit şi toată lumea va trăi o viață obişnuită aici. Îi va fi dor de războaiele lui.

Dar asta nu se va întâmpla niciodată. Nu? Întotdeauna va fi aşa.

— *Ny*, nu trebuie să stai trează, spuse el. Odihneşte-te puțin. E aproape două dimineața.

— Nu pot să dorm acum. Cum crezi că mă simt? Trebuia să îl aduc pe *Dar* acasă.

— Ar fi trebuit să-i spun. *Din nou.* Nu i-am spus că Etain era însărcinată cu Kad. L-am lăsat să țină copilul în brațe fără să-i spun că el e tatăl. Nu pot continua să-i fac asta, altfel nu va mai avea niciodată încredere în mine şi nu-i voi mai putea

spune nici măcar ora.

— Jedii nu erau un secret, spuse Ordo obosit. Doar că nu am avut niciodată ocazia să vorbim despre ei. Nu e ca şi cum am vorbi cu *Dar* şi Niner toată ziua. Uite cât timp ne-a luat să stabilim legătura cu ei. Şi încă e riscant.

Ny auzea zgomotul slab al unor conversații în surdină în altă parte a casei. Besany intră în cameră, cu halatul de baie strâns în jurul ei. Chiar şi într-un halat murdar, cu părul nepieptănat şi fără machiaj, părea fără efort plină de farmec.

— Este o criză de genul *trebuie să facem o grămadă de cafea*, sau mai rău? întrebă ea.

Ordo se mută pentru a-i face loc pe banca capitonată.

— *Dar* a plecat supărat. A aflat că Jedii sunt aici.

— Asta nu este o surpriză. Îi vânează în timp ce ei sunt aici şi îi văd fiul crescând. Asta trebuie să doară, mai ales cu Etain moartă.

Era brutal şi adevărat. Besany era o femeie lucidă care mergea direct la subiect. Dar chiar şi în această societate sinceră şi neapologetică, nimeni nu spusese vreodată ceea ce era evident. Nimeni nu o criticase pe *Ny* pentru că voise să aducă doi Jedi aici. Şi nimeni nu îl criticase pe Skirata pentru că fusese de acord cu asta. *Ny* simțea că aceasta era încă o problemă pe care ea o crease.

I-am pus pe toți în pericol. Chiar dacă Kina Ha este cheia rezolvării problemei îmbătrânirii, merită toate aceste probleme?

Skirata se opri brusc şi se îndreptă. Avea în ochi privirea aia turbată care spunea că are un plan.

— Bine, idei. Nu putem continua să adunăm probleme.

— Problema imediată este liniştirea lui *Dar*, spuse Ordo. Niner pare în regulă în legătură cu asta. Şocat, poate, dar nu ca *Dar* – însă nici nu are un copil pe jumătate Jedi de care să-şi facă griji. Problema mai mare nu va dispărea prea uşor.

— Crezi că e uşor să-l linişteşti pe *Dar*?

— Orice îl ține pe Kad departe de Jedi sau de orice alt utilizator al Forței îl va linişti.

— Dacă şi-ar fi adus fundul înapoi aici, aşa cum i s-a spus, nu ar mai fi trebuit să se îngrijoreze acum. Skirata scutură din cap, cu ochii încremeniți în dezgust pentru o secundă. Bine, n-ar fi trebuit să spun asta. Îmi pare rău.

Ordo îi aruncă lui *Ny* o privirea de ajutor şi devie din nou conversația.

— Jedii sunt o bombă cu ceas. Ştii asta.

— Ar fi trebuit să renunț când eram în avantaj cu Uthan şi să nu mă lăcomesc şi cu Kina Ha. Skirata îşi puse mâna pe umărul lui *Ny*. Se simțea mai degrabă ca un camarad decât romantic. Eforturile de unire ale lui A'den ar fi putut să-i împingă pe amândoi în ceva ce nu era menit să fie. Aşa că mi-am primit porția pentru că am profitat de bunătatea ta, *pilotule*.

Ny încercă să fie obiectivă. Dacă ar fi fost fiii ei, ar fi făcut ceva diferit?

— Nu pot spune că nu ai fost sincer în legătură cu asta. Sau pot?

— Ei bine, treaba asta m-a muşcat de fund. Va provoca conflicte în acest clan şi e treaba mea să le rezolv. Faptul că stau aici şi discut despre asta în loc să fac ceea ce este evident îmi spune că Vau are dreptate. Nu am *gett'se* să rămân pe o linie dură cu Jedii. Doar am spus-o. Când a venit vorba să fac ceva, am fost un laş prea moral ca să-i împuşc.

— De fapt, spuse *Ny*, cred că ăsta e *curaj* moral.

Skirata doar se uită la ea ca şi cum ar fi făcut o gafă teribilă pe care toți ceilalți

o puteau vedea şi ea nu. El scutură din cap.

— Nu înțelegi, spuse el.

Ordo întrerupse orice explicație.

— Odată ce Uthan are tot ce-i trebuie de la Kina Ha, atunci opțiunile sunt să găsim un loc unde să-i *descărcăm* pe Jedi sau să-i *eliminăm*.

Folosise acelaşi cuvânt pe care îl folosiseră Kaminoanii pentru a se ocupa de el şi de frații lui. În mod normal, vorbea ca un soldat ce era şi spunea *neutralizat* sau *aranjat*. *Ny* se întrebă dacă îi trata în mod conştient pe Kaminoani aşa cum îl trataseră ei pe el sau dacă se obişnuise atât de mult cu viețile care erau *stinse* pentru că erau incomode sau nu corespundeau standardelor imaginate, încât folosea termenul la fel de lejer ca şi creatorii lui.

— Şi dacă rămân în viață, trebuie să fim siguri că nu vor conduce Imperiul la noi – de bună voie sau nu.

Skirata îşi trecu mâna peste față, luptându-se clar cu opțiunile sale. *Ny* bănuia că nu ar fi fost atât de sfâşiat dacă ea nu ar fi fost prin preajmă. El auzise acelaşi mesaj de la toată lumea. *Scapă de ei. Nu le datorezi nimic. Ei vor aduce prăbuşirea noastră*. În schimb, se uitase în ochii ei şi văzuse groaza – faptul că ea l-ar fi urât pentru că ar fi luat acea opțiune brutală, dar sigură.

Ea nici măcar nu era sigură că l-ar fi urât, totuşi, iar asta o speria.

— Nu e suficient să le ceri doar să îşi țină gurile închise, spuse el. Şi nu poți face pe cineva să uite lucrurile la comandă.

— Ba da, poți, spuse Besany. Jusik poate.

— Ce, chestia aia cu sucitul minții?

— Mi-a spus cum a şters memoria unui Twi'lek care a fost interogat de el şi de Scorch, când încercai să o prinzi pe Ko Sai înainte ca *Delta* să ajungă la ea.

Skirata pufni, amuzat.

— Aşa a făcut. Şi acel episod sordid rezumă ceea ce sunt eu. I-am înşelat chiar şi pe băieții lui Vau – totul pentru o cauză nobilă, desigur. La fel ca Jedii. Scopul justifică mijloacele.

Fălcile lui Ordo se încleştară.

— Lasă vinovăția şi concentrează-te pe soluții, *Buir*. Cu toții am participat voluntari la acea misiune. Nu suntem copii. Luăm decizii pentru noi înşine.

Poate că încerca să-şi scoată tatăl din sentimentul de vinovăție, sau poate că vorbea serios. *Ny* nu vedea în Ordo decât devotament total când era vorba de Skirata. Dar putea fi destul de tăios când îşi punea mintea la contribuție.

— Îmi pare rău, fiule.

— Să-l întrebăm pe Jusik dacă poate şterge amintirile altor Jedi. Şi cum.

Besany aprobă din cap şi îşi trecu brațul pe după cel al lui Ordo.

— Sunt de acord cu asta. Dacă am voie să votez.

— Viața ta e în joc împreună cu a noastră, *Bes'ika*. Poți să votezi.

— Eu zic să-i ajutăm pe oaspeții noştri Jedi să uite de Kyrimorut, iar apoi să-l convingem pe Altis să-i ia, spuse Ordo. Pentru că dacă nu putem, voi lua decizia din mâinile voastre şi o voi face eu însumi. Te iubesc, *Buir*, şi mi-aş da de bunăvoie viața pentru tine, dar nu o voi risca pentru un Jedi. Nici măcar pentru unul bun. Face să fie o bătaie de joc la adresa a tot ceea ce am făcut. Ordo se ridică pentru a pleca. Acum, *Bes'ika* şi cu mine vom dormi puțin, iar dimineață vei vorbi cu *Dar* şi Niner şi îi vei linişti. Bine? Tu eşti tatăl lor. Te vor asculta.

Skirata rămase o vreme cu ochii ațintiți spre podea după ce Ordo plecase,

pierdut în gânduri. *Ny* nu voia să-l lase să rumege singur.

— O face ca să mă scutească să-mi murdăresc mâinile, spuse el în cele din urmă.

— Cred că o face pentru că îi vrea cu adevărat pe Jedi afară din viața lui, Kal.

— Sunt eu bigot? Despre Jedi, vreau să spun.

— Ei bine, eşti bigot, dar i-ai dat lui Jusik o şansă. Şi încă nu le-ai împuşcat pe Kina Ha sau pe *Scout*.

— L-ai uitat pe Zey.

— Şi pe Zey. Ți-e milă de el.

Skirata nu muşcă momeala. Îşi puse cizmele pe un scaun şi închise ochii.

— Poate.

Ny fierse o oală cu apă şi începu să facă cafea. Skirata interpreta la perfecție rolul tâlharului cutitar, şi nu era o prefăcătorie. Treaba lui era să ucidă contra cost. Dar încă era acel miez inteligent şi plin de compasiune care o atrăgea spre el. Era un om extrem care trăia într-o lume extremă. Nu era sigură că ar fi avut şansa de a fi vreodată altceva.

El salvează vieți. De asemenea, le ia fără să stea pe gânduri. Trebuie să accept asta.

— Chiar crezi că garnizoana nu va auzi despre tine, *Scundule*? întrebă ea. Te-ai dus în cantină. Aveau imaginile voastre pe perete – pentru vânătorii de recompense.

Skirata deschise ochii şi se întinse după o ceaşcă de cafea.

— Există *a auzi*, şi apoi există *a găsi*.

Ny îl privi o vreme, întrebându-se cum ajunsese *gangster* un băiețel dintr-o familie obişnuită din clasa muncitoare Kuati. Nu părea să-l deranjeze să fie privit. Ea descoperi că puteau sta împreună în tăcere fără să se simtă stânjeniți.

Câteva ceşti de cafea tăcute mai târziu, Jusik intră în bucătărie, urmat de Zey, cu o privire îngrijorată. Skirata îi privi pe amândoi cu o privire evaluatoare. *Ny* nu surprinse niciun semn de animozitate. Cel mult, părea nedumerit de Jedi.

— Am auzit despre *Dar*, spuse Jusik. Fi e îngrozit.

— Nu e vina lui Fi. Skirata făcu un gest către oala de cafea. Dar trebuie să lămurim problema. Îşi ridică sprâncenele la Zey. Ai auzit şi tu, să înțeleg.

— Kal, vreau să ştiu de ce crede Darman că sunt un pericol pentru copilul lui.

— Ei bine, în afară de faptul că sunteți pe lista celor mai căutați din Imperiu – nu că nu am fi cu toții pe ea – el crede că îl veți lua pe Kad şi îl veți transforma într-un *luptător cu sabia*, iar Etain nu a vrut asta. Şi nici *Dar* nu vrea asta.

Zey se uită la Jusik cu o privire de genul *unde am greşit*. *Ny* se întreba cum se descurca văzându-l pe fostul său subaltern devenind Mandalorian fără să arunce măcar o privire înapoi la zilele sale de Jedi.

— Chiar ne vezi ca pe nişte hoți de copii? întrebă Zey.

— Nu ți-ar plăcea răspunsul, spuse Skirata.

— Cum rămâne cu tine şi cu fiii tăi clone? Nu i-ai luat înainte să fie suficient de mari pentru a vota?

— Asta e altceva. Am făcut ce era mai bine pentru acei băieți când toți ceilalți îi tratau ca pe nişte obiecte de unică folosință.

Ny strâmbă din nas. Skirata avea standarde duble spectaculoase, iar lucrul extraordinar era că o convinseseră şi pe ea. Dar când se abținea, tot ce putea să vadă era câte calități – şi defecte teribile – aveau Mandalorienii în comun cu Jedii. Într-o zi, avea să aibă o conversație cu el despre asta. Acum nu era cel mai bun moment.

Nici măcar Zey, care nu i se părea genul retras, nu dezbătu problema.

— Am de gând să găsesc pentru tine, Kina Ha, şi *Scout* un refugiu sigur, spuse Skirata. E departe de aici şi va trebui să uitați că ați văzut vreodată acest loc.

Bietul Zey. Iată-l, un om care deținuse putere şi responsabilități serioase, redus la statutul de refugiat şi plimbat de colo-colo ca un rătăcit nedorit.

— Ştii că nu aş face niciodată ceva care să compromită siguranța familiei tale, Kal, spuse el. Ştiu ce am de ispăşit, atât ca Jedi, cât şi ca om. Şi nu aş căuta niciodată să îl recrutez pe Kad. Îți jur.

Skirata îl privi fix pentru cinci secunde, genul de privire care de obicei zguduia pe oricine.

— Te cred, spuse el. Dar vei mai putea să-ți ții gura închisă după ce golanii lui Palpatine vor lucra la tine o săptămână sau două? Zey nu răspunse. Foarte puțini ar putea, continuă Skirata. Şi nu pot paria siguranța acestui loc pe şansa că tu eşti excepția. Dacă *Bard'ika* îți poate şterge amintirile despre prezența ta aici, voi cere unei secte Jedi să te primească. Altis.

Ny văzu umerii lui Zey rigidizându-se.

— Altis?

— Nu face pe îndoctrinatul cu mine, Zey, spuse Skirata. Voi, cei din Ordinul Jedi, sunteți aproape dispăruți, aşa că nu e momentul să-mi spui că nu vei fi văzut nici mort în templul lui.

— Nu aveam de gând. Doar că habar nu aveam că a supraviețuit, darămite că îl cunoşti.

— Nu-l cunosc. Dar îl voi cunoaşte. Skirata se întoarse spre Jusik. Tu ştii cum să-l găseşti, *Bard'ika*. Şi tu, Zey – tot ce vă cer este să învățați şi să nu vă mai băgați în politică. Pentru că dacă nu o faceți, iar eu sunt încă în viață să mai țin un cuțit în mână, vă voi găsi personal şi vă voi tăia gâtul.

Skirata se ridică cu grijă, tresărind la articulațiile înțepenite, şi ieşi afară.

Ny auzi uşile băii închizându-se. Zey se întoarse spre ea ca şi cum ea ar fi fost arbitrul şi ar fi vrut să-i spună cum decurgea jocul.

— Şi chiar ne-ar lăsa să plecăm, după toate astea? spuse Zey. Ştie unde este Altis şi nu l-a predat?

Ny nu putu decât să ridice din umeri.

— Şi asta ne va salva?

Nu existau înțelegeri de încheiat cu Imperiul. Era extrem de mândră de Skirata în acel moment. Nu era vorba de a fi amabilă cu Jedii care îi deveniseră aproape prieteni. Îi plăcea să creadă că Skirata îşi ignora instinctele şi încerca să facă lucrurile diferit, să rupă ciclul răzbunării, chiar dacă istoria îi spunea că era un prost să încerce. Probabil că el ştia asta. Şi *Ny* îşi dădu seama că nimic nu se va schimba şi că, dacă va trăi suficient de mult, va vedea aceeaşi roată veche învârtindu-se. Dar Skirata era primul care punea blasterul deoparte. Nu conta dacă eşuase. O făcuse.

Eşti un om bun, Scundule. Nu m-am înşelat în privința ta.

Jango Fett nu ar fi fost de acord, dar el era mort şi Skirata avea o datorie față de cei vii.

* * *

Meserian, Inelul Exterior

Jusik nu avu nevoie să verifice datele atunci când aterizâ cu nava de luptă

Aggressor. Era cu siguranță în locul potrivit. Nici măcar nu trebui să se concentreze sau să-şi verifice instrumentele. Locul bâzâia de prezența în Forță a multor Jedi.

Parcă am intrat din nou în Templu. Uitase acel sentiment. Fiind atât de mult timp departe de compania Jedilor, senzația îi lovise din nou simțurile şi fu dezorientat pentru scurt timp de bogăția de informații din ea. Închise ochii şi se lăsă învăluit de ea. Dacă senzația din Templu fusese senină, reținută, un fel de senzație cenuşie, atunci această adunare se simțea ca... un mozaic, o cuvertură vie, în care părțile nu se potriveau, dar se armonizau cumva. Comunitatea Djinn Altis – sau o mare parte din ea – era foarte unită. Senzația era ciudat de reconfortantă.

Îmi vorbeşte mie? Mi-e dor de ceea ce obişnuiam să fiu?

Jusik era în permanență atent acum la semnele de regres. Îl îngrijorau. În ciuda fricii pe care orice Jedi trebuie să o fi simțit în acel moment, secta Altis părea fericită. Nu senină, nu epurată de pasiuni; fericită, activ fericită, în felul oamenilor cu vieți trăite pe deplin şi uneori turbulente.

— *Bard'ika*, ai ațipit? întrebă Fi.

Jusik deschise ochii.

— Doar simt Forța. Cine şi unde este.

— Şi?

— Ei sunt aici.

— Ei bine, tu i-ai anunțat primul.

— Săraca femeie. *Uite, doamnă, niciun număr de comunicații nu rămâne secret pentru totdeauna*... Mă urăsc pentru că îmi place genul ăsta de lucru.

— Ai de gând să le spui că informațiile lor au fost compromise?

— Ar trebui, dar nu o voi face. *Kal'buir* îi poate înspăimânta. E bun la asta.

Fi îşi puse casca, cea roşie şi gri care aparținuse cândva lui Ghez Hokan.

— Bine, s-o facem.

— Fi, crezi că este o idee bună?

— Ei bine, îmi place mai mult decât să omor bătrâne. Chiar şi *momeli de aiwha* bătrâne. Şi fetițe. Să omori copii e pur şi simplu greşit, chiar dacă ea e mai mare decât mine. Oh, cu excepția cazului în care deschid focul asupra mea ele mai întâi. Atunci sunt o pradă uşoară.

Jusik numără pe degete. Da, *Scout* se născuse probabil cu un an sau doi înaintea lui Fi. Trebuia să-şi amintească asta. Îl ținea concentrat asupra a ceea ce însemna Kyrimorut. *Descărcarea* asta de Jedi, acea evitare a pericolului era o diversiune, un spectacol secundar. Obiectivul principal era să le redea fraților săi timpul cuvenit. Voia să îmbătrânească împreună cu ei, nu să-i vadă cum se sting rapid şi mult prea tineri.

Asigură *Agressorul* şi privi zona. Părea la fel de dură ca fundul unei banthe. Clădirile joase erau înghesuite unele lângă altele ca nişte conspiratori, pereții se scorojiseră, iar oriunde era un zid sau o râpă era plin de gunoaie purtate de vânt.

Putea simți mirosul de canalizare brută. Unii dintre pereți erau avariați de explozibili, stratul de tencuială vopsit strident scotea pe alocuri la iveală de blocurile de ferrocretă de dedesubt. Majoritatea clădirilor păreau să fie cantine.

Speederele în diferite stadii de degradare sau dezmembrare presărau străzile.

— Nu e un loc în care să duci o doamnă, spuse Fi. Doar dacă e deosebit de dură.

— Nu e o problemă pe care o mică subvenție de *regenerare urbană* n-ar putea-o rezolva.

— Sau un turbolaser. De pe orbită.

— Bine, acum ştiu unde suntem. Urmează-mă.

— Eu încă mai cred că e o chestie inteligentă.

— Ce?

— Instinctul tău de ghidare. E ca şi cum l-ai privi pe *Mird* urmărind *borrati*.

— Da, ei bine, acest *borrat* va fi înarmat şi poate folosi Forța mult mai bine decât mine, aşa că hai să nu-l alarmăm.

— Crezi că e o idee bună să purtăm *beskar'gam*? Este prea intimidant? Prea elegant?

— Este mai sigur decât alternativa, *ner vod*.

Jusik mergea dezinvolt, predându-se unui instinct care îl făcea să întoarcă capul într-o anumită direcție, ca şi cum ar fi încercat să audă un sunet slab. Încerca să rămână pe deplin conştient de fiecare simț al Forței pe care îl folosea, reînvățând fiecare lecție pe care încercaseră să i-o predea la Academia Jedi despre a simți mai degrabă decât a gândi.

Trebuie să provoci ceea ce simți. Nu poți doar să simți lucruri şi să acționezi pe baza lor. Dacă am fi gândit un pic mai mult şi am fi simțit un pic mai puțin, galaxia nu ar fi ajuns niciodată aşa.

Fi începu să râdă. Asta îl scoase pe Jusik din dezbaterea sa interioară şi, pentru o clipă, crezu că Fi înțelese ce gândea. Se dovedi că râdea de nişte copii care se uitau la *Agressor* de la o distanță prudentă. *Agressoarele* erau populare printre vânătorii de recompense, iar faptul că văzuseră doi Mandalorieni ieşind din navă le garanta probabil lui Fi şi Jusik o vizită fără incidente. Jusik încă îşi purta sabia de lumină la curea. Nimeni nu trebuia să ştie că era a lui şi că nu ucisese un Jedi pentru a o obține.

— Te-ai întoarce vreodată la a fi Jedi? întrebă Fi. Adică, dacă Altis este ceea ce se spune că este, şi totul este permis şi egal, te-ai gândi la asta?

— Nu, n-aş face-o. Acum sunt Mandalorian. De ce mă tot întreabă asta toată lumea?

— Nu întreb. Eu doar verific.

— De ce?

— Păi, avându-l pe fostul tău şef prin preajmă...

— Se spune că te poți întâlni cu o veche iubită care ți-a frânt inima şi să nu mai înțelegi ce ai văzut la ea, spuse Jusik. Cred că e la fel cu mine şi cu Ordinul. Doar că eu mi-am pierdut *dragostea* pentru el în decurs de câțiva ani – cel puțin.

— Aşa că ne-ai întâlnit când erai deja *lipsit de dragoste*.

Cu cât Zey şi ceilalți plecau mai repede, cu atât era mai bine. Asta ridica spectre inutile pentru Jusik.

— Eu sunt genul *totul sau nimic*. Bun pentru orice cult. Dar voi aveați armura asta mişto.

Făcură câteva drumuri înapoi şi câteva diversiuni, în caz că erau supravegheați, chiar dacă Jusik simțea că nu erau. În cele din urmă, ajunseră pe malul unui canal care părea să conțină mai multe piese de speeder ruginite, moloz şi gunoaie aruncate decât apă. S-ar fi putut numi *drum foarte umed*. O peliculă curcubeu de ulei îi dădea o frumusețe incongruent de iridescentă.

Un sentiment brusc de Jedi – Jedi nelinişțit, precaut – îl lovi pe Jusik ca un pumn în piept. Vechiul şantier naval de pe cealaltă parte a canalului fusese alegerea lui Altis pentru un loc neutru de întâlnire. Asta ar fi trebuit să-l liniştească.

— Bine, mă duc eu primul, spuse Jusik.

— I-ai spus ce vom purta, nu? Pentru că acea cască tinde să-i supere pe cei cu o dispoziție nervoasă. Ca să nu mai vorbim de arma Verpină.

— Va şti cine suntem. Mă poate simți deja.

Îşi croiră drum printre porțile încuiate, atât de pline de buruieni, încât avu nevoie de o lovitură directă pentru a le deschide. Jusik intră în magazia bărcilor şi se uită în jur. Părea să fie încă în folosință. Erau două bărci lungi şi puțin adânci, cu cocă de lemn, aşezate pe blocuri, jumătate din lacul care le acoperea fiind îndepărtat.

— Maestre Altis, vă puteți arăta.

Jusik aştepta, cu mâinile lejer pe lângă corp, încercând să pară cât mai inofensiv. Fi încerca şi el, dar era un tip mare şi încă se mişca precum un soldat în ciuda handicapului său.

— Stânga, spuse Fi. Înarmat şi cu aspect nefericit.

Jusik nu-şi scoase casca. El şi Fi aveau o imagine bună în infraroşu în întunericul magaziei şi nu avea rost să se grăbească. Omul de sex masculin care se îndrepta încet spre ei era un utilizator al Forței, dar impresia pe care i-o lăsa lui Jusik era diferită. Pentru o clipă, Jusik crezu că fuseseră păcăliți de cineva aflat în partea întunecată, dar nu era deloc aşa. Iar acest om nu era un Jedi. Era altceva. Stătea la patru metri în fața lor, un bărbat cu o constituție pătrată, îmbrăcat într-o haină veche, lungă până la glezne, cu fante adânci şi panouri de piele pe umeri, care îl făceau să pară desprins dintr-o dramă în costume.

Dar puşca pe care o ținea asupra lui Jusik era absolut reală.

— Maestrul Altis te va primi, spuse el cu rigiditate. Urmează-mă.

Jusik nu recunoscu deloc accentul puternic. Începuse să se simtă dezorientat de necunoaşterea unor lucruri pe care le luase întotdeauna de bune. Dintr-o dată, toate ființele pe care le simțise – o duzină de bărbați şi femei de diferite specii – ieşiră din ascunzători şi rămaseră să privească. Nu fu nevoie să i se spună care dintre ei era Djinn Altis. Îl simțise înainte ca Maestrul excentric să facă un pas în față şi să se holbeze pentru o clipă.

— Bardan Jusik, spuse Altis, schițând un zâmbet uimit. Am auzit atât de multe despre tine. Mai puțin despre cum naiba ai reuşit să ne găseşti. Lasă-mă să-ți strâng mâna, băiete.

— Maestre Altis.

Degetele lui Jusik erau prinse într-o strângere de mână ca o menghină. Omul acesta era o legendă, deşi nu prea se vorbea despre el în Templu.

— E o plăcere să vă cunosc.

— Deci tu eşti omul cu conştiință care a fugit să se alăture *Mando* şi i-a speriat pe micuții Padawani? Dacă tu crezi că te pot ajuta, voi face tot ce-mi stă în putință, dar probabil ai observat că şi noi suntem într-o situație delicată în acest moment.

Jusik îşi scoase casca şi îi făcu semn lui Fi să facă la fel. Putea fi iertat pentru un pic de teatru. Ar fi fost mult mai convingător decât un discurs pasionat.

— Acesta este fratele meu, spuse el. Fi Skirata.

Dacă cineva avea nevoie de un băiat pentru un poster despre armata clonelor, Fi era prima alegere. Era încă fermecător, amuzant şi dezarmant. Era mult mai uşor să loveşti inimile cu Fi ca recuzită decât cu Maze sau Sull, care nu păreau să aibă nevoie să fie salvați de nimic şi emanau resentimente la simplul gând de salvare.

— Pun pariu că toată lumea îți spune că ai o față cunoscută, tinere, spuse Altis. Dar ştiu că soldații clone nu sunt lăsați la vatră, aşa că lasă-mă să ghicesc. Şi

tu eşti fugar.

— A fost doar din cauza unei amenzi pentru parcare, spuse Fi. Dar ştii cum escaladează lucrurile astea.

— Ah, vrei să te ascunzi la noi? Eşti binevenit. Suntem o gaşcă mixtă. Jedi, alți adepți ai Forței, tot felul de *Rangeri* de Sector, câțiva *Nonconformişti* Ffib şi o mulțime de non-sensibili la Forță. Avem chiar şi un spion renegat. Nicio obligație în afară de a-ți face treaba în comunitate.

— De fapt, spuse Jusik, am vrea să ne luați trei Jedi de pe cap.

— Ah… asta e ceea ce faceți.

— Nu, noi conducem o rețea de evadare şi reabilitare pentru clone, Maestre. Dar avem Jedi care ar fi mai în siguranță în altă parte şi, de asemenea, avem nevoie ca ei să uite că ştiu unde ne aflăm. Pentru siguranța tuturor. Chiar l-am supărat pe Împărat. Mă refer la nivel de accesare a informațiilor. E mai bine să nu ştii detaliile.

Altis îşi înclină capul.

— Bineînțeles că îi vom lua. Ai de gând să încerci să le ştergi memoria, totuşi? Asta e… riscant.

— Ştiu.

— Ai mai făcut-o până acum?

— Da.

Jusik ştia ce îl deranja pe Altis. Sucitul minții era privit ca o practică a părții întunecate. Dar permiterea căsătoriilor şi a familiilor era o anatemă la gândirea Jedi nomală, iar Altis nu părea să aibă nicio problemă cu asta. Asta nu făcuse ca secta lui să se grăbească spre partea întunecată.

— I-am şters unui curier amintirea întâlnirii cu mine şi cu echipa de comandouri clone. Din motive de siguranță. Ale noastre.

Altis se uită la el pentru o vreme.

— Să-mi spui cum te descurci.

— Problema stă chiar aşa, Maestre… Alternativa este să nu lasăm martori. Mă înțelegi? Iar tatăl meu nu vrea să urmeze acea cale.

— Tată?

— E o poveste lungă.

O femeie cu părul castaniu puțin mai în vârstă decât Jusik – destul de drăguță, credea el – se apropie de Altis ca şi cum ar fi vrut să-l întrerupă. Părea şi se simțea nerăbdătoare, pe jumătate zâmbitoare.

— Aceşti trei Jedi, spuse ea. Una dintre ele este o femeie umană pe nume Etain? Am întâlnit-o la stația Nerrif. Avea un fiu. Am vorbit să ni se alăture împreună cu copilul şi partenerul ei. Ți-a vorbit despre mine? Eu sunt Callista Masana.

Jusik fu luat prin surprindere. Nu ştiuse că Etain se apropiase de secta Altis.

— A spus de ce…

Nu mai putu continua. Toți cei sensibili la Forță din magazia aceea puteau să-i simtă suferința. Callista îl prinse de braț.

— Ce este?

— Etain a fost ucisă, spuse Jusik.

Să-şi dea seama că ar fi putut să plece şi să găsească un loc sigur – că, dacă ar fi plecat cu Altis, ar fi fost probabil în viață – era aproape prea mult de suportat.

— E moartă.

Callista înghiți în sec aşa cum făceau oamenii când erau surprinşi de lacrimi şocate. Îşi reveni repede.

— Dar fiul ei?

— E bine. Este cu noi. Tatăl lui... şi el e bine. Uite, dacă ți-i pot livra pe aceşti Jedi fără nimic în memoria lor care să-i lege de baza noastră, îi vei lua?

— Absolut, spuse Altis. Pot să le ştiu numele?

— Sunt Maestrul Arligan Zey, Padawana Tallisibeth Enwandung-Esterhazy şi o Kaminoană Cavaler Jedi – Kina Ha. E destul de în vârstă.

— O Kaminoană? Dumnezeule, credeam că e un mit.

— Credem că are în jur de o mie de ani.

Altis clipi de câteva ori, apoi râse singur.

— În sfârşit, cineva căruia să mă pot plânge de tinerii şmecheri şi de muzica modernă îngrozitoare. Eşti sigur? Da, bineînțeles că eşti. Cât de extraordinar.

Jusik simți un val de uşurare. Aproape că se aşteptase ca Altis să se teamă prea mult de o capcană ca să coopereze, dar uitase că avea de-a face cu Jedi, iar un lucru de care putea fi sigur era că ei îi simțeau adevăratele intenții. Se uită în jur la grup. Da, era într-adevăr un grup foarte amestecat, şase specii diferite, bărbați şi femei, tineri şi bătrâni. Şi simți că unii nu erau sensibili la Forță. Bărbatul cu haina veche îl nedumerea. La fel şi o femeie izbitoare, cu o piele neagră impecabilă, care părea aproape lustruită. Îl diseca pe Jusik cu privirea – nu răutăcioasă, pur şi simplu minuțioasă, ca şi cum ar fi fost obişnuită să facă judecăți rapide – şi se duse să vorbească cu Fi.

— Cunoşti pe cineva din *501*? întrebă ea.

— Da, doamnă.

— Serios?

— Da.

— Am cunoscut câțiva soldați foarte buni din *Legiune*. Mă bucur că există o altă viață pentru ei, dacă o vor.

— Noi nu închidem niciodată, doamnă. Avem deschis tot timpul.

— Aminteşte-ți că Serviciile Secrete Imperiale sunt pline de *întunecați* şi de viitori Sith, spuse ea. Aşa că păzeşte-ți spatele, soldat. Păreau un pic prea mistice chiar şi când lucram eu pentru ei. Apropo, eu sunt Hallena. Obişnuiam să fiu o *fantomă*, dar acum sunt bine.

— Las chestiile de informații în grija fraților mei nebuni, spuse Fi. Eu doar împuşc lucruri. Şi hrănesc *nunele*.

— Foarte înțelept, spuse Hallena. Cum vom face această predare, atunci? Nu e lipsită de riscuri.

— Planetă neutră, spuse Jusik. Nu vă vom împovăra cu locația noastră.

— Ai de gând să ne spui cum ne-ai găsit?

— Probabil că nu.

Era treaba lui Skirata să negocieze atunci când era necesar. Jusik avea sentimentul că problema va fi să-l împiedice pe Altis să fie prea de ajutor şi să ajungă pe lista de comunicații a tuturor. Cel puțin aveau un spion rezident care să le mențină paranoia în formă şi sănătoasă.

— Voi ține legătura. Când vor fi gata să plece, vă voi anunța.

Altis îi strânse din nou mâna, şi pe cea a lui Fi.

— Păreți nişte oameni foarte interesanți. Mi-ar plăcea să-l cunosc pe tatăl tău. Îl întoarse pe Jusik de umeri. Acum dispăreți. Pentru că o vom face şi noi. Nu poți avea încredere în nimeni aici.

Jusik rezistă impulsului de a se uita înapoi. Fi se uită o singură dată peste

umăr în timp ce mergea, apoi privi din nou în față şi fluieră melodios în sinea lui.

— Drăguță doamnă, spuse el. Ei bine, asta e o problemă rezolvată. Dar lui Mij îi va lipsi *Scout*. La fel şi lui Uthan.

— Da, ştiu. Dar s-ar putea să nu mă descurc cu ştergerea memoriei.

— Tu repari creiere. Cât de greu poate fi?

— Ar putea fi mai uşor cu subiecți care pot consimți şi coopera.

— Pentru ei, ori e asta, ori e moartea.

— Nu este nicio presiune, deci.

— Deloc. Pot să conduc eu?

— Da, bine. Odată ce părăsim orbita.

Jusik împrăştie micul grup de copii locali cu o înclinare a capului şi urcă în carlinga *Agressorului*. Se uitau la el de parcă ar fi fost cel mai *ori'beskaryc* gangster ce putea fi văzut de partea asta a spațiului Hutt.

Dacă ar fi ştiut ce îndoieli avea în acel moment. Avea să fie nevoit să şteargă memoria vechiului său Maestru. Nu era acelaşi lucru cu vindecarea rănilor. Se întreba cât de multe dorea Zey să uite în afară de coordonatele casei Kyrimorut.

— Ai de gând să-i spui lui *Kal'buir* că Etain a primit o invitație să se alăture Altis? întrebă Fi.

— Da, spuse Jusik. Cumva.

Lui Skirata trebuia să i se spună. Era genul de lucru pe care ar fi vrut să îl ştie, chiar dacă îl va durea.

Capitolul 15

Nu mi-a trecut niciodată prin minte că aceşti bărbaţi se simţeau persecutaţi de mine, că mă considerau o ameninţare şi că urma să-i ia copilul lui Darman. Am fost îngrozit. Am fost crescut să cred că sunt un soldat al luminii, un apărător al celor oprimaţi, un îndreptător al nedreptăţilor. Dar Skirata şi Darman m-au văzut doar ca pe un hoţ de copii, un monstru care l-ar târî pe Kad într-un cult. La fel şi Etain, se pare.

Şi asta îmi frânge inima.

Maestrul Jedi Arligan Zey, confidenţe cu Kina Ha

Barăcile Operaţiunilor Speciale, sediul *Legiunii 501*, Oraşul Imperial

— În ceea ce mă priveşte, spuse Melusar, răsfoind raportul *Coth Fuuras*, ăsta e un rezultat bun. O treabă făcută cum trebuie. Mai ales tu, Rede. Bine gândit. Dacă cei de la Informaţii vor să-şi mărească numărul de midiclorienii din departament, o pot face în alt mod. Încă un Jedi şters de pe listă.

Şi Melusar chiar avea o listă. O tipărise cu grijă pe un poster flimsi mare, care îi amintea lui Niner de un clasament, cu linii colorate care arătau ce Jedi era legat de altul şi cum. Se ridică de pe scaun, scană lista de nume – tot mai multe erau tăiate cu o linie roşie în fiecare săptămână – şi trecu cu markerul peste *BORIK YELGO*.

— Nu mai sunt atât de mulţi, zise el. Priviţi. Câte unul sau doi împrăştiaţi. Ocazional, grupuri de cinci sau şase. Singura tranşă mare rămasă pare să fie Djinn Altis şi o serie de alte grupuri marginale de utilizatori ai Forţei legate de el. Are sens. Nu a făcut niciodată parte din Ordinul Jedi majoritar, aşa că adepţii lui nu erau acolo când a fost emis *Ordinul 66*. Nu a stat niciodată alături de facţiunea lui Yoda. Nu a intrat niciodată în politică. Nu a lucrat niciodată pentru guvern. Nu a condus niciodată trupe de clone. S-au luptat cu Separatiştii, da, dar doar mai târziu în război, şi atunci în termenii lor. Aşa că mai mulţi dintre ei au supravieţuit. Şi sunt nomazi, bazându-se pe nave.

Lui Niner îi plăcea destul de mult cum suna secta Altis. Bănuia că lui Darman nu-i plăcea. De îndată ce *Sfântul Roly* spusese că Altis îi lăsa pe adepţii săi să se căsătorească şi să aibă familii, Niner îşi putuse imagina ce se întâmplase în capul lui *Dar*. Probabil că îl făcuse să fie la fel de amărât ca şi cum ar fi fost în iad. Nu era vina lui Altis că ceilalţi Jedi interziceau ataşamentul, dar înţelegea de ce Darman îi putea învinui pe toţi pentru regulile lor stupide.

Rede doar studia lista de pe perete, încruntându-se uşor. Melusar i se puse în cale şi îi atrase atenţia.

— Rede, poţi să-mi aduci ceva, te rog? Am nevoie de detaliile înţelegerii cu Mandalore privind extragerea *beskarului* şi de cel mai recent studiu geologic pe care îl poţi găsi pentru sector.

— Imediat, domnule.

Rede plecă tropăind. Melusar continuă să vorbească în general despre numărul Jedilor, apoi schimbă subiectul imediat ce uşile biroului se închiseră.

— Nu este vorba că nu am încredere în Rede, spuse Melusar. Dar este numai entuziasm brut şi trebuie să-l cunosc mai bine înainte să-i spun tot ce vă spun vouă.

Acum... vreau să vă duceți după Altis.

Niner voia să fie sigur.

— Doar noi, sau mai multe echipe, domnule?

— Voi.

— Cred că am putea fi un pic depăşiți numeric, atunci.

— Nu într-un atac frontal. Supraveghere, culegere de informații şi, în cele din urmă, îi vom doborî pe toți dintr-o singură operațiune. Nu va fi o treabă peste noapte. Va dura luni de zile.

— Este atât de important?

— Da, cred că este. Avem mai mult decât destule comandouri care să se ocupe de celelalte probleme. Dar Altis este genul de lider în jurul căruia s-ar putea regrupa alți Jedi, nu doar liber-cugetătorii lui. Este o potențială amenințare acum că aproape toți ceilalți Maeştri au dispărut. S-ar putea să fie un tip fermecător, dar cei care se vor alătura lui vor fi genul obişnuit de Jedi şi, în scurt timp, se vor întoarce, conducând galaxia din spatele scenei.

Era o întâlnire fără căşti, pentru că *Sfântul Roly* prefera să aibă contact vizual, dar lui Niner – ca majorității clonelor – îi plăcea să-şi țină casca pe cap pentru că îi oferea o intimitate prețioasă. Niciun ofițer nu-şi putea da seama ce se întâmplă sub masca aceea înghețată. Puteai să debitezi obscenități, dar atâta timp cât îți țineai capul nemişcat, comandantul tău nu ar fi ştiut nimic. Era o supapă de siguranță.

Şi mai era şi dispozitivul de ascultare al lui Niner. Spera să recepționeze o parte din aceste informații pentru Ordo. Vedea cum muşchii maxilarului lui Darman se strângeau şi se desfăceau. Probabil că şi Melusar putea. *Shab*, atâta timp cât *Dar* nu făcea decât asta... Era încă furios pentru că aflase pe calea cea grea că erau Jedi la Kyrimorut. În loc să se calmeze, devenea din ce în ce mai furios şi mai agitat.

Dar a fost întotdeauna cel relaxat. Nu se pierdea niciodată. Era atât de calm încât obişnuiam să cred că doarme.

— Ne vom baza pe propriile noastre informații, zise Melusar. Voi pune la punct o acoperire pentru ca ei să nu înceapă să se intereseze de ceea ce facem noi. Acum, tot ce pare să-i preocupe este recrutarea de utilizatori ai Forței. Bine. Cel puțin voi şti unde sunt toți, când va veni ziua aceea glorioasă.

Darman tot nu vorbi. Melusar nu era un prost. Era din rândurile soldaților şi se pricepea să-şi citească trupele.

— Este vreo problemă pe care te pot ajuta să o rezolvi, Darman? întrebă el.

Darman trebuia să răspundă. Niner se rugă să nu spună ceva ce ar fi regretat.

— Nu este nicio problemă, domnule.

— Eşti un om deştept, spuse Melusar. Pentru asta a plătit cel care a finanțat armata. Soldați foarte buni. Aşa că nu cred că ți-ai oprit vreodată creierul. Ştii că ai fost folosit. Eşti supărat pentru asta. Poate e chiar personal, foarte personal. Şi asta e în regulă. Dar înțelegerea este că eu sunt sincer cu tine, iar tu eşti sincer cu mine. Îmi asum un mare risc aici. De aceea păstrez asta la scară foarte mică. Disimulabil. Negabil.

— Pot să vă întreb de ce e atât de personal pentru dumneavoastră, domnule?

Melusar clipi de câteva ori.

— Ai avut dreptate în legătură cu Dromund Kaas, Darman. Familia mea chiar a venit de acolo. Este groapa de gunoi a Inelului Exterior. Nu a avut niciodată vreun guvern, ci doar o cabală de călugări Sith. Profeții părții întunecate. Se aşează pe marginea biroului şi îşi încrucişă brațele. Tipi în robe negre, cu bărbi negre. Putere

absolută. Tot ceea ce preziceau se adeverea întotdeauna, iar dacă nu se adeverea, ei ajutau să se adeverească – prin moarte şi distrugere, de obicei. Dar nu au existat niciodată misiuni ale Republicii sau Jedi care să ne elibereze, pentru că Dromund Kaas a fost ştearsă de pe hărțile stelare cu mult timp în urmă. Aşa că am putrezit. Şi cineva din lumea exterioară trebuie să fi ştiut că putrezim ca să vrea ne şteargă de pe hartă. Asta faci când explodează un reactor, nu-i aşa? Ghinion pe bieții proşti care lucrează acolo. Încuiați-i înăuntru şi opriți contaminarea să iasă afară.

Melusar se aplecă puțin în față şi îşi coborî vocea. Niner putea să vadă pulsul tremurându-i pe gât. Cu siguranță nu juca pentru efect.

— Tatăl meu a încercat să-i facă pe oameni să schimbe ei înşişi lumea, în loc să aştepte un ajutor care nu avea să vină niciodată. Aveam şase ani când l-am văzut cum a fost ucis. Profeții au prezis că va muri. Au avut dreptate. Întotdeauna aveau dreptate.

Melusar păru să se scuture de amintiri şi se ridică cu spatele la Darman şi Niner pentru o clipă, înainte de a-şi netezi partea din față a tunicii şi de a se aşeza din nou în spatele biroului său.

— Îmi pare rău, domnule, spuse Niner. Asta trebuie să fie foarte greu pentru dumneavoastră.

Trebuise să întrebe. Ordo ar fi vrut să ştie, iar Niner era cel care trebuia să o facă.

— Are asta vreo legătură cu Serviciile Secrete Imperiale?

Melusar amestecă dosarele de pe birou.

— Sunt toți la fel, spuse el încet. Oricare ar fi cuvântul pe care îl rostesc, tot ce contează pentru ei este puterea. Nu sunt de partea noastră. Şi trebuie să facem ceva în legătură cu asta.

Niner îşi dădu seama că îşi ținuse respirația fără să vrea. Darman era înghețat. Melusar avea probleme, probleme mari. Avea şi motive întemeiate.

— Am înțeles, domnule, spuse Darman.

Rede reapăru cu trei datapaduri, iar discuția despre utilizatorii Forței se opri.

— Le-am adus, domnule.

Rede le înmână, iar Melusar bătu câteva taste.

— Acum ar trebui să aveți documentele şi planurile în sistemele voastre din căşti, spuse el. Familiarizați-vă cu ele.

Fiecare menționare a lumii Mandalore îi înnoda acum măruntaiele lui Niner. Totul era prea aproape de casă, în toate sensurile. Dar tocmai de aceea rămăsese.

— Şi obiectivul, domnule?

Melusar îşi ridică privirea fără să-şi ridice bărbia.

— Chestie bună, *beskarul*. Niciodată să nu abordezi un Jedi fără el. Acum mâncați ceva.

Niner habar n-avea ce voia să spună de fapt – dacă doar îl trimisese pe Rede după ceva neînsemnat, iar mineritul *beskarului* era încă proaspăt în mintea lui, ori le prezentase încă o imagine din războiul său personal împotriva utilizatorilor Forței. Niner trebuia să verifice ce preluaseră Ordo sau Jaing prin legătura din cască, aşa că îl îndrumă pe Darman spre magazia intendentului.

— Rede, fă-ne rost de o masă liniştită, da? spuse el. Noi ne ducem la magazie. Nu va dura mult.

Rede nu se întreba niciodată de ce *Dar* şi Niner păreau uniți. Era tipul cel nou. Niner tânjea să aibă din nou o echipă unită, în care toți ştiau totul despre frații lor şi

nu trebuiau să gândească înainte să vorbească. Își dorea să-l aducă pe Rede în acel cerc de încredere, dar Melusar avea dreptate: încă mai avea ceva drum de parcurs.

Niner şi *Dar* se strecurară pe un coridor şi îşi puseră căştile. Amândoi puteau auzi ce se întâmpla când erau conectați acum la legătura Kyrimorut. Niner se simțea mai bine pentru asta.

— Ordo? Jaing? spuse Niner. Ne auziți?

Urmă o respirație lungă. Părea să fie Jaing.

— Uau. Da, el era. *Sfântul Roly* îl face pe *Kal'buir* să arate ca o *societate de apreciere a Jedilor*. Şi toată chestia aia cu Sithul... Nu este de mirare că-şi iubeşte meseria.

— Dar ai auzit totul, da? Am de gând să transmit şi datele miniere despre Mandalore, în caz că e ceva ce nu ai.

— Grozav. Doar un cuvânt, totuşi.

— Ce?

— Ar fi bine să găseşti o modalitate de a-l întârzia pe Melusar în privința lui Altis.

— Poftim?

— Evitați-l pe Altis. Lăsați-l în pace până vă spunem noi că e în regulă.

— De ce?

— Pentru că, suspină Jaing, avem nevoie de el pentru moment. Am făcut o înțelegere cu el. Ar fi foarte ciudat dacă ați da buzna şi l-ați găsi chiar acum.

Niner încă se chinuia să înțeleagă această veste când Darman se aprinse ca o rachetă de semnalizare.

— Ce, ăsta e un alt Jedi cu care v-ați împrietenit? De partea cui eşti, Jaing?

— E vorba de afaceri. Îi vrei pe Zey şi pe ceilalți plecați de la Kyrimorut, nu?

— Nu mă lua de sus. O să mă întorc într-o zi şi o să-l găsesc pe Kad plecat şi un bilet de mulțumire de la Jedi care să spună că totul a fost pentru binele lui. Ce naiba e în neregulă cu voi? De ce îi ajutați după tot ce ni s-a întâmplat?

Niner îi puse o mână de reținere pe braț.

— Uşurel, *Dar*. *Udesii*.

— Nu, nu te băga în asta, Niner. *Dar* îl scutură de pe el. Nu am de gând să accept asta. M-am săturat ca Jedii să-şi bage mereu coada. Ei sunt istorie. Nu e treaba noastră să îi salvăm. Sunteți cu toții mult prea apropiați de ei.

— *Dar*, taci. Ştiu că eşti supărat, dar..

— Ah, las-o baltă. Las-o baltă.

Darman se întoarse şi se îndepărtă, scoțându-şi casca.

Se va calma. Întotdeauna o făcea. Niner era în favoarea unei înțelegeri cu acest Altis, dacă asta elimina riscul pentru Kyrimorut. I se părea ciudat că Skirata era în cârdăşie cu un alt Jedi, dar Jusik era de treabă, aşa că poate că şi Altis avea să fie. Uneori, trebuia doar să fii pragmatic. Nu era ca şi cum tipul ar fi fost Generalul Vas sau vreun *shabuire* adevărat.

— Niner, n-o să plece şi să ne strice treburile, nu-i aşa? întrebă Jaing liniştit. E vorba de câteva săptămâni, maxim. Asta e tot. Trebuie să tacă despre Altis.

— Nu-ți face griji, îl voi ține în lesă, spuse Niner. E prea devreme după Etain.

— Cu cât vine mai repede acasă, cu atât mai bine.

— *Oya*. Nu te înşeli.

— *K'oyacyi*.

— Da, ai şi tu grijă de tine.

Niner se duse pe la magazie şi semnă pentru câteva tuburi de material de etanşare pentru cizmele lui, în caz că Rede era genul care verifica. Până când îl găsi pe Darman, fratele său era deja la cantină, discutând cu Rede ca şi cum totul ar fi fost în regulă şi *demolând* o farfurie de friptură *nerf*. Nu era bine, totuşi. Niner putea vedea tensiunea din el. Probabil se simțea neajutorat, atât de departe de Kad şi disperat să fie acolo pentru a-l proteja, chiar dacă nu era sigur care era amenințarea.

Ciudat. Garnizoana Imperială de la Keldabe nici măcar nu fusese menționată. *Dar* pur şi simplu nu era îngrijorat de ea. Părea să aibă încredere deplină în *Kal'buir* şi în ceilalți, pentru a-i ține la distanță. Dar nu părea convins că Skirata ar putea adopta o poziție dură față de Jedi. Ştiind ce părere avea *Kal'buir* despre ei, chiar şi Niner începuse să se întrebe ce naiba se întâmpla cu adevărat.

Era doar o tragere de timp de câteva săptămâni. Apoi erau câteva luni în care era pusă la punct supravegherea Altis, când Jedii erau de mult plecați de pe Mandalore. Până atunci, gândi Niner, lui *Dar* îi va lipsi atât de mult Kad, încât va fi gata să fie convins să dezerteze pentru totdeauna.

* * *

Laboratorul, Kyrimorut, Mandalore

— Cineva trebuie să îl testeze, spuse Uthan. Şi aş putea la fel de bine să fiu eu, pentru că eu am început toate prostiile astea.

Rulă un detector în jurul sigiliului de pe uşile camerei de biohazard, verificând lumina intermitentă care se aprindea continuu dacă există cea mai mică scurgere – suficient de mică pentru a lăsa să scape un virus la scară nanometrică. Ordo era convins că trebuia să existe o modalitate mai uşoară şi mai sigură de a testa imunogenul. Îi trebuise toată noaptea să se convingă că nu era vorba de un complot pentru a elibera virusul FG36 pentru ca Uthan să aibă ultimul cuvânt.

Ea îşi pierduse lumea. Ordo se gândea că, dacă ar fi fost în situația ei, şi-ar fi petrecut bucuros toată viața răzbunându-se pe cei responsabili. Dar Uthan nu era el. Părea drăguță cu Gilamar şi chiar o luase pe *Scout* sub aripa ei, aşa că poate că avea destule motive să trăiască şi credea ceea ce spunea. Oamenii aveau, uneori, dreptate, chiar şi cei care se ocupau cu moartea la scară industrială.

— Bine, spuse Ordo. Dar mai întâi dă-mi fiolele.

— Ordo, dragă, am de gând să le fac tuturor o injecție înainte să fac asta. Chiar şi Kinei Ha, şi Kaminoanii nu sunt deloc afectați de FG36. Am lucrat cu agenți patogeni toată viața mea de adult şi sunt încă în viață.

— Bine. Avea de gând să se asigure că o va face. Dar eu încă mai cred că eşti pripită.

— Dacă mor, nu-ți vei primi terapia de îmbătrânire…

— Nu mă gândeam la asta.

— Ar trebui.

Uthan îşi flexa degetele ca un virtuoz al tastaturii în timp ce se uita la mica incintă din oțel transparent, care semăna mai degrabă cu două vitrine de mâncare ale vânzătorilor de gustări, înşurubate una lângă alta, decât cu o zonă de izolare a riscurilor biologice. Nu era atât de relaxată în privința asta pe cât încerca să pară.

— Acum, ar trebui să fiu complet *coaptă* într-o oră. Nu uita să mă verifici la jumătatea timpului. Fii drăguț şi adună-i pe toți în *karyai* – adică pe toți, chiar şi pe Cov şi băieții lui. Şi nimeni nu intră sau nu iese până când nu sunt convinsă că

suntem în siguranță.

Când Ordo şi Kom'rk adunară întregul clan în *karyai*, Ordo fu brusc lovit de cât de puțin probabil ar fi fost ca acest grup ciudat de indivizi să se agațe împreună în orice altceva decât într-un război disperat şi în urmările lui. Duşmani, străini, rude de sânge şi adoptați, cei fără rădăcini şi cei care se agățau cu înverşunare de culturile lor străvechi – nu era o rețetă pentru armonie.

Besany îşi puse brațele în jurul taliei lui şi îl sărută pe obraz.

— Kal poate face pe oricine să simtă că aparține locului, spuse ea, răspunzând la întrebarea din capul lui şi speriindu-l.

Soțiile făceau întotdeauna asta, îl avertizase *Kal'buir*.

— Jilka vorbeşte în sfârşit cu mine. Normal, vreau să spun. Nu înghețată. Corr are o influență bună.

— Îți va fi dor de Jedi când vor pleca?

— Da. Kina Ha e o comoară. În timp ce tu eşti plecat să sabotezi Imperiul, ea este cea cu care ajung să vorbesc în cea mai mare parte a zilei.

Soția mea, Bes'ika mea, prietenă cu o Kaminoană. Ar trebui să înțeleg un mare mesaj moral din asta, dar Kina Ha nu este Ko Sai sau Orun Wa. Tot l-aş împuşca pe Orun Wa pe loc.

— Am înțeles, spuse Ordo. Cine se asigură că Arla va fi vaccinată?

— Bardan. De fapt, ideea e că petrec mai puțin timp cu tine acum decât atunci când erai în armată.

— Dar acum suntem căsătoriți.

Besany se holbă la el pentru o secundă, apoi râse.

— Dacă romantismul nu e mort, spuse ea, cu siguranță tuşeşte sânge.

Sull şi Spar apăruseră amândoi, făcând un număr dublu bazat pe cât de neimpresionați erau de toate astea. Totuşi, fuseseră suficient de precauți încât să se prezinte pentru tratament.

— Deci poți să-mi faci o injecție care să mă facă imun la arma biologică a Imperiului, mormăi Spar. Încă una. Uraaa. Ştii de câte ori au fost imunizate clonele împotriva ultimului agent viral super-mega mortal inventat de cine ştie ce vraci Separatist? Fundul meu e ca o pernă de ace. Suntem imuni la orice. Chiar şi la linguşeală.

Uthan luă o fiolă din cutie şi o introduse în hipospray.

— Eu sunt acel vraci Separatist, spuse ea, şi te pot asigura că agentul patogen de care vă protejează vaccinul ăsta este letal. Acum dă-ți jos pantalonii sau suflecă-ți mâneca. Nu mă deranjează care.

Sull ridică o sprânceană şi îşi prezentă brațul superior.

— Ți-ai făcut injecția?

— Da. Acum tu, Spar.

— Deci, când primim soluția pentru încărunțirea prematură? întrebă Spar. Este tot rețeta ta?

— În curând, sper, spuse Uthan. Vrei să te oferi voluntar pentru teste?

— Da. Da, vreau.

— Eşti teribil de încrezător.

— Iar sergentul Gilamar este un trăgător foarte bun, doamnă. Îmi pot permite să am încredere în tine.

— S-ar putea să vă proiectez nişte caracteristici fizice neobişnuite şi jenante, ca să vă învăț să nu vă puneți niciodată cu o femeie la menopauză.

Uthan termină de administrat hipospraiurile şi ridică cutia goală.

— Prieteni, dacă aveți simptome, debutul ar trebui să fie în decurs de o oră. Doar răceală şi o uşoară febră. Acest lucru nu îndreptățeşte niciun bărbat să se aşeze în pat pretinzând că are *pneumoscoria* acută şi da, Corr, asta înseamnă şi că tu nu poți primi o bomboană pentru că eşti un băiat curajos...

Toată lumea râse. Ordo o evaluă cu 9 din 10 pe scara fricii. Dacă se înşela şi nu era nici pe jumătate atât de bună în meseria ei pe cât credea ea că este, mai avea mai puțin de o oră de trăit. Ieşi afară, cu Gilamar şi *Scout* în urma ei, iar volumul conversației scăzu, ca şi cum toată lumea ar fi avut acelaşi gând în acelaşi timp.

Fu nevoie de cea mai mare parte a orei următoare pentru a efectua toate verificările de siguranță ale camerei de biohazard. Ordo doar privea, pentru că trebuia să ştie dacă ea trăia sau murea. *Scout* stătea pe lângă uşa principală a laboratorului, cu mâinile în buzunare şi privirea abătută. Gilamar se agita, mai neliniştit decât îl văzuse Ordo vreodată. Când Uthan rămase în fața camerei, cu mâna pe mecanismul de închidere, respirând adânc, părând să creadă că nimeni nu observă, el nu se mai putu abține. Când ea dădu uşa la o parte, el pur şi simplu îşi înfăşură brațele în jurul ei şi îi dădu un sărut disperat. Ea îi răspunse la sărut.

Fu un moment foarte emoționant. Ordo trebui să se uite în altă parte.

— Nu pot pierde două femei bune în viața mea. Gilamar părea răguşit. Ar fi bine să ai dreptate în privința asta, *Doctore Moarte*.

Ordo decise că va trebui să lucreze la replicile sale pentru a ajunge la linia fără efort a lui Gilamar în abuzul afectuos. Camera se închise în spatele lui Uthan, iar sigiliul uşii şuieră. Odată ce deschidea recipientul de duroțel de mărimea unui deget şi inhala sau atingea conținutul, se infecta cu un ucigaş planetar.

Ea făcu o pauză, apoi scoase o spatulă subțire de plastoid. Ordo se întrebă dacă se gândea la Gibad în acel moment. Nu-i trecuse prin cap până atunci că s-ar putea să se pedepsească într-un act de ispăşire.

— *Shab*..., spuse Gilamar, închizând ochii pentru o clipă.

Ordo nu o văzuse folosind hypospraiul pe ea însăşi. Şi dacă nu o făcuse, acum era prea târziu. *Scout* veni şi se agăță de Gilamar, îngropându-şi uneori fața în tunica lui pentru că nu putea suporta să privească, alteori făcându-şi curaj să se uite la Uthan. Chiar era un copil, singur şi speriat într-o galaxie care voia s-o omoare doar pentru ceea ce era. El înțelegea acea frică.

Uthan continua să-şi ia pulsul şi să-şi verifice ochii cu o mică bucată de metal ca oglindă. Apoi trase în jos ambele pleoape inferioare şi îi făcu lui Gilamar un semn cu degetul mare în sus.

— Hemoragie, mormăi ea. Doar verificam. Nimic.

Urmă o oră foarte, foarte lentă. Spre sfârşitul ei, luă o mostră de sânge din brațul ei şi o puse într-o eprubetă sterilă. Gilamar scutură din cap.

— Trebuie să o învăț pe femeia asta cum să folosească un ac. Eh, *Scout*. Şi pe tine.

Ordo verifică cronometrul. Uthan depăşise cu mult perioada de debut şi încă arăta bine. După încă o jumătate de oră, păşi în camera alăturată şi apăsă pe comenzi pentru a inunda întregul spațiu cu decontaminant gros ca fumul alb. Ordo consideră că asta era partea cea mai rea.

Când deschise uşa, fumul se rostogoli ca o ceață şi ea tuşi.

— De unde naiba ai luat chestia aia, Mij? întrebă ea. Arată ca o veche unitate de decontaminare biochimică de teren a Marii Armate.

— Este, spuse el, îmbrățișând-o. Dar au lăsat-o nesupravegheată. Întotdeauna am crezut că voi găsi o întrebuințare pentru ea.

Ordo nu era sigur cum să îi lase singuri, dar păreau destul de fericiți. *Scout* nu era. Se întoarse spre Ordo.

— Dacă Bardan îmi şterge amintirile despre acest loc, îi voi uita pe Mij şi Qail? întrebă ea, complet nefericită. O să dispară totul?

— Nu ştiu, spuse Ordo. Nu sunt sigur că ştie cineva.

— Nu vreau să plec, spuse *Scout*. Nu încă, oricum. Chiar trebuie să plec? Nu aş spune nimănui că locul ăsta e aici. Învăț atât de multe.

Gilamar îşi puse brațul în jurul umerilor ei ca un tată.

— Şi nu trebuie să pleci, *ad'ika*. Voi vorbi eu cu Kal. Nu-ți face griji.

— O să te îmbrace în armură cât ai clipi, spuse Ordo.

— Oh, mulțumesc, dar sunt Jedi. Încă mai pot fi Jedi, nu-i aşa? Este tot ce mi-am dorit vreodată să fiu.

Ordo îl auzi pe Gilamar oprindu-se pentru o fracțiune de secundă înainte de a răspunde.

— Bineînțeles că poți, spuse el. Lasă asta în seama mea.

Ordo decise că asta urma să fie... interesant.

* * *

Kyrimorut, a doua zi

— Ah, mă bucur să-ți aud din nou vocea, Kal, spuse Shysa. Acum te simți în siguranță folosind o stație de comunicare?

Skirata încercă să formuleze oferta într-un mod rezonabil. Cu cât încerca mai mult să acopere toate aspectele care îl frământau, cu atât suna mai nebunesc. Uthan se afla la îndemână pentru a-l îndruma în privința chestiunilor tehnice. Dar nu şi-l putea imagina pe Shysa dorind să întrebe despre antigeni şi celule T.

— Destul de sigur, spuse Skirata. Am ceva să-i ofer lui Mandalore.

— Serviciile tânărului *Mando'ad* care foloseşte Forța?

— Nu asta. Shysa nu uita niciodată nimic. Skirata trase aer în piept. Ştii ce s-a întâmplat cu Gibad.

— Ştiu. O afacere murdară. Dar acum ştim cu cine facem afaceri.

— Dacă bătrânul *hutuun* intenționează să folosească virusul asupra noastră, i-am luat-o înainte. Dar trebuie să păstrăm tăcerea, altfel va găsi un om de ştiință docil care să inventeze altul.

— Deci, ce truc ai în mânecă?

— Un imunogen. Sau ceva de genul ăsta. Îi aruncă o privire lui Uthan, iar ea aprobă din cap cu emfază. Un virus care îi face pe oameni imuni la chestia aia. Şi ei transmit imunitatea copiilor lor. Nu înțeleg ştiința, dar îl putem răspândi la toată lumea de pe Mandalore, ca să nu mai avem oameni care să stea la coadă pentru hipnoză şi să-i facem pe Imperiali curioşi.

Shysa scoase un *hmmmm* zgomotos.

— Este sigur?

— Ei bine, încă nu suntem morți. Ai doar o febră uşoară şi îți curge nasul. Dar am vrut binecuvântarea ta pentru a-l răspândi. Nu este ca şi cum am putea cere acordul tuturor.

— Ah... Kal, nu credeam că o să văd vreodată ziua în care o să ai un caz de

etică medicală, bătrâne *shabuir*.

— Pur şi simplu avem oameni de ştiinţă mai buni decât are Palpatine.

— Ai câştigat la loteria Corelliană, atunci. Din nou.

— Da. Skirata simţi un fior brusc pe şira spinării când îşi dădu seama că nu verificase de zile întregi conturile clanului împreună cu Jilka. Creditele se înmulţeau ca nişte bacterii. Putea să finanţeze o mică armată pentru Shysa. Sunt un învingător înnăscut.

— O să menţionez clanurilor că va fi un microb care va face turul, dar că vom fi cu atât mai puternici după aceea.

— Apoi vom putea râde cu toţii de Palpatine când va încerca să ne elimine.

— Mă bucur că eşti de partea noastră, Kal. Eşti un micuţ ciudat şi periculos. Asta îi va face şi pe Imperialii de aici imuni?

— Da, dacă se amestecă cu noi. Câştigă unii, pierd alţii.

— Atunci doar o să-i împuşcăm când ne vor depăşi aşteptările. Treci pe aici pentru un pahar sau două, Kal. Uşa e mereu deschisă.

Skirata închise comunicatorul şi se uită la Uthan pentru aprobare. Ea îi aruncă o privire încruntată şi nedumerită.

— Voi, *Mando*, sunteţi complet contradictorii, spuse ea. Într-o clipă ucideţi prima persoană care încearcă să vă impună reguli. În următoarea credeţi că e în regulă să vă infectaţi întreaga populaţie fără ştirea sau consimţământul ei.

— Iartă-mă dacă spun că asta e ciudat venind de la tine.

— Recunoaşte. Sunteţi cu toţii personalităţi duble. Se uită la ceasul ei, buzele mişcându-se ca şi cum ar fi calculat. Vom rămâne infecţioşi pentru alte câteva zile, aşa că mai bine ne apucăm de treabă. Păcat că suntem pe fugă. Mi-ar fi plăcut să prezint o lucrare despre asta.

Era o scuză bună pentru a lua câţiva *ad'ike* în Keldabe. Toată lumea devenise puţin agitată, iar Skirata voia să verifice cu ochii lui cine anume se afla în oraş. Îşi vârî capul pe uşa bucătăriei.

— Walon, eşti încă bosumflat sau vii cu noi?

Vau îşi şterse nasul.

— Bine. Schimbăm *beskar'gam*-ul, totuşi. Nu are rost să ne căutăm probleme.

Jusik, Gilamar, Vau, Nullii şi Skirara schimbară plăcile de armură în magazie şi ieşiră în culori de nerecunoscut. Era suficient pentru a evita atenţia oricărui Imperial tâmpit care avea o listă de control cu *Mando* căutaţi purtând anumite culori de *beskar'gam*. Tot ce trebuiau să facă acum *vode* era să-şi scoată căştile în cafenea, când nu erau priviţi de Imperiali, să tuşească în spaţii restrânse şi să atingă cât mai multe suprafeţe. Keldabe era un hub pentru întreaga planetă. În cele din urmă, infecţia avea să se răspândească aşa cum se răspândise epidemia de tuse Wirt cu patruzeci de ani înainte, pe întreaga planetă şi în tot sistemul Mandalore, prin intermediul călătoriilor, şi, în cele din urmă, de-a lungul galaxiei. Încet. Dar în secret.

— Ne pot acuza de bioterorism? întrebă Jusik.

Skirata se gândi pentru o clipă la Jaller Obrim şi îi fu dor de discuţiile lor lungi şi incoerente în clubul personalului Forţelor de Securitate, la o bere.

— Ne pot prinde pentru că ne uităm ciudat la ei şi pentru că suntem Mandalorieni cu intenţii rele într-un loc public.

Vau deschise trapa unei navete agricole vechi aşezată într-unul dintre hambare şi îi conduse pe ceilalţi înăuntru. Un miros de bălegar de *roba* şi paie se rostogoli. *Mird* tropăi nerăbdător, biciuind din coadă, dar Vau arătă înapoi spre casă.

— Zey, *Mird'ika*. Păzeşte *Jetii*.

Mird se întoarse prin uşile bucătăriei, mormăind singur.

Skirata ştia că avea de gând să îl urmărească pe Zey până la baie, până când se întorcea Vau şi îi spunea să se retragă. Era păcat că majoritatea speciilor simțitoare nu erau atât de inteligente.

— După ce terminăm de răspândit boala, trebuie să începem să scăpăm de Jedi, spuse Skirata.

Gilamar tuşi, şi de data asta nu era virusul.

— Voiam să vorbesc cu tine despre asta, Kal. *Scout* vrea să rămână, biata copilă.

— E destul loc pentru rătăciți.

— Ea vrea să rămână ca Jedi.

Skirata se legă în scaun şi îşi înăbuşi reflexul de respingere.

— Bine. Nu e ca şi cum ar fi prima.

— Nu, Kal, *ea vrea să rămână Jedi*. Nu să devină *Mando*. Dar e în regulă. Avem *Mando* Togorieni. Dacă ei pot să se integreze, şi *Scout* poate. E doar temporar – pare să aibă nevoie de Uthan în acest moment.

— Interesantă alegere a figurii materne. Skirata nu putea să-l învinovățească pe Gilamar pentru că voia să fie arhetipul *buir Mando* pentru orice copil în nevoie. Se hotărî să-şi facă griji pentru *Scout* mai târziu. Deci, mai are cineva surprize pentru mine?

— Da, spuse Jusik. Djinn Altis. Etain a fost invitată să li se alăture împreună cu Kad şi *Dar* dacă avea chef.

Jusik o spuse ca şi cum ar fi vrut să scape de ceea ce ştia.

Skirata îşi simți pieptul scufundat sub greutatea pierderii. Etain ar fi putut supraviețui *Ordinului 66*. Învățase să se oprească din a răsfoi la nesfârşit prin ce-ar fi putut fi, pentru că totul o luase pe altă cărare. Nu putea schimba istoria şi nu putea trăi cu durerea de a-şi aminti că lucrurile ar fi putut fi altfel. Trebuia să se oprească şi să accepte că aşa au decurs lucrurile. Era un efort uriaş. De obicei nu reuşea.

— *Bard'ika*, spuse el, dacă te-am făcut vreodată să simți că trebuie să alegi momentul potrivit pentru a-mi spune anumite lucruri, îmi pare rău. N-ar trebui niciodată să calci pe ouă pentru mine, fiule.

Nu o spunea ca pe o mustrare. Chiar îşi făcea griji că temperamentul lui îi speria familia să nu-i spună anumite lucruri.

— Doar că nu-mi place să redeschid răni, spuse Jusik. Altis a spus că ar vrea să te cunoască cândva.

— Şi mie mi-ar plăcea să-l cunosc. Mai ales că *Dar* şi Niner sunt cu ochii pe el.

— *Dar* scuipă sânge despre asta. Jaing nu era la fel de vesel ca de obicei. Încă mai crede că devenim blânzi cu Jedii. Că ne trădăm principiile.

— Înțeleg asta, fiule. Însă nu pot câştiga cu *Dar* în acest moment, orice aş face, pentru că suferă prea mult. *Nu, am decis să mă comport frumos ca un aruetiise, nu ca un Mando, iar el mi-a atras atenția*. Să luăm câte un obstacol pe rând.

Naveta survolă păduri şi câmpuri familiare şi apoi urmă cursul râului Kelita până în Keldabe. Vau parcă naveta lângă piața de animale.

— Având în vedere că prietena ta nu a reuşit să aducă un os potrivit pentru *Mird*, mă duc la măcelar, spuse Vau. Niciodată să nu încalci o promisiune făcută unui strill.

— Nu e prietena mea, spuse Skirata. Şi *Mird* a primit prăjituri.

Gilamar îi prinse brațul de biceps când intrară în labirintul de alei din spatele cantinei *Oyu'baat*.

— Eşti mort de multă vreme, Kal, spuse el. Ştiu că ai pus nevoile tale pe un biet loc al doilea după cele ale băieților, dar ai fost văduv prea mult timp.

— Asta e o tendință? Tu şi Uthan, Jilka şi Corr...

— *Ruu* şi Cov.

— Ce?

— Este propria ta fiică, şi tu nu ştii unde îşi petrece timpul liber?

Skirata rămase uimit pentru o clipă. Chiar trebuia să recupereze timpul cu *Ruu*. Se simțea din ce în ce mai rău pe zi ce trecea pentru că o neglija. Acum ea avea un iubit, iar el nici măcar nu observase.

— Eşti sigur? spuse el. Cov? E doar un copil.

— Are aproximativ douăzeci şi şapte de ani. *Ruu* are treizeci şi şase, sau cam aşa ceva. În aproximativ opt ani, vor avea aceeaşi vârstă. Apoi el va începe să devină mai bătrân decât ea.

Skirata nu avea niciodată nevoie să i se reamintească faptul că clonele erau pe *timp împrumutat* şi că prioritatea lui personală era să îndrepte lucrurile. Dar analiza dură a lui Gilamar în legătură cu propria sa fiică îl dăduse cu adevărat peste cap. Când se va întoarce la Kyrimorut, va face tot ce-i stătea în putință pentru a scoate terapia genică din Uthan.

Grupul se despărți, foarte lejer, foarte la întâmplare. Ordo plecase cu Gilamar. Acum Skirata trebuia să-şi îndeplinească misiunea bizară. Trebuia să-şi scuipe mațele şi să administreze cât mai multor *Mando'ade* o doză uşoară de *rhinacyria* modificată genetic. Ziua pieței, care avea loc de două ori pe săptămână, însemna că oraşul era plin de cumpărători, băutori şi bătăuşi, aşa că Skirata îşi scoase casca cu o singură mână pentru a-şi împărți darul viral.

Orice Imperial care s-ar fi aventurat în Keldabe nici nu l-ar fi văzut. Skirata nu mai avea antrenament, dar încă mai putea dispărea, pur şi simplu modificându-şi limbajul trupului şi devenind un bătrân slăbănog pe care nimeni nu-l băga în seamă până nu voia el. Era o abilitate de asasin. Era, de asemenea, a unui hoț.

Trecuseră ani de zile de când Skirata nu mai plecase nicăieri cu nimic de făcut în afară de a hoinări, iar el nu se prea pricepea la *a nu face nimic*. Se opri la fiecare cafenea de pe *Chortav Meshurkaane* şi bău o cană de *shig* fierbinte, apoi se plimbă pe la tarabele pieței care mărgineau aleea. La un capăt erau numai articole din piele, de la mănuşi şi curele până la *kama*. La celălalt erau metale şi pietre prețioase, iar undeva la mijloc cele două meserii se întâlneau şi se amestecau.

Gilamar avea dreptate. Trebuia să se lămurească cum stătea cu *Ny*. Asta afecta întregul clan. Skirata se uită la pietre şi se întrebă care ar fi fost un simbol de logodnă potrivit pentru un om ale cărui conturi bancare aveau mai multe zerouri decât putea număra. Nu era averea lui personală. Era *fondul clonelor*. Dar tot avea acces la mai multe credite decât ar fi putut folosi vreodată.

Ah, *shab*. Nici măcar nu ştia ce-i place lui *Ny*. I-ar fi cumpărat ceva şi lui *Ruu*, pentru că de mai bine de treizeci de ani nu-i mai cumpărase fetiței sale niciun cadou – un cadou personal, nu credite trimise mamei ei. Îşi puse casca la loc, consolat de accesul instantaneu la comunicații şi date, şi îşi duse virusul mai departe prin oraş.

Capătul străzii *Meshurkaane* se deschidea în piața veche pavată din fața *Oyu'baat*, un spațiu plin astăzi de tarabe cu mâncare. Câteva trupe de şoc se plimbau în sus şi în jos pe alei. Skirata nu era sigur dacă patrulau – de ce ar fi avut

nevoie? – sau dacă doar explorau. Poate că armata Imperială învățase o lecție şi îşi dăduse seama că oamenii aveau nevoie de timp liber şi de puțin spațiu ca să respire.

Cu sau fără Imperiu, reacția lui subconştientă la armura plastoidă albă era că aceştia erau băieții lui. Sub căşti, ar fi arătat ca băieții lui. Dar nu erau. Dacă şi-ar fi făcut treaba cum trebuie şi l-ar fi comparat pe acest mic *shabuir* neîngrijit cu imaginile de identificare din căştile lor, ar fi văzut condamnarea la moarte personală din partea lui Palpatine şi l-ar fi arestat. Cei treisprezece ani de devotament constant, fără somn, pentru eliberarea armatei de sclavi nu ar fi contat deloc.

În loc să se întoarcă şi să o ia din nou pe *Meshurkaane*, Skirata îşi continuă drumul fără să se abată şi trecu încet pe lângă ei. Se opri chiar să cumpere un pachet de carne condimentată. Nu îi văzu pe soldați să reacționeze. Priveau tot înainte. Dar ştia că se putea întâmpla orice sub casca aia şi puteau să se uite chiar la el. Continuă. Oricum, ei ar fi căutat o armură auriu-nisipie cu sigilii roşii, nu acest verde marin închis. Când ajunse în capătul celălalt al pieței, se sprijini de balustradă ca să privească râul Kelita care se prăbuşea peste stâncile de granit de dedesubt, în timp ce desfăcea carnea. Un alt lucru grozav la casca sa Mandaloriană distinctivă, era că vizorul nu numai că putea oferi ochilor îmbătrâniți o vedere clară în infraroşu, UV şi pe lumină slabă, cu o rază de acțiune de doi kilometri, dar putea şi să mărească caracterele exasperant de mici de pe ambalajele alimentelor.

Dar nu era nimic în neregulă cu vederea sa la distanță. Când se întoarse, ceva din mulțime îi atrase atenția, aşa cum o făceau lucrurile familiare. Era în afara cadrului temporal şi a contextului, ceva care îi suna cunoscut, dar îi trebuiră câteva secunde lente pentru a-şi aminti ceva anume. Era o femeie în armură galbenă cu gri, cu *kama* de piele legănându-se în timp ce mergea, şi un bărbat în roşu şi negru. Văzuse asta în fiecare zi a vieții lui de aproape opt ani, când fusese în Tipoca.

Ordo îl avertizase. Erau Isabet Reau şi Dred Priest. Dacă îi vedea Gilamar, ar fi fost probleme. Îi detesta cu patimă. Dacă cineva credea că echipa de experți din forțele speciale aleasă de Jango Fett fusese o unitate fericită, atunci chiar trebuia să vadă cum era să fii izolat pe Kamino pe o perioadă nedeterminată, cu oameni pe care îi urai imediat ce-i vedeai şi nu aveai unde să scapi de ei.

Priest condusese un club de lupte într-una dintre zonele obscure de întreținere ale oraşului pe stâlpi. Era un *shabuir* bolnav. Îi plăcea să vadă cum bărbații se răneau unii pe alții în lupte cu pumnii, şi nimeni nu avea nevoie de aşa ceva când îi pregăteau pe băieți pentru lupta armată. Prietena lui, Reau, era şi mai rea, mereu insistând asupra restaurării gloriei Imperiului Mandalorian prin voința de fier a războinicului.

Skirata era de acord ca *Mando'ade* să dea peste nas oricui le ieşea în față. Asta nu însemna că *aruetiise* erau specii inferioare; doar duşmani. Dar Reau şi Priest chiar credeau că aveau nevoie de mâna fermă de guvernare a unui stat stăpân.

— Kal? şopti vocea lui Vau în casca audio. Pot să te văd. Vezi cine se îndreaptă spre tine?

— Da. Unde e Mij?

— Ordo e cu el. E în regulă. Dar i-ai văzut?

— Da. Ai surzit, Walon? Sunt chiar în fața mea, aproape pe curs de coliziune.

— Ei bine, uită-te mai atent.

Skirata se îndoia că l-ar fi recunoscut. Trecuseră mai bine de trei ani de când nu mai respirase acelaşi aer cu cei doi şi nu mai avea şchiopătatul lui caracteristic. Singura lui îngrijorare era că nu va putea rezista impulsului de a-şi înfige în sfârşit

lama cu trei laturi în Priest, acolo unde ar face cele mai mari pagube. Dar avusese destule şanse pe Kamino, unde Kaminoanii erau speriați de *Cuy'val Dar* şi îi lăsau să-şi vadă de treburile lor. Nu existase lege. Şi tot nu o făcuse.

Totuşi, Gilamar îl lovise pe Priest până îl lăsase fără cunoştință. Nu-i plăcea ca tinerele clone să apară orbiți la un ochi sau să se prăbuşească cu hemoragii cerebrale. Clubul de lupte încetase pentru totdeauna după ce Jango îi dădu lui Priest o bătaie zdravănă.

Skirata era acum la cinci sau şase metri de Priest şi Reau. Dacă ar fi fost aici în timpul războiului, ar fi ştiut. Era un oraş foarte mic într-o lume cu doar patru milioane de oameni. Se întorseseră cu Imperialii.

Noi suntem mercenari. Profesionişti. Nu e mare lucru. Dar cei doi…

Skirata încă nu reuşea să înțeleagă ce insistase Vau să vadă. Abia când Reau se întoarse puțin spre stânga, văzu întreaga suprafață a plăcii de umăr şi emblema albastru închis de pe ea. La început crezu că era un *jai'galaar* – şoim *shriek* – stilizat, cu aripile desfăcute şi pe jumătate îndoite pe spate pentru a se năpusti asupra prăzii, cu ghearele întinse, într-o vagă formă de W. Dar nu era. Şi habar nu avea cum reuşise femeia aia să umble prin Keldabe fără să primească cel puțin un pumn în nas. *Shab*, Priest avea şi el o emblemă pe platoşa de pe umăr.

Nu mai ştia nimeni de aici ce era aia?

Skirata era acum la acelaşi nivel cu ei, forțat de mulțime să se oprească pentru câteva secunde la taraba cu plăcinte de *roba*. Se uită direct la placa lui Reau. Nu era la fel ca emblema *Gărzii Morții*, dar era aproape suficient pentru a-i declanşa reflexul de a da un pumn. Arăta ca o siluetă stilizată, zdrențuită, a unui şoim *shriek* în vopsea albastru închis. Dred şi Reau trecură pe lângă el şi dispărură în mulțime.

Skirata continuă să meargă, zguduit. Vau îl ajunse din urmă şi se îndreptară în tăcere spre *Oyu'baat*. Nu vorbiră până când intrară, verificând dacă erau Imperiali şi îşi dădură jos căştile.

Barmanul le aruncă o privire obosită şi le pregăti două căni de *net'ra gal*.

— Vă spun… Am rugat garnizoana să stea departe de locul ăsta. Pata subțire de spumă de un chihlimbariu pal se aşeză pe lichidul negru în timp ce îl contempla. Mi-aş pierde jumătate dintre clienți dacă nimeni nu şi-ar mai putea scoate casca fără să fie arestat.

Skirata observă că poza lui era încă pe afişul cu recompense din spatele barului, alături de cele ale tuturor celorlalți. Afişul era stropit cu o pată întunecată neidentificabilă care putea fi sânge sau chiar sos. Vreun şmecher întipărise pe imagine nişte colți ascuțiți de *schutta*.

Vau şi Skirata îşi luară berile şi găsiră o cabină liniştită lângă un aparat de aer cald zgomotos, unde se ghemuiră deasupra cănilor şi încercară să vorbească încet.

— Ei bine? spuse Vau. Ştiu ce cred că este.

— Şi eu. Dar nimeni altcineva nu părea să observe.

— Când a văzut cineva ultima oară aici *Garda Morții*? Acum aproape treizeci de ani. Actualizează insigna, treci de la roşu închis la albastru închis, şi gata. Nimeni nu-şi mai aminteşte. Un restaurant de lux a folosit un simbol exact ca cercul înaripat al partidului *Lumina Pură Guuko* şi nimeni sub cincizeci de ani nu a crezut că e ceva în neregulă cu asta. Oamenii uită, iar copiii nu sunt învățați ce înseamnă. Şi astfel sunt reinventați aceşti *hut'uune*.

Skirata închise ochii o secundă pentru a-şi aminti simbolul. Avea clar forma unui W. Vechii *Mando* reacționaseră la emblema *Gărzii Morții* la fel cum adepții

Guukp reacționaseră la cercul *Luminii Pure*, care ar fi însemnat întotdeauna genocid pentru Guukosi care își aminteau de invazie.

— Poate că lăsăm personalitățile celor doi *hut'uune* în cauză să ne modeleze judecata, spuse Skirata, dându-și seama că se agăța de un pai.

— Știi că asta este un rahat. Nu e momentul să descoperi brusc beneficiul îndoielii. Vau se aplecă mai aproape, aproape nas în nas peste masă cu Skirata. Nu-mi pasă dacă sunt apropiați de Imperiu sau de *Copiii Sfinți ai Asratului*. Nu e vorba de compania pe care o au. Este vorba despre ceea ce sunt. Niciun Mandalorian adevărat nu poate trăi alături de *Garda Morții*.

Skirata se întrebă câți *Mando'ade* dăduseră doi bani pe lupta pentru putere dintre Jaster Mereel și *Garda Morții*. Nu-i atinsese pe Mandalorienii care locuiau în afara lumii. Probabil că nu-i atinsese nici pe majoritatea celor care trăiau în sectorul Mandalore. Fusese între două facțiuni relativ mici. Dar înghițise nucleul armatei cu normă întreagă și clanurile conducătoare și fusese o bătălie după inima *Manda'yaim* – însăși cultura, modul în care Mandalore se va comporta pentru generațiile viitoare. *Garda Morții* reprezenta cel mai rău exces al unui Imperiu Mandalorian antic.

Sunt putrezi până în măduva oaselor. Sunt periculoși.

Skirata știa că nu se putea ajunge la niciun compromis cu ei. Putea să vorbească despre nebunia de a încerca să reconstruiască imperii vechi, dar în cele din urmă era ceva ce simțea în mațele lui ca un reflex de repulsie la găsirea unui corp în descompunere. Nu putea să nu vadă *Garda Morții* ca pe ceva dezgustător.

— De parcă nu am avea destule lucruri care să ne țină ocupați, spuse Skirata. Deci, de cine ne ocupăm mai întâi?

Fața slabă a lui Vau trăda fiecare mușchi zvâcnind. Nu era doar furios. Era posedat. Skirata știa că era alimentat de vina lui de a nu fi alături de Jango Fett în *Bătălia de pe Galidraan*.

— Nu am mai purtat un război de expansiune de mii de ani, zise Vau. Suntem strict pe apărarea casei sau mercenari. Orice ar avea în minte *Garda Morții*, ne vor târî întotdeauna în genul de război pe care nu-l putem câștiga.

Garda Morții se topise după ce Fett îi învinsese definitiv. Dar aveau suficient spirit Mandalorian în ei pentru a garanta un lucru. Știau valoarea strategică a *ba'slan shev'la*. Și asta însemna că se vor întoarce într-o zi.

Acea zi putea veni mult prea curând.

* * *

Keldabe, la o jumătate de kilometru de *Oyu'baat*

— Sper că Mereel nu-l pune pe *Bard'ika* pe căi greșite. Ordo își verifică ceasul, încercând să-și dea seama în ce parte a orașului s-ar fi aflat până acum. Corr a fost genul liniștit care stătea acasă până când a pus *Mer'ika* mâna pe el.

Dar Gilamar nu avea de gând să se lase distras de discuții mărunte. Nu se plimba, răspândindu-și virusul cu grijă, ci mergea cu capul împins în față, ca un strill de vânătoare după miros. Ordo știa la ce se gândea; Dred Priest și Isabet Reau.

— *Kal'buir* n-ar fi trebuit să te apeleze, spuse Ordo.

Gilamar clătină din cap.

— Știam deja că sunt aici. Era doar o chestiune de timp.

— Mă refeream la aspectul cu *Garda Morții*.

— Asta, spuse Gilamar, mă face doar să vreau să-i omor de două ori.

Ordo se întrebă cât de tare ar fi trebuit să-l apuce pe Gilamar pentru a întrerupe o luptă fără să-l rănească. Keldabe nu era un loc mare. Zonele publice – piețele, aleile pline de magazine, cantinele principale – erau toate înghesuite într-un sector mic şi, într-o zi aglomerată ca aceasta, întreaga populație părea să circule pe acolo aşteptând să dea peste cunoscuți. Dar Gilamar era profesionist, un om obişnuit să păstreze un profil scăzut. Nu avea de gând să înceapă o încăierare şi să atragă atenția asupra sa.

— Deci, unde a fost *Garda Morții* în toți aceşti ani? spuse Ordo.

— Depinde pe cine întrebi. Era evident că Gilamar îi supraveghease, ceea ce era îngrijorător în sine. Oriunde, de la jumătate din planetele de pe Inelul Exterior până la Endor. De asemenea, se țin de mână cu *Soarele Negru* şi cu orice alt sindicat al crimei care îi plăteşte.

Ordo încercă să-l calmeze.

— Să facem distincția între cei care poartă o insignă pentru a părea mai duri în fața amicilor lor criminali şi adevărata *Gardă a Morții*. Dacă cineva vrea să fie un golan de design, nu e problema noastră.

— Dar cineva care vrea să schimbe Mandalore şi cultura sa pentru a obține dominația galactică – asta este foarte mult problema noastră. Ți-l aminteşti pe Priest, Ordo. Ştii cum e. Şi toți sunt aşa, toți. Întreab-o pe Arla.

Hotărârea lui Gilamar de a-i lăsa pe ideologii şi pistolarii galaxiei să se răzvrătească împotriva lui Palpatine părea să fi fost măturată de un impuls instinctual de a începe o luptă la fel de periculoasă cu alți Mandalorieni. Ordo scruta fiecare față fără cască pe lângă care trecea, sperând că va zări una cunoscută înaintea lui Gilamar.

— Tot nu văd ce ar obține *Garda Morții* dacă ar trece de partea lui Palpatine, spuse Ordo. Dacă vor să restaureze *Imperiul Mando*, el nu e genul care să împartă puterea.

— Poate că el instaurează dictaturi. *Garda Morții* primeşte această concesie pentru a supraveghea locul.

— Asta nu va fi suficient pentru ei.

— Nu, nu şi dacă încă mai răspândesc linia de partid a lui Vizsla.

— Ce treabă a avut Jango să-i recruteze? Avea mai multe motive să urască *Garda Morții* decât oricine.

— Priest şi Reau nu erau chiar membri cu carnet. Jango credea că sunt doar vorbe. Îi păsa doar de rezultate.

Deci şi legendele făceau alegeri greşite. Ordo găsi asta ciudat de reconfortant.

Gilamar îşi scoase casca în timp ce mergea şi îşi puse un parasolar. Combinată cu o bandană legată peste păr, viziera îi dădea lui Gilamar o oarecare anonimitate în mulțime, şi chiar şi nasul lui spart nu era atât de distinctiv în Keldabe cum ar fi fost pe Coruscant. O mulțime de oameni aveau unul – inclusiv femei.

Simt că mă prăjesc. Ar fi bine ca febra asta să se termine la fel de repede cum a promis Uthan. Ordo încă mai putea simți mirosul de mâncare prăjită, indiferent dacă îi curgea nasul sau nu. Deschise filtrul de pe cască şi savură mirosul.

Gilamar, cu un pas sau doi înaintea lui, fu nevoit să încetinească din cauza presiunii trupurilor pe măsură ce se apropiau de piață.

— O să mă bucur când se va termina asta. Vocea lui Gilamar era răguşită. Mă simt la fel de dur ca nişte cizme vechi. Qail poate să-mi facă o oală bună de *shig* când ajung acasă, poate cu un strop de *tihaar* în ea.

— Suntem tari ca piatra, spuse Ordo. Nu chiar.

Îşi dorea ca ziua să se termine fără incidente. Alte câteva ture şi se puteau întâlni cu ceilalţi în *Oyu'baat*, apoi se puteau întoarce la Kyrimorut, cu treaba făcută şi populaţia imunizată. Următoarea problemă abia aştepta să fie rezolvată: ştergerea memoriei oaspeţilor Jedi înainte de a-i transfera în grija lui Altis.

Ordo zări pe tarabe câteva obiecte pe care Besany le-ar fi putut dori – un cuţit de măcelar decent, un flacon de parfum din sticlă rubinie – şi se opri să le verifice. Gilamar scruta mulţimea, reuşind să pară indiferent. Trupele de şoc dispăruseră. Ordo plăti pentru cuţit şi parfum, apoi îl apelă pe Jusik pentru o verificare de rutină.

— Cum merge treaba, *Bard'ika*? întrebă el.

— Mereel tocmai a cunoscut o nouă femeie. Sunt sigur că tipa va strănuta şi va tuşi foarte curând.

Ordo nu putea să-i reproşeze lui Mereel că profita de orice şansă de a fi tânăr şi lipsit de griji, dar voia să-i spună să-şi păstreze mintea la treabă.

— Nu-l pot numi niciodată pe băiatul ăsta lent.

— Care e problema? Simt multă angoasă în jur.

Ordo încă avea tendinţa să uite că Jusik simţea lucrurile.

— Oh, Priest şi femeia lui nebună sunt în oraş, iar *Kal'buir* a spus că aveau însemnele *Gărzii Morţii* sau ceva de genul ăsta.

— Asta explică ce pot simţi.

— Ne vedem mai târziu. Ai grijă ca Mereel să nu se epuizeze.

Ordo închise comunicatorul şi se întoarse să împărtăşească gluma cu Gilamar. Îşi luase ochii de la el doar pentru câteva secunde. Pentru o clipă, îl pierduse în marea de cumpărători; apoi îi zări bandana maro şi îşi dădu seama că Gilamar avansase câţiva metri. Se afla la colţul unei alei care se transforma în trepte abrupte ce coborau spre râu.

Mai bine rămâi cu el. Nu poţi să nu fii atent.

Ordo se strecură prin mulţime şi întinse mâna să-i atingă umărul lui Gilamar. Gilamar se întoarse încet, dar nu spre Ordo. Era ca şi cum cineva îl chemase şi el nu era sigur că era o idee bună să răspundă.

— Mă bucur să te văd aici, spuse o voce pe care Ordo nu o mai auzise de ani de zile.

Când Ordo ajunse la Gilamar, îl văzu pe Dred Priest aproape faţă în faţă cu el, şi ştiu că va trebui să intervină. *Haide, Mij, udesii. Rămâi calm. Nu face o scenă.*

Îl văzu pe Gilamar reţinându-se literalmente, străduindu-se să se îndepărteze şi să-şi păstreze furia pentru mai târziu. Dar era prea târziu; Priest îl încolţise.

Nu avea unde să fugă, era o mulţime prea densă. Gilamar rămase pe poziţii.

— Lumea e mică, mormăi el.

Priest îşi scoase casca. *Kal'buir* îl descrisese ca având genul de faţă pe care o putea lovi toată ziua; gura aceea subţire şi dezechilibrată era cea care făcea asta.

Nu era nici urmă de Isabet Reau. Nici ea nu era o operă de artă.

— N-ai fost niciodată genul care să-şi facă griji pentru lista celor căutaţi, nu-i aşa? spuse Priest. A trecut mult timp. Se uită la Ordo. Cine-i ăsta?

— Nepotul meu, spuse Gilamar. Ordo luă asta ca pe un indiciu să păstreze tăcerea şi să nu-i dea lui Priest niciun indiciu cine era sub cască. Aş vrea să spun că mi-a fost dor de tine, dar ai şti că mint. Deci... lucrezi pentru Imperiu?

Emblema de pe platoşa de umăr a lui Priest chiar semăna cu vechea insignă a *Gărzii Morţii*. Chiar şi Ordo putea vedea asta, iar el nu trăise cu ea ca un spectru de

groază, aşa cum făcuseră Gilamar şi ceilalți. Îşi ținu brațele pe lângă corp, dar îşi flexase discret pumnul drept pentru a se asigura că vibrolama din mănuşă era pregătită să fie ejectată. Gilamar îşi ținea încă degetul mare agățat de curea, înşelător de dezinvolt.

— Ştii cum prefer eu învingătorii, spuse Priest.

Gilamar se holbă cu atenție la emblemele lui Priest.

— Interesantă vopsire.

— Asta e o întrebare?

— Ăsta a fost un răspuns?

— Nu am resentimente pentru bătaia pe care mi-ai dat-o.

— Oh, bine.

— Şi dacă eşti cumva îngrijorat că o să te predau garnizoanei, am treburi mai presante. Priest se uită în jur. Poate că o căuta pe Reau. Vremurile se schimbă. Cauți de lucru?

Gilamar îngheță. Ordo crezu că se pregătea să-i dea un pumn.

— Nu cu *Garda Morții*, *hut'uun*.

— Lucrurile s-au schimbat de la Vizsla. Priest primise cu calm acea ultimă insultă. Galaxia e un loc diferit. Mandalorienii trebuie să aibă mai multă grijă de ei. Nu doar să se agațe de firimituri ca sărmanii de aici.

Ordo nu putea pleca pur şi simplu acum că Priest îl identificase pe Gilamar. O mulțime de oameni de aici ştiau că Skirata şi clanul său se aflau undeva pe Mandalore şi, chiar dacă lucrau pentru garnizoană, asta nu făcea din ei simpatizanți Imperiali. Dar Priest era diferit, aproape un inamic din start. Nu se ştia ce ar fi făcut.

— Deci, o nouă *Gardă a Morții*? spuse Gilamar încet. Vocea lui era stabilă, ca şi cum ar fi uitat brusc trecutul şi fiecare lovitură pe care i-o dăduse vreodată lui Priest. Politici noi? Apoi se uită în jur, ca şi cum ar fi verificat dacă nu sunt spioni. Ai face bine să-mi spui despre asta.

Gilamar se întoarse şi îi făcu semn cu capul lui Priest să îl urmeze. Ordo înțelese imediat, venind în spatele lor. Gilamar îi conduse în jos pe alee. Aceasta deveni mai abruptă şi se transformă în trepte pietruite care coborau până la nivelul râului, pustiu şi umed de stropi. Era doar o fundătură care avusese cândva o poartă de ecluză sau ceva de genul ăsta, dar poarta dispăruse de mult, iar acum bolta tăiată din fundațiile de granit solid ale Keldabe era sigilată de o balustradă metalică de siguranță. Apa albă, înspumată, se repezea sub ei, răsunând sub arcadă şi îmbibând pereții cu o ceață permanentă. În crăpături prospera o iarbă verde intens. Era genul de loc ascuns în care te puteai sprijini de balustradă şi te pierdeai în contemplarea râului învolburat, sau puteai întâlni o iubită, sau pur şi simplu să te ascunzi.

Era un loc ideal pentru a discuta despre *Garda Morții* fără să fie auziți. Dar Ordo habar n-avea ce pune la cale Gilamar.

Îl va lua la rost pe Priest. Chestii de agent dublu. Sper că ştie ce face.

Gilamar întinse o mână pentru a se sprijini de perete, ceea ce ar fi părut relaxat pentru oricine care nu-l cunoştea. Ordo stătea în spate, gata să facă ceea ce era de făcut. Priest se tot uita la el. Evident, îl văzuse ca pe musculosul angajat care îi dădea o lovitură după ceafă dacă se comporta aiurea.

— Niciodată nu mi-ai plăcut prea mult, Dred, spuse Gilamar. Sau prietena ta *chakaar*. Ce aş putea face eu pentru tine?

— La fel ca întotdeauna. Ori eşti cu noi, ori eşti împotriva noastră.

— Şi *noi* înseamnă...

— Lorka Gedyc are planuri mari pentru noi. Uitați de disputele personale meschine cu Imperiul *aruetyc* şi începeți să vă gândiți la moştenirea noastră legitimă. Nu am fost întotdeauna curățătorii de latrine ai *aruetiise*. Avem *beskarul* şi îl putem folosi.

— Spune-o.

— Să spun ce?

— Încă vă mai numiți *Garda Morții*, sau ați angajat un consultant de imagine care să vă dea un nou nume picant?

Gilamar îl privi pe Priest drept în ochi cu suficientă ostilitate încât să fie convingător. Ordo ghicise bine. Spera doar că *Mij'ika* ştia cât de departe să meargă cu această cascadorie.

— Nu ne este ruşine. *Garda Morții* să fie.

— Deci cum ai de gând să-ți construieşti noul *Imperiu Mando*? întrebă el. Nu puteți fi mai mult de câteva mii de paraziți. Şi de data asta nu vă veți lupta cu fetițe.

— Nu-ți pot dezvălui puterea trupelor.

Priest clătină din cap. Gilamar nu îşi exprimase obiecția obişnuită față de faptul că *Garda Morții* folosea cuvântul *trupe* în loc de *huligani*.

— La fel de moral ca întotdeauna, Mij.

Gilamar făcu o pauză şi se îndepărtă de perete cu o singură mână pentru a sta drept. Ordo se pregăti de probleme, fiind cu ochii pe blasterul din toc al lui Priest. Mâna lui se plimbase puțin prea aproape de el pentru a se simți confortabil.

— Da, spuse Gilamar. Mi-e greu să-i uit pe toți băieții de pe Kamino pe care a trebuit să-i repar după clubul vostru de lupte. Şi pe cei care nu au reuşit să scape.

— Cei puternici supraviețuiesc, cei slabi mor. Aşa funcționează galaxia. În ziua în care am uitat asta, am devenit lacheii tuturor.

Gilamar se uită în jos pentru o clipă. Râul era atât de zgomotos încât trebuiau să stea la fel de aproape ca prietenii pentru a se auzi unul pe celălalt. Apoi umerii lui Gilamar se lăsară ca şi cum ar fi suspinat.

— Nu e vorba de răzbunare, spuse el. Pur şi simplu trebuie să o fac.

Ordo era rapid. Dar nu suficient de rapid. Gilamar căzu ghemuit şi scoase lama de la curea, aducând-o în burta lui Priest în timpul în care Ordo abia inspiră. Priest se clătină înapoi, cu ochii mari de şoc, şi căzu pe peretele alunecos. Pentru o clipă, Ordo nu îşi putu da seama cum reuşise Gilamar să treacă cuțitul prin armura lui Priest; dar apoi văzu sângele care țâşnea, sânge arterial, şi ştiu că Gilamar țintise cu precizia unui chirurg spațiul dintre plăcile din partea de sus a coapsei. Tăiase artera femurală. Priest mai avea doar câteva minute de trăit. Ar fi pierdut tot sângele în câteva minute.

— Oh... oh... gunoiule... Vocea lui Priest căpătase brusc un tremur ascuțit, cu totul surprinzător. Se prăbuşi la picioarele zidului, încercând să oprească sângele cu mâinile, dar era deja prea slăbit pentru a mai putea aplica presiune. Tu... tu... de ce?

— Va dura prea mult să mai enumăr. Gilamar doar îl privea. Ordo nu mai văzuse niciodată acea latură a doctorului. Dar nu te pot lăsa în viață, din foarte, foarte multe motive.

— Isabet? Issy? Ajută-mă... ajută-mă...

Reau nu avea să-l audă. Nimeni n-ar fi făcut-o, cu gălăgia pe care o făcea apa. Urmau să aibă un cadavru pe cap foarte curând. Ordo trebuia să se gândească ce să facă în continuare.

— *Shab*, Mij, chiar trebuia? spuse el.

— Da. Gilamar se ghemui şi îl privi pe Priest în ochi. Nu pot lăsa genul tău să se întoarcă pe Mandalore. Ştii asta, nu-i aşa? Şi măcar atât îi datorez lui Jango. Şi tuturor acelor băieți care au fost distruşi pentru distracția ta.

Priest gâfâia acum, semi-conştient, şi tot ce reuşea să scoată era un zgomot animalic care se stinse în neant. Pe caldarâm se adunase o cantitate îngrozitoare de sânge. Ordo se uită în jos de pe arcadă să vadă dacă apa era pătată de vreo scurgere, dar spuma era la fel de albă ca întotdeauna.

Cum pot să-i spun lui Besany că primul meu gând a fost cum să muşamalizez asta? Era un război. Nu conta care război. Şi Besany îl văzuse făcând lucruri mult mai rele. Ordo îl privi pe Gilamar cum verifica pulsul din gâtul lui Priest ca şi cum ar fi făcut o vizită la domiciliu.

— *Kal'buir* o să fie furios.

— Ai o idee mai bună, fiule? *Chakaar*-ul ăsta ne-ar turna dacă i-ar fi convenit.

— Mai bine am arunca cadavrul în râu.

— Da. Gilamar scoase ceva de la curea şi îl ținu sub nasul lui Priest. Arăta ca un durocel lustruit. Ochii bărbatului erau pe jumătate deschişi. Gilamar aprobă din cap. A plecat. O moarte mai blândă decât a meritat. Ajută-mă să-l înclin peste bord. Ai grijă să nu-ți murdăreşti armura cu sânge.

Gilamar îl percheziționă pe Priest şi îi luă datapadul, comunicatorul şi cipul de identificare, apoi desfăcu una dintre plăcile de umăr cu emblema detestată a *Gărzii Morții* şi o strecură în buzunarul de la centură. Deschiderea din zidul de granit nu fusese trecută cu vederea. Spre deosebire de Oraşul Imperial, nu exista nicio cameră de supraveghere care să monitorizeze locul. Ordo apucă centura şi placa din spate a lui Priest, Gilamar apucă de cealaltă parte şi împreună aruncară cadavrul în torent.

Nu auziră nici măcar un sunet de stropire.

— Va ieşi la mal undeva în aval, zise Gilamar. Cascadele şi stâncile vor zdrobi puțin corpul, dar nu trebuie să ne facem griji că l-am avea aici pe Jaller Obrim sau Serviciul Criminalistic al Forțelor de Securitate. Să mergem. Voi face pace cu Kal.

— Cine va face cel mai mult zgomot când îşi vor da seama că lipseşte Priest? întrebă Ordo. Se verifică dacă are pete de sânge înainte de a urca din nou treptele. În afară de Reau?

— Are vreo importanță? Gilamar îşi curăță cuțitul în jetul de apă din râu şi se scutură de apă. Oricum suntem cu toții stricați. La fel de bine am putea fi spânzurați de banthe ca nişte *jackrabi*.

Era timpul să plece din Keldabe. Oricum infectaseră destui oameni până acum.

Iar Reau… Ordo ştia că vor avea de-a face cu ea mai devreme sau mai târziu. I-ar fi luat mult timp să afle cine îl omorâse pe Priest.

Capitolul 16

Priceperea ta cu sabia de lumină este o vanitate copilărească. Puterile tale fizice ale Forței nu sunt decât un truc de prestidigitator, un joc de prestidigitație pentru a uimi ființele obişnuite pe care ar trebui să le serveşti. Profanezi aceste puteri folosindule ca arme în război. Şi nu reuşeşti să înțelegi datoria unică, simplă şi fără compromisuri a unui adevărat Jedi. Jediul este leul de stâncă de la poartă care spune: Voi apăra aceste ființe cu viața mea, şi asta este tot ce mă reprezintă.

Etain Tur-Mukan a murit pentru a salva o viață, un om pe care nici măcar nu îl cunoştea, dar pe care s-a simțit obligată să îl salveze, iar acest lucru a făcut-o mai puternică în Forță şi un Jedi mai adevărat decât oricare dintre voi, acrobații, şmecherii şi filozofii speculativi şi goi.

Kina Ha, Cavaler Jedi; nu este sigură de vârsta ei exactă, dar are cel puțin o mie de ani

Kyrimorut, Mandalore

— Arla? Eu sunt. Pot să intru?

Jusik bătu în uşa ei şi aşteptă un răspuns. Era încuiată pe dinafară, dar trebuia să îi dea un oarecare control asupra singurului sanctuar pe care îl avea. Laseema asculta, cu capul înclinat în semn de concentrare.

— A fost îngrozitoare cât timp ai fost în Keldabe. Laseema reglă echilibrul vaselor de pe tavă. Halucinații, spasme musculare, vărsături, de toate. A trebuit să îl chem pe Fi să îi acorde ajutor medical în timp ce *Scout* o ținea calmă. E foarte bun.

— S-a antrenat ca medic al echipei pe câmpul de luptă, zise Jusik. Întotdeauna mă gândesc la el doar ca la un lunetist. Am tendința să uit de partea medicală.

— E prima dată când a fost prea dusă ca să se spele şi să se îmbrace singură. De aceea sunt îngrijorată.

— Despre ce erau halucinațiile?

— Singurul lucru pe care l-am putut înțelege a fost că ea credea că arde. Erau flăcări care veneau spre ea.

Jusik nu ştia suficient ca să ghicească măcar dacă acesta era un indiciu al unei probleme de fond. Şi nu mai văzuse pe nimeni suferind de simptome de sevraj până atunci. Era stresant. Când deschise uşa, Arla se zvârcolea pe pat, clar suferind, gâfâind. Ochii îi erau pe jumătate deschişi.

— Lasă-mă să mor, mormăia ea, aparent lucidă. Dacă ai înțelege, ai pune capăt la toate asta pentru mine.

Jusik se întoarse spre Laseema.

— Mai bine adu-l pe *Mij'ika*. Asta îl depăşea pe el din punct de vedere medical. Arla, o să treacă. Ştiu că nu pare, dar se va termina curând.

Îşi puse mâna sub capul ei, simțind părul îmbâcsit şi transpirat, şi se întrebă cum reuşeau medicii să facă față zilnic mirosului de boală. Ea se strădui să se concentreze asupra lui.

— Nu va trece, şopti ea. Nu e din cauza medicamentelor. Eu sunt de vină.

— Când chestiile alea vor ieşi din organismul tău, atunci te vom putea vindeca.

Putem.

— Nu. E încă acolo. Întotdeauna va fi.

Gilamar sosi cu câteva sortimente de hipospray. Pentru un om care tocmai îşi ucisese un fost camarad, părea ciudat de calm.

— Ce s-a întâmplat, Arla? Crampe la stomac? Vărsături? Te doare capul? Îi puse un senzor de tensiune pe cot. Tensiunea este un pic cam mică. Hai să rezolvăm asta mai întâi.

— Zvâcniri musculare… La naiba, picioarele mele…

— Două din două, până acum. Gilamar îi făcu două injecţii şi se dădu înapoi. Ar trebui să-şi facă efectul în orice moment, Arla. Rezistă. Acum, unde eşti şi ce poţi vedea?

— Dormitorul… fereastra… tu… Bardan… şi Laseema a fost aici.

— Nu ai halucinaţii, deci. O să te simţi ca o epavă de speeder pentru câteva zile. Care este cea mai mare problemă a ta acum?

Arla se rostogoli pe o parte şi aruncă una dintre pături.

— Vreau să nu mai gândesc. Vreau să înceteze totul.

Gilamar se aplecă să şoptească la urechea lui Jusik.

— E lucidă şi nu se simte bine. În afară de monitorizarea tensiunii arteriale, asta e tot ce pot face până când ceva mecanic sau chimic nu va merge prost.

Jusik rămase cu Arla timp de o jumătate de oră, încercând să-i simtă starea mentală, şi tot ce putu obţine a fost o senzaţie în mintea lui că ea încerca în permanenţă să nu se uite la ceva ce-i atârna în faţa ochilor. Avea tendinţa să vadă imagini solide suprapuse într-un punct pe care îl simţea undeva în spatele ochilor şi la acelaşi nivel cu cerul gurii. Apoi îi simţi pe Zey şi pe Kina Ha apropiindu-se. Kina Ha era deosebită în Forţă, cu atâta timp şi experienţă înmagazinată în fiinţa ei, încât Forţa părea că se curbează în jurul ei. Zey era un amestec ciudat acum: vechiul Maestru, nerăbdător şi frustrat ca un suspin care se scurge, dar aproape complet cuprins de un regret teribil care creştea şi scădea într-un ciclu ca o bătaie de inimă.

— Dacă putem ajuta, spuse Zey. Doar spune.

Kina Ha se aşeză cu o lentoare maiestuoasă şi îşi coborî gâtul lung pentru a privi chipul Arlei.

— Sunt bătrână, spuse ea. Şi nu e nimic din ce ai făcut tu care să mă poată şoca. Am văzut atât de multe. Orice ar fi, nu eşti cea mai teribilă fiinţă care a trăit vreodată. Nu-ţi va da drumul, aşa că nu poţi fugi de ea, dar o poţi apuca şi ţine acolo unde o poţi vedea aşa cum este.

Jusik habar nu avea despre ce vorbea Kaminoana, deşi părea să simtă acel lucru pe care Arla încerca să nu-l vadă. Era evident: o amintire teribilă. Ar fi fost o agonie să retrăiască ceea ce îi făcuse *Garda Morţii* familiei ei şi apoi ei, dar părea să fie singura opţiune rămasă. Zey doar privea. Jusik se dădu puţin înapoi. Kina Ha luă braţul Arlei şi examină tăieturile şi rănile adânci.

— Ce încerci să tai din tine? întrebă ea.

Jusik încercă să nu presupună prea mult, dar putea ghici vinovăţia, gusta vinovăţia, calcula vinovăţia. Arla nu ştia că fratele ei Jango supravieţuise. Dar nici că nu avusese un final fericit, aşa că Jusik decise să păstreze totul până când ea va fi mult mai puternică.

— Ceea ce sunt, spuse Arla în cele din urmă.

— Şi ce eşti?

— Unul dintre ei.

— Dintre cine?

Jusik se uită la Zey, care părea la fel de pierdut ca şi el. Cei o mie de ani de viaţă ai Kinei Ha... Ce văzuse şi trăise ea? Mai mult decât orice om, de zece ori mai mult, chiar mai mult decât orice Hutt, chiar dacă îi petrecuse pe toţi în contemplare retrasă. Avusese timp să asculte lumi întregi.

— Uite, spuse Arla. Nu pot s-o spun.

Se târî într-o poziţie şezândă şi se chinui să-şi ridice partea din spate a cămăşii. Jusik nu ştia la ce să se aştepte; ştia doar că ea fusese rănită, fizic şi emoţional. Jango îi spusese lui Vau doar cele mai mici detalii despre *Garda Morţii* care îl pedepsiseră pe tatăl lui pentru că îl adăpostise pe Jaster Mereel, iar mama lui îl împuşcase pe unul dintre ei, astfel încât Jango – având opt ani, poate – să poată scăpa. Asta fusese ultima dată când îi văzuse pe toţi, pe mama lui protejând-o pe Arla, în vârstă de paisprezece ani, pe tatăl lui în genunchi strigându-i să fugă.

Jango credea că muriseră cu toţii. Arla părea să creadă şi ea că fusese singura supravieţuitoare. Între aceste două păreri se afla un mister.

Arla încă se mai frământa cu cămaşa ei. Jusik nu îndrăzni să o atingă pentru a o ajuta. O lăsă pe Kina Ha să facă asta.

— Uite, spuse Arla. Kina Ha ridică ţesătura mai sus. Nu pot să ajung la ea. Dacă aş putea, aş tăia-o. Dar tot aş fi aici. Eu sunt cea care trebuie să plec.

Jusik se întări să privească. Se aştepta la ce este mai rău. Nu era sigur dacă semnul maro închis era un tatuaj, o cicatrice sau o marcă, dar ştia exact ce era pentru că văzuse unul cu doar câteva ore în urmă, sau o versiune a acestuia: emblema *Gărzii Morţii*, forma W înaripată. Nu-l surprindea. Din punctul lor de vedere, ea fusese o pradă de război, un animal care urma să fie folosit şi marcat ca proprietate a lor.

— Un chirurg îl poate îndepărta, spuse Kina Ha. Te-ar ajuta asta?

Arla îşi trase din nou cămaşa în jos.

— Tu nu înţelegi. Nu poţi ghici pentru ce e atât de rău.

— Orice ar fi fost, ai fost un copil de paisprezece ani, aşa mi-a spus Walon. Când suntem adulţi, ne uităm în urmă şi ne judecăm acţiunile din copilărie după reguli nedrept de adulte.

Arla nu se întoarse.

— Nu este o rană sau o umilinţă. Este o insignă.

— Explică.

— După ce am fost răpită, după ce a încetat să mai fie un coşmar, am rămas cu ei. Am devenit una dintre ei. Am rămas. Aş fi putut fugi. Dar am rămas. Se uită peste umăr la Jusik. Ai putea suporta să fii în locul meu?

— Oh, *shab*, spuse Jusik.

— Opreşte-mă să-mi amintesc toate astea, imploră ea. Lasă-mă să mor, sau omoară-mă, dar nu mai pot trăi cu asta în capul meu. Am tot încercat să mor. Dar doctorii nu m-au lăsat.

Arla era înfricoşător de lucidă acum. Jusik nu era sigur dacă Kina Ha îi indusese vreo stare de claritate, dar orice ar fi fost, salvase o femeie care nu voia să fie salvată. Nu avea rost să-i spună că victimele răpirii, ostaticii şi copiii abuzaţi şi neajutoraţi ajungeau adesea să depindă chiar de cei care le făceau rău şi chiar să ajungă să-i placă, pentru că propriile lor vieţi erau ţinute în acele mâini. În general, oamenii nu erau eroii magnifici care luptau în holofilme, ci doar fiinţe normale care făceau lucruri instinctive doar pentru a rămâne în viaţă.

— Ştii că nu eşti rea sau neobişnuită pentru că faci asta, spuse el. Nu-i aşa?

— Poate. Arla începu să-şi scarpine antebraţul, ca şi cum relaxantul muscular îşi pierdea efectul. Dar asta nu schimbă cât de greu este să trec prin următoarea secundă, din momentul în care mă trezesc până în momentul în care adorm.

— Când ai scăpat de ei?

Arla tăcu pentru o clipă.

— Când am fost arestată pentru ultima crimă. Cinci, şase ani? Ceva de genul ăsta.

— Mai corect zece, spuse Jusik.

Arla închise ochii pentru o secundă.

— Atât de mult?

Zey nici măcar nu părea să respire. Kina Ha părea că se odihneşte acum, după ce deblocase acea uşă mentală. Acum Jusik trebuia să *măture* ceea ce cădea din Arla. Nu avea de gând să înceapă să o întrebe despre crime, nu acum.

— Fratele tău Jango a supravieţuit, spuse el. A continuat să fie un soldat legendar şi – ei bine, majoritatea fraţilor mei de aici au fost clonaţi din el. El a fondat cea mai bună armată din istoria galactică.

— Am ştiut cumva că se descurcă bine ca vânător de recompense, spuse Arla. *Garda* era la curent cu anumite lucruri. Dar tu vorbeşti de parcă ar fi mort acum.

Era un şoc; Jusik habar n-avusese că ea chiar ştiuse că el supravieţuise. Dar asta fusese înainte să afle că ea trăise cu *Garda Morţii* cea mai mare parte a vieţii ei. Trecuse de la tinereţea tragică şi pierdută la ceva ce el încă nu înţelegea, o soră care nu-şi lăsase fratele să ştie că e în viaţă, dar care încă îl observa de la distanţă.

Trebuie să încetez să mai umplu golurile din istorie cu fragmente evidente.

— A fost ucis la izbucnirea Războiului Clonelor. Îmi pare rău.

Nu părea o idee prea bună să-i spună chiar atunci că un Jedi îl ucisese şi cât de mult ajunsese Jango să-i urască.

— Toţi eram buni trăgători, spuse Arla, De aceea am făcut atâtea asasinate pentru *Garda Morţii*. Se uită din nou peste umăr. Acum ai de gând să-mi dai o cale rapidă de ieşire? Ce crezi că mi-ar fi făcut Jango dacă ar fi ştiut că sunt cu ei.

Jusik simţea că Jango ar fi iertat-o.

— Te-ar căuta acum *Garda Morţii*, dacă ar mai fi prin preajmă?

Asta o făcu să tresară.

— Sunt prin preajmă?

— Dacă ar fi, nu se vor apropia de tine.

Arla se uită la Jusik pentru mult timp.

— Ştii că această acalmie va trece, spuse ea în cele din urmă, şi mă voi prăbuşi din nou, nu-i aşa?

— Evident, nu mai vrei medicamente.

— Încearcă-le cândva. Nu te împiedică să-ţi aminteşti. Te opresc doar să faci ceva în legătură cu asta.

Jusik ştia ce ar putea să facă. La urma urmei, era pe cale să o facă cu Kina Ha, *Scout* şi Zey: putea să-i şteargă părţi din memorie. Dar nu ştia dacă să se ofere.

Shab, trebuia s-o facă. Ea era responsabilitatea lui personală.

— Am fost Jedi, spuse el. Pot să îţi şterg amintirile. Dar, în afară de ştergerea amintirilor din ultimele cinci minute, nu ştiu cât de sigur este, sau ce altceva voi mai şterge în acest proces.

Arla se întinse după pătura aruncată şi o trase în jurul ei.

— Oricum aveam de gând să mor cu prima ocazie, zise ea. Dacă poți face asta să dispară – nu, nu cred că merit să mă simt mai bine.

Jusik trecu automat la acel joc de a ghici motivația. Ea încă încerca să se revanşeze pentru că îi lăsase pe ucigaşii părinților ei să devină *familia* ei.

— Ei bine, dacă exersez pe tine, spuse Jusik, voi fi mult mai în siguranță când va trebui să şterg amintirile prietenilor mei Jedi, iar tu încă îmi poți da informații utile despre *Garda Morții*. Câțiva ani neactualizați bat oricând zero.

Zey îi aruncă o privire care spunea că micul său Cavaler Jedi serios crescuse destul de repede de când părăsise Ordinul.

— Fă-o, spuse Arla. Şi dacă mă transformi într-o legumă, să mă împuşti. S-a făcut?

Jusik aprobă din cap.

— De acord, spuse el.

* * *

Kyrimorut

Skirata nu reuşea să fie măcar supărat pe Gilamar, darămite furios. Priest primise ceea ce merita. Şi să-l lase în viață ca să spună ce se întâmplase – nu, asta nu fusese o opțiune. Gilamar făcuse ceea ce Skirata ar fi trebuit să facă cu ani în urmă, doar pentru a curăța fondul genetic *Mando*. Vau era de acord.

Dar lucrurile se întâmplau totuşi un pic prea aproape de casă. Clanul Skirata nu avea monopolul ingeniozității Mandaloriene. Mai devreme sau mai târziu, cineva avea să le dea de urmă. Skirata răsuci platoşa de umăr a lui Priest între degete ca pe nişte mărgele de meditație, uitându-se la emblemă şi întrebându-se ce era acolo, aşteptând să se întoarcă din *ba'slan shev'la*.

Contează cine te omoară în cele din urmă? Da, cred că da.

— Şi ce dacă Reau află că a fost unul dintre noi? Ordo se sprijinea de peretele țarcului *robelor*, urmărind una dintre scroafe cu noii ei pui. Fi avea să primească felii de *roba* afumată cât de curând. Asta ne va face mai căutați de Imperiu decât suntem deja? Oricum, nu există nicio urmă spre locul ăsta.

— Bardan plănuieşte o relocare pentru Kyrimorut în caz că se întâmplă ce e mai rău. *Ret'lini*. Era cuvântul de ordine pentru *prudență, în caz de nevoie*.

Toată lumea avea un plan B. Jaing, în felul său de a gândi afacerile, începuse să-l numească *plan de rezervă în afara locației*.

— Mă gândesc că ar trebui să avem o *gaură de scăpare* pe Cheravh. De ce să rămânem în sectorul Mandalore?

— Da, am putea pleca pur şi simplu de pe Mandalore şi din Imperiu, spuse Skirata. Să găsim o planetă îndepărtată. Să construim un orăşel. Să ne mutăm acolo. Să lăsăm *Garda Morții* să facă o mare greşeală cu Palpatine şi să fie mâncați de vii, sau să-l lăsăm pe Shysa să-şi ducă războiul de gherilă. Să facem produse farmaceutice de ultimă oră. Să bem *ne'tra gal* pe verandă, să răsfățăm o armată vastă de nepoți, să îmbătrânim şi să-i lasăm pe ceilalți să lupte.

Ordo se încruntă puțin.

— Logistica, *buir*. Ar trebui să transportăm totul pe o groapă de gunoi ca Cheravh, iar transportul de marfă este observat.

Ăsta era Ordo, numai bun simț. Skirata îşi reaminti că toată chestia asta era despre Ordo şi restul băieților.

Scroafa se ridică şi plecă tropăind, urmată de pui. Lui Skirata îi plăcea Kyrimorut. Şederea de până acum fusese scurtă, dar era deja plină de amintiri dulci-amare. Memorialul neterminat pentru armata de clone căzută la datorie, culturile care ieşeau la suprafaţa solului şi locurile idilice din jurul lacului unde putea pescui, erau toate lucruri pe care nu voia să le părăsească. Şi oriunde privea, o putea vedea pe Etain, din momentul în care îl lăsase să îl ţină în braţe pe nou-născutul Kad până în momentul în care stătea lângă rugul ei funerar. Aceasta era casa clanului său *shabla*, iar toţi cei care locuiau aici îşi dăduseră sângele şi sudoarea pentru ea. La fel şi Rav Bralor. Ea restaurase locul cărămidă cu cărămidă, piatră cu piatră, scândură cu scândură pentru el. O parte din Skirata refuza să fie alungat de acolo. Era un gând foarte ne-Mandalorian.

Suntem nomazi. Nu despre asta era vorba pentru Mando'ade? Nu asta suntem încă în sufletul nostru? E periculos să te ataşezi prea mult de un loc.

Se gândi la Maestrul Altis, suficient de inteligent încât să îşi construiască academia Jedi pe o navă. De fapt, abia aştepta să-l întâlnească. Trebuia s-o facă. Nu era sigur de ce. Era sigur că un Maestru Jedi ar fi ştiut cum să aibă grijă de semenii săi. În câteva ore, avea să se întâlnească cu el în spaţiul neutru şi să-l privească în ochi.

— Sunt foarte atrăgători când sunt mici, spuse Ordo absent.

— Cine sunt?

— Puii de *robe*. Sunt drăguţi.

Puii se jucau, se izbeau unul pe altul cu botul şi guiţau de parcă se distrau. Încă aveau un strat de păr roşcat vărgat care îi camufla în tufişuri până când erau suficient de mari pentru a se descurca fără mama lor. Scroafele *roba* erau teribil de protectoare. Skirata le dădea mare atenţie.

— Nu merită să te ataşezi prea mult de ei, spuse el. Ăsta va fi micul nostru dejun. Pentru o clipă se simţi prost din cauza asta. Ca Mij care se ataşează prea mult de *Scout*. O să vrea să se întoarcă la amicii ei Jedi într-o bună zi.

Ordo încă se holba la puii de *roba*.

— Unde tragi tu linia?

— Ce, între animalul de casă şi mâncare?

— Protecţie. Salvarea oamenilor. Maze l-a salvat pe Zey, aşa cum tu ne-ai salvat pe noi. Mij şi Uthan par să vrea să o salveze pe *Scout*. Când devine o nebunie să tot salvezi pe cineva?

Salvarea era un instinct, un reflex inconştient de o clipă. Skirata nici măcar nu trebuise să se gândească pentru a se interpune între Orun Wa şi tinerii Nulli pentru a-i salva. Era pur şi simplu ceva ce se cerea făcut. Nu regretase nicio secundă; nu îi trecuse niciodată prin cap că asta i-ar putea pune în pericol propria viaţă sau că ar putea provoca nenumărate necazuri de-a lungul anilor şi, chiar dacă i-ar fi trecut prin cap, nu i-ar fi păsat. Pur şi simplu nu conta. Maze, evident, simţise acelaşi lucru despre Zey. Soldaţii ar fi murit pentru camarazii lor. Era modul de viaţă al galaxiei – partea cea mai bună a ei – ca fiinţelor să le pese atât de mult unii de alţii încât să facă lucruri periculoase pentru ca altcineva să poată trăi.

— Este aceasta o altă lecţie de ipocrizie? întrebă Skirata.

— Niciodată, *buir*.

— E în regulă. Chiar şi eu pot vedea că am standarde duble. *Ny* mă ţine pe deplin conştient de asta.

Skirata îşi dădu seama că începuse să se refere la ea la fel de lejer ca şi cum ar

fi fost soția lui de mult timp. Intră în țarcul deschis şi rămase nemişcat, cu un ochi pe scroafa uriaşă. Animalul i-ar fi rupt picioarele dacă l-ar fi atacat şi nici nu voia să se gândească ce ar fi făcut colții ei ascuțiți cu țesuturile moi. Doi dintre pui se desprinseră de ceilalți şi tropăiră până la el.

Mic dejun sau animale de companie? Ai dreptate, Ordo, nu există nicio logică.

Puii voiau doar să vadă dacă are mâncare pentru ei. Învățaseră deja să scoată rădăcini din noroi şi să-şi găsească singuri cina. Simți o strângere de inimă, dar nu era chiar un impuls copleşitor să-i ia şi să-i țină în casă, deşi ştia că mulți oameni ar fi făcut exact asta.

— În cele din urmă, spuse el, ştim ce vieți trebuie să salvăm, iar acestea sunt pe primul loc. Chiar dacă ne asumăm riscuri nebănuite pentru a o face.

Ordo doar aprobă din cap. Scroafa se întoarse spre Skirata şi scoase un mârâit lung de avertizare părând că se pregăteşte să îl atace. De îndată ce îşi coborî capul pentru cursa de atac, Skirata îşi regăsi agilitatea pe care credea că o pierduse în urmă cu douăzeci de ani şi aproape că sări peste gard. Ea îl alergă până la poarta întredeschisă şi rămase acolo mârâind un avertisment, chiar dacă ar fi putut să meargă mai departe şi să-l urmărească pe Skirata prin curte. Acesta era teritoriul ei.

Voia ca interlopul uman murdar să-i lase copiii în pace, asta era tot.

— Ştie că într-o zi va fi în farfuria lui Fi, spuse Ordo. Ce are ea de pierdut?

Skirata decise să lase să treacă câteva săptămâni înainte de a lăsa pe cineva să se aventureze din nou în Keldabe, pentru a verifica dacă mai existau sechele în urma morții lui Priest. S-ar putea să nu-i fi găsit încă cadavrul. Dar Reau ar fi ştiut că i se întâmplase ceva rău.

— Haide, spuse Skirata. Hai să ne curățăm bocancii şi apoi să mergem la întâlnirea cu Altis.

Altis trebuia să îi anunțe în orice moment că se apropie. Skirata nu se putea gândi decât la cât de diferit ar fi ieşit lucrurile dacă acest Altis ar fi condus Consiliul Jedi, şi nu Yoda şi acoliții lui. Asta era problema cu cei care ar fi trebuit să fie la conducere. Nu îşi doreau niciodată cu adevărat puterea pentru care erau mai bine pregătiți decât alții să o exercite.

Jusik îl lăsase pe Ordo să ia *Agressorul* pentru călătorie. Avea sens să aibă cât mai multă putere de foc şi viteză, chiar dacă Altis şi banda lui erau cât se poate de paşnici. Skirata nu mai risca în ultimul timp. Nava de vânătoare ieşi din hiperspațiu şi aşteptă la coordonatele stabilite, dându-i timp lui Skirata să privească pur şi simplu prin hublou goliciunea spațiului pestriț, ceva ce rareori avea ocazia sau înclinația să facă. Era într-adevăr frumos, curat, atât de absolut miraculos şi perfect în comparație cu evenimentele sordide de pe majoritatea planetelor, încât se întreba dacă virusul lui Uthan privea vreodată spre *cerul rubiniu* aparent maiestuos şi îşi dădea seama că se afla în interiorul unui umanoid jalnic care trişase şi ucisese.

Acesta era motivul pentru care nu-şi petrecea timpul contemplând peisaje stelare. Îşi amintea acum.

Ordo îşi înclină capul, ascultând pe comunicator.

— Începem, *Kal'buir*. E o navă de marfă, *Artileristul Wookiee*. Se pregătesc să ne lase să andocăm.

— Admir un om care nu supracompensează cu un Distrugător, spuse Skirata. Am de gând să-l tratez cu precauție.

Încrederea era un lucru ciudat. Acum urmau să andocheze cu o navă, nu în hangarul acesteia, ci alături, cu un coridor fragil din plastoid flexibil şi duroțel ca

unic scut împotriva vidului dur. Cumva, ambele părți credeau că acest lucru era mai puțin riscant decât aterizarea pe o planetă. Skirata se simți brusc prost. Ordo manevră *Agressorul* în poziție şi inelul de andocare se sigilă cu un sunet ascuțit care reverberă prin fuzelajul navei de vânătoare.

— Presurizez sasul, spuse Ordo şi apăsă pe control. Puteți urca la bord când lumina devine verde, Maestre Altis.

Skirata ştia că era o demonstrație de bunăvoință. Jediul era pregătit să urce singur la bordul unei nave de luptă Mandaloriene, asumându-şi toate riscurile. Poate că andocarea nu fusese până la urmă o mişcare atât de pripită.

Skirata se dădu uşor jos din scaun şi rămase privind trapa interioară. Placa se retrase şi se trezi privind un om de sex masculin cu aspect obişnuit – păr gri, la sfârşitul anilor şaizeci, poate chiar şaptezeci.

Deci acesta era Maestrul Djinn Altis.

Păşea ca un muncitor sau ca un profesor universitar neîngrijit, fără veşminte maro, tunică sau aspect monahal. Şi pur şi simplu se simțea diferit.

— Eu sunt Kal, spuse Skirata. Acesta este fiul meu, Ordo.

Altis îi întinse mâna.

— Suntem în aceeaşi branşă, spuse el. Salvare.

— Salvare de oameni.

— Am putea forma un sindicat, atunci.

— *Bard'ika* al meu te place. Skirata îi făcu cu ochiul. Şi asta e o recomandare puternică. Tot mai vrei să ne ajuți?

— Când vrei să-ți luăm oaspeții de pe cap?

— Unul dintre ei a cerut să rămână pentru o vreme. Kina Ha şi Arligan Zey... vor să li se şteargă mai întâi amintirile despre baza mea.

— Ne puteți contacta oricând sunteți pregătiți.

— Dar ştiam deja că eşti dispus să ni-i iei pe Jedi de pe cap, aşa că suntem aici pentru a discuta mai pe larg, nu-i aşa?

— Suntem. Altis îl neliniştea pe Skirata. Reuşea cumva să fie în acelaşi timp foarte obişnuit şi să emane totodată o autoritate străveche. Suntem cu toții pe fugă.

— Am priceput asta, spuse Skirata. Îl auzi pe Ordo inhalând, pe bună dreptate, pentru că nu discutase pe deplin nimic din toate acestea. Vrem să salvăm clonele şi să ne păstrăm planeta liberă de gunoaie. Auzim lucruri din locuri extraordinare şi nu e nimic ce nu putem cumpăra, construi, inventa, fura sau pirata. Tu ai tot felul de talente suplimentare pe care majoritatea celor din clanul meu nu le au şi o rețea de informații diferită, aşa că eu cred că ne-am putea ajuta reciproc ocazional.

Altis îşi roase unghia degetului mare.

— Există un *dar*. Aproape că l-am auzit spus.

— Dar vă voi ajuta doar dacă nu o să jucați un rol în repunerea Ordinului Jedi la putere. Pentru că îi urâm pe *shabuire* pentru mai multe motive decât am timp să enumăr.

Altis hohoti de râs. Părea să i se pară cu adevărat amuzant, ca şi cum Skirata ar fi fost de o naivitate dulce despre politica Jedi.

— Nu am fost niciodată apropiați, noi şi marele Ordin Jedi. Noi suntem ruda nebună din pod despre care nu vorbeşte nimeni. Altis tuşi pentru a-şi drege glasul. Aproximativ jumătate din comunitatea noastră din zilele astea nu este sensibilă la Forță, aşa că vă puteți imagina cât de greu este de gestionat acest lucru pentru o şcoală mai ascetică de gândire Jedi.

— Ei bine, iată ceva gratuit, pentru a ne arăta bunăvoință. Poate credeți că sunteți nişte excentrici inofensivi, dar Imperiul v-a ales ca un potențial punct de adunare pentru reconstruirea Ordinului Jedi şi crede că mulți dintre supraviețuitorii Ordinului vor încerca să se regrupeze în jurul vostru.

Altis nu era de nepătruns sau senin, şi nici nu părea că încearcă să fie. Se încruntă.

— Oh, asta e îngrijorător.

— *Fântâna lui Plett*. Era doar un truc, să arunci o fărâmă de informație pe jumătate înțeleasă ca să vezi ce mai iese. Jaller Obrim ar fi fost mândru de el. Încă mai mutați copii acolo?

Asta era o adevărată încercare, bazată doar pe ceva smuls din comunicațiile radio menționate de Darman. Skirata văzu pupilele lui Altis pâlpâind.

— Ah, Kal, eşti bine informat. Ar trebui să-mi fie frică de tine.

— Deloc. Doar dacă le faci rău băieților mei. Tot ce vreau să spun este că dacă ne ajuți din când în când, te vom ajuta şi noi. S-ar putea să vrei să începi prin a-ți înscena moartea. Suntem buni la a face asta să pară convingător. Şi te vom ajuta să găseşti un loc unde să te ascunzi care să nu fie în baza de date pe care colegii tăi mai neglijenți au reuşit să o piardă.

Skirata făcu o pauză de respirație, mai mult de efect. Da, cu siguranță îi atrăsese atenția lui Altis.

— Într-o zi, ştiu că voi primi factura pentru asta, spuse Altis.

— Va fi o favoare. Probabil pentru unul dintre băieți. Poate pentru familiile lor. Ca şi tine, noi vrem doar să fim lăsați în pace să ne continuăm viețile.

— Deci, unde mergem de aici?

— O să vă anunț când vom rezolva situația noastră cu Jedii.

— Vom fi acolo. Ai grijă de tine, Kal Skirata.

— *K'oyacyi*, Maestre Altis.

Altis îi făcu cu ochiul.

— Djinn, te rog.

Skirata rămase pe loc şi privi în tăcere în timp ce Altis traversa înapoi prin mâneca îngustă de plastoid, iar sasul de aer de la capătul îndepărtat se închidea în urma lui. Ordo sigilă trapele *Agressorului*, aşteptă ca indicatorul roşu să devină verde şi se desprinse de inelul de andocare.

— A meritat călătoria? întrebă el, îndepărtând nava de carena *Artileristul Wookiee*.

— Cred că da.

Altis era diferit. Skirata nu voia asta. Estompa linia de demarcație. În scurt timp, ar fi fost ceea ce Darman îl acuza că este – moale cu Jedii. Nu-şi putea permite să uite imaginea de ansamblu doar pentru că Djinn Altis nu era genul de Jedi cu care era obişnuit.

— Măcar pentru că ne poate da sfaturi despre cum să găzduim o întreagă comunitate pe o navă rătăcitoare.

— Dacă nu poți scăpa de utilizatorii Forței, spuse Ordo, atunci ai putea la fel de bine să-ți cumperi o grămadă.

— Nu că aş crede că Altis poate fi cumpărat, dar ştie să recunoască un interes reciproc atunci când îl vede.

Skirata decise că probabil fusese cam generos în oferta sa şi că cel mai prost mod de a deschide negocieri era cu o concesie. Dar încă nu se schimbase nimic. Doi

bătrâni care trebuiau să găsească o cale de a lucra împreună într-o galaxie care îi dorea morți se evaluaseră reciproc şi deciseseră că se pot înțelege. Asta era tot ce se întâmplase, nimic mai mult.

— Jaing avea dreptate. Le vom găsi o utilitate, iar ei ne vor găsi o utilitate nouă.

— Deci iată-ne aici, trasând o linie între un fel de Jedi şi altul.

— Nu asta am făcut cu Bardan şi Etain?

— Ba da, spuse Ordo. Cred că da.

Ordo era un băiat deschis. Dacă ar fi avut îndoieli reale cu privire la Altis, ar fi spus-o clar şi fără diplomație. În schimb, programă pe computerul de navigație un curs spre Mandalore şi duse *Agressorul* la viteza de salt. Trecerea în hiperspațiu îl lăsa întotdeauna pe Skirata dezechilibrat pentru o clipă sau două. Când se concentră din nou pe fereastră, peisajul stelar senin care făcea galaxia să pară un loc foarte plăcut de trăit dispăruse.

I-am dat lui Altis încă un bonus, nu-i aşa? Poate că o să păstrez jokerul ăla pentru mai târziu. Skirara îi strânsese mâna bărbatului. Şi era încă infecțios, încă purta un virus care îl proteja împotriva armei biologice FG36. Acum, Altis avea să-l răspândească tuturor adepților săi, iar o altă populație avea să fie imunizată.

— Trebuia să te fi taxat pentru asta, mormăi el pentru sine. Nu contează.

* * *

Vestiarul sălii de sport, cazarma Operaţiunilor Speciale, sediul *Legiunii 501*, Centrul Imperial

Darman avea cele mai bune idei când era în duşuri. Întotdeauna avea. Era ceva legat de efectul liniştitor al apei calde care îi lovea creştetul capului şi de sunetul continuu de ploaie al duşului. Plutea într-o stare de relaxare mai apropiată de somn decât de a fi treaz. Acum ştia că făcuse o mare greşeală că nu profitase de şansa de a dezerta pe Mandalore când Ordo venise după ei. Nu avea rost să încerce să facă tot ce era mai bine pentru Kad de atât de departe, dacă se baza pe alții să ia informațiile pe care le adunase şi să facă ceva productiv cu ele.

— *Dar?* Dormi acolo sau ce?

Darman lăsă vocea să treacă peste el. Era Niner. Putea să aştepte.

Nu, o luase pe calea greşită. Putea rămâne blocat aici pentru tot restul vieții, care nu avea să fie la fel de lungă ca cea a unui om obişnuit. Nu mai avea timp pentru o altă greşeală. Exista o singură soluție. Exemplul îl priveau în față de un an sau mai mult.

— *Dar!* O să fii la fel de zbârcit ca o piele de strill dacă mai stai mult acolo.

Darman nu se putu desprinde din şirul său de gânduri pentru a răspunde. Când Fi avusese nevoie de ajutor, când Skirata avusese nevoie să-l scoată din acel centru medical înainte ca ei să-l deconecteze şi să-l lase să moară, Besany şi Obrim intraseră şi îl luaseră. Când Skirata avusese nevoie să-i salveze pe tinerii Nulli de Kaminoani, se dusese şi o făcuse singur. Chiar şi la evacuarea din noaptea *Ordinului 66* – chiar dacă se terminase atât de groaznic pentru el şi Etain, şi pentru Niner – Skirata şi echipa intraseră şi scoseseră oamenii.

Trebuie să faci lucrurile pentru tine. Kal'buir ți-a arătat tot ce trebuia să ştii pentru a fi un tată bun. Ce ar fi făcut el acum? Darman era sigur că bătrânul nu ar fi stat aici, într-o cabină de duş, când fiul său ar fi avut nevoie de el. *Kal'buir* era un

tată minunat, un om bun şi răbdător, şi cel mai bun exemplu despre cât de mult puteai schimba galaxia atunci când nu acceptai mâna care ți se dădea să o joci.

Dar avea o mulțime de alți fii clone care se bazau pe el, şi lăsa prea mulți Jedi să-i spună poveşti lacrimogene şi să profite de vina lui în legătură cu Etain. Darman se simțea din ce în ce mai rău cu fiecare oră în care toți acei Jedi erau sub acelaşi acoperiş cu Kad. Etain nu şi-ar fi dorit asta. Doar acest motiv era suficient pentru Darman să facă ceva acum. Se ducea pe Mandalore – la care se gândea întotdeauna ca fiind *acasă*, chiar dacă nu fusese niciodată acolo – şi avea de gând să fie un tată adevărat pentru fiul său.

Darman voia să rămână la Kyrimorut, dar era evident că avea să fie o lume mai periculoasă acum că Imperiul se instalase acolo. Nu era un loc în care să creşti un copil care era pe jumătate Jedi. Darman ştia acum pe pielea lui ce i se va întâmpla lui Kad dacă spionii părții întunecate a Imperiului îi vor simți mirosul. Roly Melusar era un tip grozav care ştia exact ce trebuie făcut, dar Darman nu putea aştepta atât de mult revoluția. Trebuia să o facă singur. Se întorcea în Mandalore ca să-şi ia fiul şi apoi să fugă undeva unde nimeni nu-i putea găsi. Era un comando; se pricepea de minune la extracții, iar dacă voia să nu fie găsit, era destul de bun şi la asta.

Îmi pare rău, Kal'buir, dar ai prea multe pe cap în acest moment. Am ratat primele optsprezece luni din viața lui Kad pentru că nimeni nu mi-a spus măcar că e fiul meu.

Darman avea totul plănuit acum. Nici măcar nu trebuia să se furişeze afară din cazarmă. Fusese însărcinat să îl găsească pe Altis, iar Melusar habar nu avea cât de uşor îi va fi.

— *Dar*, eşti bine?

— Da. Ține-ți firea.

Opri apa şi se uscă cu prosopul. Niner îi aruncă o privire îngrijorată şi îşi reduse vocea la o şoaptă.

— *Dar*, trebuie să nu-ți mai faci griji pentru Jedi. Kal se ocupă de caz. I-ar spinteca pe toți cei care s-ar uita urât la Kad.

— Ştiu.

— Eşti sigur că eşti bine?

— Da. Să mergem să-l vedem pe *Sfântul Roly*. Am avut o idee.

— Ce idee?

— Pun pariu că-l pot convinge să ne lase să avem o operațiune pe Mandalore.

Niner îl privea ca şi cum ar fi verificat ochii lui Darman pentru semne de nebunie. Lui Darman îi era greu să nu fie complet sincer cu fratele său, dar Niner era o fire îngrijorată, iar ceea ce nu ştia nu-l putea răni. Dacă Darman era complet sincer cu el în legătură cu ceea ce avea în minte, atunci ştia ce se va întâmpla; Niner ar fi încercat să-l oprească. Ar fi făcut-o din dragoste, dar ar fi înțeles totul greşit. Pur şi simplu nu înțelegea cât de mult schimba totul faptul de a avea un fiu.

Era în regulă să păstrezi câteva cărți în mânecă dacă asta îți salva fratele de rele. Niner îi ascunsese lucruri exact din acelaşi motiv.

— Ăsta e planul tău de dezertare? spuse Niner în cele din urmă. Şoptea atât de încet, încât Darman abia îi putea vedea buzele mişcându-se. Poate că ar fi trebuit să vorbească în *Mando'a* – dar mulți dintre comandourile de pe Kamino ar fi înțeles ce spuneau. Să pleci doar cu o navă Imperială şi cu rezervorul plin?

— Cam asta e.

— Cum rămâne cu Rede? Sau ai un plan pentru a-l convinge pe Comandant că

este de ajuns să fim noi doi?

Darman era destul de sigur că putea face şi asta. Îşi trase pe el echipamentul de lucru.

— Să mergem să vedem.

— Dacă ajungem să-l luăm, spuse Niner, atunci ar fi bine să ştim clar ce se va întâmpla cu el când îşi va da seama că fugim. Nu va dori să dezerteze.

— El este neatins de rău. Va răspunde la argumente logice.

— Nu, nu este neatins. S-ar putea să fie un *Spaarti*, dar e un om ca noi. Ai văzut cât de repede învață. Şi dacă se opune cu adevărat? Dacă ne toarnă?

— Atunci voi face ceea ce trebuie să fac.

Fața lui Niner căzu. Niciodată nu îi plăcuse genul ăsta de dilemă. Se încurca în noduri etice legate de datorie, iar munca cu adevărat murdară – trădarea propriilor semeni – i se părea un pas prea departe. Darman nu voia să facă rău unui frate, dar împuşcase deja doi agenți sub acoperire pentru că era vorba de ei sau de el, iar Darman fusese antrenat să supraviețuiască cu orice preț.

Acum am un fiu pentru care să-mi fac griji. Aş împuşca întreaga Armată Imperială dacă ar trebui.

— Va fi o cale mai bună, spuse Niner.

— Ei bine, tu gândeşte-te la asta, iar eu mă voi ocupa de Roly.

Lui Darman nu-i trecuse prin cap că Melusar s-ar fi putut duce acasă la ora aceea din noapte. Şi nu o făcuse. Stătea încă în biroul său, răsfoind rapoartele serviciilor secrete. Omul avea o misiune, o căutare, şi în centrul ei era vorba despre familie – o familie care îi fusese luată. Darman înțelegea asta perfect.

Este căsătorit? Are copii? Sau nu poate accepta asta până nu-şi răzbună tatăl?

Darman nu întrebă. Bătu în rama uşii, cu Niner agitându-se în spatele lui, şi aşteptă.

— Da?

— Aveți cinci minute, domnule?

— Desigur.

Darman aşteptă ca uşile să se închidă în urma lor şi rămase în fața biroului lui Melusar. Orice ar fi spus în continuare, îl va târî pe Niner după el. Trebuia să fie sigur că merită riscul.

Cum pot să-l mint pe Melusar, după toate prin câte a trecut?

— Cred că îl pot găsi pe Altis şi pe oamenii lui, domnule, spuse Darman. De fapt, sunt sigur că pot. Niner şi cu mine trebuie doar să găsim nişte contacte vechi de informații.

Nu se uită la Niner. Nu era nevoie. Ştia că pulsul fratelui său tocmai explodase.

Melusar aprobă din cap.

— Continuă.

— Trebuie să mergem pe Mandalore.

Melusar păru uşor nedumerit.

— Foarte bine. Ai nevoie de ceva special de la mine?

Darman se aşteptase să îşi argumenteze cazul pentru a fi lăsat fără lesă. Noua armată nu era ca vechea Mare Armată a Republicii. Fu luat prin surprindere. Atât de multă încredere avea Comandantul în ei.

Nu-l pot trăda pe tipul ăsta. Nu e corect. Dar trebuie să-mi duc fiul într-un loc sigur.

— Doar permisiunea dumneavoastră, domnule, spuse Darman.

— O aveți. Spuneți-mi de ce aveți nevoie şi mă voi asigura că vi se furnizează fără întrebări incomode. Melusar scoase un datapad şi îl atinse. Ai de gând să-l iei pe Rede? Ar putea fi mai uşor decât să-l laşi aici să speculeze.

Suna ca un ordin. Darman nu avea de gând să îşi forțeze norocul şi să găsească o scuză pentru refuz. Şi Melusar avea dreptate. Rede ar fi pus întrebări, iar ultimul lucru pe care şi-l dorea cineva era ca alte comandouri să realizeze că *Echipa 40* nu mai figura pe lista de îndatoriri din motive inexplicabile.

— Va fi bine pentru el, domnule, spuse Niner. Mă voi asigura că nu va avea probleme.

Niner se întoarse să plece, dar Melusar îi făcu semn lui Darman să se întoarcă.

— Indiferent ce ți-au făcut Jedii, Darman, aminteşte-ți ce se spune despre o mâncare care se serveşte cel mai bine rece. Îi aruncă lui Darman acea privire – capul uşor înclinat, sprâncenele ridicate, bărbia în jos – care spunea că se alăturase trupelor sale, sută la sută. Răzbunarea te face să-ți asumi riscuri nebănuite. Ştiu clar asta. Aminteşte-ți – rămâi rece.

Darman simțea cum vinovăția începe să îl mănânce de viu.

— Am înțeles, domnule.

Nu îi mai spuse nimic lui Niner până nu se întoarseră în cabina lor. Verifică dacă Rede sforăia ca o vibrodrujbă înainte de a risca măcar o conversație în şoaptă la capătul celălalt al camerei.

— Ştiu că nu e cu nimic diferit de ceea ce am plănuit să facem înainte, spuse Niner. Dar mă simt rău că l-am mințit pe *Sfântul Roly*. Şi că îl vom minți pe Rede.

— Eu nu mint, spuse Darman. Îi voi da lui Melusar toți Jedii pe care îi doreşte.

Da, Darman o va face. Şi dacă asta nu se potrivea cu planurile lui Jaing de a le găsi unor Jedi o cale de scăpare – era păcat.

Fiul său era pe primul loc.

SFÂRŞIT

Universul Star Wars
Anexe

Începuturi...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată, care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei. . . În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor prin hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri, ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună din Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei, generaţii după generaţii, şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni să fie Cavaleri.

Prin strânsa ei coeziune, Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

Sith...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o

vreme, ei au dat peste ființele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuți sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani Imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp Cavalerii Jedi decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici, dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor din Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar au fost permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştințe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăție şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați îi distrug printr-o masivă lovitură nimicitoare pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânți şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un Senator ambițios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență şi autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Cancelar al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma din partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Cancelar, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul Imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi ştiințe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine

s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânați în mod sistematic şi executați sumar. Ei s-au văzut abandonați, trădați sau uciși chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcțiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredințată Guvernatorilor regionali numiți de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă dintr-o singură lovitură, a ținut liderii îngroziți ai fiecărei lumi sub amenințarea anihilării. Steaua Morții a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de ființe pe care le conducea.

ALIANȚA REBELĂ...

Când Imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetățeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forță Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început, fără să ştie, acest grup curajos a avut aliați în Senat. Acei Senatori planetari au înțeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale, în secret, răsturnarea lui printr-o mişcare de preemțiune care ar fi concentrat valul rezistenței într-o forță care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi Senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinția Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupți a fost instalată. La o întâlnire în reşedința lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mon Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forțelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viață democrației Vechii Republici şi sistemului Senatorial şi socotea că, odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine, anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simțit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când Guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în fața lui Palpatine. Cetățenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor, au organizat un protest paşnic pe principalul port spațial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenționat peste protestatari atunci când a venit să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înțeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe Senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistență organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanți ai Rebelilor din Senat au pus la dispoziția liderilor Rebeli informații strict secrete, permițându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistență împrăştiate prin toată galaxia i-au pricinuit puține griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forțele lor dezorganizate. Ei aveau puține arme şi, desigur, nimic din ceea ce ar fi putut face față forțelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unități de rezistență au

fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marțială.

Implicarea Senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliția secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informație dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel, ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai bun la fonduri, aprovizionare şi armament, cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest *Tratat Corellian* a pus bazele Alianței care în scurtă vreme şi-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferință, l-a sfidat în mod fățiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie;

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moffi şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;

Ai ucis şi întemnițat milioane de persoane care nu au beneficiat de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi.

Noi, Alianța Rebelă, în numele şi cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intențiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ție şi forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie.

Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem chezăşie proprietățile, onoarea şi viețile noastre.”

Lumile din întreaga galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase şi specii au fost lăsate deoparte, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați şi întemnițați de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.